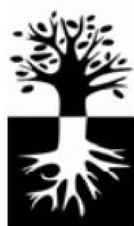
Baruch Shalom HaLevi Ashlag

Rabash - Scrieri Sociale



Laitman Kabbalah Publishers Website:
www.kabbalah.info
Laitman Kabbalah Publishers E-mail:
info@kabbalah.info

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ASHLAG, BARUCH SHALOM
Rabash - Scrieri sociale / Baruch Shalom HaLevi Ashlag ;
trad. din lb. engleză de Cătălin Momîrleanu, David Mogoş, Daniel Trifu. –
Bucureşti : Editura ARI, 2017
ISBN 978-606- 94438-0- 4

I. Momîrleanu, Cătălin (trad.)
II. Mogoş, David (trad.)
III. Trifu, Daniel (trad.)

316

Baruch Shalom HaLevi Ashlag

Rabash - Scrieri Sociale

Traducere din limba engleză de

Cătălin MOMÎRLEANU, David MOGOȘ, Daniel TRIFU

EDITURA

ARI

– 2017 –

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE 7

SCOPUL SOCIETĂȚII 1 9

SCOPUL SOCIETĂȚII 2 11

REFERITOR LA IUBIREA PRIETENILOR 12

IUBIREA PENTRU PRIETENI 14

EI AU AJUTAT FIECARE PE PRIETENUL LUI 15

CE NE OFERĂ REGULA „ IUBEŞTE-ȚI APROAPELE
CA PE TINE ÎNSUȚI” 15

IUBIREA PENTRU PRIETENI 16

REFERIRE LA CE SE EXPLICĂ ÎN
"IUBEȘTE-ȚI APROAPELE CA PE TINE ÎNSUȚI" 20

CARE RESPECTARE A TOREI ȘI *MITZVOT* PURIFICĂ INIMA? 24

ÎNTOTDEAUNA SĂ VÂNDĂ OMUL GRINZILE CASEI SALE 26

REFERITOR LA IMPORTANȚA SOCIETĂȚII 30

UNEORI NUMIM SPIRITUALITATEA "SUFLET" 32

DESPRE DĂRUIRE 36

DESPRE IMPORTANȚA PRIETENILOR 47

AGENDA ADUNĂRII 1 50

ASTĂZI VĂ RIDICAȚI, VOI TOȚI 52

FĂ-ȚI UN RAV ŞI CUMPĂRĂ-ȚI UN PRIETEN 1 59

FĂ-ȚI UN RAV ŞI CUMPĂRĂ-ȚI UN PRIETEN 2 66

STÂNCĂ PUTERNICĂ A IZBĂVIRII MELE....71
DAR CU CÂT ÎI ASUPREAU MAI TARE....76
ŞI A FOST SEARĂ ŞI A FOST DIMINEAȚĂ....81
CINE DEPUNE MĂRTURIE PENTRU O PERSOANĂ....85
IMPORTANȚA RUGĂCIUNII CELOR MULȚI....96
VINO LA FARAON 2....104
RUGĂCIUNEA CELOR MULȚI....118
AGENDA ADUNĂRII 2....123
CINE CAUZEAZĂ RUGĂCIUNEA....129
ÎN CEEA CE PRIVEŞTE DEASUPRA RAȚIUNII....134
MĂREȚIA CUIVA DEPINDE DE ÎNCREDEREA
PE CARE ACESTA O ARE ÎN VIITOR....146
CARE ESTE SUBSTANȚA CALOMNIEI
ŞI ÎMPOTRIVA CUI ESTE EA?....160
GRAVITATEA DE A PREDA TORA
CELOR CE VENEREAZĂ IDOLII....176
NEVOIA PENTRU DRAGOSTEA DE PRIETENI....193
CARE ESTE FUNDAȚIA PE CARE SE CONSTRUIEŞTE
KEDUSHA (DIVINITATEA)....197
CE ÎNSEAMNĂ A ÎNCEPE MUNCA ÎN LO LISHMA....238
CE TREBUIE CĂUTAT ÎN ADUNAREA PRIETENILOR....247
DE CE SUNT PATRU ÎNTREBĂRI CARE SE PUN
ÎN MOD SPECIAL ÎN NOAPTEA DE PESAH....257
CE ÎNSEAMNĂ ÎN MUNCĂ AŞEZAREA LUMÂNĂRII
DE HANUKA ÎN STÂNGA....267

CE ÎNSEAMNĂ CĂ TORA ESTE NUMITĂ
„LINIA DE MIJLOC” ÎN MUNCĂ 274

CE ÎNSEAMNĂ „NU ESTE BINECUVÂNTARE
ÎN CEEA CE ESTE NUMĂRAT,” ÎN MUNCĂ....................................283

CE ÎNSEAMNĂ ÎN MUNCĂ REGELE CE STĂ
PE CÂMPUL SĂU ATUNCI CÂND RECOLTA ESTE COAPTĂ..................293

CE ÎNSEAMNĂ “L-AI DAT PE CEL PUTERNIC
ÎN MÂINILE CELUI SLAB” ÎN MUNCĂ...302

SCRISOAREA NR. 5...311

SCRISOAREA NR. 8...312

SCRISOAREA NR. 16...322

SCRISOAREA NR. 24...325

SCRISOAREA NR. 34...328

SCRISOAREA NR. 37...332

SCRISOAREA NR.40...333

COPACUL CUNOAŞTERII BINELUI ŞI RĂULUI..............................339

DOJENINDU-L PE CELĂLALT...341

OMUL CA UN ÎNTREG 341

VOM FACE ŞI VOM AUZI 2 343

INTERNALITATE ŞI EXTERNALITATE...345

ANEXA UNU: LECTURI SUPLIMENTARE......................................346

ANEXA DOI: DESPRE BNEI BARUCH..354

CUVÂNT ÎNAINTE

Rav Baruch Shalom HaLevi Ahlag (Rabash) a jucat un rol remarcabil în istoria Cabalei. El ne-a furnizat veriga lipsă făcând legătura între înțelepciunea Cabala și experiența noastră umană. Datorită calităților sale speciale, el a fost capabil să se anuleze în fața tatălui și profesorului său, marele cabalist, Rav Yehuda Leib HaLevi Ashlag, cunoscut ca Baal HaSulam pentru comentariul *Sulam* (Scara) la *Cartea Zohar*.

Cu toate acestea, dacă nu ar fi existat eseurile lui Rabash, eforturile tatălui său de a revela înțelepciunea Cabala către toată lumea, ar fi fost în zadar. Fără aceste eseuri, foarte puțini ar fi fost capabili să dobândescă atingerea spirituală pe care Baal HaSulam atât de disperat a dorit să o obținem.

În viața sa de zi cu zi, Rabash a fost personificarea umilinței și auto-controlului. Chiar și așa, eseurile sale reveleazǎ o profundă înțelegere a naturii umane. Ceea ce la o primă vedere ar părea o formalitate a limbajului este, de fapt, o cale emoțională precisă a profunzimilor naturii umane. Scrierile sale ne arată punctul interior de cotitură în care trebuie să ne plasăm scara și să începem să urcăm. El ne însoțește în această călătorie spirituală cu o senzitivitate uluitoare prin procesele și confuzia pe care studenții le pot experimenta pe parcurs ce avansează către atingere. Cuvintele sale vor activa cititorii să intre în relație cu propria lor natura și să inverseze emoțiile fricii și mâniei în eliberare, bucurie și încredere mult mai repede decât ar realiza aceasta fără căldura și suportul său.

Fără eseurile sale, în mod special acelea despre munca persoanei în interiorul grupului, noi nu am ști cum să creștem de la entuziaști în Cabala la cabaliști maturi. Rabash este singurul cabalist care a oferit vreodată o metodă clară care poate fi folosită de oricine în această lume - din momentul în care punctul din inimă se trezește până când desăvârșește scopul spiritual prin munca în grupuri.

În eseurile sale, aventurile încep într-un mod tipic, cu un citat sau două

din surse precum *Zohar* sau Pentateuch. Apoi, Rabash trece de la un ton didactic la o abordare personală și captivantă. Și când spune „Învățăm că este vorba doar de o singură persoană," este întotdeauna începutul revelației adâncimilor sufletului, unde cititorii descoperă comori ascunse la care nu au visat niciodată.

Scrierile din această carte nu sunt doar pentru a fi citite. Ele sunt mai degrabă, un manual de utilizare legat de existență. Este foarte important să lucrăm cu ele pentru a realiza ceea ce conțin cu adevărat. Cititorul ar trebui să încerce să le pună în practică experimentând emoțiile pe care Rabash le descrie într-un mod atât de desăvârșit.

De altfel, el întotdeauna m-a sfătuit să rezum articolele și să lucrez cu textele. Și până în această zi, am continuat să o fac, și întotdeauna sunt uimit de discernămintele pe care le revelează. În prezent, eu recomand același lucru tuturor studenților mei: să lucreze cu textele, să le centralizeze, să le traducă și implemteze în grup și astfel vor descoperi puterea din scrierile lui Rabash.

Michael Laitman

SCOPUL SOCIETĂȚII 1

Articolul Nr. 1, Partea 1, 1984

Ne-am adunat aici ca să punem bazele unei societăți pentru toți cei care doresc să urmeze calea şi metoda lui Baal HaSulam, modul în care să putem urca la nivelul de om şi să nu rămânem animale, aşa cum au spus înțelepții noştri (*Yevamot*, 61a): „voi, oile Mele, oile pajiştii Mele, sunteți oameni." Iar Rashbi a spus, „voi sunteți numiți oameni, dar cei ce se închină la idoli, nu sunt numiți oameni."

Pentru a înțelege meritul omului, acum vom cita din înțelepții noştrii (*Brahot*, 6b) versul, "Până la urmă, totul fiind auzit: fie-ți frică de Dumnezeu şi urmează-I legile căci astfel este întreg omul" (Ecleziastul, 12:13). Şi Gemarah întreabă, "Ce înseamnă: 'căci astfel este întreg omul'?"

Rabbi Elazar a zis, "Creatorul a spus: 'Întreaga lume a fost creată numai pentru aceasta.' Adică, întreaga omenire a fost creată pentru frica de Dumnezeu."

Însă noi, trebuie să înțelegem ce este frica de Dumnezeu, ea fiind motivul pentru care a fost creată lumea. Din toate cuvintele înțelepților noştri, învățăm că motivul creației a fost să facă bine creaturilor Sale. Aceasta înseamnă că Dumnezeu a vrut să bucure creaturile, astfel ca ele să se simtă fericite în lume. Iar aici, înțelepții noştri au spus despre versul: „Pentru aceasta omul este întreg," fiindcă motivul creației a fost frica de Dumnezeu.

Dar, după cum este explicat în eseul "*Matan Tora*," (Dăruirea Torei), motivul pentru care creaturile nu primesc fericire şi plăcere, chiar dacă acesta a fost scopul creației, este diferența de formă dintre Creator şi creaturi. Creatorul este Dăruitorul iar creaturile sunt primitorii. Dar este o regulă că: ramurile sunt asemenea rădăcinii din care s-au născut aceste ramuri.

Şi, fiindcă nu este nicio primire în rădăcina noastră, deoarece Creatorul nu are niciun fel de lipsă şi niciun fel de nevoie pentru a-Şi satisface dorința, omul simte neplăcere atunci când e nevoie să fie primitor. De aceea, fiecare om se ruşinează să mănânce pâinea ruşinii.

Pentru a corecta asta, lumea a trebuit să fie creată. *Olam* (lume)

înseamnă *He'elem* (ascundere, tăinuire), de aceea bucuria şi plăcerea trebuie ascunse. De ce este aşa? Răspunsul este pentru frică. Cu alte cuvinte, este aşa pentru ca omului să-i fie frică să-şi folosească vasele de primire, denumite "dragoste de sine". Aceasta înseamnă, că trebuie să se ferească să primească plăcerea pentru că o pofteşte şi, trebuie să aibă puterea să învingă pofta, obiectul dorinței lui.

În schimb, omul ar trebui să primească plăceri care aduc mulțumire Creatorului. Aceasta înseamnă, că creatura va vrea să dăruiască Creatorului şi va avea frică de Creator în primirea pentru sine a plăcerii, deoarece primirea plăcerii – atunci când ea primeşte pentru sine – o îndepărtează de alipirea la Creator.

De aceea, când omul îndeplineşte una dintre *Mitzvot* ale (poruncile) Creatorului, el ar trebui să urmărească aducerea gândului pur prin această *Mitzva* (poruncă), deoarece el va dărui Creatorului prin respectarea poruncilor Lui (*Mitzvot*). Este precum au spus înțelepții noştri: "Rabbi Hanania Ben Akashia spune, 'Creatorul a dorit să curețe pe Israel, de aceea, El le-a dat din plin Tora şi *Mitzvot*.'"

Și, de aceea ne-am adunat aici - să punem bazele societății în care fiecare dintre noi urmează spiritul dăruirii Creatorului. Şi pentru a obține dăruirea pentru Creator, trebuie să începem cu dăruirea pentru om, care se cheamă „dragostea pentru ceilalți."

Şi dragostea pentru ceilalți poate fi numai prin anularea de sine. Astfel, pe de o parte, fiecare om ar trebui să se simtă umil, iar pe de altă parte, să fie mândru, deoarece Creatorul ne-a dat şansa să fim în societatea în care, fiecare dintre noi nu are decât un singur scop: Divinitatea să fie printre noi.

Şi, deşi nu am obținut încă acest scop, avem dorința de a-l obține. Şi acest lucru trebuie, de asemenea, să fie apreciat de către noi, fiindcă, deşi suntem la începutul drumului, chiar sperăm să obținem acest scop măreț.

SCOPUL SOCIETĂȚII 2

Articolul Nr. 1, Partea 2, 1984

Deoarece omul a fost creat cu un *Kli* numit "iubire de sine", adică, în acțiunea în care el nu vede niciun beneficiu pentru sine, nu are nicio motivație să facă nici cea mai mică mişcare. Iar fără să-şi anuleze această iubire de sine, este imposibil să ajungă la *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, adică la echivalența de formă.

Şi pentru că aceasta este împotriva naturii noastre, avem nevoie de o societate care să formeze o forță imensă, astfel încât noi, să putem lucra împreună la anularea voinței de a primi, numită "rău", cea care împiedică obținerea scopului pentru care omul a fost creat.

Pentru acest motiv, societatea trebuie să fie constituită din indivizi care sunt unanim de acord că ei trebuie să îl obțină. Apoi, toți indivizii devin o forță imensă care poate lupta împotriva ei însăşi, pentru că fiecare este integrat în toți ceilalți. Astfel, în fiecare om se găseşte o dorință mare de a atinge scopul.

Pentru a fi integrat unul în altul, fiecare om trebuie să se anuleze pe sine în fața celorlalți. Se întâmplă atunci când fiecare vede meritele celuilalt membru şi nu defectele sale. Dar cel care gândeşte că el este un pic mai sus decât aproapele său, nu se mai poate uni cu ei.

De asemenea, este important să rămână serioşi în timpul adunării, pentru a nu pierde intenția, pentru că în acest scop s-au adunat. Şi umblând umili, ceea ce este lucru mare, ei ar trebui să fie obişnuiți să pară ca şi cum nu ar fi ceva serios. Dar, de fapt, un foc arde în inimile lor.

Totuşi, în timpul adunării, pentru oamenii mici, el trebuie să se teamă să urmeze cuvintele şi faptele ce nu folosesc scopului adunării – adică să ajungă la *Dvekut* cu Creatorul. Iar, în legatură cu *Dvekut* (adeziune), vezi eseul "*Matan Tora*".

Dar, atunci când el nu este cu prietenii săi, este cel mai bine să nu arate nimic din intenția din inima sa şi să pară ca toți ceilalți. Acesta este înțelesul a "mergi umil cu Domnul Dumnezeul tău". Şi, deşi sunt interpretări mai înalte ale acesteia, explicația simplă este, de asemenea, un lucru mare.

Aşadar, este un lucru bun ca acolo să fie egalitate între membrii care se unesc, astfel încât unul să poată fi anulat în fața celorlalți. Şi ar trebui să fie o urmărire atentă a societății, care să nu permită frivolitatea, pentru că frivolitatea ruinează totul. Dar, aşa cum am spus mai înainte, aceasta ar trebui să fie o problemă interioară.

Dar atunci când este cineva care nu este din aceasta societate, nu trebuie arătată nicio seriozitate ci să se egalizeze cu persoana care abia a intrat. Cu alte cuvinte, evitați să vorbiți lucruri serioase şi vorbiți numai lucruri care se potrivesc cu omul care abia a intrat şi care este numit "un musafir nepoftit".

REFERITOR LA IUBIREA PRIETENILOR

Articolul Nr. 2, 1984

1) Nevoia de iubire a membrilor.

2) Care este motivul pentru care am ales special aceşti prieteni, şi de ce m-au ales prietenii pe mine?

3) Trebuie ca fiecare membru să îşi dezvăluie iubirea pentru societate, sau este de ajuns să simtă iubirea în sufletul lui şi să se practice iubirea pentru prieteni în ascuns şi, astfel, să nu fie nevoie să arate deschis ce este în inima lui?

Este ştiut că a fi umil este un lucru măreț. Dar, de asemenea, putem spune şi opusul – că cineva trebuie să îşi destăinuie iubirea din sufletul lui față de prieteni, fiindcă, prin dezvăluirea ei, el trezeşte inimile lor față de ceilalți prieteni, astfel încât, ei vor simți de asemenea, că fiecare dintre ei experimentează iubirea față de prieteni. Ceea ce se câştigă din asta este că, în acest fel, el dobândeşte puterea să experimenteze iubirea față de prieteni cu mai multă convingere, deoarece forța de a iubi a fiecărui om este integrată în forța celorlalți.

Rezultă că, acolo unde omul are o măsură a forței de a iubi pe ceilalți membri, iar grupul este format din 10 oameni, atunci el este integrat cu 10 măsuri de forță a nevoii de iubire a celor care înțeleg că este necesar să se angajeze în iubirea pentru prieteni. Oricum, dacă oricare dintre ei nu arată grupului că experimentează iubirea pentru prieteni, atunci, acestuia

îi lipseşte forța grupului.

Este aşa, pentru că e foarte dificil să-şi judece cineva prietenul într-un mod favorabil. Fiecare crede că el este virtuos şi că doar el este angajat în iubirea pentru prieteni. În această stare, respectivul are foarte puțină forță să experimenteze iubirea pentru alții. De aceea, această muncă trebuie anume făcută la vedere şi nu în mod ascuns.

Dar, acesta trebuie întotdeauna să-şi reamintească lui însuşi despre scopul grupului. Altfel, corpul tinde să încețoşeze scopul fiindcă trupul are întotdeauna grijă de propria lui satisfacere. Trebuie să ne amintim că grupul a fost întemeiat exclusiv pe baza obținerii iubirii pentru ceilalți, iar aceasta va fi trambulina pentru iubirea Creatorului.

Aceasta este obținută tocmai prin afirmarea că un individ are nevoie de o societate pentru a fi capabil să dăruiască prietenului său fără nicio recompensă. Cu alte cuvinte, el nu are nevoie de o societate pentru ca aceasta să-i ofere asistență şi daruri care îi vor umple vasele de primire ale corpului. O asemenea societate este construită pe dragoste de sine şi determină doar dezvoltarea vaselor sale de primire, fiindcă el vede acum posibilitatea să obțină mai multe lucruri prin prietenul său care îl sprijină să obțină mai multe venituri corporale.

În schimb, noi trebuie să ne amintim că societatea a fost stabilită pe baza iubirii pentru ceilalți astfel încât, fiecare membru să primească de la grup dragostea pentru ceilalți şi repulsia față de sine. Şi, văzând că prietenul său face eforturi să se anuleze pe sine şi să-i iubească pe ceilalți, fiecare va fi influențat să se integreze în intențiile prietenilor lor.

Astfel, dacă societatea e alcătuită, de exemplu, din zece persoane, fiecare va avea zece forțe de experimentare a propriei anulări, a urii față de sine şi iubirii pentru ceilalți. Altfel, omul rămâne doar cu o singură forță de iubire pentru ceilalți, fiindcă el nu vede că prietenii lui o practică, aceştia experimentând iubirea pentru ceilalți în ascundere. Mai mult de atât, prietenii îl fac să-şi piardă tăria dorinței de a merge pe calea iubirii față de ceilalți. În această fază, el învață din acțiunile lor şi cade sub dominația iubirii de sine.

4) Trebuie ca fiecare să ştie nevoile prietenului său, specifice fiecărui prieten, astfel încât, el să ştie cum poate să le împlinească sau, este de ajuns să experimenteze în general iubirea pentru prieteni?

IUBIREA PENTRU PRIETENI

Articolul Nr. 3, 1984

„Şi un anumit om l-a găsit, şi iată, el rătăcea pe câmp. Şi omul l-a întrebat, spunând: ‚Ce cauți?' Şi el a răspuns: ‚Îmi caut frații. Spune-mi, te rog, unde îşi pasc ei oile?' " (Geneza, 37).

Un om „rătăcea pe câmp" se referă la locul de unde ar trebui să răsară roadele pământului, pentru a susține lumea. Şi muncile câmpului înseamnă aratul, semănatul şi recoltatul. Se spune despre asta că: „Aceia care seamănă cu lacrimi, vor culege cu bucurie" şi acesta este numit „un câmp pe care Creatorul l-a binecuvântat."

Baal HaTurim a explicat că „un om care rătăceşte pe câmp" este de fapt acela care se abate de la calea rațiunii, care nu cunoaşte calea reală ce îl duce la locul unde ar trebui să ajungă „ca un măgar rătăcind pe câmp". Şi el ajunge la o stare în care crede că niciodată nu va mai atinge scopul pe care trebuia să-l obțină.

„Şi omul l-a întrebat, spunând: 'Ce cauți?'" înseamnă "Cum te pot ajuta?". Şi el a spus: "Îmi caut frații". Prin a fi „împreună cu frații mei", înțelegem că, fiind într-un grup în care există iubirea de prieteni, voi fi capabil să identific traseul care mă duce către casa Creatorului.

Acest traseu este numit "calea dăruirii" şi acesta este un mod diferit de cel al naturii noastre. Pentru a fi capabili să îl dobândim, nu există o altă cale decât iubirea de prieteni, prin care fiecare îşi poate ajuta prietenul.

Şi omul a spus: „prin urmare, sunt plecați". Şi Rashi a interpretat că au plecat ei înşişi din frăție, adică nu vor să facă legământ cu tine. În final, aceasta a cauzat Israelului exilul în Egipt. Şi pentru a fi răscumpărați din Egipt, trebuie să intrăm într-un grup în care se doreşte să fie iubire pentru prieteni, iar prin asta, vom fi recompensați cu exodul din Egipt şi cu primirea Torei.

EI AU AJUTAT FIECARE PE PRIETENUL LUI

Articolul Nr. 4, 1984

Trebuie să înţelegem, cum poate cineva să-şi ajute prietenul, în cazul specific, când sunt bogaţi şi săraci, înţelepţi şi proşti, slabi şi puternici? Dar atunci când toţi sunt bogaţi, inteligenţi sau puternici, etc., cum poate unul să-l ajute pe celălalt?

Vedem că există un singur lucru care este comun tuturor - starea de spirit. Se spune, "Este o grijă în inima cuiva, lasă-l să vorbească despre ea cu alţii." Asta pentru că, referindu-ne la sentimentul spiritual înalt, nici bogăţia şi nici erudiţia nu pot fi de ajutor.

Mai repede poate un om să-l ajute pe celălalt văzându-şi prietenul jos. Este scris, "Cineva nu se poate elibera singur din închisoare." Mai degrabă, prietenul lui este cel care poate să-i ridice spiritul.

Asta înseamnă că prietenul acestuia este cel care îl ridică din starea lui la starea de însufleţire. Apoi, el începe să adune putere şi încredere în viaţă, şi bogăţie, şi o ia de la început ca şi cum scopul lui este acum aproape de el.

Rezultă că, fiecare din ei trebuie să fie atent şi să se gândească cum îşi poate ajuta prietenul să-şi ridice spiritul, pentru că, în materie de spirite, fiecare poate găsi în prietenul său un loc gol pe care să-l umple.

CE NE OFERĂ REGULA „ IUBEŞTE-ŢI APROAPELE CA PE TINE ÎNSUŢI"

Articolul Nr. 5, 1984

Ce ne oferă legea [*Klal* – „regulă," precum şi „colectiv"], „iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi?" Prin această lege, putem ajunge la iubirea Creatorului. Dacă este aşa, ce ne oferă respectarea celor 612 *Mitzvot* (porunci)?

Mai întâi trebuie să ştim ce este o poruncă. Este ştiut că generalul (*Klal*) este format din multe părţi. Fără părţi nu poate exista un general.

De exemplu, când ne referim la o audiență ca la „o audiență sacră," ne referim la câțiva indivizi care s-au adunat şi s-au conectat ca să fie un grup. Apoi, este desemnat un cap peste comunitate, grup, etc, Grupul este denumit *Minian* (zece) sau „congregație." Trebuie să fie prezenți cel puțin zece oameni şi apoi este permis să spunem *Kedusha* (sfințenie) în rugăciune .

Zohar spune despre asta: „Oriunde sunt zece, Sfințenia sălăşluieşte." Asta înseamnă că în locul în care sunt zece bărbați, deja a fost creat spațiul pentru inspirația divină.

Rezultă că legea „Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți," este construită pe cele 612 *Mitzvot*. Adică, dacă respectăm cele 612 porunci, atunci vom putea ajunge la legea „Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți." Prin urmare, elementele particulare ne permit să realizăm generalul, şi atunci când avem generalul, putem să ajungem la iubirea Creatorului, după cum este scris, „Sufletul meu tânjeşte după Domnul."

Şi totuşi, nu există om să poată respecta singur toate cele 612 *Mitzvot*. Să luăm de exemplu, răscumpărarea primului născut. Dacă primul născut al cuiva este o fată, atunci deja nu se poate respecta *Mitzva* răscumpărării primului născut. Tot aşa, femeia este scutită de îndeplinirea poruncilor legate de timp, cum ar fi *Tzitzit* şi *Tfilin*. Dar pentru că „tot Israelul este responsabil unul pentru celălalt," prin fiecare, ele sunt toate ținute. Este ca şi cum ei țin *Mitzvot* împreună. Astfel, împreună, prin cele 612 *Mitzvot*, putem să ajungem la „Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți."

IUBIREA PENTRU PRIETENI

Articolul Nr. 6, 1984

"Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți". Rabbi Akiva a spus: „Este o lege mare (în Ebraică, *klal* - lege, regulă, general) în Tora". Aceasta înseamnă că dacă omul ține această lege, toate detaliile sunt incluse în ea, adică, deja vom ajunge la acele detalii fără nicio muncă, mai mult de atât nu avem ce să facem.

Dar vedem că Tora ne spune: „Ce cere Domnul de la oameni? Ca să

se teamă de Mine." De aici rezultă că cerința cea mai mare dorită de la om, este numai frica. Dacă omul ține porunca fricii, deja sunt cuprinse în aceasta toată Tora şi *Mitzvot*, chiar şi porunca „Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți".

Dar, după cum spune Rabbi Akiva, este invers, adică frica este conținută în legea „Iubeşte-ți aproapele". După spusele înțelepților (*Berahot* p.6), înțelesul real nu este cum spune Rabbi Akiva. Ei s-au referit la versetul „Asta e tot, frica de Dumnezeu, şi păzirea poruncilor Lui; căci astfel este omul întreg". Gemarah întreabă, „Ce înseamnă „astfel este omul întreg"? Rabbi Elazar a zis „Domnul a spus că toată lumea a fost creată numai pentru asta". Dar, după spusele lui Rabbi Akiva, se pare că totul este conținut în legea „Iubeşte-ți aproapele".

Dar, vedem că în scrierile înțelepților noştri cel mai de preț e credința. Au spus că a venit Habakkuk (profet) şi a rectificat spunând că: „cel drept în credința lui va trăi" (Macot 24).

Iar explicația lui Maharsha (Rabbi Samulel Eidels) spune că, „aceasta este legea cea mai importantă pentru orice fiu al lui Israel, în orice timp, şi ea e credința". Cu alte cuvinte, esența legii este credința. De aici rezultă că, atât frica cât şi „Iubeşte-ți aproapele" sunt conținute în legea credinței.

Dacă vrem să înțelegem cele scrise mai sus, trebuie să examinăm mai îndeaproape următoarele:

1. Ce este credința?
2. Ce este frica?
3. Ce este "Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți"?

Cel mai important lucru este să ne amintim totdeauna scopul creației, care este recunoscut ca fiind „să facă bine creaturior Sale". Aşadar, dacă El vrea să le dea bucurie şi plăcere, de ce există aceste trei probleme mai sus menționate – credința, frica şi „Iubeşte-ți prietenul"? Înseamnă că ei trebuie doar să-şi perfecționeze vasele pentru a fi capabile să primească bucuria şi plăcerea pe care Creatorul doreşte să le-o dea creaturilor.

Acum, noi trebuie să înțelegem pentru ce ne califică aceste trei lucruri mai sus menționate. Credința, incluzând certitudinea, ne dă o încredere preliminară în scop, acela de a face bine creaturilor Sale. Trebuie, de asemenea, să credem cu certitudine, că ne putem promite

nouă înşine că, şi noi, de asemenea, putem atinge acest scop. Cu alte cuvinte, scopul creației nu este numai pentru un grup select. Ci, din contră, scopul creației aparține tuturor creaturilor, fără excepție. Nu numai cei puternici şi îndemânatici, sau cei viteji, sunt cei care pot reuşi. Ci, este pentru toate creaturile.

(Examinează „Introducerea la Studiul celor Zece Sefirot", paragraf 21, unde citează porțiunea din *Midrash Raba*, „Aceasta este Binecuvântarea": „Creatorul a spus lui Israel: Iată, toată înțelepciunea şi toată Tora sunt uşoare: Oricine are frică de Mine şi împlineşte cuvintele Torei, întreaga înțelepciune şi toată Tora sunt în inima sa.")

Aşadar, şi noi trebuie, de asemenea, să folosim credința pentru a avea încredere că vom putea atinge scopul, şi să nu disperăm la mijlocul drumului şi să părăsim calea. Dimpotrivă, noi trebuie să credem că Creatorul poate ajuta chiar şi pe cel mai vulgar şi josnic dintre oameni, aşa cum sunt eu însumi. Asta înseamnă că Creatorul mă va aduce aproape de El, iar eu voi putea să ajung la adeziune cu El.

Cu toate acestea, pentru a atinge credința, ne trebuie mai întâi frica, aşa cum este scris în introducerea la *Zohar*: „Frica este porunca ce conține toate poruncile din Tora, pentru că este poarta către credința în El. Datorită treziri fricii în om (în îndrumarea Lui), acesta crede în îndrumarea Lui."

Se termină astfel: „Frica este ca să nu micşoreze dăruirea satisfacției Creatorului său". Aceasta înseamnă, că frica pe care omul trebuie să o aibă în ceea ce-L priveşte pe Creator, este existența posibilității ca el să nu-i dăruiască satisfacție Creatorului, şi nu frica referitoare la propriile lui interese. Deci, poarta către credință este frica; este imposibil să se ajungă la credință în alt mod.

Pentru a obține frica, frica de a nu putea să dea mulțumire Creatorului său, omul trebuie întâi să-şi dorească şi să aspire la dăruire. Apoi, el poate spune că există loc pentru frica de a nu putea să-şi susțină frica. Dar, omul de obicei se teme că iubirea lui de sine nu este completă, şi nu se îngrijorează că nu va putea dărui mulțumire Creatorului.

Prin ce poate fi adus omul la obținerea unei noi calități, la cea de dăruire, şi la înțelegerea că primirea pentru sine este greşită? Asta este împotriva naturii! Deşi, din când în când omul primeşte un gând şi

dorința nevoii de abandon a iubirii de sine, asta fiindcă auzim la prieteni, sau din cărți, aceasta este însă o forță foarte mică, care nu este întotdeauna simțită de noi ca să putem să o apreciem şi să putem spune că aceasta este legea principală a tuturor poruncilor (*Mitzvot*) din Tora.

Deci, există un singur sfat: Mai mulți indivizi trebuie să se adune cu dorința de a abandona iubirea de sine, dar, fără suficientă forță şi apreciere pentru dăruire astfel ca să devină independenți fără ajutor din afară. Acum, dacă aceşti indivizi se anulează unul în fața celuilalt, fiindcă fiecare din ei are un potențial redus de iubire pentru Creator şi pe care nici nu o pot menține, atunci, prin alăturarea lor la grup şi prin anularea de sine în fața grupului, ei devin un singur corp.

De exemplu, dacă sunt 10 oameni în acel corp, el are de 10 ori mai multă putere decât un om singur. Dar, există o condiție: Când ei se adună, fiecare trebuie să se gândească la faptul că a venit cu scopul de a-şi anula iubirea de sine. Asta înseamnă că el nu se va gândi acum, la cum să-şi satisfacă dorința de primire, ci se va gândi, pe cât posibil, numai la iubirea pentru ceilalți. Acesta este singurul mod de a obține dorința şi nevoia unei noi calități, numită „dorința de dăruire".

Iar de la iubirea pentru prieteni, omul poate ajunge la iubirea pentru Creator, adică, la dorința de a dărui mulțumire Creatorului. Rezultă, că numai astfel omul poate obține nevoia şi înțelegerea că dăruirea este importantă şi necesară, şi că asta vine prin iubirea pentru prieteni. Apoi, putem vorbi despre frică, adică, omului ii este teamă că nu va putea dărui mulțumire Creatorului, iar aceasta se numeşte „frică".

Aşadar, fundația principală pe care poate fi ridicată sanctitatea, este legea „Iubeşte-ți aproapele". Prin ea, omul poate obține nevoia de a dărui mulțumire Creatorului. După aceea, poate exista frica, şi anume, teama că e posibil ca el să nu poată să dăruiască mulțumire Creatorului. Când trece de această poartă a fricii, el poate ajunge la credință, pentru că frica este vasul de insuflare a Divinității, aşa cum este explicat în mai multe locuri.

Aflăm aşadar, că există trei legi în fața noastră: Prima lege este cea a lui Rabbi Akiva, „Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți". Înainte de asta, nu există nimic care să îi dea omului combustibilul, care să îi permită să-şi schimbe situația în vreun fel, fiindcă numai aceasta este calea de a ieşi din iubirea de sine spre iubirea de oameni şi către sentimentul că iubirea

de sine este un lucru rău.

Acum, ajungem la a doua lege, frica. Fără frică, nu există loc pentru credință, aşa cum spune Baal HaSulam.

În sfârşit, ajungem la a treia lege, credința. După ce, cele trei legi de mai sus au fost dobândite, omul ajunge să simtă scopul creației, acela de a face bine creaturilor Sale.

REFERIRE LA CE SE EXPLICĂ ÎN "IUBEȘTE-ȚI APROAPELE CA PE TINE ÎNSUȚI"

Articolul Nr. 7, 1984

Referitor la ceea ce este explicat despre " Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți", toate elementele celor 612 *Mitzvot* (porunci) sunt conținute în această lege. Este aşa cum au spus înțelepții noştri, "Restul este comentariul la ea; acum du-te şi studiază." Aceasta înseamnă că respectând cele 612 *Mitzvot*, vom fi recompensați cu legea " Iubeşte-ți aproapele" şi ca urmare, cu iubirea pentru Creator.

Aşadar, ce ne oferă iubirea pentru prieteni? Este scris, că adunând câțiva prieteni împreună şi, fiindcă fiecare are doar o mică putere de a-i iubi pe ceilalți– adică, ei pot avea iubirea pentru alții doar în stare potențială - când o aplică, îşi amintesc că au decis să renunțe la iubirea de sine în favoarea iubirii pentru ceilalți. Dar, de fapt, ei observă că nu pot renunța la nicio plăcere a dorinței de primire în favoarea celuilalt, nici măcar un strop.

Dar, prin unirea câtorva oameni, care sunt de acord că trebuie să obțină iubirea unul față de celălalt şi dacă ei îşi anulează sinele unul în fața celuilalt, atunci ei sunt conectați. Astfel, în fiecare om se acumulează o forță mare, proporțională cu mărimea grupului şi, apoi, fiecare poate să aplice efectiv iubirea pentru ceilalți.

Deci, ce ne aduc în plus elementele celor 612 *Mitzvot*, despre care am spus că se referă la aplicarea legii, din moment ce legea este aplicată prin iubirea pentru prieteni? Mai vedem că în realitate există iubirea de prieteni şi printre laici. Şi ei, se strâng de asemenea, în diverse cercuri, în

ideea de a avea iubirea pentru aproape. Care este atunci diferența dintre religioşi şi laici?

Versetul spune (Psalmul 1), " ...nici nu te aşeza pe locul celui batjocoritor." Trebuie să înțelegem interdicția de "Locul celui batjocoritor". Dacă este ca urmare a calomniei sau a unor cuvinte goale, atunci, interdicția nu este din cauza „locului celui batjocoritor". Ce ne aduce atunci în plus "locul celui batjocoritor" ?

De fapt, se înțelege, că atunci când se adună câțiva indivizi, în scopul iubirii pentru prieteni, cu intenția ca fiecare din ei să-şi ajute prietenul să-şi îmbunătățească situația materială, fiecare presupune că având loc cât mai multe întruniri vor avea câştig de la grup şi îşi vor îmbunătăți situația materială.

Aşa că, după toate întrunirile, fiecare calculează să vadă cât de mult a obținut de la grup pentru dragostea de sine, ce a câştigat dorința de primire din asta, fiindcă el a investit timp şi efort în interesul grupului şi deci, ce câştigă din asta? Probabil că ar fi avut mai mult succes dacă s-ar fi ocupat de beneficiul propriu, sau, cel puțin ar fi avut partea eforturilor proprii. Dar, "Eu am intrat în grup fiindcă am crezut că prin asta voi fi capabil să câştig mai mult decât aş fi câştigat singur însă acum văd că nu am câştigat nimic".

Apoi, el regretă şi spune, "Ar fi fost mai bine să îmi folosesc mica mea putere în loc să dau timpul meu grupului. Însă acum, că mi-am dăruit timpul grupului pentru a câştiga mai multe bunuri cu ajutorul lui, realizez că în final nu doar că nu am obținut nimic de la grup, dar am şi pierdut ceea ce aş fi putut obține de unul singur."

Când există unul care vrea să spună că iubirea de prieteni trebuie făcută în scopul dăruirii, şi că fiecare ar trebui să muncească pentru câştigul celorlalți, toți ceilalți râd şi îsi bat joc de el. Lor li se pare un fel de glumă, iar acesta este „locul laicilor". Se spune despre asta, "dar păcatul este un reproş pentru oricine, şi fiecare lucru bun pe care îl fac, îl fac pentru ei înşişi". O astfel de societate îl îndepărtează pe om de sfințenie şi îl aruncă într-un loc al batjocorii. Aceasta este interdicția locului celui batjocoritor.

Înțelepții noştri au spus despre asemenea societăți, "Risipiți-i pe cei păcătoşi; este mai bine pentru ei şi este mai bine pentru lume". Cu alte

cuvinte, este mai bine ca ei să nu existe. Dar, este invers cu cei drepți: "Adunați-i pe cei drepți; mai bine pentru ei, şi mai bine pentru lume."

Care este înțelesul a "drepți"? Ei sunt aceia care doresc să țină legea" Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți."Singura lor intenție este să iasă din iubirea de sine şi să îşi însuşească o natură diferită, a iubirii pentru cei din jur. Şi, deşi este o *Mitzva* [poruncă] care ar trebui ținută, şi omul se poate forța pe sine să o respecte, iubirea este totuşi ceva care este dat inimii, dar inima este cea care, prin natura ei, nu este de acord cu această iubire. Cum poate el atunci să facă astfel ca iubirea de prieteni să-i atingă inima?

Acesta este motivul pentru care ne-au fost date cele 612 *Mitzvot*: ele au puterea să trezească o trăire în inimă. Dar, din moment ce este ceva împotriva naturii, trăirea fiind prea mică pentru a putea să păstreze '*de facto*' iubirea de prieteni, deşi el are nevoie de ea, el trebuie să caute acum modul în care să aplice soluția.

Soluția pentru a fi în stare să-şi mărească puterea de aplicare a legii " Iubeşte-ți aproapele" este prin iubirea față de prieteni. Dacă fiecare se anulează pe sine în fața prietenului şi se contopeşte cu el, ei devin un întreg în care toate părțile mici care doresc iubirea pentru ceilalți, se unesc într-o forță colectivă, alcătuită din mai multe părți, iar atunci când omul are o putere mare, el poate aplica iubirea pentru ceilalți.

Apoi, el poate ajunge la dragostea pentru Creator. Condiția este însă ca fiecare să se anuleze în fața celuilalt. Iar atunci când omul este separat de prietenul lui, el nu poate primi de la acesta partea care i-ar fi necesară.

Din acest motiv, fiecare ar trebui să spună că el nu reprezintă nimic comparativ cu prietenul sau. Este la fel ca în scrierea numerelor: dacă inițial scrii "1" şi apoi "0" este de zece ori mai mult. Iar când scrii "00" este de o sută de ori mai mult. Altfel spus, dacă prietenul său este numărul unu, iar el zero şi îl urmează, se consideră că el primeşte de la prietenul sau de zece (10) ori mai mult. Iar dacă spune că el reprezintă de două ori zero comparativ cu prietenul său, el primeşte de la prietenul său de o sută de ori mai mult.

Dar, dacă este invers, şi spune că prietenul său este zero iar el este unu, atunci el este de zece ori mai puțin decât prietenul său (0,1) .Iar dacă el afirmă că este 1 şi are doi prieteni care sunt amândoi zero în comparație cu el, atunci el este considerat de o sută de ori mai puțin decât

ei, însemnând că el este 0,01. De aceea, gradul său descreşte în raport cu numărul de zerouri pe care le-a dat prietenilor săi.

Cu toate acestea, chiar dacă omul acumulează acea putere şi poate efectiv să țină iubirea pentru prieteni şi simte mulțumirea de sine ca fiind rea pentru el, chiar şi aşa, să nu crezi în tine însuți. Trebuie să existe frica de cădere în iubirea de sine în mijlocul muncii. Altfel spus, trebuie să-i fie dată o plăcere mai mare decât este el obişnuit să primească, fiindcă el poate deja să muncească cu mici plăceri de dragul dăruirii şi este dispus să renunțe la ele, deci, el trăieşte cu frica plăcerilor mari.

Aceasta se numeşte "teamă" şi aceasta este poarta primirii Luminii credinței, numită "inspirația Divinității", după cum este scris în Comentariul *Scării*, " Pe măsura fricii este măsura credinței".

De aceea, trebuie să ne amintim că legea "Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți" trebuie să fie respectată pentru că este o *Mitzva*, din moment ce Creatorul a poruncit să ne angajăm în iubirea pentru prieteni. Iar Rabbi Akiva doar interpretează această *Mitzva* prin care Creatorul ne-a poruncit. El a intenționat să facă prin această *Mitzva* o lege prin care toate *Mitzvot* să fie respectate din porunca Creatorului, şi nu pentru mulțumirea de sine.

Cu alte cuvinte, nu înseamnă că *Mitzvot* (Poruncile) ar trebui să ne mărească dorința de primire, adică, dacă respectăm *Mitzvot* vom fi recompensați generos. Chiar din contră, ținând poruncile vom ajunge la recompensa de a fi capabili să anulăm iubirea de sine şi să obținem iubirea pentru ceilalți şi, după aceea, iubirea pentru Creator.

Acum putem înțelege ce au spus înțelepții noştri despre versetul „*Ve Samtem*" [şi ați pus]. Vine de la cuvântul *Sam* ["poțiune," dar şi "a plasa"]. „Dacă s-a ținut, este poțiunea vieții, dacă nu s-a ținut, este o poțiune a morții."

Neținere înseamnă că cineva se angajează în Tora şi *Mitzvot* pentru mărirea iubirii de sine, astfel încât corpul său să poată acumula câştig în schimbul muncii sale. Ținere înseamnă că, iubirea de sine a acestuia este anulată, iar el tinde să obțină ca recompensă iubirea pentru ceilalți, prin care, el va obține iubirea pentru Creator – şi tot ceea ce-şi doreşte este să dăruiască bucurie Creatorului.

CARE RESPECTARE A TOREI
ȘI *MITZVOT* PURIFICĂ INIMA?

Articolul 8, 1984

Întrebare: Respectarea Torei şi a *Mitzvot* în scopul primirii de recompensă este, de asemenea, purificatoare de inimă? Înțelepții noştri spun că: „Am creat înclinația rea, am creat Tora ca o mirodenie". Adică, purifică inima tocmai dacă nu este de dragul primirii de recompensă, sau, acelora care fac de dragul primirii de recompensă, le purifică de asemenea inima?

Răspuns: În „Introducere la Cartea *Zohar*" (Articol 44), este scris: „Când cineva începe să se angajeze în Tora şi *Mitzvot*, chiar şi fără intenție, adică fără iubire şi teamă, după cum este necesar atunci când slujeşte Regele, chiar şi în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei), punctul lui din inimă începe să crească şi îşi arată activitatea. Este aşa, fiindcă *Mitzvot* nu necesită intenție şi, chiar şi acțiunile fără intenție pot purifica dorința de primire a cuiva, dar la primul său nivel numit, „inanimat" (mineral). Apoi, după ce acesta îşi purifică partea minerală a voinței de a primi, el începe treptat să-şi construiască cele 613 organe ale punctului din inimă, care este mineralul lui *Nefesh* de *Kedusha* (sanctitatea)". Astfel, vedem că urmând Tora şi *Mitzvot*, chiar şi în *Lo Lishma*, purifică inima.

Întrebare: Este calea respectării Torei şi a *Mitzvot* fără scopul de a primi recompensă, destinată numai câtorva aleşi? Sau, poate oricine să păşească pe acest drum al respectării fără scopul de a fi recompensat, iar prin aceasta, de fapt, să fie răsplătit prin *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul?

Răspuns: Deşi dorința de primire pentru sine a apărut din Gândul Creației, dar, datorită faptului că i-a fost dată corecția, şi sufletele o vor corecta în scopul dăruirii, adică respectând Tora şi *Mitzvot*, asta ne va schimba dorința de primire, către dăruire. Acest lucru este dat oricui, fără excepție fiindcă tuturor li s-a dat acest remediu, nu doar câtorva aleşi.

Dar din moment ce aceasta este o chestiune de alegere, unii avansează mai rapid iar alții, mai încet. Dar este scris în „Introducere la Cartea *Zohar*" (Articol 13,14), că la final, toți vor obține perfecțiunea completă „Că nu va fi izgonit de la El cel proscris".

Şi totuşi, când el începe să învețe să respecte Tora şi *Mitzvot*, o face în *Lo Lishma*. Aceasta, deoarece omul este creat cu dorința de primire; de aceea, el nu înțelege nimic din ceea ce nu-i aduce beneficiu propriu şi niciodată nu va vrea să înceapă să respecte Tora şi *Mitzvot*.

Este, după cum a scris Rambam (*Hilchot Teshuva*, Capitolul 10): ‚Şi au spus înțelepții „niciodată omul nu se va angaja în Tora, chiar şi în *Lo Lishma*, deoarece din *Lo Lishma*, se ajunge la *Lishma*." De aceea, când învățăm pe cei mici şi pe femei şi pe toată populația țării, nu-i învățăm să muncească din teamă, ci să primească răsplată. Şi, când ei câştigă cunoaştere şi dobândesc înțelepciune, acel secret le este revelat treptat. Ei se obişnuiesc cu asta, cu calm, până când Îl dobândesc pe El şi Îl servesc cu iubire.' Aşadar, vedem din cuvintele lui Rambam că fiecare va trebui să obțină *Lishma*, iar diferența constă doar în timp.

Întrebare: Dacă un om vede şi simte că se află pe o cale care îl duce către *Lishma*, ar trebui să încerce să-i influențeze şi pe ceilalți astfel încât şi aceştia să meargă pe acea cale corectă?

Răspuns: Aceasta este o întrebare generală. Este ca şi cum un om religios examinează un om laic. Dacă ştie că îl poate schimba, atunci trebuie să o facă, după cum spune porunca: „ Cu siguranță îți vei mustra aproapele". La fel, în acest caz, se poate spune că ar trebui să-i zici prietenului despre calea mai bună pe care poate merge, cu condiția ca intenția ta să fie doar porunca (*Mitzva)*. Dar sunt multe cazuri în care omul îl mustră pe celălalt, doar cu scopul de dominare, şi nu cu scopul de "a-ți mustra aproapele".

Şi, învățăm de Sus, că dorința fiecăruia ca ceilalți să meargă pe calea adevărului, a dus la dispute între ortodocşi (tradiționalişti) şi laici, între fracțiunea care îl urma pe Vilna Gaon şi Hasidism, si chiar între Hasidici. Aceasta deoarece fiecare crede că are dreptate, şi fiecare încearcă să îl convingă pe celălalt că drumul său este cel corect.

ÎNTOTDEAUNA SĂ VÂNDĂ OMUL GRINZILE CASEI SALE

Articolul Nr. 9, 1984

"Rabinul Yehuda a spus, 'Rav a spus, 'Totdeauna omul să vândă grinzile casei lui şi să îşi ia încălţări pentru picioarele lui'" (*Shabbat, 129).*

Trebuie să înţelegem exact ce înseamnă „grinzile casei lui" şi care este importanţa încălţărilor, într-atât ca să merite să-şi vândă grinzile casei pentru ele, adică, să aibă posibilitatea să-şi ia pantofi pentru picioarele lui.

Trebuie să explicăm asta pe calea muncii. Astfel, „grinzile casei" (*korot bait*) vine de la cuvântul *Mikreh* (eveniment), adică, tot ceea ce trece peste om în casa lui. Noi judecăm felul omului prin două calităţi – prin cunoastere, şi anume prin intelect, si prin emoţii, adică prin ceea ce sime în inima lui, fie că e fericit sau nefericit.

Aceste întâmplări pe care le trăieşte, trezesc în om întrebări despre viaţa de zi cu zi. Ele se pun între om şi loc, şi, desigur, între om şi prietenul lui.

Între om şi loc, adică, el se plânge Creatorului că nu-i satisface toate nevoile, adică, ceea ce crede omul că-i lipseşte, Creatorul trebuie să-i satisfacă. Şi asta datorită legii generale care spune că El este bun şi face bine. Dar, uneori omul se plânge fiindcă simte invers – că starea lui este întotdeauna mai rea decât a altora, că ceilalţi sunt pe o treaptă mai înaltă decât are el.

Rezultă, că el este în starea numită "spioni", adică, vorbeşte despre Conducerea Superioară fiindcă el nu simte în viaţa lui acel bine şi acea plăcere, şi este greu pentru el să spună, "Numai binele şi îndurarea mă vor însoţi tot restul zilelor vieţii mele." Rezultă, că el este în starea numită "spioni".

Înţelepţii noştri au spus despre asta (*Berachot* [Binecuvântări], 54), "Omul trebuie să binecuvânteze răul aşa cum binecuvântează binele", fiindcă baza Iudaismului este construită pe credinţa deasupra raţiunii. Adică, să nu te bazezi pe ce te îndeamnă mintea să gândeşti, să spui, şi să

faci, ci pe credința într-o Providență înaltă şi binevoitoare. Şi, cu siguranță, prin justificarea Providenței, omul este mai târziu răsplătit cu simțirea încântării şi a plăcerii.

Baal HaSulam a spus o alegorie despre ceea ce are omul de reproşat şi de cerut de la Creator şi cum El nu-i răspunde la dorințe. Este asemenea omului care merge pe stradă cu un copil mic, iar copilul plânge amarnic. Toți oamenii de pe stradă se uită la tatăl copilului şi se gândesc, "Cât de crud este acest om care îşi poate auzi fiul plângând fără să-i acorde nicio atenție? Plânsetele copilului fac să le pară rău până şi oamenilor de pe stradă pentru el, dar acestui om, care este tatăl său, nu. Şi există o lege, "Aşa cum un tată are milă pentru copiii lui".

Plânsetele copilului au făcut pe oameni să se ducă la tată şi să-l întrebe "Unde îți e mila?" Atunci tatăl sau a răspuns, "Ce pot să fac dacă fiul meu, pe care-l țin ca pe lumina ochiului meu, îmi cere să-i dau un ac să-şi poată zgâria ochiul pentru că are o mâncărime? Pot fi eu numit "crud" fiindcă nu i-am îndeplinit dorința, sau pentru că nu i-l voi da, ca să nu-l înfigă în ochi şi să rămână orb pentru totdeauna?"

Prin urmare, trebuie să credem că tot ceea ceea ce ne dă Creatorul, este pentru binele nostru, că trebuie să ne rugăm pentru cazul în care Creatorul va ridica aceste probleme de pe noi. Dar, trebuie să ştim că rugăciunea şi îndeplinirea rugăciunii sunt două chestiuni separate. Cu alte cuvinte, dacă facem ceea trebuie, Creatorul va face ceea ce este bine pentru noi, ca şi în alegoria de mai sus. Este spus despre aceasta, "Şi Domnul va face ceea ce Lui i se pare bine".

Acelaşi principiu se aplică şi pentru un om şi prietenul său, în sensul că el ar trebui să vândă grinzile casei lui şi să-şi pună pantofi în picioare. Cu alte cuvinte, omul trebuie să vânda grinzile casei, adică toate evenimentele pe care le-a trăit în casa lui pentru iubirea de prieteni.

Un om poate să aibă întrebări şi plângeri referitoare la prietenul său, deoarece el lucrează devotat în iubirea de prieteni, dar încă nu vede niciun răspuns din partea tovarăşilor săi care nu îl va ajuta în niciun fel. Ei nu se comportă conform întelegerii lui referitoare la iubirea de prieteni, adică fiecare să vorbească cu tovarăşul său într-o formă politicoasă, aşa cum este printre indivizii distinşi.

De asemenea, referitor la acțiuni, el nu vede nicio acțiune din partea

prietenilor pe care să o poată privi în raport cu dragostea de prieteni. În schimb, totul este normal, aşa cum este printre oamenii obişnuiți, care încă nu au un interes să se adune şi să se decidă să construiască o societate în care există iubire pentru prieteni, unde fiecăruia să îi pese de starea de bine a celuilalt.

Astfel, el vede că nu este nimeni la care să privească ca la unul care s-a angajat în iubire de prieteni. Şi, cum el simte că este singurul care merge pe calea cea dreaptă, şi se uită la toți ceilalți cu dispreț şi batjocură, această stare se numeşte "spioni". Adică, el îşi spionează colegii pentru a vedea dacă ei se comportă corespunzator față de el, conform cu principiul "Iubeşte-ti aproapele". Şi, din moment ce el aude constant, că prietenii predică toată ziua că dragostea față de ceilalți este cel mai important lucru, el vrea să vadă dacă şi fac ceea ce zic.

Şi atunci, el vede că totul este un lucru din buze. El descoperă că până şi în vorbire nu există iubire pentru cel de lângă el, şi acesta este lucrul cel mai mic în iubirea pentru ceilalți. De exemplu, dacă pune cuiva o întrebare, acela îi răspunde în treacăt, indiferent, nu în felul în care cineva îi răspunde unui prieten. Mai degrabă, totul este rece, ca şi când ar vrea să scape de el.

Şi nu mă întreba, "Dacă te gândesti la dragostea față de ceilalți, de ce îți pui problema dacă prietenul tău te iubeşte, ca şi când dragostea pentru prieteni ar fi stabilită pe baza iubirii de sine şi, de aceea, vreau să văd ce a câştigat iubirea mea de sine din acest aranjament?"Acestea nu sunt gândurile mele. Dimpotrivă, chiar îmi doresc iubirea pentru ceilalți.

De aceea am fost interesat de înființarea acestui grup, ca să văd că fiecare în parte se angrenează în iubirea pentru cei din jur, ca prin ea, puțina forță pe care o am în dragostea față de ceilalți să crească, iar eu să am puterea să mă angrenez în iubirea față de cei din jur mai puternic decât aş fi putut pe cont propriu. Dar acum văd că nu am câştigat nimic, fiindcă văd că nici măcar unul nu face bine. Deci, ar fi mai bine dacă nu aş fi cu ei şi nu aş fi învățat din acțiunile lor.

Prin asta aflăm răspunsul dacă societatea este făcută din oamenii care trebuie şi, când ei s-au adunat, acolo trebuie să fie cineva care a vrut anume să înființeze acest "mănunchi". Aşa că, el a selectat aceşti oameni pentru ca să vadă dacă sunt potriviți unul pentru celălalt. Cu alte cuvinte,

fiecare dintre ei avea o scânteie de iubire pentru ceilalți, dar scânteia nu poate să aprindă lumina iubirii şi să strălucească în fiecare, aşa că au fost de acord că prin unire, scânteile vor deveni o flacără mare.

Prin urmare acum, şi el, de asemenea, spionându-i pe ei, ar trebui să vină şi să spună, "Aşa cum ei toți au fost într-un singur gând când s-a înființat grupul, că trebuie să meargă pe calea iubirii pentru ceilalți, aşa este şi acum." Şi când fiecare îşi judecă favorabil prietenul, toate scânteile se vor aprinde încă o dată şi va fi iarăşi o flacără mare.

Este aşa cum a spus Baal HaSulam odată când a fost întrebat despre legământul pe care îl fac doi prieteni, aşa cum găsim în Tora (Gen 21:27), "Şi Avraam a luat oi şi boi, şi i-a dat lui Abimeleh; şi ei doi au făcut un legământ." El a întrebat, "Dacă cei doi se iubesc unul pe celălalt, desigur că îşi vor face bine unul celuilalt. Si, desigur, atunci când nu este dragoste între ei, fiindcă ea s-a diminuat din anumite motive, ei nu îşi fac bine unul celuilalt. Deci, cum ajută legământul dintre ei?"

El a răspuns că legământul pe care îl fac nu este pentru acum, din moment ce acum este simțită dragostea între ei şi deci nu este nevoie să facă legământ. Dar, de aceea încheierea legământului se face pentru viitor. Cu alte cuvinte, este posibil ca după un timp, ei să nu mai simtă iubirea aşa cum o simt acum, dar îşi vor păstra relațiile ca înainte. Pentru asta se face legământul.

Putem vedea că şi acum, ei nu simt iubirea aşa cum era când s-a format societatea, fiecare trebuie să depăşească punctul său de vedere şi să meargă peste rațiune. Prin aceasta, totul va fi corectat şi fiecare îşi va judeca prietenul favorabil.

Acum putem înțelege cuvintele înțelepților noştri, care spuneau, "Omul trebuie întotdeauna să vândă grinzile casei lui şi să-şi pună încălțări în picioare." *Min'alim* [încălțări] vine din cuvintele *Ne'ilat Delet* [a încuia uşa], care înseamnă închidere. Odată ce omul şi-a spionat prietenul – *Rigel* [spionat] vine de la cuvântul *Raglaim* [picioare] – el ar trebui „Să vândă grinzile casei sale", adică tot ceea ce s-a întâmplat casei sale în conexiunea dintre el, cel care îşi calomniază prietenii, şi prietenul său, adică, spionările pe care el le-a făcut.

Apoi, „Vinde totul" înseamnă ştergerea tuturor elementelor pe care spionii i le-au adus şi, în schimb, i-au pus încălțări în picioare. Înseamnă

că el trebuie să încuie spionii ca şi când nu ar mai exista în acel loc, iar el, va da de o parte toate întrebările şi dorințele pe care le are în legătura cu ei. Iar apoi, totul va veni la locul său, în pace.

REFERITOR LA IMPORTANȚA SOCIETĂȚII

Articolul Nr. 12, 1984

Este ştiut că, deoarece omul este mereu printre oameni care nu au nicio legătură cu munca pe calea adevărului, ci, din contră, le sunt mereu ostili celor care merg pe calea cea dreaptă, şi, deoarece gândurile oamenilor se întrepătrund, punctul de vedere al celor care se opun căii adevărului îi influențează pe cei care au ceva dorință să meargă pe calea adevărului.

Aşadar, nu este altă soluție decât să îşi întemeieze o societate separată pentru ei, care să fie mediul lor, adică o comunitate separată, care nu se amestecă cu alți oameni a căror opinie este diferită de cea a acelei societăți. Şi ei trebuie să-şi reamintească mereu lor înşişi problema importanței scopului societății, astfel încât să nu urmeze majoritatea, pentru că, urmarea majorității este natura noastră.

Dacă societatea se izolează de restul oamenilor, dacă nu au nicio conexiune cu alți oameni referitoare la chestiuni spirituale şi contactul cu ei se referă numai la lucrurile pământeşti, nu li se vor amesteca punctele de vedere, fiindcă ei nu vor avea nicio conexiune referitoare la religie.

Dar când omul se află printre oameni religioşi şi începe să converseze şi să argumenteze, el imediat îşi amestecă punctele de vedere cu ale lor. Viziunile lor îi pătrund în minte în aşa măsură încât nu va putea să judece că acestea nu sunt punctele lui de vedere, ci ale oamenilor cu care a fost conectat.

De aceea, în materie de muncă pe calea adevărului, el trebuie să se izoleze de alți oameni. Aceasta deoarece, calea adevărului necesită o întărire constantă, fiindcă este opusă părerilor lumii. Viziunea lumii este cunoaşterea şi primirea, în vreme ce viziunea Torei este credință şi dăruire. Dacă cineva fuge de asta, el uită imediat toată munca pe calea adevărului şi cade într-o lume a iubirii de sine. Numai într-o societate în

forma de „ajutor reciproc" fiecare membru al ei primeşte puterea de a lupta împotriva viziunii lumii.

Găsim asta şi în cuvintele *Zoharului* (*Pinhas*, p 31, punctul 91, şi în *Sulam*): "Când un om locuieşte într-un oraş populat cu oameni răi, şi nu poate ține poruncile *Mitzvot* Torei, şi nu reuşeşte în Tora, el se mută şi se dezrădăcinează din acel loc şi se replantează într-un loc cu oameni buni, cu Tora şi cu *Mitzvot*. Asta fiindcă Tora este numită „pom", aşa cum este scris " pom al vieții este ea pentru cei care o țin." Iar omul este un pom, aşa cum este scris, "Căci omul este pomul câmpului", fiindcă *Mitzvot* din Tora sunt asemenea fructelor. Şi ce scrie în ea? "Numai pomul pe care îl cunoşti că nu este de mâncare, pe acela poți să-l tai şi să-l distrugi, pe el poți să-l tai din această lume şi să-l tai din lumea cealaltă."

De aceea, el trebuie să se dezrădăcineze din locul în care sunt oameni răi, pentru că nu va putea să reuşească acolo în Tora şi *Mitzvot*, şi să se planteze undeva, unde sunt oameni drepți, şi va reuşi în Tora şi *Mitzvot*.

Şi omul pe care *Zoharul* îl compară cu pomul câmpului, precum pomul câmpului, suferă de la vecinii răi. Cu alte cuvinte, trebuie să tăiem permanent buruienile rele din jurul nostru care ne afectează şi, trebuie de asemenea, să ne ținem departe de mediile rele, de oamenii care nu agreează calea adevărului. Ne trebuie o privire atentă, aşa încât să nu fim atraşi să îi urmăm.

Aceasta se numeşte calitatea de "izolare", atunci când omul se află în gândurile "autorității unice," numită calitatea "dăruirii", şi nu a "autorității multiple," care este calitatea iubirii de sine, numită "două autorități" - „autoritatea Creatorului" şi „autoritatea propie".

Acum putem înțelege ce au spus înțelepții noştri (*Sanhedrin*, p38), "Rav Yehuda a spus, 'Rav a spus '*Adam ha Rishon* a fost eretic,' aşa cum este scris, 'şi Domnul Dumnezeu a chemat omul şi i-a spus: 'unde eşti tu?'' unde ți-a plecat inima? '"

În interpretarea lui Rashi, "eretic" se referă la tendința către idolatrie. Şi în comentariul, *Etz Yosef* (*Pomul lui Iosif*), este scris, "Când scrie, 'Unde, unde ți-a plecat inima?' este erezie, aşa cum este scris, 'nu merge după inima ta,' asta este erezie, când inima lui se apleacă spre partea cealaltă".

Şi toată această problemă este foarte încurcată: Cum poate fi spus că

Adam ha Rishon avea aplecare spre idolatrie? Sau, conform comentariului *Etz Yosef*, că el era în forma "nu merge după inima ta," este asta erezie? Conform cu ceea ce învăţăm despre munca lui Dumnezeu, că aceasta este doar cu scopul de a dărui, dacă un om munceşte pentru a primi, această muncă ne este străină nouă, fiindcă noi trebuie să muncim numai pentru a dărui, şi el a luat totul în scopul primirii.

Acesta este înţelesul la ceea ce a spus el - că el nu a reuşit în a "nu merge după inima ta." Cu alte cuvinte, omul nu putea lua hrană din Pomul Cunoaşterii în scopul dăruirii, ci a primit hrana din Pomul Cunoaşterii în scopul primirii. Aceasta este denumită "inimă," adică inima doreşte să primească numai pentru mulţumirea proprie. Şi acesta a fost păcatul Pomului Cunoaşterii.

Pentru a înţelege această chestiune, vezi introducerea la cartea *Panim Masbirot*. Şi din aceasta putem înţelege beneficiul societăţii – ea poate introduce o atmosferă diferită – să munceşti numai în scopul dăruirii.

UNEORI NUMIM SPIRITUALITATEA "SUFLET"

Articolul Nr. 13, 1984

Trebuie să înţelegem de ce uneori spiritualitatea este numită "suflet" [Ebraică: *Neshama*], după cum este scris, " Trup şi suflet", şi uneori, numim spiritualitatea „suflet" [*Nefesh*], aşa cum este în, " Şi tu Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta şi cu tot sufletul tău."

De obicei, când vorbim de spiritualitate, vorbim despre calitatea superioară, care este acolo, şi ea e *Neshama,* astfel că omul va şti că a fost gata pregătit pentru el un grad ridicat, care este *Neshama,* pentru a evoca în inima lui dorinţa de a-l dobândi, şi pentru ca să se întrebe care este motivul pentru care el nu l-a obţinut încă. Apoi, omul va ajunge să afle că tot ceea ce avem nevoie pentru a obţine spiritualitatea este echivalenţa de formă.

Corpul este născut în natura iubirii de sine, ceea ce reprezintă nepotrivirea de formă cu Creatorul, pe care o obţinem doar dăruind. De aceea, el trebuie să-şi purifice corpul şi să ajungă la echivalenţa de formă astfel încât, el să dorească de asemenea, să facă acţiuni care ţin doar de

dăruire. Prin asta el va fi apt să obţină gradul ridicat numit *Neshama*. Din acest motiv, noi vorbim întotdeauna folosind termenii de corp şi *Neshama* (suflet).

Dar când ne referim la ordinea în muncă urmând gradele corpului vine şi gradul Nefesh. Acesta e motivul pentru care textul spune "Şi tu Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău cu toata inima ta şi cu tot sufletul tău (*Nefesh*)," pentru că acesta este următorul grad care urmează corpului.

De aceea se spune, " Cu toată inima ta," iar ulterior "Cu tot sufletul tău." Cu alte cuvinte, respectivul trebuie să vrea să dăruiască tot ce are Creatorului. Dar dupa aceasta, dacă el obţine un grad mai ridicat, însemnând *Ruach* [spirit], şi apoi *Neshama*, el tot va trebui să vrea să dăruiască totul Creatorului. Dar textul începe cu primul grad care vine dupa corp.

Tot ceea ce omul posedă trebuie să dea Creatorului. Aceasta înseamnă, că el nu face nimic pentru propriul său beneficiu, ci totul este de dragul Creatorului. Asta înseamnă că toate faptele lui sunt doar pentru a dărui, în timp ce el este complet nesemnificativ şi totul este făcut de dragul Creatorului.

Acum puteţi întelege ce este scris în *Zohar* (*Teruma* [Contribuţie], p 219, Articol 479 în Comentariul *Scării*) "Cu tot sufletul tău. 'El întreabă, 'Ar fi trebuit spus, 'În sufletul tău,' ce este 'Cu tot sufletul tău?' De ce spune ' Cu'?' I se răspunde că asta vine să includă *Nefesh*, *Ruach*, *Neshama*. Asta înseamnă 'Cu tot sufletul tău,' unde 'tot' înseamnă ceea ce cuprinde *Nefesh*".

De aici, vedem că *Zohar* interpretează 'tot' pe care Tora l-a pus pentru noi, şi vine să ne spună că *Nefesh* şi *Ruach* sunt incluse în *Neshama*. Dar, intentionat, el începe cu *Nefesh*, fiindcă după corp urmeaza *Nefesh*. Dar când vorbim în general despre spiritualitate, ne referim la ea ca *Neshama*, după cum este scris "Şi a suflat în nările lui *Neshama* („suflet" sau „respiraţie") de viaţă."

Pentru a obţine gradul *NRN* (*Nefesh-Ruach-Neshama*), trebuie să mergem pe calea dăruirii şi să încercăm să ieşim din iubirea de sine. Aceasta se numeşte "calea adevărului" ceea ce înseamnă că, procedând astfel vom obţine calitatea de adevăr care există în Providenţa Sa şi care se comportă faţă de noi prin calitatea mărinimiei.

Calitatea de adevăr este numită " Sigiliul Creatorului este adevărul." Acest lucru înseamnă că obiectivul muncii Creatorului, munca Sa în creația lumilor – aceea de a face bine creaturior Sale – este ca omul să obțină calitatea de adevăr a Lui. Omul va şti că a atins plenitudinea dupa ce a obținut de bună voie îndrumarea Creatorului, chiar dacă el are abundență. Dar, de asemenea, el va trebui să vadă că şi alții au abundență, însemnând că toți au abundența completă.

Acest lucru este prezentat în " Introducere la Studiul celor Zece Sfirot (Articolul 150), "Al patrulea discernământ despre iubire, este iubirea necondiționată, care este eternă. Este aşa fiindcă după ce el a judecat întreaga lume favorabil, iubirea este eternă şi absolută. În această stare nu poate fi acoperire şi ascundere în lume pentru că acolo este un loc de dezvăluire completă a Feței, aşa cum este scris, 'Învățătorul tău nu se va mai ascunde pe Sine şi ochii tăi îl vor vedea pe Învățătorul tău', fiindcă el ştie deja toate relațiile Creatorului cu toți oamenii sub forma Providenței adevărate care apare din numele Său 'Binele care face bine celui bun şi celui rău".

Prin urmare, rezultă că dacă omul ajunge la perfecțiunea completă, el obține starea lui adevărată. Dar, există grade premergătoare înaintea acestuia, aşa cum este scris în „Introducere le Studiul celor Zece Sefirot", că primul discernământ este pocăința din frică. Este scris despre asta (Articol 63), "Primul grad de obținere al dezvelirii Feței, adică obținerea şi simțirea recompensei şi pedepsei Providenței după modul în care El, care cunoaşte toate tainele, va depune mărturie că omul nu se va întoarce înapoi la prostie, este numit "pocăință din frică". Atunci păcatele lui devin pentru el greşeli şi el este numit 'drept incomplet' sau ' mediu."

Dar, în acord cu cele de mai sus, există încă un semn că omul merge pe calea adevărului – starea negării. Cu alte cuvinte, deşi omul vede ca acum este într-o stare proastă, asta este! Înainte să înceapă să meargă pe calea adevărului, el s-a simțit mai aproape de *Kedusha* (Sfințenie), iar acum, când a început să păşească pe aceasta cale el se simte mult mai departe. Dar, potrivit cunoscutei legi "Sfințenia este în creştere, nu în descreştere", se ridică întrebarea, "De ce acum, când merge pe calea adevărului simte că regresează în loc să simtă că progresează, cum ar trebui să fie dacă merge pe calea adevărului? Cel puțin, el ar trebui să nu

decadă din starea sa anterioară."

Răspunsul este că acolo trebuie să existe întâi absență înainte să fie prezență. Asta înseamnă că întâi trebuie să fie un *Kli* (vas), care este numit "lipsă" şi apoi acolo va fi locul de umplere a lipsei.

De aceea, la început, omul trebuie să meargă mai departe şi să se aducă de fiecare dată pe sine cât mai aproape de adevăr. Cu alte cuvinte, de fiecare dată când merge mai departe el vede situatia lui astfel: ca fiind scufundat în iubirea de sine şi, de fiecare dată, va trebui să vadă mai clar că iubirea de sine este rea pentru că iubirea de sine este cea care ne împiedică să dobândim încântarea şi plăcerea pe care Creatorul le-a pregatit pentru noi, fiindcă asta este ceea ce ne separă pe noi de Creator.

În consecință, putem întelege de ce omul gândeşte acum că regresează, acum când a pornit pe calea adevărului, dar el trebuie să ştie că nu este aşa, ci el avansează spre adevăr. Înainte, când munca lui nu s-a bazat pe dăruire şi credință, el era departe de a vedea adevărul. Dar acum, el trebuie să ajungă să simtă răul din interiorul său, după cum este scris, "Nu va fi niciun Dumnezeu străin în tine."

Înțelepții noştri au spus, "Cine este Dumnezeul străin din corpul omului? Este înclinația rea". Cu alte cuvinte, în interiorul omului, dorința de primire este cea mai rea.

Şi apoi, când a obținut recunoaşterea răului, el poate spune că începe să se corecteze. Rezultă că înainte să ajungă în răul său la un grad pe care el să nu îl mai poată tolera, nu a fost nimic de corectat. De aceea, el are într-adevăr un drum lung înainte spre adevăr, pentru a se vedea pe sine cu adevărat.

Şi când omul vede răul din sine într-o măsură pe care nu o mai poate tolera, el începe să caute cum să iasă din el. Dar singurul mod pentru un om al Israelului este să se întoarcă spre Creator şi astfel El îi va deschide ochii şi inima şi îl va umple cu abundența sublimă, aşa cum au spus întelepții noştri, "Cel care vine să fie purificat, este ajutat".

Apoi, când el primeşte ajutor de la Creator, toate lipsurile sale vor fi umplute cu lumina Creatorului şi omul începe să se ridice în gradele sfințeniei, fiindcă nevoia a fost deja pregatită în interiorul lui atunci când a ajuns să-şi vadă adevărata lui stare. Deci, acum este loc să-şi primească plenitudinea.

Şi apoi, omul începe să vadă cum în fiecare zi, în raport cu munca lui se ridică mai sus. Dar, noi trebuie să trezim întotdeauna ceea ce inima uită, ceea ce este nevoie pentru corectarea inimii – Iubirea pentru prieteni – scopul nostru fiind obţinerea iubirii pentru ceilalţi.

Acesta nu este un lucru plăcut pentru inimă, care este numită "iubirea de sine". De aceea, când este o întâlnire a prietenilor trebuie să ne reamintim să ne punem întrebarea, adică fiecare va trebui să se întrebe pe sine, cât de mult am avansat noi în iubirea pentru ceilalţi şi cât de mult am făcut noi pentru a înainta în aceasta problemă.

DESPRE DĂRUIRE

Articol Nr. 16, 1984

Să explicăm problema dăruirii. Când un om serveşte pe cineva pe care lumea îl consideră important, cel important nu trebuie să îl recompenseze pentru serviciile lui. Din contră, un serviciu mare făcut unui om important este considerat de către el ca şi cum ar fi fost răsplătit. Asta înseamnă că dacă omul ştie că aceea este o persoană importantă, deja el se bucură de serviciu şi nu are nevoie mai departe de o recompensă pentru serviciul său. Serviciul însuşi este în schimb plăcerea lui.

Dar dacă serveşte o persoană obişnuită, omul nu simte nicio plăcere în serviciu şi trebuie să fie recompensat pentru acesta. Asta înseamnă că dacă face acelaşi serviciu pentru o persoană importantă, el nu are nevoie de recompensă.

Dacă, de exemplu, o persoană importantă vine cu avionul şi mulţi oameni aşteaptă sosirea lui, iar el poartă o valiză mică şi dă valiza cuiva să o ducă la maşina care îl va duce acasă. Cel ce duce valiza cu siguranţă va refuza să primească ceva de la el deoarece plăcerea obţinută din serviciul său este mai mult decât cei o sută de dolari pe care cel important îi dă lui.

Dar dacă el ar fi fost o persoană de rând, nu l-ar fi servit nici chiar pentru bani. În schimb, i-ar fi spus, "sunt hamali aici; îţi vor căra valiza la maşină, cât despre mine, este sub mine să te servesc. Dar fiindcă aceasta

este treaba hamalilor, vor fi bucuroşi să te ajute dacă îi plăteşti".

Prin urmare pentru aceeaşi acţiune a sa, există o diferenţiere, o distincţie semnificativă, nu în act, ci pentru cine o face – dacă o face pentru o persoană importantă. Asta depinde numai de importanţa acelui individ în ochii omului, însemnând ce simte el faţă de importanţa acelei persoane. Nu contează dacă înţelege el că este o persoană importantă sau dacă ceilalţi din jur spun că este o persoană importantă; asta deja îi dă lui puterea să-l servească fără să aibă nevoie de vreo răsplată.

Conform celor de mai sus, ar trebui să înţelegem adevărata intenţie a celui care serveşte persoana importantă. Este intenţia lui să se bucure servindu-l, fiindcă îl consideră un mare privilegiu, sau, este pentru că primeşte o plăcere mare servindu-l? De la care sursă vine plăcerea de a servi o persoană importantă? El nu ştie. Totuşi, vede ceva natural – anume că este o mare plăcere aici – aşa că, vrea să îl servească.

Cu alte cuvinte, scopul lui este să vrea ca acea persoană să se bucure fiindcă este o persoană importantă, sau vrea să îl servească pentru că îi aduce plăcere? Adică, dacă ar fi putut avea prin alte mijloace aceeaşi plăcere pe care o primeşte din servirea lui, el ar fi abandonat acest serviciu fiindcă vrea să îl servească deoarece simte că aici a putut găsi o senzaţie bună şi, de aceea îl serveşte?

Întrebarea este dacă serviciul ar fi pentru că vrea ca persoana importantă să se simtă bine şi plăcerea pe care o primeşte din a-l servi fiind numai un rezultat, iar scopul său nu este pentru el însuşi, ci numai pentru ca persoana importantă să se simtă bine. Sau, de fapt, nu ia în considerare persoana importantă, şi toate calculele sale sunt despre câtă plăcere poate obţine el din asta?

Şi dacă întrebăm, "Contează cu ce intenţie lucrează el?" Răspunsul este că trebuie să ştim ce înseamnă vasele de dăruire.

Sunt trei judecăţi pe care le găsim într-un act de dăruire.

1) El se angajează în dăruirea către alţii – fie cu corpul său, fie cu banii lui – pentru a fi recompensat pentru asta. Cu alte cuvinte, serviciul în sine nu este suficient ca să-i dea plăcere. În schimb, vrea să i se dea onoare în schimbul muncii de dăruire. Pentru asta, are putere să muncească. Dar dacă nu ar fi fost sigur că va primi onoare în schimb, nu ar fi făcut ceea ce face pentru alţii.

2) El se angajează în dăruirea pentru ceilalți şi nu doreşte să i se dea nicio recompensă pentru munca sa, adică un alt lucru, sau altceva. El se mulțumeşte să facă acte de dăruire. Este felul lui să se bucure să facă bine altora şi, asta este toată plăcerea lui. Cu siguranță, acesta este un nivel mai mare decât primul deoarece vedem de aici că face lucruri cu scopul de a face bine altora. Ar trebui să o numim, "A dărui pentru a dărui".

Totuşi, dacă privim puțin mai adânc şi cercetăm adevărata sa intenție în a dărui altora, el face toate acele fapte fiindcă vrea să se simtă bine, adică pentru dragostea de sine, deoarece de felul lui se bucură de actele de dăruire, sau, scopul său este de a se bucura când alții se simt bine?

Cu alte cuvinte, se bucură când alții au o dispoziție bună şi de aceea încearcă să le facă bine altora, pentru ca ei să fie mulțumiți şi să se bucure de viețile lor? Şi dacă din întâmplare vede că un alt om, care are mai mult succes decât el în a face ceea ce doreşte el să facă pentru concetățenii lui, o să renunțe el la plăcerea sa de a face acte de dăruire şi să încerce să îl lase pe celălalt să o facă?

Dar, dacă acea persoană care se angajează în acte de dăruire fără să dorească nicio recompensă pentru munca sa, nu ar putea face concesia de a lăsa pe celălalt om să facă acele lucruri pentru concetățenii săi, deşi ştie că acela este mai compentent, nu putem încă să numim asta "a dărui pentru a dărui," deoarece, în final, dragostea de sine este factorul determinant.

3) El munceşte fără a dori să primească vreo recompensă. Şi, atunci când vede că este o altă persoană care este mai competentă, el renunță la plăcerea sa de a dărui celorlalți şi îi pasă numai de binele celorlalți. Asta se numeşte "a dărui pentru a dărui."

Aşadar, este o cercetare mai amplă care trebuie făcută aici despre adevărata intenție a omului: dacă doreşte bucuria pentru sine şi de aceea îl serveşte pe cel important, sau, dacă intenționează să facă plăcere persoanei importante.

Ca să lămurim diferența de mai sus, putem înțelege problema primtr-un om, care îşi imaginează că cineva este o persoană foarte importantă şi, de aceea doreşte să-i facă plăcere, astfel încât acela să poată fi bucuros şi, pentru asta, el doreşte să îl servească. Dar în timpul serviciului pe care îl face pentru el, el însuşi este într-o bună dispoziție şi

se simte fericit. Acum simte că toate plăcerile pe care le poate simți în viața sa sunt nimic în comparație cu ceea ce simte acum fiindcă serveşte cea mai importantă persoană din lume şi, nu are cuvinte să descrie împlinirea pe care o simte pentru că doreşte să facă acea persoană să fie într-o bună dispoziție.

Acum se poate autocerceta, adică să vadă care este scopul său dorind să dea mulțumire persoanei importante – îi pasă de propriul său bine, adică vrea să îl încânte pe acela deoarece asta i-ar da lui voie bună – sau, scopul lui este numai ca persoana importantă să se bucure şi să fie încântată, şi el, numai datorită măreției acelei persoane, are o mare dorință să o servească?

Astfel, deşi în timpul serviciului simte marea plăcere care rezultă cât face serviciul, totuşi, dacă el ştie că mai este cineva care i-ar oferi mai multă plăcere persoanei importante dacă l-ar servi, el va renunța la plăcerea pe care o poate simți în timpul serviciului. În schimb, el doreşte din toată inima ca celălalt să facă acest serviciu fiindcă asta i-ar aduce mai multă încântare celui important, decât dacă l-ar fi servit el.

Prin urmare, rezultă că dacă el este de acord să renunțe la serviciul său – chiar dacă simte o mare plăcere, dar, pentru beneficiul persoanei importante şi ca să îl mulțumească mai mult, el renunță fiindcă nu se gândeşte la sine ci numai la beneficiul persoanei importante – asta înseamnă că nu are nicio intenție de iubire de sine. În schimb, totul este pentru a dărui şi nu se are în vedere pe sine. În acel moment, el are o analiză completă, pentru că nu se poate înşela şi, asta se numeşte, "dăruire completă".

Totuşi, ar trebui să ştim că asta nu se poate obține de unul singur. Dimpotrivă, se spune despre asta (*Kidushin*, 30), "Înclinația omului îl înfrânge în fiecare zi şi caută să îl omoare, după cum este spus, 'păcătosul îl priveşte pe cel drept, şi caută să-l ucidă.' şi, dacă Creatorul nu l-ar fi ajutat, nu ar fi biruit, după cum este scris, 'Domnul nu-l va lăsa în mâna lui.'"

Asta înseamnă că în primul rând omul trebuie să vadă dacă are puterea să ajungă să fie capabil să acționeze în scopul de a dărui mulțumire Creatorului. Apoi, când a ajuns deja să realizeze că nu poate să obțină asta de unul singur, acel om îşi concentrează Tora şi *Mitzvot*

într-un singur punct, care este "Lumina care îl Reformează," fiindcă aceasta va fi singura recompensă pe care o vrea de la Tora şi *Mitzvot*. Cu alte cuvinte, recompensa pentru munca lui va fi darea de către Creator a aceastei puteri numită "puterea de a dărui."

Este lege că cineva care face un efort, adică îşi anulează odihna, îl face pentru că vrea ceva, deoarece ştie că fără muncă nu i se va da, deci trebuie să muncească. Din acest motiv, un om care se străduieşte să respecte Tora şi *Mitzvot* cu siguranță trebuie să îi lipsească ceva şi acesta este motivul pentru care aplică Tora şi *Mitzvot*, ca să obțină prin asta ceea ce doreşte.

În consecință, cineva trebuie să fie atent şi să se gândească la ce vrea – care este recompensa pe care o vrea pentru munca sa – înainte să îşi înceapă munca de servire a Creatorului. Sau, mai simplu, care este motivul care îl determină să se angajeze în Tora şi *Mitzvot*? Apoi, când determină ce are nevoie, pentru ce trebuie să se străduiască, omul începe să se gândească foarte adânc până când este dificil pentru el să ştie ce vrea cu adevărat.

Acesta este motivul pentru care sunt mulți oameni care, atunci când încep să analizeze scopul muncii lor, nu pot determina adevăratul scop. Din acest motiv, ei spun, "De ce să ne extenuăm cu cercetarea?" Într-adevăr, ei muncesc fără niciun scop şi spun, "Muncim pentru lumea (viața) următoare."

Şi ce este lumea următoare? "De ce să ne gândim la asta? Noi doar credem că este bună şi ne mulțumim cu atât. Când primim recompensa lumii următoare, atunci vom şti ce este. De ce să intrăm în cercetări?"

Numai cei puțini spun că este o problemă de *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, şi ca să obțină *Dvekut* ei trebuie să obțină echivalența de formă, însemnând "Aşa cum El este milostiv, şi tu eşti milostiv". Şi apoi, începe să încerce să obțină echivalența de formă – toate acțiunile lui să fie pentru a dărui – fiindcă numai atunci restricția şi ascunderea care există în lume sunt luate de la el şi el începe să simtă *Kedusha* (Sfințenia).

Dar când începe să obțină nivelul de dăruire în munca sa, vede că este foarte departe de el, că nu are nicio dorință pentru un gând, cuvânt sau faptă care să aibă capacitatea de a fi îndreptate spre dăruire. Şi, apoi, nu ştie ce să facă ca să obțină puterea de a dărui şi, de fiecare dată când

adaugă efort, vede că întreaga problemă este departe de el. Într-un final, realizează că nu este omeneşte posibil ca el să o obţină.

În acel moment realizează că numai Creatorul îl poate ajuta, şi numai atunci el înţelege că trebuie să se angajeze în Tora şi *Mitzvot* pentru a primi recompensă. Şi recompensa pentru munca sa va fi darea de către Creator a puterii de a dărui. Aceasta este recompensa la care speră deoarece vrea să obţină *Dvekut* (alipirea) cu Creatorul, care este echivalenţa de formă, adică dăruirea.

Şi acesta este singura recompensă la care speră – ca prin sârguinţa sa în Tora şi *Mitzvot* să i se dea ceea ce nu a putut obţine de unul singur, şi, are în schimb nevoie să o primească de la altcineva. Este precum munca în lumea fizică: deoarece cineva nu poate obţine bani de unul singur, el munceşte şi, în schimb, i se plăteşte cu bani. De asemenea, în spiritualitate, ceea ce nu poate obţine singur trebuie ca cineva să-i dea, aşadar, asta este ceea ce numim noi "recompensă."

Deci, când omul doreşte să obţină calitatea de a dărui fiindcă doreşte să obţină *Dvekut*-ul (alipirea) cu Creatorul, şi nu poate obţine această calitate, ci are nevoie să-i fie dată de Creator, ceea ce vrea să-i fie dat, se numeşte "recompensă." Şi, deoarece este lege că dacă cineva doreşte recompensă trebuie să facă efort şi să muncească, el respectă Tora şi *Mitzvot* ca să îi fie dată această recompensă numită "puterea de a dărui" adică, să iasă din iubirea de sine şi să primească dorinţa de a avea puterea să se angajeze numai în iubirea pentru ceilalţi.

Acesta este înţelesul la, "Omul trebuie să se angajeze mereu în Tora şi *Mitzvot* în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei), căci de la *Lo Lishma* se ajunge la *Lishma* (pentru numele Ei) deoarece Lumina din Ea îl reformează." Aşadar, prin munca în Tora şi *Mitzvot* ca să obţină *Lishma*, el, muncind mai întâi, va obţine nivelul de *Lishma*. Acesta este motivul pentru care este recompensat cu Lumina din Ea care îl reformează, şi, se consideră că i s-a dat de Sus puterea de a dărui.

Totuşi, ar trebui să întrebăm, "De ce trebuie el mai întâi să se străduiască şi apoi i se dea Lumina Torei? De ce nu i se dă Lumina Torei imediat, astfel încât să îl reformeze instantaneu? De asemenea, de ce să se străduiască pentru nimic şi să piardă timpul pentru nimic? Nu ar fi fost mai bine dacă i s-ar fi dat Lumina la începutul muncii, adică să fi primit

Lumina imediat şi să fi început munca în *Lishma*?"

Problema este că nu există Lumină fără *Kli* (vas), şi *Kli* înseamnă dorință. Cu alte cuvinte, când o persoană are o dorință şi tânjeşte să-şi satisfacă dorința, aceasta se numeşte "*Kli*". Numai atunci, când are un *Kli* – însemnând o dorință pentru împlinire - se poate spune că i se dă umplerea şi că este mulțumit cu umplerea ce i-a fost dată, deoarece asta este ceea ce şi-a dorit. Recompensa este considerată împlinire când dorința primeşte. Mai mult, măsura importanței împlinirii depinde de măsura dorinței. Şi, cineva se bucură de împlinire pe măsura suferinței.

Din acest motiv, este imposibil să i se dea omului Lumina care să-l reformeze când nu are deloc dorință pentru ea. Asta fiindcă a-l reforma înseamnă că va pierde puterea iubirii de sine şi va primi puterea iubirii pentru ceilalți.

Dacă omul nu are dorința de a ieşi din iubirea de sine, şi i se spune, "Munceşte şi în schimb nu vei avea nicio dorință pentru iubirea de sine," nu o consideră ca pe o recompensă. Din contră, el crede că pentru munca pe care a făcut-o pentru Stăpân, ar fi trebuit să fie recompensat. Dar în schimb, i se dă ceva foarte rău, şi într-atât de mult, încât va pierde instantaneu toată iubirea de sine. Cine ar fi de acord cu asta?

Din acest motiv, când este cineva care studiază în *Lo Lishma*, prin asta corpul îl va însoți, deoarece omul este dispus să renunțe la o plăcere mică pentru a obține o plăcere mare. Dar, prin natura sa, omul este incapabil să-şi imagineze plăcerea dacă nu se bazează pe iubirea de sine. De aceea i se spune că va fi recompensat pentru că se angajează în Tora şi *Mitzvot*. Asta nu este o minciună, căci cu siguranță va fi recompensat. Cu alte cuvinte, i se spune că pentru efortul său în Tora şi *Mitzvot*, va fi recompensat, şi ăsta este adevărul, căci cu adevărat va fi recompensat, dar recompensa va fi schimbată.

De exemplu, un tată îi spune copilului, "dacă eşti băiat bun, îți voi cumpăra o maşină, o maşină de plastic". Apoi, tatăl pleacă peste hotare şi se întoarce câțiva ani mai târziu. Băiatul deja a crescut şi vine la tatăl său şi îi spune "Tată, înainte să pleci peste hotare, mi-ai promis o maşină de jucărie, din plastic". Aşadar, tatăl se duce şi îi cumpără o maşină adevărată, una cu care poate călători pe distanțe lungi.

Fiul este deja isteț şi înțelege că acum nu este timpul pentru o maşină

de plastic, ci pentru o maşină adevărată. Se consideră ca fiind decepţionat de tatăl său? Desigur că nu! În schimb acum, băiatul vede că atunci când era copil putea să înţeleagă numai un cadou mărunt.

Aici, de asemenea, se începe cu o recompensă măruntă, denumită *Lo Lishma*, adică aşteaptă să fie recompensat cu ceva ce este fără valoare în comparaţie cu adevărata recompensă pe care o va primi, adică să fie recompensat cu *Lishma*, care este *Kli*-ul în care poate primi încântarea şi plăcerea pe care Creatorul doreşte să i le împărtăşească. Acestea sunt adevăratele plăceri.

Prin urmare, spunându-i să lucreze în *Lo Lishma*, adică să primească o recompensă, asta este adevărat, însemnând că atunci când are intenţia de a dărui, va fi de asemenea recompensat. Singurul fals este adevărata recompensă. În timp ce omul este în *Lo Lishma* crede că i se va da o altă recompensă fiindcă *Kli*-ul care primeşte este denumit "iubire de sine".

Dar apoi, când omul creşte, începe să înţeleagă că vasele (*Kelim*) care de fapt primesc recompensa sunt vasele (*Kelim*) de dăruire, că tocmai prin aceste *Kelim* sunt primite încântarea şi plăcerea. Atunci, simte că este cel mai fericit om din lume, şi recompensa pe care dorea să o primească în timp ce era în *Lo Lishma* putea fi o recompensă potrivită pentru un copil mic.

Aşadar, când este învăţat că primeşte recompensă şi plăcere pentru munca în *Lo Lishma*, nu se consideră minciună, fiindcă el nu pierde nimic deoarece recompensa lui a fost schimbată cu una mai mare. Noi trebuie doar să explicăm că *Lo Lishma*, adică această recompensă, nu este numele adevărat, aşa cum crede el. În schimb recompensa are un alt nume decât ce a crezut el. Totuşi, o recompensă rămâne o recompensă şi ea nu este schimbată, numai numele recompensei se schimbă – de la o recompensă falsă şi imaginară la o recompensă reală.

Din toate cele de mai sus, rezultă că lucrul principal de care omul are nevoie în schimbul muncii sale în Tora şi *Mitzvot* este pentru ca Creatorul să îi dea vasele de dăruire pe care el nu le poate obţine de unul singur deoarece sunt împotriva naturii. Dar, acesta este un dar de Sus, adică recompensa va fi aceea că mereu va aştepta momentul când poate aduce mulţumire Creatorului. Şi fiindcă aceasta este recompensa pe care el o aşteaptă, aceasta se numeşte "recompensa lui".

Ca să înțelegem cele de mai sus, va trebui să ne uităm în "Prefața Generală la Copacului Vieții" (Paragraf 3) unde este scris, "Rădăcina întunericului este *Masach*, în *Kli* de *Malchut*, şi rădăcina recompensei este înrădăcinată în Lumina Reflectată care vine din *Zivug de Hakaa*".

Acolo El oferă rădăcina la ceea ce vedem în această lume, adică tot ceea ce vedem în această lume este o ramură care provine din rădăcinile de la Lumile Superioare. El spune acolo, "Rădăcina muncii pe care omul o simte în această lume provine din rădăcina *Masach*-ului în *Kliul de Malchut*".

Asta înseamnă că, *Kli*-ul pe care îl au creaturile este numit "dorința de a primi plăcerea," pe care Creatorul a creat-o din cauza dorinței Lui de a-şi încânta creaturile Sale. Astfel, El a creat în creaturi dorința de a primi plăcere. În *Sefirot*-urile superioare, asta se numeşte *Malchut*.

După aceea, învățăm că a fost un *Tzimtzum* (restricție). Asta înseamnă, că cineva nu vrea să fie primitor deoarece vrea să aibă echivalență de formă cu Creatorul; de aceea, a fost făcută lege în *Kedusha* (Sfințenie) că nimic nu este primit decât dacă are intenția de a dărui.

Acesta este înțelesul corecției *Masachului* (ecranului). Deoarece vorbim despre Lumina Superioară, a nu dori să se primească Lumină se numeşte „ecran"("*Masach*"). Este ca atunci când omul aşează o cortină sau un voal atunci când soarele străluceşte prea puternic şi el nu doreşte să primească lumina soarelui, aşa că soarele nu va străluci în casă.

Aşadar, când vorbim despre Luminile Superioare, deşi *Malchut* a avut o mare dorință şi poftă de a primi Lumina plăcerii, ea totuşi a renunțat la plăcere, neprimind-o, deoarece ea dorea echivalență de formă. Asta se numeşte "muncă," adică, să facă ceva împotriva dorinței ei – oprindu-se din primirea plăcerii.

În lumea fizică, de asemenea, când omul trebuie să renunțe la plăcere, se consideră efort. De exemplu, dacă o persoană se bucură de odihnă, şi dacă dintr-un motiv trebuie să renunțe la odihnă şi să facă ceva, asta se numeşte "muncă."

El ne arată, de asemenea, când ramura corporală primeşte o recompensă, de unde este ea înrădăcinată în lumile superioare. El ne arată că rădăcina recompensei provine din Lumina Reflectată – dorința de a dărui care iese din *Zivug de Hakaa* care a avut loc între Lumina

Superioară şi *Masach* şi *Aviut* (consistență), (Studiul celor zece Sfirot, Partea 4, Paragraf 8). El scrie, "Îmbrăcarea Luminii Reflectate vine ca rezultat a două forțe".

În spiritualitate, *Zivug de Hakaa* (cuplare prin lovitură) înseamnă că dacă două lucruri sunt opuse unul față de celălalt, sunt considerate ca lovitură (*Hakaa*). Asta înseamnă că, pe de o parte, cineva vrea cu adevărat lucrul acela deoarece el vede că asta îi va da o imensă plăcere, dar, pe de altă parte, el trece peste şi nu o primeşte, deoarece vrea echivalență de formă.

Într-adevăr, sunt aici două dorințe: 1) Dorința cuiva de a primi plăcere, şi 2) dorința pentru echivalență de formă. Şi din acestea două, se naşte un lucru nou, denumit "îmbrăcarea Luminii Reflectate". Cu această forță, el poate mai târziu să obțină abundența superioară deoarece această Lumină Reflectată este *Kliul* potrivit pentru primirea recompensei.

Cu alte cuvinte, cu acest *Kli*, el are două lucruri: 1) Primeşte plăcerea care se găseşte în abundența superioară venită din gândul creației, acela de a face bine creaturilor Sale. 2) În acelaşi timp, se găseşte în echivalență de formă, care este al doilea discernământ pe care el îl are din recepția abundenței.

Din toate cele de mai sus, vedem că toată recompensa este numai Lumina Reflectată, care este puterea de a dărui pe care cel de jos o primeşte de la Cel de Sus, şi pe care el o numeşte "Lumina Reflectată," însemnând ceea ce cel de jos îi dă Celui de Sus. Aceasta înseamnă că abundența care a venit inițial de la Creator este numită "Lumină Directă," aşa cum este scris, "Dumnezeu a creat omul drept." Adică este aşa cum învățăm, că gândul creației a fost de a face bine creaturilor Lui, însemnând pentru cei de jos primirea abundenței, şi asta se numeşte "drept".

Dar primitorii abundenței îşi doresc echivalența de formă, de aceea avem o corecție denumită "Lumina Reflectată". Asta înseamnă că cel care primeşte abundența nu o primeşte fiindcă doreşte să se bucure, ci fiindcă doreşte să dăruiască Celui de Sus. Cu alte cuvinte, precum Cel de sus doreşte ca primitorul să se bucure, primitorul abundenței intenționează să returneze plăcerea dăruitorului, însemnând pentru Cel de Sus bucuria

împlinirii Gândului Său. Prin urmare, rezultă că recompensa este în primul rând Lumina Reflectată, adică puterea de dăruire pe care cel de jos o primeşte de la Cel de Sus.

Dar, în continuare trebuie să înțelegem de ce spunem că *Kliul*, care este numit "puterea de a dărui," este întreaga recompensă. În definitiv, "recompensă" implică ceva ce este primit. Spunem, "Lucrez pentru plată," sau spunem că scopul creației este de a face bine creaturilor Lui, însemnând că vor primi recompensă. Şi aici spunem că recompensa este numită "puterea de a dărui." Şi ce înțelegem? Că recompensa care urmează pentru om ar trebui să fie împărțită în dobândirea Divinității şi a secretelor Torei, şi tot aşa. Dar de ce spune el că recompensa este în obținerea puterii de a da, adică, puterea de a dărui? Mai mult, ne spune că asta provine de la rădăcina superioară, denumită "Lumina Reflectată."

Este cunoscută legea că vaca vrea să alăpteze mai mult decât vrea vițelul să sugă. Aşadar, rezultă că, Creatorul doreşte să le dea creaturilor mai mult decât vor ele să primească. Aşadar cine este împiedicat? Trebuie să ne amintim că *Tzimtzum* (Restricția) a apărut pentru ca creaturile să fie în echivalență de formă. Aceasta este corecție pentru evitarea pâinii ruşinii care provine din rădăcina noastră, deoarece Creatorul este doar dăruire şi nu primire, fiindcă El nu are nevoi şi nu este niciun fel de primire în El. Aşadar, în conformitate cu legea care există în natura noastră – că fiecare ramură vrea să se asemene cu rădăcina sa – când cel de jos trebuie să facă o acțiune care nu este prezentă în rădăcină, el simte neplăcere.

Prin urmare, omul pentru a primi abundența, care este lumină şi plăcere, nu trebuie să facă ceva pentru asta deoarece Creatorul vrea să-i dea creaturii mai mult decât vrea creatura să primească. Dar creatura, din cauza ruşinii, nu are niciun *Kli* (vas) în care să se bucure de plăcerile care i se vor da. Prin urmare, singura recompensă de care are nevoie este *Kliul* denumit "puterea de dăruire." Aşadar, tot ceea ce ne trebuie sunt *Kelim* (pluralul de la *Kli*), şi nu Lumini, şi de aceea recompensa este în primul rând puterea de dăruire.

Însă, ca să obținem *Kliul*, denumit "dorința de dăruire," avem nevoie de dorință, adică, să simțim că avem nevoie de acest *Kli*. De aceea, trebuie mai întâi să ne angajăm în Tora şi *Mitzvot* în *Lo Lishma*, şi asta este munca

noastră – să vedem că tot ceea ce facem este pentru binele propriu, fără nicio intenție de a dărui.

Şi apoi vedem că avem nevoie de puterea de dăruire şi vrem o recompensă pentru munca noastră – Creatorul ne va da această recompensă – dorința de a dărui. Şi când avem puterea, vom putea primi încântarea şi plăcerea care este deja disponibilă şi pentru care nu trebuie să muncim deloc deoarece ne-o dă Creatorul. Dar pentru ca omul să se ridice din treaptă în treaptă, trebuie să primească de fiecare dată puterea de a dărui şi, apoi, nu-i mai lipseşte nimic.

DESPRE IMPORTANȚA PRIETENILOR

Articolul 17, Partea 1, 1984

În ceea ce privește importanța prietenilor în societate şi cum să-i apreciem, adică cu ce fel de importanță trebuie să-şi privească fiecare prietenul său. Bunul simț ne dictează, că dacă cineva îşi priveşte prietenul ca fiind pe un nivel mai jos decât nivelul său, atunci el va dori să-l învețe pe acesta cum să se poarte într-un mod mai virtuos decât calitățile pe care prietenul le are. Deci, el nu poate fi prietenul lui ci îşi poate lua prietenul ca student şi nu ca prieten.

Iar dacă cineva îşi vede prietenul ca fiind la un nivel superior față de al său, şi vede că poate dobândi calități bune de la acesta, atunci prietenul îi poate fi Rav şi nu prieten.

Aceasta înseamnă, că doar atunci când omul îşi vede prietenul la acelaşi nivel cu al său, atunci el îl poate accepta pe celălalt ca prieten şi se poate uni cu el. Aceasta, fiindcă prietenii se află amândoi în acelaşi stadiu. Aşa ne dictează bunul simț. Cu alte cuvinte, ei au aceleaşi puncte de vedere şi astfel decid să se unească. Atunci, amândoi acționează îndreptându-se către scopul pe care amândoi doresc să-l obțină.

Sunt ca doi prieteni care gândesc la fel şi care fac o afacere împreună, astfel încât acea afacere să le aducă profit. În acel stadiu ei simt că au puteri egale. Dar dacă unul dintre ei va simți că este mai competent decât celălalt, atunci el nu va vrea să-l accepte pe acesta ca pe un partener egal. În schimb ei ar crea un parteneriat procentual, în concordanță cu puterea

şi calităţile pe care unul le posedă faţă de celălalt. În acel stadiu, parteneriatul este de treizeci şi trei sau treizeci şi cinci de procente, şi deci nu se poate spune că sunt egali în afacere.

Dar în iubirea pentru prieteni, atunci când prietenii se obligă să creeze unitate între ei, înseamnă clar că ei sunt egali. Aceasta se numeşte „unitate". De exemplu, dacă ei fac afaceri împreună şi hotărăsc ca beneficiul să nu fie distribuit în mod egal, numim aceasta „unitate"? În mod clar, o afacere în iubirea prietenilor va fi atunci când profiturile şi posesiunile prietenilor sunt egal controlate de către aceştia. Ei nu ar trebui să ascundă sau să tăinuiască nimic unul faţă de altul, ci totul să fie cu iubire, prietenie, încredere şi pace.

Dar în eseul, „Un discurs pentru completarea Zoharului", este scris: „Măsura măreţiei, vine cu două condiţii:

1) să ascultăm întotdeauna şi să primim aprecierea societăţii, pe măsura măreţiei ei;

2) mediul va trebui să fie măreţ, după cum este scris:

„În mulţimea de oameni este slava Regelui' ".

Pentru a accepta prima condiţie, fiecare student trebuie să simtă că el este cel mai mic dintre toţi prietenii, şi, doar atunci el va fi capabil să primească aprecierea măreţiei de la toţi. Aceasta este astfel, deoarece acela care este mai mare, nu poate primi de la cel mic, şi cu atât mai mult să fie impresionat de cuvintele acestuia. Doar cel mic este impresionat de aprecierea celui mai mare.

Şi în ceea ce priveşte a doua condiţie, fiecare student trebuie să preamărească meritele prietenului, ca şi cum acela ar fi cel mai mare din generaţie. Atunci, mediul înconjurător îl va influenţa aşa cum ar face un mediu măreţ din moment ce calitatea este mai importantă decât cantitatea.

Rezultă că în privinţa iubirii de prieteni, ei se ajută unul pe altul, adică este suficient pentru fiecare să îl privească pe prietenul său ca având acelaşi nivel cu al său. Dar deoarece fiecare ar trebui să înveţe de la prietenii săi, intervine aici noţiunea de Rav şi discipol. Din acest motiv, el ar trebui să-şi considere prietenul ca fiind mai măreţ decât el.

Dar cum poate cineva să-l considere pe prieten mai mare decât pe

sine, dacă vede că meritele sale le depăşesc pe cele ale prietenului său, că este mult mai talentat şi că are calități naturale mai bune? Există două moduri de a înțelege acest lucru:

1. El are credință mai presus de rațiune: de îndată ce şi-a ales prietenul, el îl apreciază pe acesta mai presus de rațiune.

2. Într-un mod mai natural – prin rațiune. Dacă s-a decis să-l accepte pe celălalt ca prieten şi lucrează cu sine ca să îl iubească, atunci este normal ca din cauza iubirii să vadă doar lucrurile bune. Si chiar dacă prietenul are şi părți rele, el nu le poate observa, după cum este scris: „iubirea acoperă toate fărădelegile".

Vedem că un om poate vedea lucrurile rele la copiii vecinului său, dar niciodată pe ale copiilor proprii. Şi când cineva vede vreo greşeală în copiii lui, imediat el se opune prietenului său şi începe să enumere meritele propriilor săi copiilor.

Şi întrebarea este, care e atunci adevărul? Până la urmă, există meritele copiilor săi şi de aceea omul se supără când cineva vorbeşte despre copiii lui. Problema este că, după cum am auzit de la tatăl meu, că într-adevăr fiecare om are şi bune şi rele. Şi amândoi, şi vecinul şi tatăl, spun adevărul. Doar că vecinul nu îi tratează pe copiii celuilalt aşa cum face tatăl lor, fiindcă el nu are aceeaşi iubire pentru ei, cum are tatăl.

De aceea, când îi vede pe copiii celuilalt, vede doar defectele lor, deoarece asta îi provoacă mai multă plăcere. Şi asta fiindcă el poate arăta că este mai virtuos decât alții pentru că are copii mai buni. De aceea vede el doar defectele celorlalți. Ceea ce vede el este adevărat, doar că vede doar lucrurile care-l bucură.

Dar tatăl, de asemenea vede doar adevărul, doar că el se referă la partea bună pe care o au copiii lui. Nu vede defectele copiilor fiindcă acestea nu îi aduc nicio plăcere. Deci, el spune adevărul despre ceea ce vede în copiii săi. Şi fiindcă el se referă doar la lucrurile care îl pot mulțumi, vede doar virtuțile.

Rezultă că, dacă cineva îşi iubeşte prietenii, legea iubirii spune că vrea să vadă doar meritele acesTora şi nu greşelile lor. De aceea, dacă el vede în prietenii săi greşelile, nu este un semn că prietenii ar greşi, ci că greşeala este în el şi, deoarece iubirea sa pentru prieteni este imperfectă, el vede greşelile acesTora.

De aceea, acum el nu ar trebui să se uite la corecția prietenului său,ci el însuşi are nevoie de corecție. Rezultă din toate cele de mai sus, că lui nu ar trebui să-i pese de corectarea greşelilor prietenului său, pe care el le vede în acesta, ci el însuşi va trebui să corecteze greşeala pe care a făcut-o în iubirea pentru prietenul său. Şi când se corectează pe sine, el va vedea doar meritele prietenului şi nu greşelile acestuia.

AGENDA ADUNĂRII 1

Articol Nr. 17, Partea a II-a,1984

La începutul adunării, trebuie să fie o agendă. Fiecare trebuie să vorbească cât de mult poate despre importanța societății, descriind profiturile pe care societatea i le va da şi lucrurile importante pe care speră că societatea i le va aduce şi pe care el, nu le poate obține de unul singur, iar în funcție de asta este cum apreciază el societatea.

Este aşa cum au scris înțelepții noştri *(Berachot 32)*, "Rabbi Shamlai a spus, 'Omul trebuie totdeauna să slăvească Creatorul, şi apoi să se roage.'De unde am primit asta? De la Moise, aşa cum este scris, 'Şi L-am implorat atunci pe Domnul.' Este de asemenea scris, 'O Doamne Dumnezeule, Tu ai început,' şi este scris, 'Lasă-mă să trec, mă rog Ție, şi să văd Țara cea bună.'"

Şi motivul pentru care noi trebuie să începem cu slăvirea Creatorului este pentru că e natural când cineva îi cere ceva celuilalt să existe două condiții:

1. Ca el să aibă ceea ce îi cer, precum bogăție, putere şi renumele de a fi bogat şi prosper.
2. Ca el să aibă o inimă bună, adică dorință de a face bine celorlalți.

De la un astfel de om tu poți cere o favoare. De aceea, ei spun, "Omul trebuie totdeauna să slăvească Creatorul, şi apoi să se roage." Asta înseamnă că, după ce omul crede în măreția Creatorului, crede că El are fel de fel de plăceri ca să le dea creaturilor, şi că El doreşte să facă bine, atunci este pertinent să spunem că el se roagă la Creator, care, cu siguranță îl va ajuta fiindcă El doreşte să dăruiască. După asta Creatorul

poate să îi dea acestuia ceea ce îşi doreşte şi, de asemenea, omul poate fi sigur că rugăciunea îi va fi acceptată de Creator.

La fel este şi cu iubirea pentru prieteni, la începutul adunării, când ne adunăm, noi trebuie să îi lăudăm pe prieteni, să lăudăm importanța fiecăruia dintre ei. În măsura în care noi recunoaştem măreția societății, omul poate aprecia societatea.

"Şi apoi roagă-te" asta înseamnă că fiecare trebuie să se examineze pe sine şi să vadă cât efort oferă el societății. Iar apoi, când ei văd că tu nu ai nicio putere să faci ceva pentru societate, acolo este locul de rugăciune la Creator pentru ca El să te ajute şi să- ți dea puterea şi dorință să te angajezi în iubirea pentru ceilalți.

Şi apoi, toți ar trebui să se comporte ca în ultimele trei din cele "Optsprezece Rugăciuni". Cu alte cuvinte, după ce am pledat în fața Creatorului, *Zohar* spune că în ultimele trei din cele "Optsprezece Rugăciuni" omul va trebui să creadă ca şi cum Creatorul deja i-ar fi admis cererea şi el a fost plecat.

În iubirea pentru prieteni ar trebui să credem la fel: După ce ne autoexaminăm şi urmăm cunoscutul sfat al rugăciunii, noi ar trebui să credem că rugăciunii noastre i s-a răspuns şi să ne bucurăm cu prietenii noştri ca şi cum toți prietenii fac un singur trup. Şi, aşa cum corpul nostru doreşte ca toate organele sale să se bucure, noi vrem acum ca, de asemenea, toți prietenii noştri să se bucure.

Aşadar, după toate calculele vine vremea bucuriei şi a iubirii pentru prieteni. În acel timp fiecare ar trebui să se simtă fericit, ca şi cum tocmai ar fi încheiat un târg foarte bun care îi va aduce mulți bani. Şi este obiceiul ca în asemenea moment el să ofere de băut prietenilor.

La fel şi aici, fiecare are nevoie ca prietenii lui să bea şi să mănânce prăjituri, etc. fiindcă acum este fericit şi doreşte ca şi prietenii lui să se simtă bine. Aşadar, despărțirea din adunare va trebui să fie într-o stare de bucurie şi entuziasm.

Aceştia merg pe calea unui "timp al Torei," şi a unui "timp al rugăciunii." "Timp al Torei" înseamnă plenitudine, când nu există nicio lipsă. Acesta este numită "dreapta," după cum este scris, "La mâna Lui dreaptă era o lege de foc."

Iar, "timp al rugăciunii" este numit "stânga," fiindcă un loc al lipsei

este un loc care are nevoie de corecție. Aceasta se numeşte "corecția *Kelim* (vaselor)". Dar în starea de „timp al Torei", denumită "dreapta," nu este loc pentru corecție, şi de aceea Tora este numită "dar."

Se obişnuieşte să se dea cadouri unei persoane iubite. Şi este de asemenea un obicei să nu iubeşti pe cineva care are lipsă. De aceea, într-un "timp al Torei," nu este loc pentru gânduri despre corecție. Aşadar, când se pleacă de la adunare, ar trebui să fie ca în ultimele trei din ".Optsprezece Rugăciuni " Din acest motiv, toți vor simți plenitudinea.

ASTĂZI VĂ RIDICAȚI, VOI TOȚI

Articol Nr. 19, 1984

Interpreții întreabă despre cuvintele, „Astăzi vă ridicați, voi toți ...căpeteniile voastre, triburile voastre, bătrânii voştri şi ofițerii voştri, fiecare om al Israelului". Începe cu forma de plural „voi", şi se termină cu forma de singular, „fiecare om al Israelului." Autorul cărții *Lumină şi Soare*, spune că, folosindu-se forma de plural şi forma de singular, se referă la problema iubirii prietenilor. Deşi printre voi sunt „căpetenii, triburi," etc., totuşi nimeni nu vede în el însuşi un merit mai mare decât în oricare om al Israelului. În schimb, toți sunt egali şi nimeni nu se plânge de celălalt. Din acest motiv, de Sus, ei sunt de asemenea, tratați ca atare şi, de aceea, o abundență mare este împrăştiată jos.

Acesta este modul nostru de a studia totul într-un subiect. Rezultă că un om trebuie să-şi asume greutatea Împărăției Cerului ca un taur povara şi ca un măgar încărcătura, adică mintea şi inima. Cu alte cuvinte toată munca omului ar trebui să fie pentru a dărui.

În consecință, dacă cineva munceşte pentru a dărui, şi nu îşi doreşte nicio recompensă în schimb, cu excepția slujirii în munca cea sfântă fără speranța să-i fie dăruit ceva în plus față de ceea ce are, atunci, el nu are nicio dorință pentru o muncă în plus. Cu alte cuvinte, primind o oarecare cunoaştere fiindcă merge pe calea cea dreaptă, este cu siguranță o cerere justă, şi totuşi el renunță la ea, chiar dacă astfel doreşte să meargă cu ochii închişi şi să creadă în Creator. Şi ceea ce poate, face, şi e mulțumit cu soarta sa.

Şi el chiar simte că sunt oameni care au o oarecare înțelegere în munca Creatorului, în timp ce el, vede că este complet gol. Cu alte cuvinte, de multe ori el simte un gust bun în muncă, şi în acest timp simte că este în starea de „căpeteniile voastre." Altfel spus, simte că acum a atins un nivel din care este imposibil să mai cadă într-o stare de umilință, o stare în care, dacă îşi doreşte să se angajeze în munca lui Dumnezeu, trebuie să facă eforturi mari pentru a-şi obliga corpul, fiindcă lucrurile pe care le face atunci sunt prin constrângere, fiindcă el nu are nicio dorință de muncă, iar corpul său îşi doreşte doar să se odihnească şi nu-i pasă de nimic.

În schimb, atunci când el simte că deja a ajuns să ştie cu adevărat că nu este nimic în lume în afara muncii de dăruire, atunci cu siguranță el găseşte gust bun în muncă. Şi atunci când îşi cercetează stările anterioare, el nu poate înțelege că acum este într-o stare de urcare. De aceea, după toate calculele, el decide că acum este imposibil ca vreodată să mai simtă vreo cădere.

Dar uneori, după o zi, o oră, sau câteva minute, cade în aşa o stare de umilință, că nu poate simți imediat că a căzut din starea lui înaltă în „adâncimea marelui abis." Doar, după o oră sau două, vede dintr-odată că a căzut de la cel mai înalt nivel, adică de la certitudinea anterioară că era cel mai puternic om, şi că este ca oricare om al lui Israel, adică, asemenea unui om oarecare. Apoi, el începe să caute sfat în inima lui: „Ce-ar trebui să fac acum?", „Cum mă pot ridica la starea de *Gadlut* (mărire- maturitate) pe care o aveam înainte?"

În acel moment, omul ar trebui să meargă pe calea cea dreaptă – să zică, „Starea mea actuală fiind de umilință cumplită, înseamnă că am fost anume aruncat afară de Sus, ca să ştiu dacă vreau într-adevăr să fac munca cea sfântă de dăruire, sau, dacă doresc să fiu servitorul lui Dumnezeu fiindcă găsesc asta mai recompensator decât alte lucruri."

Apoi, dacă omul poate spune, „acum vreau să muncesc pentru a dărui, şi nu vreau să fac munca cea sfântă pentru a primi vreo recompensă pentru ea, în schimb, stau să fac munca sfântă ca orice om al Israelului, adică prin rugăciune sau prin lecția de zi cu zi, şi nu am timp să mă gândesc cu ce intenție studiez sau mă rog, ci, pur şi simplu voi observa acțiunea fără nicio intenție specială." În acel moment, el reintră în

munca sfântă pentru că acum el vrea să fie servitorul lui Dumnezeu fără nicio precondiție.

Asta înseamnă ceea ce a fost scris, „Astăzi vă ridicați, voi toți" adică, toate prin câte ai trecut, toate stările pe care le-ai trăit – fie stări de *Gadlut* (măreție) sau stări de mai puțină măreție (*Gadlut*), care au fost considerate intermediare şi tot aşa. Tu iei toate aceste detalii şi nu compari un nivel cu altul, pentru că ție nu-ți pasă de nicio recompensă ci numai să faci voința Creatorului. El ne-a comandat să observăm *Mitzvot* (poruncile) şi să studiem Tora, şi asta este ceea ce facem, la fel ca orice om obişnuit al Israelului. Cu alte cuvinte, starea în care el se află chiar acum, e la fel de importantă pentru el ca aceea când a crezut că este în *Gadlut*. Atunci, „Domnul Dumnezeul tău face cu tine această zi".

Asta înseamnă că atunci Creatorul face cu el un legământ. Cu alte cuvinte, tocmai în momentul când omul acceptă munca Lui fără nicio condiție şi e de acord să facă munca cea sfântă fără nicio recompensă, ceea ce se numeşte „predare necondiționată," acesta este momentul când Creatorul face legământ cu el.

Baal HaSulam ne-a explicat modalitatea încheierii unui legământ: Când doi oameni văd că se iubesc unul pe altul, fac legământ între ei că dragostea lor va rămâne întotdeauna. Şi el a întrebat, „Dacă se iubesc şi înțeleg că această dragoste nu-i va părăsi, de ce acest legământ? Adică, de ce fac acest legământ, cu ce scop? Altfel spus, ce câştigă prin încheierea unui legământ? Este doar un ritual sau este pentru vreun profit?

El a spus că motivul facerii legământului este acela că acum ei înțeleg că este în interesul fiecăruia să se iubească unul pe celălalt pentru motive pe care acum ei le văd – că fiecare îl simte pe celălalt şi îi pasă numai ca celuilalt să-i fie bine – aşa că fac un legământ.

Şi fiindcă acum nu are nicio plângere împotriva prietenului său, sau nu ar face legământul, ei îşi spun unul altuia „este avantajos pentru noi ca să facem un legământ odată pentru totdeauna." Cu alte cuvinte, dacă va mai fi vreodată o situație în care unul are nemulțumiri față de celălalt, amândoi îşi vor aminti de legământul ce l-au făcut atunci când iubirea era revelată între cei doi.

La fel, chiar dacă în mod normal ei nu mai simt iubirea, aşa cum au făcut-o atunci, ei îşi vor reaminti încă vechea iubire şi nu se vor uita la

starea în care se află de obicei. În schimb, se vor reîntoarce la a face câte ceva pentru celălalt. Acesta este avantajul legământului. Astfel, chiar şi când iubirea care era între ei şi-a pierdut intensitatea, pentru că au făcut legământ, ei au puterea să redeştepte iubirea strălucitoare pe care o aveau înainte. În acest fel, îşi asigură spatele unuia altuia în viitor.

Rezultă că facerea unui legământ este pentru viitor. Este cu un contract pe care ei îl semnează şi pe care nu vor putea să îl regrete când vor vedea că legăturile dintre ei nu sunt aşa cum erau, că această iubire le-a dat lor o mare plăcere când îşi făceau bine unul altuia, dar acum, fiindcă iubirea a fost degradată, ei sunt neputiincioşi şi niciunul nu poate să facă ceva pentru celălalt.

Dar dacă îşi doresc să facă ceva pentru prietenii lor, ei trebuie să ia în considerare încheierea legământului pe care l-au făcut înainte şi din cauza asta ei vor trebui să reconstruiască iubirea. Este ca atunci când un om semnează un contract cu prietenul lui, iar contractul îi uneşte în aşa fel că ei nu se pot despărți.

Prin urmare, „Astăzi vă ridicați, voi toți ." Cu alte cuvinte, el se gândeşte la detalii, „Căpeteniile voastre, triburile voastre, bătrânii voştri şi ofițerii voştri, fiecare om al lui Israel." Asta înseamnă că toate gradele înalte pe care le-a avut sunt considerate acum de el ca fiind o stare de „fiecare om al lui Israel," şi îşi asumă acea stare ca atunci când el se afla în stări pe care le considera bune. El spune, „acum îmi fac partea, şi sunt de acord că Creatorul îmi va da ce vrea El şi nu voi avea nicio critică." În acel timp, el este recompensat cu facerea unui legământ. Altfel spus, conexiunea rămâne permanentă deoarece Creatorul a făcut un legământ cu el pentru toată eternitatea.

Conform celor spuse mai sus, noi vom interpreta versetul, „Lucrurile secrete aparțin Domnului Dumnezeul nostru, dar lucrurile care sunt revelate ne aparțin nouă şi fiilor noştri pentru totdeauna, fiindcă noi vom putea face toate cuvintele acestei legi." Va trebui ca noi să înțelegem ce vine să ne spună acest verset. Nu putem spune că el vine să ne spună că noi nu putem şti ce este ascuns şi numai Creatorul ştie. Nu putem spune asta fiindcă fără verset noi vedem că nu ştim ce ne este ascuns nouă. Deci, ce ne spune acest verset?

Este cunoscut că este un lucru care este ascuns şi un lucru care este

revelat. Înseamnă că partea activă a ceea ce facem este atunci când putem vedea dacă o facem sau nu. Şi dacă corpul nu vrea să facă acea *Mitzva* (poruncă), este o tactică – omul se poate forța pe sine, adică se constrânge să facă porunca împotriva dorinței lui. Rezultă că constrângerea este relevantă față de lucrurile revelate.

Partea ascunsă este intenția în *Mitzva*. Asta omul nu poate vedea, adică ceea ce celălalt intenționează în timp ce face. Este la fel cu omul însuşi, cel care acționează. Nici el nu poate şti, decât dacă se minte pe sine în timp ce face. Crede că nu are alt scop şi că astfel este complet dedicat Creatorului. Dar cu acțiunea denumită „partea revelată," nu este relevant să vorbim despre un om care se minte crezând că poartă Tefilin când în fapt nu este Tefilin. Similar, o femeie nu se poate minți pe sine că aprinde lumânările de Shabbat când în fapt nu le aprinde.

Dar cu intenția, se poate spune că cineva se poate minți pe sine. El crede că lucrează în *Lishma* (pentru numele Ei) când de fapt este complet în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei). De asemenea, nu poate fi constrângere pentru că omul nu poate să-şi constrângă gândul să gândească ceea ce vrea el. Cu lucrurile care aparțin emoției şi cunoaşterii, omul este neputincios. Nu îşi poate forța mintea să înțeleagă într-un mod diferit decât o face sau să simtă diferit decât o face.

Acum putem înțelege chestiunea de mai sus, anume că tot ce este lăsat pentru noi este partea practică. Aceasta este numită „Lucrurile care sunt revelate ne aparțin nouă şi fiilor noştri pentru totdeauna, fiindcă noi vom putea face toate cuvintele legii." Ni se porunceşte să facem acțiunea, adică, fapta este ceea ce ni s-a poruncit să facem, chiar şi forțat.

Dar despre intenție, „denumită partea ascunsă," în aceasta, niciun om nu are vreo părere sau o hotărâre. Deci ce ar trebui să facem noi ca să respectăm şi partea ascunsă? Aici tot ceea poate cineva să facă este testarea, adică să se examineze pe sine să vadă dacă face totul pentru a dărui, sau dacă corpul rezistă scopului de a dărui. Simte că este îndepărtat de asta ca urmare a faptului că nu este nimic pe care să-l poată face singur, chiar dacă el plănuieşte să facă, toate tacticile pentru a fi în stare să urmărească dăruirea nu-l ajută.

Despre aceasta vine să ne spună versetul, că această chestiune de *Lishma*, denumită „partea ascunsă," îi aparține Domnului Dumnezeul

nostru. Cu alte cuvinte, numai Creatorul îl poate ajuta, fiindcă nu este absolut nicio posibilitate ca el însuşi să poată să o realizeze. Nu este la îndemâna omului deoarece este deasupra naturii. De aceea versetul spune, „Secretele aparţin Domnului Dumnezeul nostru," adică îi aparţin Lui, fiindcă Creatorul va trebui să ne dea această forţă denumită de „dăruire".

De aceea înţelepţii noştri au spus (*Kidushin* 30), „Înclinaţiile omului îi biruiesc puterile în fiecare zi şi caută să-l condamne la moarte, aşa cum este spus 'Cel păcătos îl pândeşte pe cel drept, şi caută să-l nimicească,' şi dacă 'Creatorul nu îl ajută, nu îl va putea răzbi', aşa cum este scris: 'Domnul nu-l va lăsa în mâinile lui.'"

Chestiunea „căutării să-l nimicească" înseamnă că doreşte ca omul să facă totul pentru a primi, ceea ce înseamnă să fie separat de Viaţa Vieţilor. În mod natural omul rămâne o fiară. De aceea înţelepţii noştri au spus, "Păcătoşii sunt consideraţi morţi în timp ce sunt în viaţă." Rezultă că se consideră „mort" când intenţia lui este de primire. Aceasta este considerată separare. A fi răsplătit cu *Dvekut* (adeziune), înseamnă să i se acorde puterea de a dărui – să aibă un asemenea lucru – pe care doar Creatorul i-l poate da; şi nu este în puterea omului să-l obţină.

De aceea înţelepţii noştri au spus, "înclinaţiile omului îl biruiesc în fiecare zi şi caută să-l nimicească", şi „dacă Creatorul nu îl ajută, nu îl va putea răzbi aşa cum este spus: 'Domnul nu-l va lăsa în mâinile lui.'" Din ceea ce am explicat vom înţelege versetul, „Secretul aparţine Domnului Dumnezeul nostru, dar lucrurile care sunt revelate ne aparţim nouă şi fiilor noştri." De aceea numai acţiunea este cea pe care noi o facem, iar partea ascunsă este cea pe care Creatorul o face.

Dar este totuşi ceva pentru noi de făcut în legătură cu ceea ce este ascuns, astfel încât Creatorul să ne dea partea ascunsă. Acest lucru urmează legea că totul are nevoie de trezire de jos. Este lege că nu este lumină fără *Kli* (vas), adică nu este împlinire fără lipsă. Nu poţi să adaugi nimic decât dacă este un spaţiu gol, şi atunci tu poţi pune în el ce vrei. Dar dacă nu este niciun gol, niciun spaţiu gol, cum putem noi adăuga ceva?

De aceea, mai întâi trebuie să constatăm că nu avem vas de dăruire

denumit „dorința de a dărui," şi de aceea aceasta este lumina noastră. Aşa cum am explicat în articolele anterioare, principala răsplată este să obținem dorința de dăruire denumită „Lumina Reflectată," aşa cum este spus, „Întreaga răsplată pe care o sperăm este Lumina Reflectată" (Prefața generală la Pomul Vieții).

De aceea, dacă dorința de dăruire este denumită „Lumină", atunci, această lipsă în care el vede că nu are puterea de a dărui, este denumită „*Kli*." El simte că asta este ceea ce nu are, adică vede ce pierde neavând această putere denumită „puterea de a dărui." Deci lipsa este construită în el conform senzației sale. Asta se numeşte „*Kli*" şi „gol" pentru că aici - unde lui îi lipseşte puterea de a dărui - este loc să intre această senzație. Aceasta este denumită „sosirea Luminii în *Kli*."

Totuşi noi trebuie să ştim că primirea acestui *Kli* necesită multă muncă. Avem *Kelim* (vase-plural), denumite „lipsuri" pe care dorim să le umplem. Ele sunt denumite „*Kelim* (vase) ale iubirii de sine," însemnând că dorim să primim împlinire. Acestea sunt *Kelim* foarte importante deoarece vin din partea Creatorului care le-a creat prin „existență din absență" deoarece El doreşte să facă bine creaturilor Sale, adică doreşte să le dăruiască împlinire. Dar cum poate dărui împlinire când nu este nici un loc gol în care să fie primită? Din acest motiv, El a creat aceste vase (*Kelim*) de existență din absență pentru a aşeza plăcerea şi încântarea în ele. Rezultă că aceasta este esența vasului (*Kli*) pe care l-a creat Creatorul.

Dar deoarece acest *Kli* este denumit „dorință de primire," el a vrut să aibă echivalență de formă cu Creatorul, denumită „*Dvekut* (adeziune)." De aceea, acest *Kli* a fost decăzut din a fi un *Kli* de primire a abundenței superioare. Acum este nevoie de un nou *Kli* pentru primire, care se îmbracă în fostul *Kli*, şi numai prin amândouă – acoperind dorința de dăruire în interiorul dorinței de primire – va fi un *Kli* adecvat pentru primire.

Precedentul *Kli*, denumit „dorința de primire," a venit de la Emanator şi cel de jos nu are nicio parte în munca dorinței de primire, ci totul vine de la Emanator. La fel, al doilea *Kli*, denumit dorința de a dărui, vine şi el numai de la Emanator, şi cel de jos nu poate adăuga, tot ca şi în primul *Kli*, denumit „dorință de primire". Dar diferența este

că vasul de dăruire trebuie să aibă mai întâi cererea de la cel de jos, care îl caută pe Creator să-i dea un *Kli* nou. Pe primul *Kli* nu l-a avut fiindcă i-a fost dat fără nicio trezire din partea celui de jos.

FĂ-ȚI UN RAV ŞI CUMPĂRĂ-ȚI UN PRIETEN 1

Articolul Nr. 1, 1984-85

În Mishnah (*Avot*, 1), Yehoshua Ben Perachia spune "Fă-ți un Rav (învățător), cumpără-ți un prieten, şi judecă fiecare om după o scală de merit". Vedem că sunt aici trei lucruri: 1) Fă-ți un Rav; 2) cumpără-ți un prieten; 3) judecă fiecare om după o scală de merit.

Asta înseamnă că în afară de a-şi face lui un Rav, este încă ceva în plus ce trebuie să facă el în relația cu colectivul. Cu alte cuvinte, angajarea în iubirea prietenilor nu este de ajuns. În plus, el va trebui să fie atent cu fiecare om şi să-l judece după o scală de merit.

Trebuie să întelegem diferența de exprimare dintre "a face", "a cumpăra", şi „după o scală de merit". „A face" este un lucru practic. Asta înseamnă că mintea nu e deloc implicată aici, doar acțiunea. Cu alte cuvinte, chiar dacă omul nu este de acord cu lucrurile pe care doreşte să le facă, ci din contră, mintea îl face să vadă că nu este o acțiune care să merite, asta se numeşte a face, adică forță pură, fară niciun pic de creier, fiindcă este împotriva rațiunii omului.

În consecință, noi va trebui să interpretăm relația cu munca prin faptul că omul are nevoie să-şi asume împărăția cerului, şi aceasta se numeşte "acțiune". Este ca punerea jugului pe un bou ca să are pământul. Deşi boul însuşi nu vrea să facă această muncă, noi totuşi îl forțăm.

La fel şi cu împărăția cerului, şi noi va trebui să ne forțăm şi să ne înrobim pe noi înşine pentru că este porunca Creatorului, fară nicio potrivire sau motiv. Este aşa fiindcă omul trebuie să accepte împărăția cerului nu pentru că corpul simte că îi va veni ca rezultat vreun profit, ci cu scopul de a da mulțumire Creatorului.

Dar cum poate fi corpul de acord cu asta? Din acest motiv munca trebuie să fie deasupra rațiunii. Este numită „Fă-ți un Rav", deoarece acolo va trebui să fie împărăția cerului pentru că "El este mare si

conduce”.

Este scris în *Zohar* (“Introducere la Cartea Zohar”), ‘“Frica este cea mai importantă, omului să-i fie frică de Cel de Sus pentru că El este mare şi conduce, este Esenţa şi Rădăcina tuturor lumilor, şi toate sunt fără nicio urmare faţă de El’. De aceea, omul va trebui să se teamă de Creator, pentru că el este mare şi conduce peste tot. El este mare pentru că El este rădăcina din care provin toate lumile, iar măreţia Lui este văzută din acţiunile Sale. Şi El conduce peste tot fiindcă toate lumile pe care Le-a creat, amândouă, şi cea de sus şi cea de jos, sunt considerate ca fiind nimic faţă de El, pentru că ele nu au adăugat nimic la esenţa Lui”.

De aceea, ordinea pentru om în muncă este să înceapă cu “Fă-ţi Rav,” şi să ia asupra lui povara împărăţiei cerului, deasupra logicii şi deasupra raţiunii. Asta se numeste „a face”, adică doar acţiunea, în ciuda dezaprobării corpului. Apoi, “cumpără-ţi un prieten”. Cumpărarea este doar atunci când omul doreşte să cumpere ceva; el trebuie să dea ceva ce deja a obţinut. El dă ceea ce a avut de ceva timp şi în schimb cumpără un obiect nou.

Este asemenea muncii lui Dumnezeu. Pentru ca omul să obţină *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, ceea ce înseamnă echivalenţa de formă, ca în “Aşa cum El este milostiv, fii şi tu la fel milostiv” el trebuie să renunţe la multe lucruri pe care le are pentru a cumpăra unirea cu Creatorul. Asta înseamnă “Cumpără-ţi un prieten”.

Înainte ca omul să-şi facă Rav, adică împărăţia cerului, cum poate el să-şi cumpere prieten, adică legătura cu Ravul? La urma urmei, el nu are încă Rav. Doar după ce şi-a făcut Rav există acolo un punct în cererea corpului să facă concesii şi astfel să cumpere alipirea, fiindcă doreşte să aducă mulţumire Creatorului.

Mai mult de atât, noi va trebui să înţelegem că el are puterea să urmărească “cumpără-ţi prieten” exact în aceeaşi măsură cu măreţia Ravului. Asta fiindcă el este dispus să facă concesii astfel încât să se lege cu Ravul exact în aceeaşi măsura în care simte importanţa Ravului, fiindcă atunci el înţelege că obţinerea *Dvekut* (alipirii) cu Creatorul merită orice efort.

Rezultă că, dacă omul vede că nu poate birui corpul fiindcă el crede că nu este deajuns de puternic, fiindcă a fost născut cu o natură slabă, nu

este aşa. *Motivul este că el nu simte măreția ravului.* Cu alte cuvinte, el nu are încă importanța împărăției cerului, aşa că el nu are putere să se ridice deasupra pentru ceva care nu este foarte important. Dar pentru un lucru important, oricine poate ceda lucruri importante pe care le iubeşte ca să primească ce are nevoie.

De exemplu, daca un om este foarte obosit şi se duce la culcare în jur de ora 11, dacă se trezeşte la 3 dimineața, desigur că va spune că nu are energie să se scoale să studieze pentru că este foarte obosit. Şi dacă se simte puțin slăbit şi are un pic de temperatură, corpul cu siguranța nu va avea nicio putere să se ridice la timpul la care a fost programat să se scoale.

Dar dacă omul este foarte obosit, se simte bolnav, şi dacă se duce să se culce la miezul nopții, dar este trezit la ora 1 am şi i se spune că, "Este un incendiu în curte; şi e gata să cuprindă şi camera ta! Se trezește imediat şi în schimbul efortului său își salvează viața", el nu va căuta nicio scuză că e fără sens, obosit, sau bolnav. Din contră, chiar dacă este foarte bolnav, el va face orice efort să-şi salveze viața. Evident, corpul are energia să facă tot ceea ce poate ca să obțină ceea ce doreste, pentru că va obține un lucru important.

De aceea, în timp ce lucrează la "Fă-ți Rav" omul crede că asta e "Pentru ei sunt viețile noastre şi durata zilelor noastre". În măsura în care el simte că aceasta este viața lui, corpul are destulă putere să se ridice deasupra tuturor obstacolelor, aşa cum scrie în alegorie. Pentru acest motiv, în toate muncile omului, în studiu sau în rugăciune, el va trebui să concentreze toată munca lui pentru a obține măreția şi importanța Ravului. Multă muncă şi multe rugăciuni vor trebui facute numai pentru acest lucru.

În cuvintele *Zohar*-ului asta se numeşte "ridicarea Divinității din praf", ceea ce înseamnă ridicarea împărăției cerului, care este coborâtă în praf. Cu alte cuvinte, omul nu pune un lucru important în țărână, pe când ceva care este neimportant este aruncat în țărână. Şi fiindcă împărăția cerului, numită "Divinitate", este "coborâtă în partea cea mai de jos" s-a spus în cărți că, înainte de fiecare acțiune spirituală, omul trebuie să se roage pentru a "ridica Divinitatea din praf". Asta înseamnă rugăciunea prin care noi vom considera împărăția cerului ca fiind

importantă şi asta va fi folositor pentru Ea în acțiune, şi o va ridica la importanța Sa.

Acum putem înțelege ce spunem de rugăciunea de Roş Haşanah (Anul Nou), "Dă glorie poporului Tău". Asta pare destul de curios. Cum este permis să te rogi pentru onoare? Înțelepții noştri au spus, "Fii foarte, foate umil", deci, cum ne putem ruga Creatorului să ne dea glorie?

Ar trebui să interpretăm că ne rugăm ca Creatorul să dea gloria lui Dumnezeu „poporului Tău". Noi nu avem nicio glorie dumnezeiască, dar "Oraşul lui Dumnezeu este coborât jos de tot", numit "Divinitatea în praf". De asemenea noi nu avem importanța reală a noțiunii "Fă-ți Rav." De aceea, de Roş Haşana, în momentul când luăm asupra noastră Împărăția Cerului, noi cerem Creatorului să dea gloria lui Dumnezeu „poporului Tău", pentru ca poporul lui Israel să simtă gloria Creatorului. Și atunci, vom fi capabili să ținem Tora şi Mițvot în totalitate.

De aceea, ar trebui să spunem, "Dă gloria lui Dumnezeu poporului Tău," adică El va da gloria lui Dumnezeu poporului lui Israel. Asta nu înseamnă că El va da gloria Israelului poporului lui Israel, ci că Creatorul va da gloria lui Dumnezeu poporului lui Israel, fiindcă asta este tot ceea ce avem nevoie ca să simțim importanța şi măreția *Dvekut*-ului cu Creatorul. Dacă noi avem această importanță, fiecare om va fi capabil să facă eforturi şi nu va mai fi nimeni în lume să spună că nu are putere să-şi salveze viața şi că vrea să rămână un animal, dacă el simte că acea viață este un lucru foarte important fiindcă el se poate bucura de viață.

Dar dacă omul nu simte că acea viață are sens, multă lume alege să moară. Este așa fiindcă niciun om nu poate experimenta suferința în viața sa fiindcă este împotriva scopului creației, deoarece scopul creației a fost „Să facă bine creaturilor Sale", adică ele să se bucure de viață. De aceea, când cineva vede că nu poate fi fericit acum, sau cel puțin mai târziu, el comite suicid pentru că el nu are scopul vieții.

Rezultă că *tot ceea ce ne lipseşte pentru a simți măreția Creatorului este, "Fă-ți Rav"*. Atunci, oricine va fi capabil să ajungă la scop, adică să adere la El.

Și noi va trebui de asemenea să interpretăm cuvintele lui Rabi Yoşua Ben Perahia- care spune trei lucruri : 1) Fă-ți Rav. 2) Cumpără-ți prieten. 3) Judecă fiecare om după o scală de merit – în scopul iubirii prietenilor.

Ar avea sens să crezi că prietenia se referă la doi oameni de acelaşi nivel în aptitudini și calități, deoarece atunci, li se pare mai ușor să comunice şi se unesc ca unul. Şi atunci, "Ei şi-au ajutat fiecare prietenul" ca doi oameni care fac un parteneriat şi fiecare investeşte energie egală, resurse și muncă. Apoi, profiturile sunt de asemenea împărțite egal între ei.

Dar, dacă unul este superior celuilalt, adică el investește mai mulți bani sau mai multă competență, sau mai multă energie decât celălalt, împărțirea profiturilor este de asemenea inegală. Acesta este numit "o treime de parteneriat" sau "un sfert de parteneriat". De aceea, nu este considerat un parteneriat real pentru că unul este de un statut mai mare decât celălalt.

Rezultă că, parteneriatul real este când fiecare face plata necesară cumpărării prietenului său - adică exact atunci când amândoi au un statut egal, și amândoi plătesc egal. Este ca o afacere din lumea corporală, când amândoi dau totul în mod egal ori nu poate fi un parteneriat real. De aceea "Cumpără-ți prieten" este când poate exista unire – când fiecare îşi cumpără prietenul său - doar când ei sunt egali.

Dar, pe de altă parte, este imposibil să învețe unul de la altul dacă nu vede că celălalt este mai mare decât el. Dar dacă celălalt este mai mare, el nu poate fi prietenul său, ci Ravul său, în timp ce el este considerat student. Atunci poate învăța cunoștințe sau virtuți de la celălalt.

De aceea este spus, "*Fă-ți Rav* și *cumpără-ți prieten*"; amândoi trebuie să existe. Cu alte cuvinte, fiecare ar trebui să-l privească pe celălalt ca prieten, și atunci este loc pentru cumpărare. Asta înseamnă că fiecare trebuie să îi plătească prin cedare celuilalt, precum un tată care renunță la odihna lui, muncește pentru fiul său, cheltuieşte banii pentru fiul său, şi face totul din cauza iubirii.

Dar aceasta este iubirea naturală. Creatorul dă iubirea naturală pentru ridicarea copiilor şi astfel să fie continuitate în lume. Dacă de exemplu, tatăl ar ridica copiii pentru că este o Mițva (poruncă), copiii săi ar avea hrană, îmbrăcăminte, și alte lucruri care sunt necesare pentru copii ca urmare a faptului că omul este obligat să țină toate Mițvot. O dată el va ține Mițvot, iar altădată va face doar minimul, şi copiii lui vor muri de foame.

De aceea Creatorul dă părinților iubirea naturală pentru copiii lor, pentru a exista continuitatea lumii. Asta nu este tot una cu iubirea prietenilor. Aici fiecare trebuie să facă el însuşi eforturi mari pentru a crea în inima lui iubirea pentru prieteni.

Este tot una cu "Şi cumpără-ți prieten". Odată ce înțelege, cel puțin intelectual, că are nevoie de ajutor și că nu poate face munca sfântă, ca urmare a faptului că înțelege cu mintea lui, el începe să cumpere, să facă concesii de dragul prietenului.

Este aşa, fiindcă înțelege că munca este întâi de dăruire pentru Creator. Dar, este împotriva naturii lui, pentru că omul este născut cu dorință de primire doar pentru propriul său beneficiu. De aceea ne-a fost dat *remediul* prin care să mergem de la iubirea de sine, la iubirea pentru ceilalți, și prin asta el poate ajunge la iubirea pentru Creator.

De aceea, el poate găsi un prieten la nivelul său. Dar după aceea, să-şi facă prietenul Rav, adică să simtă în el, că prietenul său este la un grad mai ridicat decât el, însă asta este ceva ce omul nu poate vedea, anume că prietenul său este ca un Rav şi el este ca un student. Dar dacă nu-şi priveşte prietenul ca pe un Rav, cum va învăța de la el? Asta se numeşte "A face" adică este o acțiune fără minte. Cu alte cuvinte, el trebuie să accepte, peste rațiune, că prietenul său este mai mare decât el, și asta înseamnă „A face," adică, *acțiune deasupra rațiunii.*

În eseul, "Un discurs pentru Completarea Zohar-ului," este scris, "Pentru a primi prima condiție, fiecare student trebuie să se simtă cel mai mic dintre prieteni. În acea stare el poate primi aprecierea măreției celui mare". De aceea, el este explicit afirmând că fiecare va trebui să se vadă pe sine ca cel mai mic dintre studenți.

Şi totuşi, cum poate omul să se vadă pe sine ca cel mai mic dintre studenți? Aici se potriveşte doar deasupra rațiunii. Asta se numeşte " Fă-ți Rav," adică fiecare dintre ei este considerat față de el Rav, iar el este privit numai ca student.

Acesta este un mare efort, fiindcă este lege că defectele celorlalți sunt mereu vizibile în timp ce propriile noastre defecte sunt întotdeauna ascunse. Și totusi, el trebuie să-i considere pe ceilalți ca fiind virtuoşi, și asta este util pentru el ca să accepte ceea ce a spus sau a făcut celălalt şi să învețe din acțiunile celorlalți.

Dar corpul nu este de acord cu asta pentru că de câte ori cineva trebuie să învețe de la altul, adică de la unul situat mai sus decât el, acela îl obligă la muncă, iar corpul refuză părerile şi acțiunile altuia. Deoarece corpul vrea să se odihnească, este mai bine şi mai convenabil pentru el să omită opiniile şi acțiunile prietenului şi astfel nu va trebui să facă efort.

De aceea, acest lucru se numeşte, "Fă-ți Rav." Deci, ca prietenul să-ți fie Rav, tu trebuie să *îl faci.* Cu alte cuvinte, nu este după rațiune, fiindcă rațiunea afirmă altfel, şi uneori îi arată lui chiar opusul, cum că el poate fi ravul și celălalt studentul. De aceea este numit " *Fă-ți*" adică fă şi nu gândi.

3) "Şi judecă fiecare om după o scală de merit".

După ce am spus, " Cumpără-ți prieten", rămâne întrebarea, "Dar cum este cu restul oamenilor?" De exemplu, dacă un om alege câțiva prieteni din comunitatea lui şi îi lasă pe ceilalți și nu se unește cu ei, întrebarea este, "Cum ar trebui el să-i trateze?" Până la urmă, ei nu sunt prietenii lui şi, de ce nu i-a ales el? Ar trebui poate să spunem că el nu a găsit virtuți în ei care să merite să-l facă să se unească cu ei, adică, el nu îi apreciază.

Deci, cum ar trebui el să-i trateze pe restul oamenilor din comunitatea sa? Şi, se aplică la fel și pentru restul oamenilor care nu sunt din acea comunitate, cum ar trebui el să-i trateze? Rabi Yoşua Ben Perahia spune despre asta, "Şi judecă pe fiecare om după o scală de merit" adică omul trebuie să îi judece pe fiecare după o scală de merit.

Faptul că el nu găseşte calități în ei, aceasta înseamnă că nu este vina lor. Din contră, nu este în puterea lui să fie capabil să vadă meritele publice generale.

Din acest motiv, el vede în funcție de calitățile sufletului său. Asta este adevărat în funcție de obținerea sa, şi nu în funcție de adevăr. Cu alte cuvinte, există un astfel de lucru ca adevărul însusi, independent de ceea ce obține omul în cauză.

Există adevărul pe care fiecare îl obține în funcție de ajungerea sa, adică adevărul se schimbă în funcție de cel care îl obține. Înseamnă că este un subiect care se schimbă în funcție de schimbarea stărilor din cel care obține.

Dar adevărul real nu s-a schimbat în esența lui. Acesta este motivul

pentru care fiecare om poate obține acelaşi lucru în mod diferit. De aceea, în ochii mulțimii, poate fi aceea că mulțimea este în regulă, dar el vede diferit, în funcție de propriile lui calități.

De aceea, el spune, "Şi judecă pe fiecare om după o scală de merit", însemnând că el va trebui să-i judece şi pe toți ceilalți, pe lângă prietenii lui, în mod favorabil- că ei sunt toți merituoși, iar el nu are nicio plângere în ceea ce privește purtarea lor, dar, pentru el însuși, el nu poate învăța nimic de la ei pentru că el nu are nicio echivalență cu ei.

FĂ-ȚI UN RAV ŞI CUMPĂRĂ-ȚI UN PRIETEN 2

Articol Nr. 08, 1984-1985

Considerând ce am discutat în articolul nr. 1 (1984-5), trebuie să elaborăm puțin.

Trebuie să discernem între a) om; şi Creator; b) un om şi prietenul său; şi c) un om şi restul oamenilor, care nu sunt prietenii lui, deşi, se spune, „Toți ai Israelului sunt prieteni".

La un moment dat, găsim cuvintele, „fă-ți Rav (profesor/persoană importantă) şi cumpără-ți prieten," sunt calea corecției, şi altă dată, calea este în cuvintele, „Şi judecă pe orice om favorabil". (Avot, Capitol 1). Să înțelegem diferența între „fă" şi „cumpără," şi sensul judecării favorabile.

Ar trebui să interpretăm „fă", ca venind să elimine din rațiune. Este aşa, fiindcă cum poate determina rațiunea ceea ce este bun pentru mine atunci când ea nu poate înțelege dacă ceva merită sau nu făcut? Sau vice versa, dacă rațiunea le consideră ca egale, cine va hotărî pentru o persoană ce să facă? Aşadar, acțiunea poate decide.

Ar trebui să ştim că sunt două căi înaintea noastră: să lucrăm pentru a dărui sau să lucrăm pentru a primi. Sunt părți în corpul omului care îi spun, „vei reuşi în viață dacă lucrezi pentru a dărui, şi ăsta este modul în care te vei bucura de viață." Acesta este argumentul înclinației bune, aşa cum au spus înțelepții noştri „Dacă faci aşa, vei fi fericit în lumea asta şi fericit pentru lumea următoare."

Şi argumentul înclinației rele este opus: este mai bine să lucrezi pentru a primi. În acea stare, numai forța denumită „acțiunea care este

deasupra rațiunii" hotărăşte, nu intelectul sau emoția. Aceasta este motivul pentru care „a face" este numit „deasupra rațiunii" şi „deasupra raționalului" şi asta este forța denumită „credința care este împotriva intelectului".

„Cumpără" este conform rațiunii. În mod normal, oamenii vor să vadă ce vor să cumpere, aşa că vânzătorul le arată bunurile şi ei negociază dacă merită sau nu prețul pe care comerciantul îl cere. Dacă nu cred că merită, ei nu cumpără. Aşadar, a cumpăra este conform rațiunii.

Acum vom explica subiectul „Rav" şi subiectul „prieten." Un prieten este ceva numit „societate", când oamenii se adună şi vor să se unească. Asta se poate întâmpla prin echivalență de formă, prin faptul că toți se vor îngriji de dragostea pentru ceilalți. Prin asta, ei se unesc şi vor deveni unul.

Aşadar, când o societate stabileşte să devină un singur grup, vedem că oamenii care se gândesc să creeze o astfel de societate caută de obicei oameni care sunt la fel în viziune şi atribuții şi pe care îi văd mai mult sau mai puțin egali. Altfel, nu-i vor accepta în grupul pe care vor să îl stabilească. Şi apoi începe munca de iubire pentru prieteni.

Dar, dacă nu sunt echivalenți cu țelul societății de la început, înainte chiar să intre în societate, nu se poate aştepta să iasă ceva din acea legătură. Numai dacă a fost o egalitate aparentă între ei înainte să intre în societate se poate spune că ei încep să se străduiască în munca de iubire pentru ceilalți.

Între om şi Creator

Între om şi Creator, ordinea începe cu „Fă-ți un Rav," şi apoi, „Cumpără-ți un prieten." Cu alte cuvinte, mai întâi cineva trebuie să creadă deasupra rațiunii că Creatorul este măreț, aşa cum este scris în *Zohar* (p 185, paragraf 191 în Comentariul Sulam), „Frica, cea care este noțiunea de bază, înseamnă că omul ar trebui să se teamă de Îndrumătorul său deoarece El este măreț şi conduce."

În măsura în care omul crede în măreția Creatorului, care este numit „Mare", el are puterea, să dea pentru a „cumpăra," însemnând să *cumpere în ciuda iubirii de sine* pentru a obține echivalență de formă, denumită *Dvekut* (adeziunea) cu Creatorul. Şi asta se numeşte *Haver* (prieten):

cineva care este în *Hibur* (legătură/conexiune) cu Creatorul.

Când sunt cumpărate lucruri materiale, trebuie să dăm bani, onoare, sau pur si simplu să facem un efort pentru a le obține. La fel, când o persoană doreşte să cumpere legătura cu Creatorul, trebuie să abandoneze dragostea de sine, deoarece, altfel, nu poate obține echivalența de formă.

Când cineva vede că nu este potrivit pentru a face concesii ca să cumpere echivalența de formă, nu înseamnă că s-a născut cu un caracter slab şi, de aceea, nu-şi poate depăşi iubirea de sine. Dimpotrivă, greşala este în „Fă-ți Rav," adică el nu lucrează la noțiunea de credință, deoarece, pe măsura importanței credinței lui în măreția Creatorului va fi puterea lui să facă concesii.

Mai mult, cineva trebuie să ştie că dacă doreşte să măsoare nivelul de credință, îl poate vedea în gradul de concesii pe care le poate face în dragostea de sine. Apoi, îşi va cunoaşte nivelul în munca credinței deasupra rațiunii. Asta se aplică între om şi Creator.

Între om şi prietenul său

Între om şi prietenul său, ar trebui să începem cu „Cumpără-ți prieten," şi apoi „Fă-ți Rav." Asta este aşa deoarece atunci când un om caută un prieten, ar trebui mai întâi să-l examineze să vadă dacă chiar merită să se conecteze cu el. Până la urmă, vedem că a fost făcută o rugăciune specială în referitoare la prieten, pe care o spunem după binecuvântări în rugăciune, „... Ține-ne departe de om rău şi de prieten rău".

Asta înseamnă că înainte ca cineva să îşi ia un prieten, trebuie să-l examineze în fiecare mod posibil. În acel moment, trebuie să-şi folosească rațiunea. De aceea nu este spus, „Fă-ți prieten," deoarece „a face" implică deasupra rațiunii. De aceea, în ceea ce priveşte omul şi prietenul său, el ar trebui să se ducă cu rațiunea lui şi să examineze cât de mult poate dacă prietenul este în regulă, aşa cum ne rugăm în fiecare zi, „țină-ne departe de om rău şi de prieten rău."

Şi când omul vede că merită să se conecteze cu el, trebuie să plătească pentru a se conecta cu acela, adică să facă concesii în dragostea de sine, şi, în schimb va primi puterea de dragoste pentru alții. Şi apoi, se

poate aştepta de asemenea, să fie recompensat cu iubirea pentru Creator.

După ce el s-a conectat cu un grup de persoane care doresc să obţină nivelul de iubire pentru Creator, şi doreşte să ia de la ei puterea ca să muncească pentru a dărui şi să fie impresionat de cuvintele lor despre necesitatea obţinerii iubirii pentru Creator, trebuie să considere fiecare prieten din grup ca fiind mai mare decât el.

Este scris în cartea, Matan Tora (Dăruirea Torei, p 143), că cineva nu este impresionat de societate, sau să le acorde apreciere pentru ceva, decât dacă consideră societatea ca fiind mai mare decât el însuşi. Acesta este motivul pentru care fiecare trebuie să simtă că este cel mai mic dintre ei toţi, deoarece, cineva care este măreţ nu poate primi de la cineva care este mai mic decât el, cu atât mai puţin să fie impresionat de cuvintele lui. Dimpotrivă, numai cel mic este cel care este impresionat apreciindu-l pe cel mai mare.

Rezultă că în al doilea stadiu, când fiecare trebuie să înveţe de la ceilalţi, acolo este problema de „fă-ţi Rav." Asta deoarece, ca să fie în stare să spună că prietenul său este mai mare decât el însuşi, trebuie să folosească „a face," care este a face fără motiv, deoarece numai deasupra raţiunii poate spune că prietenul său este la un nivel mai înalt decât el. De aceea, între om şi prietenul său, ordinea este să se înceapă cu ţinerea de „cumpără-ţi prieten", şi apoi, „fă-ţi Rav."

Între un om şi ceilalţi oameni.

Mishna ne spune, "Fă-ţi Rav, cumpără-ţi prieten şi judecă pe orice om favorabil" (*Avot*, Capitolul 1)

Am explicat că între un om şi prietenul său ordinea este că mai întâi te duci şi îţi cumperi un prieten – şi am explicat că a cumpăra este conform raţiunii – şi apoi trebuie să te angajezi în "fă-ţi Rav." Iar între om şi Creator, ordinea este, mai întâi "fă-ţi Rav," şi apoi, "cumpără-ţi prieten."

Trebuie să pricepem sensul spunerii că pe orice om "judecă-l favorabil." Este asta cumpărare sau facere? Conform celor de mai sus, trebuie să interpretăm înţelesul la "şi judecă pe fiecare persoană favorabil" ca este "a face," nu "a cumpăra."

De exemplu, să presupunem că sunt mulţi oameni într-o comunitate,

şi un mic grup dintre ei decide că vor să se unească într-o societate care se angajează în dragostea de prieteni. Şi să spunem de exemplu, că sunt 100 de oameni în comunitate, şi zece decid să se unească. Ar trebui să examinăm de ce anume acei zece indivizi decid să se unească şi îi exclud pe alții din adunare. Este aşa fiindcă găsesc că acei oameni sunt mai virtuoşi decât restul oamenilor din comunitate, sau pentru că sunt mai răi decât ceilalți şi trebuie să facă acțiuni ca să se ridice pe scara Torei şi a fricii?

Conform cu ceea ce a fost menționat mai sus, putem interpreta că motivul pentru care acei oameni au fost de acord să se unească într-un singur grup care să se angajeze în iubirea pentru prieteni este deoarece fiecare simte că au o singură dorință care le poate uni toate punctele de vedere, astfel încât să primească puterea pentru dragostea pentru ceilalți. Este o maximă faimoasă a înțelepților noştri, "Aşa cum fețele lor sunt diferite, punctele lor de vedere diferă". Aşadar, aceia dintre ei care au fost de acord să se unească într-un grup, au înțeles că nu este o aşa mare distanță între ei, în sensul că recunosc necesitatea de a munci în iubire pentru ceilalți. De aceea, fiecare dintre ei va putea face concesii în favoarea celorlalți, şi se pot uni în jurul acestui lucru. Dar restul persoanelor nu au înțeles necesitatea muncii la iubirea pentru ceilalți; aşadar, nu se pot lega cu ei.

Prin urmare, rezultă că atunci când se angajează în unitatea iubirii pentru prieteni, fiecare examinează la celălalt rațiunea şi atribuțiile sale, să vadă dacă se califică sau dacă e vrednic pentru a se alătura societății în care acei oameni au decis să poată intra. Este aşa cuminteriorul rațiunii ne rugăm, "Ține-ne departe de om rău şi de prieten rău".

Reiese că el se mândreşte față de ceilalți oameni din comunitate. Cum este permis? În definitiv, este împotriva unei legi explicite care spune, "Rabbi Levitas, om din Yavne, ar spune, 'Fii foarte, foarte umil'" (*Avot*, Capitolul 4).

Rabbi Yehoshua Ben Perahia spune despre asta, "'Judecă pe fiecare om favorail' (*Avot*, Capitolul 1) înseamnă că în ceea ce priveşte restul oamenilor, ar trebui să meargă deasupra rațiunii, ceea ce se numeşte "a face", adică, a acționa fără să raționeze. Este aşa, deoarece rațiunea sa îi arată că ei nu sunt atât de potriviți precum oamenii cu care s-a asociat şi

asta este ceea ce fiecare îşi spune lui însuşi. Aşadar, fiecare se mândreşte considerându-se deasupra celorlalți. Sfatul pentru asta este ceea ce el spune, "Şi judecă pe orice om favorabil."

Asta înseamnă că, în ceea ce îi priveşte pe restul oamenilor din comunitate, ar trebui să-i judece favorabil, şi să spună că, într-adevăr sunt mai importanți decât el, şi că este greşeala lui că nu poate aprecia măreția şi importanța celor mulți, denumit de înțelepții noştri, "orice om." Aşadar, conform rațiunii, nu le vede măreția, şi am spus că între un om şi prietenul său ar trebuie să fie "cumpărare." Totuşi, trebuie să folosească "a face," care este deasupra rațiunii. Şi aceasta se numeşte, "judecă pe orice om favorabil."

STÂNCĂ PUTERNICĂ A IZBĂVIRII MELE

Articolul Nr. 13, 1984-85

În cântecul de Hanuka spunem: „Stâncă puternică a izbăvirii mele, să te slăvesc pe Tine este o încântare, reclădeşte Casa mea de Rugaciune şi acolo noi îți vom aduce o ofrandă de recunoştință". Cântecul începe cu cuvinte de slavă, „să Te slăvesc pe Tine este o încântare" si apoi încep cu cuvintele rugăciunii „reclădeşte Casa mea de Rugăciune".

Apoi revine la cuvintele de mulțumire şi slăvire: „şi acolo noi îți vom aduce o ofrandă de recunoştință".

Aşadar, sunt aici trei lucruri, similare cu ordinea din rugăciune:

1. Prima treime din Optsprezece (o parte de rugăciune) este slăvirea şi mulțumirea.
2. A doua treime o reprezintă motivele.
3. Ultima treime este încă o dată slăvirea și multumirea.

De aceea, începem cu prezentul, după cum este spus: „Ca să Te slăvesc pe Tine , este o încântare", adică, Îți mulțumim şi Te slăvim, pentru binele pe care l-am primit de la Tine. Este cum au spus înțelepții noştri: „Omul ar trebui întotdeauna să-L slăvească pe Creator, şi apoi să-L roage" *(Brahot* [Binecuvântări], 32).

Motivul este că, acela care crede că Creatorul este îndurător şi milostiv, şi că El doreşte să facă bine creaturilor, are loc de rugăciune. De

aceea, noi trebuie întâi să dovedim slava Creatorului, adică însăşi omul va trebui să dovedească slava Creatorului. Asta nu înseamnă că Creatorul va trebui să vadă că omul Îl slăveşte, fiindcă Creatorul nu are nevoie de oameni, ci omul însuşi trebuie să vadă slava Creatorului, şi, apoi îi poate cere Lui, fiindcă atitudinea Lui e să facă bine creaturilor Sale.

Deci, după ce am spus: „să Te slăvesc este o încântare", urmează rugăciunea, şi spunem: „Reclădeşte Casa mea de Rugăciune".

Ce este „Casa mea de Rugăciune"? Înseamnă după cum e scris: „chiar şi pe ei o să-i aduc la Muntele Meu Sfânt, şi o să-i fac să se bucure în Casa Mea de Rugăciune". „Muntele Meu Sfânt", *Har* (munte) provine din cuvântul *Hirhurim* (gânduri/cugetări), cu alte cuvinte, El le va aduce gânduri de *Kduşa* (sfințenie)—astfel că toate gândurile lor vor fi doar la *Kduşa*.

„Şi îi voi face pe ei fericiți, în Casa Mea de Rugăciune", este inima omului, astfel încât, acolo va fi un loc al prezenței Divinității. Divinitatea este numită „Rugăciune", după cum este ştiut că *Malhut* este numită Rugăciune, aşa cum este scris: „Iar eu sunt toată Rugăciune".

După „Reclădeşte Casa Mea de Rugăciune", urmează „şi acolo Îți vom aduce ofranda noastră de recunoştință." Rezultă că întâi este slăvirea, apoi urmează rugăciunea, şi iarăşi slăvirea, ca şi ordinea rugăciunii care se încheie cu slăvire şi mulțumire.

Dar ce poate acela să facă dacă el doreşte să înceapă cu slăvire, însă inima lui este închisă şi simte că este plin de greşeli şi nu poate deschide gura ca să cânte şi să slăvească? Sfatul este să meargă deasupra rațiunii şi să-şi spună că totul este „acoperit cu *Hasadim* (milostenii)." Cu alte cuvinte, va trebui să spună că totul este *Hesed* (har/milă), dar îi este ascuns lui fiindcă el nu este pregătit încă să vadă încântarea şi plăcerea pe care Creatorul Le-a pregătit creaturilor Sale.

Şi după ce el a motivat slăvirea Creatorului – adică el crede, dincolo de rațiune, că totul este bunătate și milostenie – el va trebui să se roage ca Creatorul să-i corecteze inima ca să devină „Casa Mea de Rugăciune", adică, vor apărea acolo îndurările Creatorului. Aceasta se numeşte „ revelarea de *Hasadim*"

Şi apoi: „Acolo vom aduce ofrandă de mulțumire", adică el va mulțumi pentru că a avut privilegiul să i se ofere vasele de primire.

Aceasta se numeşte: „Acolo vom aduce ofrandă de mulțumire", pentru că a fost răsplătit cu sacrificarea dorinței lui de primire. În schimb, a venit dorința de dăruire, care este numită „locul Templului".

Dar lucrul cel mai important pentru om, este ca întâi să aibă dorința de a sacrifica dorința de primire. Şi din moment ce dorința de primire este însăşi esența Creatorului, creatura o iubeşte şi este foarte greu pentru ea să înțeleagă că ea trebuie să fie anulată fiindcă altfel este imposibil să fie răsplătită cu ceva spiritual.

În corporal, vedem că omul, în ceea ce-l priveşte, are o dorință, o lipsă care vine din interiorul corpului său, şi mai are o dorință pe care o dobândeşte din exterior, nu de la el însuşi. Cu alte cuvinte, dacă nu ar fi existat nimeni în afara lui care să nască în el această dorintă, nu ar fi simțit niciodată că ar fi avut nevoie de ea, însă oamenii din exterior nasc în el această dorință.

De exemplu, o persoană singură, tot va dori să mănânce, să bea, să doarmă, și tot așa, chiar şi când nu sunt alți oameni în jurul său. Dar, dacă sunt oameni împrejur, este o noțiune de ruşine, pe care i-o impun ceilalți. Atunci persoana trebuie să mănânce şi să bea ceea ce îl obligă oamenii din jurul său.

Aceasta este vizibil în primul rând la îmbrăcăminte. Acasă, o persoană poartă ceea ce îi este confortabil. Dar când se afla printre oameni, trebuie să se îmbrace în concordanță cu felul pe care îl agrează ceilalți. Nu are nicio şansă să aleagă, fiindcă ruşinea îl obligă să urmeze moda lor.

La fel este şi în spiritualitate. Un om are în interiorul lui o dorință a lui. Cu alte cuvinte, chiar şi când este singur şi nu sunt oameni împrejur ca să-l influențeze sau de la care să absoarbă câteva dorințe, el primeşte o trezire şi arde de dorința de a fi servitorul Creatorului. Dar propria-i dorință, probabil că nu este suficient de mare, astfel încât să nu fie nevoie s-o întărească şi să poată lucra cu ea ca să obțină scopul spiritual. De aceea, exista o cale – ca şi în corporal – de a întări această dorință, prin oamenii din jur, care îl vor obliga să le urmeze vederile şi spiritul.

Aceasta este făcută prin unirea cu oameni pe care el îi vede că au, de asemenea, nevoie de spiritualitate. Şi dorința lui este ca acei oameni din jurul lui să nască în el o dorință şi astfel el să primescă o dorință mărită

pentru spiritualitate. Cu alte cuvinte, suplimentar dorinței pe care a avut-o în interior, el primeşte şi o dorință pentru spiritualitate pe care ei au născut-o în el şi, atunci el dobândeşte o dorință imensă, cu ajutorul căreia poate obține scopul.

Prin urmare, *iubirea pentru prieteni* este acolo unde fiecare om din grup, în afara faptului că are o dorință proprie, dobândeşte şi dorința de la prieteni. Aceasta este o mare realizare care poate fi obținută *doar* prin iubirea pentru prieteni. Dar, omul trebuie să aibă mare grijă să nu se afle printre prieteni care nu au dorința de a se autoexamina, aceasta fiind temelia muncii lor – indiferent dacă este pentru dăruire sau primire – şi să vadă dacă fac acțiuni în scopul de a găsi calea adevărului, care nu este altceva decât calea dăruirii.

Doar într-un asemenea grup este posibil să inserezi prietenilor dorință de dăruire, adică, fiecare să absoarbă această lipsă de la prieteni, pe care el însuşi o simte ca pe lipsă a puterii de dăruire şi, oriunde merge, el să caute cu nerăbdare un loc în care, poate, cineva va fi în stare să-i dea dorința de dăruire.

Prin urmare, când vine într-un grup în care toată lumea este însetată de puterea de dăruire, fiecare primeşte această putere de la toți ceilalți. Aceasta este considerată primirea puterii din exterior, ca adaos la puterea mică pe care omul o are în el.

Dar, opus acesteia, există o forță din exterior, de la care este interzis să primeşti orice sprijin, chiar dacă această forță pe care el o poate primi din exterior îi va da combustibil pentru muncă. Omul trebuie să fie foarte atent să nu o primească. Şi el trebuie să aibă mare grijă, deoarece corpul tinde să primească putere de muncă exact de la oamenii din exterior. Asta vine către om atunci când el aude că se spune despre el, că: este o persoană virtuoasă, sau un discipol înțelept, sau un om cu frica de Divinitate, sau, când se spune despre el că este o persoană care caută adevărul. Când un om aude aceste lucruri, că munca sa este apreciată, aceste cuvinte îi dau tăria de a munci, fiindcă primeşte onoruri pentru munca lui.

Şi, atunci el nu mai are nevoie de credința peste rațiune şi de puterea dăruirii, adică să-l ajute Creatorul şi aceasta să fie motivația lui. În locul acestui lucru, el primeşte combustibil din exterior. Cu alte cuvinte,

oamenii din exterior îl obligă să se angajeze în Tora şi *Mitzvot* (porunci).

Aceasta este noțiunea de umil – unul din motivele ei este că în umilință nu va fi nicio hrană pentru cei din exterior. De aceea omul trebuie să umble umil, după cum este scris: „Şi să umbli umil cu Domnul Dumnezeul tău".

Cei din exterior sunt oamenii care se află în afara lui. Ei se hrănesc din munca lui – adică, după ce omul aude că este respectat – el învață să muncească pentru cei din exterior şi nu pentru Creator. Este aşa, fiindcă omul nu mai are nevoie de Creator ca să-l aducă mai aproape de munca Lui fiindcă el acum funcționează datorită oamenilor din afară, care îi dau combustibil ca să studieze şi să lucreze pentru ei. Cu alte cuvinte, ei sunt aceia care îl obligă să muncească, şi nu este Creatorul cel care îl obligă să muncească pentru El. Din contră, ceilalți îl forțează să muncească pentru ei şi astfel ei îl vor respecta, etc.

Rezultă că acest lucru este tot una cu a munci pentru un *dumnezeu străin*. Adică, ei îi comandă să muncească pentru răsplata respectului şi a aprecierii pe care ei i-o vor da în schimbul angajării în Tora şi *Mitzvot*. Asta înseamnă că dacă ei nu cunosc munca lui, şi el nu vede că există cineva care observă că el este angajat în Tora, nu există nimeni care să-l oblige să muncească. Asta se numeşte „constrângerea celor din exterior" şi acesta este motivul pentru care omul trebuie să muncească într-o formă ascunsă.

Dar, munca într-o formă ascunsă nu este de ajuns. Deşi acum este adevărat că doar Creatorul îl obligă să facă munca sfântă, mai trebuie să mai fie şi altceva: un om trebuie să muncească nu cu scopul de a primi recompensă. Aceasta este o problemă cu totul diferită fiindcă este împotriva naturii noastre. Suntem creați cu natura numită „dorință de primire". Dar acum trebuie să muncim doar în scopul dăruirii şi să nu primim nimic pentru noi.

Pentru aceasta trebuie să căutăm o societate în care fiecare crede că trebuie să muncim pentru a dărui. Dar, aceasta este o forță mică în interiorul unui om, el trebuie să caute oameni care la rândul lor caută aceste puteri. Atunci, uniți, fiecare din ei poate primi putere de la ceilalți, şi asta este tot ceea ce are omul nevoie. Apoi, Creatorul îi va trimite ajutor de Sus, astfel încât noi vom fi capabili să mergem pe calea dăruirii.

DAR CU CÂT ÎI ASUPREAU MAI TARE

Articol Nr. 16, 1984/1985

Este scris, „Însă cu cât erau ei mai asupriți, cu atât se înmulțeau şi se răspândeau mai mult", astfel încât au ajuns să se teamă de israeliți" (Exodul 1:12). Înțelesul cuvintelor, „Dar cu cât erau ei mai asupriți" este acela că se vor înmulți şi răspândi în aceeaşi măsură în care sunt asupriți. Se pare că este ca o condiție – să nu poată fi multiplicare şi răspândire în muncă înainte de a fi o bază a asupririi.

Dar ca să înțelegem cele scrise mai sus, trebuie să ne cunoaştem învățătura, adică să ştim care este esența noastră. Aşa cum se explică în introduceri, este numai dorința noastră de primire. Şi cu siguranță, când dorința de primire îşi împlineşte ce a dorit, împlinirea nu se consideră muncă, deoarece muncă este aceea pentru care eşti recompensat.

Cu alte cuvinte, munca reprezintă acțiuni pe care omul le-ar evita, şi le face numai pentru că nu are de ales, fiindcă doreşte să primească recompensă. Recompensa este considerată lucrul după care tânjeşte, şi singura lui poftă şi aspirație este pentru acel lucru. Adevărata poftă înseamnă că acest lucru îl cuprinde atât de adânc încât spune, „Mai bine aş muri decât dacă să trăiesc şi să nu o obțin." Rezultă că dacă nu are o durere şi un chin pentru ceea ce pofteşte, nu se consideră tânjire. Şi această tânjire este măsurată de mărimea suferinței.

De aceea, rezultă că dacă cineva doreşte să primească nişte satisfacții, mai întâi trebuie să fie o lipsă. Este aşa, deoarece nu este nicio lumină fără *Kli* (vas), şi nimeni nu-l poate umple cu nimic, dacă nu este o lipsă. De exemplu, cineva nu poate mânca fără apetit sau nu se poate bucura de odihnă fără oboseală.

Aşadar, cineva nu suferă fiindcă „egiptenii" din corpul său îl asupresc, până când nu mai vrea să asculte de ei, şi vrea să meargă pe o cale care nu le place. Rădăcina primirii din om este numită "iubire de sine", şi asta se consideră Egipt. Sunt multe națiuni, care sunt numite în general "cele şaptezeci de neamuri," şi care sunt opuse la *Kedusha* (sfințenie). „Şaptezeci de neamuri" sunt cele şapte Sfirot, unde fiecare Sfira conține zece Sfirot, şi de aici numărul de şaptezeci de națiuni. De

asemenea, fiecare națiune are propria-i dorință unică.

Klipa (coajă) Egiptului este o *Klipa* generală. Este acolo unde scânteile de *Kdusha* au căzut, şi pe care poporul lui Israel – care era în Egipt – a trebuit să le corecteze. Aşadar, mai întâi trebuie să fie durerea şi chinul, ca să nu poată ieşi de sub conducerea lor, aşa cum este scris, "Şi copii lui Israel au gemut din cauza muncii lor şi ei au plâns; şi plânsul datorat muncii lor a venit Sus la Dumnezeu. Şi Dumnezeu le-a auzit geamătul".

Trebuie să facem o precizare la cuvintele "din cauza muncii lor" deoarece este scris de două ori. Trebuie să explicăm că toate gemetele din muncă înseamnă că nu puteau munci pentru Creator. Într-adevăr, suferința lor era din cauză că nu puteau să facă munca pe care o făceau ca să fie pentru Creator, ci era pentru *Klipa* (coaja) Egiptului. De aceea este scris de două ori, "din cauza muncii".

1) Toate suspinele nu erau pentru că le lipsea ceva. Le lipsea numai un singur lucru, adică nu doreau niciun lux sau plată. Singura lor lipsă pentru care simțeau durere şi suferință era aceea că nu puteu să facă ceva pentru Creator. Cu alte cuvinte, ei îşi doreau să aibă o dorință care să-i aducă mulțumire Creatorului şi nu lor înşişi, dar nu au putut să o facă şi asta i-a chinuit. Asta se numeşte "să vrei să ai o alipire la spiritualitate."

2) Acest al doilea "Din cauza muncii" vine să îi învețe că, "Şi plânsul lor a urcat la Dumnezeu," şi că dacă Dumnezeu le-a auzit suspinele, a fost pentru că singura lor cerere a fost munca. Asta vine să arate către celălalt "Din cauza muncii." Reiese că tot exilul pe care l-au simțit a fost numai pentru că erau sub conducerea *Klipa* Egiptului şi nu puteau să facă nimic care să fie pentru dăruire.

Este scris în *Zohar* (Exodul, paragraf 381 în Comentariul *Sulam*), "Rabbi Yehuda a spus, 'Vino şi vezi că este aşa cum a spus Rabbi Yehoshua din Sakhin, 'Atâta timp cât preotului lor i s-a dat stăpânire peste Israel, plânsul Israelului nu a fost auzit. Când preotul a căzut, este scris, 'Regele Egiptului a murit,' şi imediat, 'Şi copii lui Israel au gemut din cauza muncii lor şi plângeau; plânsul lor din cauza muncii a ajuns la Dumnezeu. Şi Dumnezeu le-a auzit geamătul.' Dar până atunci nu li s-a răspuns la plânsul lor.'''

De aceea, putem spune că dacă nu este timp să fie detronat preotul Egiptului, nu este loc pentru alegere sau pentru ca ei să se mântuiască sau

să fie izbăviți din exil. El spune (Exodul, Paragraf 380 în Comentariul *Sulam*), "'În acele zile multe.' 'Multe' se referă la şederea neamului lui 'Israel' în Egipt, adică a venit sfârşitul. Şi din moment ce exilul lor s-a terminat, ce se spune? 'Regele Egiptului a murit.' Ce înseamnă asta? Înseamnă că preotul Egiptului a fost coborât din statutul său şi a căzut din aroganța lui. De aceea scrierile spun despre el, 'Regele Egiptului a murit,' deoarece declinul este considerat de el moarte. Căci atunci când regele Egiptului – care era preotul – a căzut, Creatorul şi-a amintit de Israel şi le-a auzit gemetele."

Zoharul pune această întrebare despre versul, "În durerea ta, când toate aceste lucruri au venit asupra ta" (Deuteronomul 4). Asta înseamnă că înainte ca totul să aibă loc, este imposibil să obții perfecțiunea. Reiese că voi aveți o scuză, un pretext că toate lucrurile prin care ei trebuie să treacă pot fi trăite prin suferință, şi asta nu se măsoară prin cantitatea de suferință, ci pe măsura simțirii (vezi *Zoharul*).

Putem înțelege asta printr-o alegorie. Dacă un om trebuie să facă un kilogram de muncă, ceea ce sunt o mie de grame de suferință, recompensa vine şi pentru asta. Aşa cum au spus înțelepții noştri, "Recompensa este pe măsura durerii." Asta înseamnă că munca pe care cineva trebuie să o depună înainte să primească recompensa este fiindcă nu există lumină fără *Kli*, deoarece nu există nicio împlinire fără lipsă. Şi munca pe care o face cineva, este calificarea pentru primirea nevoii şi, după aceea, el va putea primi în el împlinirea.

Să spunem că acel om poate oferi intermitent o mie de grame de lipsă, care sunt judecate în calitate şi cantitate. Omul se poate strădui zece minute pe zi, adică să regrete îndepărtarea sa de Creator, sau, poate să regrete îndepărtarea de Creator zece minute pe săptămână, sau zece minute pe lună.

La fel este şi cu calitatea suferinței lui când el îşi aminteşte că este îndepărtat de Creator. Deşi îl doare nu este atât de teribil şi sunt lucruri care îl dor şi mai tare, lucruri după care tânjeşte. Prin urmare, ar trebui să contemple de asemenea şi calitativ. Aşadar, omul are de ales, deşi el trebuie să experimenteze întregul proces al muncii şi durerii până la capăt, până când ajunge la starea de "Şi te vei întoarce la Domnul Dumnezeul tău şi vei asculta vocea Lui."

Aşadar, omul are posibilitatea să scurteze timpul procesului de durere daTorat prelungirii timpului, care, aşa cum am spus, este numit "cantitate," şi să adauge în calitate, adică simţind suferinţa că este îndepărtat de Creator.

Dar va trebui să ştim că este o diferenţă mare între cantitate şi calitate în modul de muncă. Când se consideră calitatea de timp, omul îşi poate aranja programul, adică, cantitatea de timp pe care şi-o alocă lui însuşi, chiar prin forţare. Asta înseamnă că, chiar dacă corpul nu doreşte să stea tot timpul pe care l-a decis pentru lecţie, adică el trebuie să stea câteva minute sau ore şi să regrete că este îndepărtat de Creator. Dacă el are o dorinţă puternică şi nu are un caracter slab, poate sta şi respecta programul pe care şi l-a stabilit, deoarece acesta este un act, şi prin acţiuni, omul poate face lucruri prin constrângere.

Dar în ceea ce priveşte calitatea, asta este foarte dificil, fiindcă cineva nu se poate forţa să simtă altfel decât ceea ce simte. Dacă îşi examinează sentimentele de durere şi suferinţă fiindcă el este îndepărtat de Creator, uneori el ajunge la o stare în care nu îi mai pasă. Atunci el nu ştie ce să facă, fiindcă el nu poate schimba ceea ce simte, şi atunci este dezorientat.

Aceasta cauzează prelungirea exilului fiindcă este greu pentru noi să dăm cantitatea necesară, cu atât mai puţin calitatea. Şi când el începe să cerceteze calitatea lipsei, vede că nu simte durere, că este aparent inconştient, nesimţitor. Şi, deşi îndepărtarea de Creator înseamnă că nu are viaţă, nu îl doare că nu are viaţă. Apoi nu are nicio altă alegere decât să se roage la Creator să îi dea puţină viaţă, şi astfel el va simţi că este periculos de bolnav şi trebuie să îşi vindece sufletul.

Şi uneori cineva ajunge într-o asemenea stare unde el este într-un asemenea declin încât nici măcar nu are puterea să se roage pentru asta. Din contră, este într-o stare de completă indiferenţă. Asta se numeşte "a fi într-o stare de nemişcat", adică este complet nemişcat.

În acea stare, numai societatea îl poate ajuta. Cu alte cuvinte, dacă vine printre prieteni şi nu îi critică în niciun fel, testând dacă şi ei au aceleaşi obstrucţii şi gânduri dar pe care le-au depăşit, sau ei nu acordă niciun interes introspecţiei şi de aceea se pot angaja în Tora şi Miţvot, atunci cum poate el să fie ca ei?

În acel moment, nu poate primi nicio asistenţă din partea societăţii

deoarece el nu are *Dvekut* (adeziune) cu ei deloc, deoarece sunt prea mici ca să-i fie prieteni. Aşadar, în mod natural, nu este deloc afectat de ei.

Dar dacă el vine printre prietenii lui nu cu capul sus, gândindu-se că el este deştept şi prietenii lui sunt proşti – ci dimpotrivă, îşi aruncă mândria la o parte şi respectă legea, "Sărăcia îi urmăreşte pe cei săraci," nu numai că el este într-o stare de declin, şi nu simte nevoie pentru spiritualitate, dar primeşte de asemenea gânduri de mândrie, adică el este mai înțelept decât toată societatea sa.

Acum haideți să ne întoarcem la prima întrebare, referitor la ceea ce spune *Zoharul*, "Şi din moment ce exilul a fost terminat," ce spune, "Regele Egiptului a murit," deoarece el consideră detronarea drept moarte. Şi deoarece regele Egiptului, care este preotul lor, a căzut, Creatorul şi-a amintit de Israel şi le-a auzit rugăciunile. Rezultă că este un pretext că nicio rugăciune nu va ajuta până la momentul potrivit. Aşadar, nu este nimic de făcut, deoarece Creatorul nu le va auzi rugăciunea.

Cu cuvintele de mai sus putem înțelege problemele aşa cum sunt. Aceasta este aceeaşi chestiune pe care înțelepții noştrii au spus-o despre versetul, "Eu Domnul Voi grăbi asta la timpul său." Dacă sunt recompensați, "O voi grăbi". Dacă nu sunt recompensați, „la timpul său." Cu alte cuvinte, când vine timpul, va veni o deşteptare de la Creator şi, prin ea, Israelul se va mântui. Rezultă că alegerea este în funcție de timp, aşa cum spune el în "Introducerea la cartea *Zohar*" (Paragraf 16).

Rezultă din toate cele de mai sus că cineva nu trebuie să considere timpul mântuirii – că este scris că înainte rugăciunea lor nu a fost acceptată – deoarece asta se referă la timpul cantității şi calității suferințelor, că este un anume timp la care suferința va fi terminată. Cu toate acestea noi putem scurta timpul. Întreaga cantitate şi calitate prin care suferința va apărea, poate fi scurtată într-un mod în care toată suferința va veni într-un timp scurt, dar toată suferința va apărea acolo.

ŞI A FOST SEARĂ
ŞI A FOST DIMINEAȚĂ
Articol Nr. 36, 1984-85

Zoharul spune despre versetul, „Şi a fost seară şi a fost dimineață" (Geneza 3, p 96, paragraful 151 în Comentariul *Sulam*), „'Şi a fost seară,' înseamnă că se extinde din partea întunericului, adică *Malchut*. 'Şi a fost dimineață,' înseamnă că se extinde din partea luminii, care este *ZA*.

„De aceea este scris despre acestea, 'o zi,' indicând că seara şi dimineața sunt ca un singur corp, şi ambele compun ziua. Rabbi Yehuda a spus, 'Care este rațiunea?' întreabă el, 'din moment ce 'şi a fost seară şi a fost dimineață' indică spre unificarea lui *ZON*, că lumina zilei vine din ambele, apoi după ce textul anunță că aşa este pentru prima zi, atunci de ce o spune pentru fiecare zi, 'Şi a fost seară, şi a fost dimineață'? '

„Şi el răspunde, 'se ştie că nu există zi fără noapte şi noapte fără zi, şi că ele nu se vor despărți. De aceea textul repetă şi ne informează în fiecare zi, pentru a menționa faptul că este imposibil să existe lumina zilei fără întunericul nopții. De asemenea, nu va fi întuneric al nopții care să nu aducă lumina zilei după el, din moment ce nu se vor despărți niciodată." Până aici sunt cuvinte sale.

Trebuie să înțelegem ceea ce este scris mai sus în lucrare, ce înseamnă lumină şi ce înseamnă întuneric, şi de ce este imposibil să avem o zi fără să fie compusă din ambele, adică lumina şi întunericul compun o singură zi. Asta înseamnă că ziua începe când începe întunericul, deoarece atunci începe secvența facerii unei noi zile.

De asemenea, trebuie să înțelegem cum poate fi asociat cuvântul zi întunericului, deoarece, din moment ce noaptea a început, putem deja să numărăm zilele.

Este ştiut că după restricție şi îndepărtarea luminii ce a apărut în lumile superioare – după cea de-a doua restricție şi spargere – a apărut sistemul de *Klipot* (coji), până la locul unde *BYA* s-a împărțit în două discernăminte. De la mijlocul său în sus a fost *BYA* a *Kedusha* (sfințenie), şi de la mijloc în jos a devenit secțiunea permanentă a *Klipot*, aşa cum este

explicat în TES (partea 16, p 1938, Paragraf 88)

În consecință, în această lume, „omul se naşte pe mânzul unui măgar sălbatic” şi nu are nicio dorință pentru spiritualitate. Aşadar, de unde apare în persoană senzația de nevoie pentru spiritualitate, până în punctul în care să spună că simte întuneric, pe care el îl numeşte „noapte,” simțind că este separat de Creator? Trebuie să ştim că în acelaşi timp el începe să simtă că este departe de Creator, începe să creadă într-o anumită măsură în existența Creatorului, sau altfel, cum poate el spune că este îndepărtat de ceva ce nu există? În schimb, trebuie să spună că există o anumită lumină care din departare străluceşte pentru el până la nivelul în care simte că este îndepărtat de Creator.

Prin urmare rezultă că imediat ce începe întunericul, adică simțul existenței întunericului, lumina începe imediat să strălucească într-o anumită măsură. Şi măsura iluminării, este recunoscută numai prin negare. Asta înseamnă că cineva simte o lipsă că Lumina Creatorului nu străluceşte pentru el într-o manieră pozitivă. Totuşi lumina străluceşte pentru el într-o formă de întuneric, adică acum începe să simtă că îi lipseşte lumina Creatorului, care este numită „zi.”

Dar aceia pentru care lumina zilei nu străluceşte nu ştiu că este o astfel de realitate unde o persoană simte absența luminii Creatorului, care este numită „zi.” Să vorbim despre o singură persoană, adică în acelaşi corp. Uneori cineva simte că este în întuneric, adică este îndepărtat de Creator şi tânjeşte să se apropie de Creator. El suferă pentru că este separat de Creator.

Întrebarea este „cine îl face să se frământe pentru spiritualitate?” Şi uneori simte întuneric şi suferință când vede că altul are succes în viața corporală, în posesiuni şi cu oamenii, în timp ce lui îi lipsesc atât susținerea cât şi respectul. El realizează că, este cu adevărat, mai capabil decât celălalt, atât în ceea ce priveşte talentul cât si neamul, şi merită mai mult respect. Dar, de fapt, este cu multe grade mai jos decât celălalt, şi asta îl doare teribil.

La acel moment, nu are nicio conexiune cu spiritualitatea, şi nici măcar nu-şi aminteşte dacă a fost vreodată conectat, şi îi considera pe toți prietenii cu care a studiat în seminar, atunci când îi vedea suferind pentru grijile lor de a obține perfecțiune în viață ,ca fiind precum copiii care nu

pot face un calcul cu scop, şi doresc tot ce le văd ochii. La un moment dat, ei văd că cel mai important lucru în viață sunt banii, iar la un alt moment văd că cel mai important este să aibă o poziție respectată printre oameni, etc.. Iar acum este cufundat chiar în lucrurile pe care le batjocorea, şi simte că viața sa este lipsită de gust, până când nu îşi determină întreaga speranță şi pace în viață la acelaşi nivel determinat de ei, şi care este numit „scopul vieții."

Şi care este adevărul? Este acela, că acum Creatorul s-a miluit de el şi a iluminat discernământul zilei pentru el, şi aceasta poate începe cu negarea. Cu alte cuvinte, când ziua începe să strălucească în inima sa sub forma întunericului, se numeşte „începutul răsăritului zilei," şi apoi încep să se formeze în el *Kelim*, în care lumina poate să strălucească într-o manieră pozitivă. Aceasta este lumina Creatorului, când cineva începe să simtă dragostea Creatorului şi când începe să simtă aroma Torei şi gustul *Mitzvot*.

Din toate acestea putem înțelege cuvintele de mai sus ale *Zoharului*, că vine o zi în mod specific din ambele, aşa cum scrie, „de aceea este scris despre ei, 'o zi,' indicând că seara şi dimineața sunt ca un singur corp şi ambele alcătuiesc o zi." De asemenea, atunci când Rabbi Yehuda a spus că de aceea textul ne atenționează cu privire la fiecare zi – şi anume pentru a arăta că este imposibil că va fi vreodată lumină fără întunericul nopții care vine întâi. Şi, de asemenea, nu va exista întunericul nopții fără ca acesta să aducă apoi lumina zilei, astfel încât ele să nu se despartă niciodată una de alta.

Este aşa cum s-a menționat mai sus, 1) urmând regula că nu este lumină fără *Kli*, şi 2) de asemenea, este nevoie de lumină, numită zi, pentru a face un *Kli*.

Dar trebuie să înțelegem de ce, dacă cuiva i s-a dat puțină zi, în forma ei negativă şi simte că viață sa este întreagă doar dacă este recompensat cu *Devekut* (adeziunea) cu Creatorul, şi începe să se frământe pentru că este separat de Creator, cine atunci îl face să coboare din această stare de ascensiune? Cu alte cuvinte, întreaga sa viață ar trebui să fie numai pentru viața spirituală, şi asta este toată speranța sa, şi dintr-odată cade într-o stare de singurătate, o stare în care el ar râde mereu de oamenii a căror dorință este să obțină împlinirea plăcerilor

animalice. Dar acum el însuşi este printre ei, hrănit de aceeaşi hrană cu care se hrănesc ei.

Mai mult trebuie să ne mirăm cum de a uitat că a fost odată într-o stare de urcare. Acum este aşa într-o stare de amnezie încât nici măcar nu îi trece prin cap să se gândească la oamenii printre care este acum, adică ambițiile sale sunt la un nivel atât de scăzut şi nu-i este ruşine de el însuşi că a îndrăznit să intre într-o atmosferă de care fugea mereu. Cu alte cuvinte, despre acest aer pe care îl respiră atât de bucuros, ar fi spus mereu că sufocă *Kedusha* (divinitatea), şi acum este printre ei şi simte că nu este nici o greşeală.

Răspunsul este cum spun scrierile (Psalm 1), "fericit este omul ce nu a umblat după sfatul celui viclean." Trebuie să înțelegem care este sfatul celui viclean. Este ştiut că întrebarea celui viclean este care este menționată în *Hagadah* (Povestirea de Paşti) este "Ce intenționezi tu prin acest serviciu?" Baal HaSulam ne spune că atunci când o persoană începe să lucreze în a dărui, cel viclean vine şi întreabă: "ce obții tu dacă nu munceşti pentru tine?"

Şi când o persoană primeşte o asemenea întrebare, începe să reflecteze că poate are dreptate. Şi apoi pică în plasa sa. Prin urmare, trebuie să interpretăm "fericit este omul ce nu a umblat după sfatul celui viclean" astfel: că atunci când vine vicleanul la el şi îl sfătuieşte că nu merită să muncească dacă nu vede niciun beneficiu pentru sine, să nu îl asculte. În schimb, se întăreşte în muncă şi spune: "acum văd că merg pe calea adevărului şi ei vor să mă încurce." Înseamnă că, atunci când acel om răzbeşte, este fericit.

Apoi, scrierile spun: "Şi nici nu a stat în calea păcătoşilor." Trebuie să interpretăm "calea păcătoşilor." El spune: "nici nu a stat." Un păcat este cum am explicat în eseul anterior (35, 1984-85) când nu respectă "Nu trebuie să adaugi." Cu alte cuvinte adevărata cale este că trebuie să mergem pe calea credinței deasupra rațiunii. Şi opusul a ceea ce este cunoscut- corpul înțelege că nu există altă cale în afară de a crede desupra rațiunii.

Prin urmare, atunci când simte un anume gust în muncă şi o vede ca suport, şi spune că acum nu are nevoie de credință, deoarece acum are un oarecare fundament, imediat cade de la nivelul său. Şi atunci când cineva

este atent la asta, şi nu suportă ca nici măcar pentru un minut să se uite şi să vadă dacă este posibil să-şi schimbe fundamentul, este considerat fericit deoarece nu a stat pe calea păcătoşilor, să privească la calea lor.

Şi apoi, este scris, "Şi nu a stat în locul celui care dispreţuieşte ," referindu-se la cei ce-şi petrec zilele în lene, care nu-şi iau vieţile în serios şi consideră fiecare moment preţios. Ar trebui să ştim la ce se referă "locul celui care dispreţuieşte." Aceia care fructifică fiecare moment şi stau şi se gândesc la ceilalţi – dacă alţii au dreptate şi cât de mult ar trebui aceştia să-şi corecteze acţiunile, şi nu au milă de ei înşişi, îngrijorându-se pentru propriile vieţi, asta le cauzează toate căderile. RADAK interpretează că cei care dispreţuiesc sunt cei cu mintea ageră într-un mod rău, găsind greşeli în oameni şi descoperind secretele alTora. Această chestiune este pentru oamenii leneşi, pierde vară. De aceea a spus, "nici nu a stat în locul celor care dispreţuiesc," şi acesta este motivul pentru cădere.

CINE DEPUNE MĂRTURIE PENTRU O PERSOANĂ

Articol Nr. 37, 1984/1985

Este scris în *Zohar, Shoftim* (Judecători) (şi în Comentariul *Sulam* p 8, Item 11), „Este o *Mitzva* (poruncă/faptă bună) să depui mărturie la curte pentru ca prietenul tău să nu piardă bani deoarece el nu depune mărturie. De aceea autorii cărţii Mishnah au spus, 'Cine depune mărturie pentru o persoană? Zidurile casei sale.'

Ce înseamnă 'Zidurile casei sale'? Acestea sunt zidurile inimii sale, aşa cum este scris, 'Şi atunci Iezekiel şi-a întors faţa către perete.' Autorii cărţii Mishnah au afirmat că asta îi învaţă că Iezekiel s-a rugat din pereţii inimii lui. Mai mult, toată familia lui depune mărturie pentru el. Familia sa sunt cele 248 de organe ale sale, deoarece corpul este numit 'casă.'

"Aceasta este ceea ce au afirmat autorii Mishnah: 'Un păcătos, păcatele lui sunt gravate în oasele sale. În acelaşi mod, un drept – meritele lui sunt gravate în oasele lui.' Acesta este motivul pentru care David a spus, 'Toate oasele mele vor mărturisi.' Dar de ce sunt fărădelegile gravate în oase mai mult decât în carne, tendoane şi piele? Asta pentru că oasele sunt albe şi scrierea cu negru este vizibilă numai peste alb. Este

precum Tora, care este albă în interior, adică pergamentul, şi neagră din afară, adică cerneala. Negru şi alb sunt întuneric şi lumină. Şi mai mult, corpul este destinat să se ridice pe oasele sale, deoarece păcatele şi meritele sunt gravate în oasele sale. Dacă este recompensat, corpul se va ridica pe oasele sale. Dacă nu este recompensat, nu se va ridica, şi nu va renaşte din morţi. Acestea sunt de departe, cuvintele sale.

Ar trebui să înţelegem de ce *Zoharul* tălmăceşte că o persoană trebuie să depună mărturie înaintea unei curţi în aşa fel încât prietenul său să nu piardă bani. Aceasta se interpretează în munca pentru Creator. Aşadar, trebuie să înţelegem ce cere cineva, şi de la cine cere. Şi pentru ca să fie de încredere, persoana trebuie să depună mărturie.

În munca pentru Creator, persoana cere Creatorului să-i dea ceea ce îşi doreşte. Aşadar, pentru a arăta că acest argument este adevărat, nu ştie Creatorul dacă o persoană spune adevărul sau nu? Totuşi, dacă omul depune mărturie, atunci ştie că acest argument este adevărat. Mai mult, cum se poate avea încredere în cineva ca să depună mărturie pentru sine? Şi ar trebui de asemenea să înţelegem, de ce mărturia trebuie să fie din zidurile inimii lui, deoarece aduce dovada la înţelesul „pereţii casei lui" din Iezekiel, „Şi atunci Iezekiel şi-a întors faţa la perete," pe care noi o interpretăm ca „pereţii inimii lui."

Aşadar mărturia unei persoane trebuie să fie din pereţii inimii lui. Totuşi se ştie mărturia trebuie să fie din gura lui, aşa cum au spus înţelepţii noştri, „Din gurile lor, nu din scrierile lor," şi aici spune că ar fi trebuit să fie din zidurile inimii lui şi nu din gură.

Trebuie, de asemenea, să înţelegem de ce spune, „Asta au afirmat autorii Mishnah: 'Unui păcătos, păcatele îi sunt gravate în oasele sale. Şi, de asemenea, unui drept, meritele îi sunt gravate în oase.'"

Dar sunt păcatele şi meritele gravate în oasele corporale? Cum este o materie spirituală, respectiv păcatele şi *Mitzvot*, gravată în oase? Şi este chiar mai dificil să înţelegem răspunsul lui, „Este aşa deoarece oasele sunt albe, şi o scriere neagră este vizibilă numai pe alb."

De asemenea, ar trebui să înţelegem de ce spune, „Şi mai mult, corpul este destinat să se ridice pe oasele sale." De ce în special, „Pe oasele lui." Ceea ce înseamnă că dacă este sau nu înviat, depinde de oasele lui?

Ca să înțelegem cele de mai sus în muncă, trebuie să ne amintim cunoscuta regulă „Nu este lumină fără un *Kli* (vas)," adică este imposibil să primim vreo împlinire dacă nu este niciun gol sau deficiență acolo, unde umplerea să poată intra. De exemplu, o persoană nu poate lua masa dacă nu-i este foame. Mai mult, cantitatea de plăcere pe care o persoană o poate avea din mâncare este măsurată de cantitatea de dorință pe care o are pentru mâncare.

Prin urmare, acolo unde cineva nu simte nicio lipsă, nu va simți nicio plăcere, pe care ar putea să o primească, deoarece nu este loc pentru a primi vreo umplere. Aşadar, când vorbim de ordinea muncii, când o persoană începe să intre în muncă, adică doreşte să facă munca sfântă cu scopul de a dărui mulțumire Creatorului său, conform regulii mai sus menționate, trebuie să aibă o nevoie pentru asta – să simtă că are nevoie să dăruiască Creatorului. Şi putem spune că are un *Kli* în măsura în care are nevoie să-i dăruiască Creatorului, adică atunci când doreşte să-i aducă mulțumire. Asta înseamnă că deja corpul este de acord să-i dăruiască Creatorului.

Şi pentru că omul se naşte cu dispoziția de a primi şi nu a dărui, dacă cineva doreşte să se angajeze în dăruire, corpul cu siguranță îi va opune rezistență. Şi dacă o persoană vrea să se angajeze în dăruire, adică are dorința de a obține un asemenea *Kli*, şi un *Kli* înseamnă o dorință şi o deficiență, atunci corpul imediat vine şi întreabă, „De ce vrei tu să schimbi dispoziția cu care ai fost creat? Care este deficiența care simți că îți lipseşte? Eşti sigur sută la sută că înțelegi că ai nevoie să lucrezi pentru a dărui? Priveşte cum face majoritatea munca sfințeniei; nu sunt meticuloşi în ceea ce fac. Cu alte cuvinte, în angajarea lor în Tora sau *Mitzvot*, ei se asigură, în primul rând că actul va fi potrivit, cu toată exactitatea şi detaliile dar fără intenție. Ei spun, 'Noi cu siguranță facem ceea ce putem.' Ei nu acordă atenție intenției deoarece ei spun că munca *Lishma* (pentru numele Ei) aparține celor puțini aleşi, şi nu tuturor."

Aşadar corpul, care vine şi pune întrebările sale, probabil că întreabă obiectiv. Şi deoarece nu i se dă un răspuns mulțumitor, nu-i permite unei persoane să aibă gânduri referitoare la dorința de a dărui, deoarece este adevărat, nu există lumină fără *Kli*. Cu alte cuvinte, "Dacă nu simți nevoia de a te angaja în dăruire, de ce faci gălăgie?" Aşadar, mai întâi îi

spune “Dă-mi această nevoie, dorința de a dărui, şi apoi vom vorbi.” Dar aşa cum am spus mai sus, nevoia pentru dorință trebuie să fie prezentă, adică ar suferi pentru că nu poate să dăruiască. Aşadar, deoarece nu are *Kli*, cu siguranță nu i se dă lumina, adică umplerea.

De aceea, o persoană ar trebui să încerce să aibă o mare deficiență pentru că este incapabilă să dăruiască Creatorului. Şi se ştie că o deficiență este determinată de senzația de suferință pe care ea o simte din cauza deficienței. Altminteri, deşi nu are ce cere, încă nu este considerată o deficiență, deoarece o adevărată lipsă este măsurată de durerea pe care o simte pentru că nu are. Altfel, nu sunt decât vorbe goale.

Acum putem înțelege ceea ce înțelepții noştrii au spus (*Taanit*, 2a), “‘Să-L iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău şi să-L serveşti cu toată inima ta.’ Care este munca inimii? Este rugăciunea. Trebuie să înțelegem de ce au extins rugăciunea dincolo de înțelesul literar. De obicei, când cineva vrea ca o altă persoană să-i dea ceva, o roagă, verbal aşa cum este scris. ‘Căci Tu auzi rugăciunea fiecărei guri.’ Aşadar, de ce au spus ei că o rugăciune este denumită ‘munca din inimă’?”

Am spus că rugăciunea se numeşte “o deficiență,” şi el vrea ca deficiența să fie umplută. Şi totuşi, nu este simțită nicio deficiență în gura unei persoane; dimpotrivă, toate senzațiile omului sunt simțite în inimă. De aceea, dacă o persoană nu simte o lipsă în inimă, ceea ce rosteşte prin gura sa nu contează deloc, aşadar putem spune că are cu adevărat nevoie de ceea ce cere cu gura sa. Asta pentru că umplerea pe care ea o cere ar trebui să intre într-un loc al deficienței, care este inima. De aceea înțelepții noştri au spus că o rugăciune trebuie să fie din adâncul inimii, adică întreaga inimă va simți lipsa a ceea ce el cere.

Se ştie că lumina şi *Kliul* sunt numite “deficiență” şi “umplere” (sau “împlinire”). Noi atribuim lumina, care este umplerea, Creatorului, şi *Kliul*, care este lipsa, creaturilor. Aşadar, o persoană trebuie să pregătească *Kliul* astfel încât Creatorul să toarne acolo abundența, ori altfel nu va fi loc pentru aceasta. De aceea, când o persoană îi cere Creatorului să îl ajute în aşa fel încât să îşi îndrepte acțiunile spre dăruire, corpul vine şi îl întreabă, “De ce te rogi această rugăciune? Ce îți lipseşte fără ea?”

Din acest motiv, trebuie să studiem şi să cercetăm cartea care discută

despre necesitatea muncii dăruirii până când înțelegem şi simțim că dacă nu avem acest *Kli*, nu vom putea intra în *Kedusha*. Nu ar trebui să ne uităm la majoritatea, care spune că cel mai important lucru este actul şi în acea direcție ar trebui să meargă toată energia, şi că actele *Mitzvot* şi demonstrarea Torei pe care o facem sunt suficiente pentru noi.

În schimb, trebuie să facă fiecare acțiune de Tora şi Mitzvot pentru a-l aduce la scopul de a dărui. Apoi, când a înțeleles complet cât de mult are nevoie a se angaja pentru a dărui, şi simte durere şi suferință pentru că nu are această forță, se consideră că deja are pentru ce să se roage – pentru munca din inimă – deoarece inima simte ceea ce are nevoie.

Pentru o asemenea rugăciune vine răspunsul. Asta înseamnă că i se dă forța de sus pentru ca el să poată avea tăria de a dărui, pentru că are lumina şi *Kli*-ul. Totuşi, ce poate să facă dacă, după toate eforturile sale, încă nu simte ca durere şi suferință lipsa de a nu fi capabil să dăruiască? Soluția este să îi ceară Creatorului să îi dea *Kli*-ul denumit, „Lipsa de a nu simți," pentru că este inconştient, şi nu simte durerea de a nu putea să dăruiască.

Reiese că dacă poate regreta şi suferă deoarece nu are deficiența, pentru că nu simte cât de departe este de *Kedusha* (sfințenie), pentru că este complet pământean şi nu înțelege că viața pe care o trăieşte – dorind să îşi satisfacă nevoile corporale – nu este mai importantă decât a oricărui alt animal pe care îl vede, şi că dacă este atent cât se similar este cu ele, cu toate aspirațiile lor, şi că singura diferență este şiretenia omului şi abilitatea sa de a-i exploata pe ceilalți în timp ce animalele nu sunt atât de deştepte ca să facă acest lucru.

Uneori, chiar dacă vede că studiază Tora şi respectă *Mitzvot*, nu-şi poate aminti – în timp ce respectă *Mitzvot* sau studiază Tora – că ar trebui să obțină conexiunea cu Creatorul angajându-se în Tora şi *Mitzvot*. Este ca şi cum sunt lucruri separate față de el – Tora şi *Mitzvot*, un lucru, şi Creatorul altul.

Şi dacă regretă că nu are nici o senzație de deficiență, că este precum animalele, aceasta se numeşte de asemenea, "munca în inimă". Se numeşte "rugăciune." Asta înseamnă că pentru această deficiență, are deja un loc în care să primească împlinire de la Creator, să îi dea simțul deficienței, care este *Kli*-ul pe care Creatorul îl umple cu o senzație.

Acum putem înțelege întrebarea, "de ce este rugăciunea în inimă şi nu în gură?" Este pentru că rugăciunea se numeşte, "o deficiență," şi nu se poate spune că are o deficiență în gură. Mai degrabă, *deficiența este o senzație în inimă.*

Acum să explicăm de ce am întrebat despre spusele lui că meritele şi păcatele sunt gravate în oase, şi dacă poate învia din oase sau nu. *Zoharul* compară oasele, care sunt albe, cu Tora, care este negru pe alb, iar albul este lumina.

Ar trebui să explicăm sensul că oasele sunt albe. De aceea atât meritele cât şi păcatele sunt scrise în ele, deoarece în ceea ce priveşte munca Creatorului, ar trebui să fie interpretat că o persoană ce se angajează în Tora şi *Mitzvot* este numită "os." Partea primară a Torei şi a *Mitzvot* este considerată albă, fiindcă ceva ce nu are deficiențe este numit "alb." Şi din moment ce nu este nimic de adăugat acțiunilor pe care persoana le face, căci este scris despre asta, "Să nu adaugi nici să nu sustragi," angajarea sa în Tora este numită "oase." Sunt albe pentru că meritele şi păcatele unei persoane sunt gravate în ele.

Totuşi, dacă o persoană îşi critică acțiunile – motivul pentru care el îşi construieşte fundația (motivul care îl determină să se angajeze în Tora şi *Mitzvot*, scopul din momentul în care face acțiunile) – şi încearcă să vadă dacă face aceste fapte cu adevărat pentru Creator, ca să dăruiască mulțumire Făuritorului său, atunci poate vedea adevărul: el se află în natura în care s-a născut, denumită "a primi pentru a primi," şi nu vrea să se angajeze în Tora şi *Mitzvot* fără nici o recompensă.

Şi adevăratul motiv pentru care cineva nu poate ieşi din natura proprie este că nu vede nevoia pentru asta, în aşa fel încât să trebuiască să-şi schimbe natura care a fost imprimată în el, care este numită "dragostea de sine," şi să îşi asume dragostea pentru ceilalți pentru a dobândi dragostea pentru Creator. Asta pentru că persoana simte că este deficitar în dragostea pentru ceea ce îl înconjoară, adiccă familia îl va iubi, şi oamenii oraşului său, etc. Dar ce va obține el din dragostea pentru Creator? De asemenea, ce va obține el dacă îşi iubeşte prietenii? În definitiv, el ține cont mereu de profitul legat de dragostea de sine. Aşadar, cum poate el ieşi din dragostea de sine?

Şi dacă se întreabă de ce respectă Tora şi Mitzvot în fapte, şi este chiar

meticulos în exactitate şi detalii, atunci îşi spune că a primit credință prin educație. În educație, începi să ghidezi o persoană ca să se angajeze în Tora şi *Mitzvot* în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei), precum spune Maimonides (la sfârşitul *Hilchot Teshuva* (legile căinței). Reiese că a ales să creadă în Creator, că va servi în munca cea sfântă, şi în schimb va fi recompensat în această lume şi în lumea următoare.

De aceea i se spune unei persoane că munca adevărată este să creadă în Creatorul care ne dă Tora şi *Mitzvot* ca să le respectăm, şi prin asta, vom obține echivalența de formă, denumită "*Dvekut* (adeziune) cu Creatorul." Asta înseamnă că persoana ar trebui să iasă din dragostea de sine şi să îşi asume dragostea pentru ceilalți. Şi în măsura în care iese din dragostea pentru sine, poate fi recompenst cu credința completă. Altfel este separat, precum este scris în Comentariul *Sulam*. ("Introducere la Cartea Zohar," p 138), "Este o lege că, creatura nu poate primi o daună de la El, căci acesta este o lipsă în gloria Sa aceea că, creatura îl perceape pe El ca făcând rău, lucru nepotrivit pentru perfectul Operator. Aşadar, când cineva se simte rău, pentru că a negat ghidarea Sa, şi Operatorul este ascuns, aceasta este cea mai mare pedeapsă în această lume."

Dacă o persoană se autoanalizează, recunoaşte adevărul că Tora şi *Mitzvot* ar trebui să fie pentru Creator. Simte cât de îndepărtat este de adevăr, şi judecata îl duce la durere şi suferință de a merge mereu pe drumul greşit față de cel pe care ar fi numit "servitorul Creatorului." Dimpotrivă, toată munca sa este de dragul său, ceea ce se numeşte "a munci pentru sine," care este metoda tuturor animalelor, dar nu este adecvată pentru vorbitor.

Rezultă că prin aceste suferințe, el primeşte un *Kli*, adică o deficiență. Şi deoarece vede că este incapabil să iasă din dragostea de sine de unul singur, căci nu are puterea să meargă împotriva naturii, soluția este să îi ceară ajutor Creatorului, aşa cum au spus înțelepții noştri, „Cel ce vine să fie purificat este ajutat." Prin urmare atunci are loc pentru a umple deficiența deoarece nu este lumină fără *Kli*.

Asta ne aduce la întrebarea de mai înainte: „Ce poate face cineva dacă, fie şi înțelegând că merită să muncească pentru a dărui, încă nu are durerea şi suferința că nu are această capacitate? În acel caz, ar trebui să ştie că asta nu înseamnă că nu are credință completă în Creator, ci numai

că nu năzuieşte să aibă intenția pentru a dărui. El ar trebui să ştie că îi lipseşte credința întreagă, deoarece atunci când are credință întreagă în Creator, este o lege naturală că cel mic se anulează în fața celui mare. Aşadar, dacă ar fi avut cu adevărat credința întreagă în Creator, ar fi fost anulat natural în fața Creatorului, şi ar fi vrut să îl servească fără nici o recompensă.

Rezultă că nu este nici o deficiență aici, căci nu poate izbuti peste natură. Dinpotrivă, este o lipsă de credință întreagă aici, deşi are credință. Această evidență a acesteia este că respectă Tora şi Mitzvot. Totuşi, nu este credință întreagă, aşa cum ar trebui.

Cu alte cuvinte, întreaga întregritate este că ei cred în măreția Lui, şi dacă doreşte să cunoască dacă are credință întreagă, poate vedea cât de mult este dispus să muncească pentru a dărui şi cât de mult este anulat în fața Creatorului. Aşadar, inabilitatea unei persoane de a munci pentru a dărui este deficiența, dar este o mare deficiență aici – că îi lipseşte credința întreagă – şi asta este principala.

Dar ce poate face, chiar dacă vede că îi lipseşte credința întreagă, că deficiența încă nu îi aduce durere şi suferință pentru faptul că este în lipsă? Adevăratul motiv este acela că se uită la majoritatea, şi vede că sunt oameni importanți, de influență şi statut, şi nu se pare că le lipseşte credința întreagă. Când vorbim de ei, spun că aceasta este numai pentru cei puțini, aleşi, aceasta este părerea lor bine cunoscută. Aceasta este marea partiție, care devine o barieră pentru o persoană, oprindu-i progresul pe calea cea dreaptă.

Acesta este motivul pentru care avem nevoie de un mediu, însemnând un grup de oameni care sunt de părere că trebuie să obțină întreaga credință. Acesta este singurul motiv care poate salva o persoană de punctul de vedere al maselor. În acel timp, toți îi întăresc pe toți ceilalți ca să tânjească să obțină întreaga credință, că poate dărui mulțumire pentru Creator, şi că asta va fi singura sa aspirație.

Totuşi, asta nu stabileşte soluția pentru a obține o deficiență pentru întreaga credință. Dinpotrivă, trebuie să se silească în acțiuni mai mult decât este obişnuit atât cantitativ cât şi calitativ. Şi corpul cu siguranță îi va rezista şi îl va întreba, „Cu ce este azi diferită de o altă zi?" Şi el va răspunde, „Mă imaginez ca un servitor al Creatorului, cum L-aş servi pe

Creator dacă aş fi avut întreaga credinţă. Acesta este motivul pentru care vreau să Îl servesc în acelaşi fel ca şi cum aş fi fost recompensat cu întreaga credinţă." Asta crează în el o deficienţă şi durerea de a nu avea credinţă întreagă, deoarece rezistenţa corpului îi cauzează o deficienţă şi durere pentru că nu are credinţă întreagă, deoarece rezistenţa corpului îl face să aibe o nevoie pentru toată credinţa. Dar asta este spus specific pentru acolo unde merge împotriva corpului său, în constrângere, când lucrează cu corpul nu conform cu dorinţa lui.

Prin urmare aceste două acţiuni, munca sa mai mult decât este obişnuit şi, rezistenţa corpului, îl face să aibe nevoie de întreaga credinţă. Numai atunci este format un Kli în el astfel încât apoi lumina să se îmbrace în interiorul lui, deoarece acum are loc pentru rugăciune în inima lui, însemnând un loc al deficienţei. Şi apoi Creatorul, care aude rugăciunea, îi dă lumina credinţei prin care Îl poate servi pe Rege nu pentru a fi recompensat.

Acum putem înţelege ce am întrebat despre înţelesul meritelor şi păcatelor care au fost gravate în oasele corporale. „Oasele" se referă la miezul problemei („osul problemei" este o expresie în Ebraică), ce se referă la Tora şi Mitzvot pe care ei o respectă. Ni s-a dat aceasta ca să o respectăm în acţiuni, şi nu este nimic de adăugat la ea, aşa cum este scris, „Să nu adaugi sau să sustragi."

Şi în aceste acţiuni, păcatele şi meritele sunt gravate, însemnând că dacă doreşte să meargă pe calea adevărului şi să-şi critice acţiunile – dacă sunt cu intenţia de a dărui sau nu – şi este un om care iubeşte adevărul şi nu este interesat de ceea ce fac alţii, ci vrea să ştie dacă se angajează în Tora şi *Mitzvot Lishma* (pentru numele Ei) sau este totul pentru el însuşi, atunci vede că este scufundat în dragostea de sine şi nu poate ieşi din ea de unul singur.

Apoi plânge după Creator ca să îl ajute să iasă afară din dragostea de sine şi să fie recompensat cu dragostea pentru ceilalţi şi dragostea pentru Creator, şi „Domnul este aproape de toţi cei ce Îl strigă, de cei ce îl strigă în adevăr." De aceea este recompensat cu Dvekut (adeziune) cu Creatorul.

Prin urmare atunci, meritele sunt gravate în oasele lui, însemnând că Tora şi Mitzvot pe care le-a ţinut sunt numite „alb," deoarece în ceea ce

priveşte acțiunile, totul este alb, pozitiv, şi nu este nimic de adăugat la ele. Dar apoi, a cercetat şi a văzut că scopul nu era în ordine, şi că era întuneric peste ele, deoarece era separat şi nu avea Dvekut, denumit „echivalență de formă," că va face totul cu scopul de a dărui. În schimb este condus de dragostea de sine.

Aşadar, are întuneric aşezat peste alb, care sunt oasele albe, aşa cum este scris în *Zohar*. Asta înseamnă că vede că este întuneric peste Tora şi *Mitzvot* pe care le făcea, că este separat de lumină, deoarece lumina vrea să dăruiască, în timp ce el face totul pentru a primi şi nu poate face nimic în afară de ceea ce priveşte dragostea de sine.

Rezultă că aceste oase însemnând Tora şi *Mitzvot* practice, sunt albe, ceea ce înseamnă că nu este nicio deficiență în act care să necesite adaosuri. Dar prin critica pe care o pune peste alb, vede că este întuneric acolo. Şi dacă acordă atenție spre a o îndrepta pentru că îi cauzează durere şi suferință că este în întuneric, şi se roagă la Creator ca să îl ajute şi să îl scape de dragostea de sine, prin asta, el este mai târziu recompensat cu a adera la Creator.

Asta se numeşte, "Un drept – meritele sale sunt gravate în oase," însemnând că critica asupra oaselor albe i-a cauzat să fie recompensat cu învierea morților, deoarece "cei păcătoşi în timpul vieților lor sunt numiți morți," căci sunt separați de Viața Vieților. Aşadar, când sunt recompensați cu adeziunea la Creator, se consideră că au fost recompensați cu învierea morților.

Dar, "Un păcătos, păcatele lui sunt gravate în oasele sale," deoarece un păcătos este cineva care este scufundat în dragostea de sine, şi un drept este numit "bun," şi "bun" este numit "dăruire," aşa cum este scris, "Inima mea se revarsă de lucruri bune; Eu spun, 'Munca mea este pentru Rege.'" Cu alte cuvinte, ce este un lucru bun? Este când cineva spune, "Munca mea este pentru Rege," însemnând că toate acțiunile sale sunt pentru Creator şi nu pentru sine.

De aceea, "Cel care are un ochi bun va fi binecuvântat." Din acest motiv, aceşti oameni care au Tora şi Mitzvot practice, care sunt considerate miezul, că Tora şi Mitzvot au fost date de Creator pentru a fi respectate, acestea sunt numite "albe," deoarece acțiunile nu au deficiențe, aşa cum este scris, "Să nu adaugi nici să sustragi." Acesta este

motivul pentru care oasele sale sunt albe.

“Păcatele sale sunt gravate în oasele sale,” care sunt albe, deoarece nu a criticat acțiunile sale, dacă sunt sau nu pentru a dărui. În schimb, a avut încredere în majoritate şi cum au respectat ei Tora şi Mitzvot. Şi ei au spus că munca pentru Creator este munca ce aparține puținilor aleşi, şi că nu toți trebuie să apuce pe această cale de a fi îngrijorați ca munca sa să fie pentru a dărui.

Aceasta se numeşte “punctul de vedere al stăpânilor.” Dar “punctul de vedere al Torei” este diferit. Se ştie că “punctul de vedere al stăpânilor este diferit de punctul de vedere al Torei,” deoarece punctul de vedere al stăpânilor este că prin faptul că o persoană se angajează în Tora şi Mitzvot, posesiunile lui cresc şi se extind, deoarece devine proprietarul unei case mai mari. Cu alte cuvinte, tot ceea ce face se duce în dragostea de sine.

Dar punctul de vedere al Torei este aşa cum au spus înțelepții noştri despre versul, “Când un om moare într-un cort.” Ei au spus, “Tora există numai în unul care se omoară pentru ea.” Asta înseamnă că se omoară, adică este dragostea de sine pe care o condamnă la moarrte. Aşadar, nu are posesiuni, căci nu este nici un stăpân căruia să îi expunem posesiunile, deoarece singurul lui scop este a dărui, nu a primi. Aşadar se anulează pe sine.

Rezultă că “Unui păcătos, păcatele îi sunt gravate în oasele sale” înseamnă că nu a mers pe calea Torei, deoarece Tora este numită “negru peste alb.” Zoharul spune că de aceea meritele sale sunt gravate în oasele sale, “Deoarece oasele sunt albe şi scrierea neagră este vizibilă numai de peste alb.” Precum Tora, însemnând dacă este alb, ceea ce înseamnă că respectă Tora şi Mitzvot, se poate spune că este precum Tora, care are negru peste alb. Apoi, încearcă să obțină Dvekut sau rămâne cu oasele albe şi nu scrie nimic peste ele.

De aceea este numit “păcătos,” deoarece păcatele sale sunt gravate în oasele sale. Dar cei ce nu au nici un alb în ei, care nu au Tora şi Mitzvot practice, nu aparțin discernământului “păcătoşi.” Dimpotrivă, ei aparțin discernământului animalelor, adică sunt numai bestii.

IMPORTANȚA RUGĂCIUNII CELOR MULȚI

Articolul Nr.7, 1985-86

Este scris în *Zohar*, *VaYishslach* [Și Iacob a Trimis], (p13. Articol 45 în Comentariul *Sulam*), "Vino și vezi. Rabbi Shimon a spus, ' O rugăciune a celor mulți se ridică înaintea Creatorului și Creatorul se încoronează cu acea rugăciune deoarece se ridică în câteva maniere: Unul cere *Hassadim* [grație], altul *Gevurot* [putere], și altul *Rachamim* [milă]. Este compusă din câteva părți – linia dreaptă, linia stângă, și linia mijlocie. Și pentru că este compusă din câteva părți și stiluri, devine o coroană și este pusă pe capul Celui Drept care există pentru totdeauna, însemnând Yesod, care împărtășește toate salvările la Nukva, iar de la ea tuturor. Și vino și vezi, Iacov e compus din toate trei liniile, de aceea Creatorul a vrut rugăciunea lui, pentru că era în completă desăvârșire – a celor trei linii, precum o rugăciune a celor mulți. De aceea, este scris, "Atunci Iacov a fost foarte temător și abătut,' din moment ce Creatorul a procedat în acest fel pentru el, așa încât el să se poată ruga deoarece El dorește rugăciunea lui."

Vedem în cuvintele din *Zohar* că interpretează o rugăciune a celor mulți ca a unei singure persoane, spunând că Iacov e compus din cele trei lini. Dar în toate locurile unde scrie despre o rugăciune a celor mulți, literar înseamnă că se roaga mai mulți, așa cum înțelepții noștri au spus (*Berachot*, p 8a), "Rabbi Yochanan a spus în numele lui Rabbi Shimon Bar Yochai, 'De ce este scris, 'Și eu, rugăciunea mea este o vreme de bună voință către Tine, O Doamne." Când este un timp de bună voință? Când mulți se roagă.

Aceasta înseamnă că mai mulți se roagă împreună, literar. De asemenea, ar trebui să înțelegem ce spune *Zohar*, că "O coroană este așezată pe capul Celui Drept care trăiește etern."Ce înseamnă că devine o coroană pe cap? O coroană înseamnă coroana regelui, precum coroana de domnie. Și ce înseamnă că coroana de pe capul său este făcută din rugăciune? Ce ne face să înțelegem importanța și măreția unei rugăciuni? Întrucât el dorește să ne reveleze importanța rugăciunii, el ne spune, "să știți că coroana regelui este făcută de rugăciune."

Este spus că este numită *Yesod* și asta îi dă toată mântuirea *Nukvei*, și

de la ea tuturor oamenilor. Ar trebui să înțelegem de ce coroana este făcută special pe *Yesod*, din moment ce este știut că ne rugăm la *Ein Sof*, așa că ce înseamnă că o rugăciune a celor mulți devine o coroană specific pe *Yesod*? Și totuși de ce spune că *Yesod* împărtășește *Nukvei*, și de la *Nukva* către toți oamenii?

Baal HaSulam a explicat chestiunea rugăciunii celor mulți că o persoană ce se roagă pentru cei mulți, aceasta este numită "o rugăciune a celor mulți." Din acest motiv o rugăciune a celor mulți este numită "un timp de voie bună."

Când o persoană se roagă pentru ea însăși, ea a calominiat și se întreabă dacă rugăciunea sa merită cu adevărat acceptare. Dar când se roagă pentru toți, devine irelevant să o examinăm și să vedem dacă este merituoasă astfel încât rugăciunii sale să i se răspundă, deoarece ea nu cere nimic pentru ea însăși, ci doar pentru toți ceilalți.

Din acest motiv a fost spus că o rugăciune a celor mulți este numită "un timp de bunăvoință, iar rugăciunea lui primește răspuns. Și în acord cu ce este explicat în câteva locuri în Comentariul *Scării*, o rugăciune a celor mulți se raportează la *Malchut*, care este numită "adunarea lui Israel" sau "Sfânta Divinitate." Este numită "cei mulți" pentru că ea conține toate sufletele. Și, deoarece Divinitatea este în exil, noi întrebăm despre exilul Divinității, care este uneori numit "Divinitate în pulbere," din moment ce toate acele nume ne indica conținutul scopului creației, care este de a face bine creaturilor Sale.

Este cunoscut că pentru ca El să dezvăluie perfecțiunea faptelor Sale, a fost mai întâi restricție. Aceasta înseamnă că într-un loc unde este doar un *Kli* numit, "primire în vederea primirii," încântarea superioară va fi ascunsă de acel loc. Abundența vine doar într-un loc unde este posibil să țintești în ordinea dăruirii. Și deoarece prin natură omul este născut doar să primească, în acel loc pe care el îl vede, primitorul său, - numit "dragoste de sine"- nu poate primi. În schimb el trebuie să facă totul pentru Divinitate, însemnând pentru *Malchut*, fiindcă numai prin aceasta Gloria Sa va apărea în *Malchut*. Aceasta este așa, deoarece, doar când Creatorul poate apărea celor de jos, Gloria Sa va fi văzută. A fost scris că locul unde *Shochen* [locuitor] apare este numit *Shechina* ["de locuit," dar, de asemenea și "Divinitate"].

Aceasta este numită, "Fie ca numele Său să fie mărit și sanctificat," deoarece numele Creatorului, care este intitulat, Binele care face bine", apare în lume. Aceasta este așa deoarece fiecare obține scopul creației numit, "să facă bine creațiilor Sale," deoarece acum este un *Kli* care este potrivit pentru recepție, având intenția de dăruire, numită *Dvekut* [adeziune] cu Creatorul.

Fiindcă prin natura lor, creaturile au doar primire în vederea primirii, și deoarece ele nu pot munci în ordinea dăruirii fără să își depășească natura, ele pricinuiesc ca *Malchut* să rămână în țărână, însemnând că ele nu pot vedea meritul ei. Aceasta înseamnă că ele nu pot vedea ceea ce ea poate primi de la Creator deoarece totul este ascuns datorită restricției.

Oricum ar fi, avem nevoie de introspecție. Asta este, noi ar trebui să credem ceea ce înțelepții noștri ne spun, că toate plăcerile din satisfacerile corporale sunt doar o lumânare mică comparată cu plăcerile care există în spiritualitate. După cum este scris în Comentariul *Scării* ("Introducere la Cartea Zohar," p 173), " Acesta este sensul spargerii vaselor care a precedat crearea lumii. Prin spargerea vaselor *Kedusha* [sfințenie] și căderea lor în lumile separate *BYA*, scântei sfinte au căzut împreună cu ele în *Klipot* [scoarțe], de unde au rezultat plăcerile și iubirea de orice fel din domeniul *Klipot*, care le-a dat mai departe pentru recepția și încântarea omului."

Asadar, urmează că majoritatea plăcerilor sunt în *Kedusha*, în timp ce noi vedem contrariul, că în corporalitate fiecare vede lucruri care pot fi încântătoare. Dar în munca grea în Tora și *Mitzvot* [comandamente] , este imposibil să spui unei persoane să se angajeze în Tora și *Mitzvot* fără să îi promiți o recompensă pentru muncă. Aceasta este așa pentru că în timp ce cineva se angajează în respectarea *Mitzvot*, găsește această muncă complet lipsită de gust, dar când îi este promisă o recompensă, iar ea crede, atunci poate să lucreze în Tora și *Mitzvot* pentru că va fi răsplătită.

Aceasta nu este așa atunci când se angajează în lucruri corporale precum ar fi mâncatul, băutul, banii, onoarea,etc.. O persoană nu întreaba, "De ce trebuie să am de-a face cu aceste chestiuni lumești?" din moment ce, cineva simte plăcere, nu întreabă despre scopul primirii satisfacției. Tot ce poate gândi în timp ce primește plăcerea este cum

poate intensifica plăcerea în cantitate și calitate. Doamne ferește ca cineva să contemple chestiunea primirii plăcerii, însemnând, "De ce am nevoie să primesc plăcere?"

Uneori, o persoană primește plăcere de la ceva pentru care nu a plătit nimic. Deși îi dă multă plăcere, întrebarea apare totuși în ea, "Care este scopul acestei plăceri?" De exemplu, o plăcere care nu costă nici un ban este plăcerea de a te odihni. Nu este nevoie să cumperi această plăcere, pentru că cineva o primește gratis. Totuși, de multe ori o persoană se întreabă pe sine, "Ce am de câștigat bucurându-mă de acest repaus?"

Dar, când o persoană experimentează veritabila încântare și plăcere, scopul acestei încântări nu o preocupă niciodată. Și, dacă totuși se întâmplă că ar trebui să contemple scopul acestei plăceri, că ea se bucură acum, este un semn că plăcerea pe care ea o simte nu este o plăcere adevărată, deoarece ea poate contempla scopul acesteia. Acesta este un semn că există o deficiență în acea plăcere, și unde este o deficiență, este loc de a contempla un scop diferit de ceea ce ea simte acum.

Din cele de mai sus, urmează că majoritatea gustului bun și plăcerii în viață sunt găsite în Tora și *Mitzvot*, pentru că aici este locul unde este depozitată lumina superioară. Este scris despre aceasta în Comentariul *Sulam* ("Introducere la Cartea Zohar, p 242, "Viziunea Scării," Paragraful 1), "Când cineva este recompensat cu ascultarea vocii cuvântului Său, cele 613 *Mitzvot* devin *Pekudin*, de la cuvântul *Pikadon* [depozit]. Aceasta este așa deoarece sunt 613 *Mitzvot*, și în fiecare *Mitzva* o lumină a unui grad unic este depozitată, și corespunde unui organ unic din cele 613 organe și tendoane ale sufletului și corpului. Urmează că, în timp ce se efectuează *Mitzva* cineva extinde în organul corespunzător al sufletului și corpului său gradul luminii care aparține acelui organ și tendon. Aceasta este considerată *Panim* [față] a *Mitzvot*."

Urmează că prin respectarea *Mitzvot* și Tora, scopul creației – să facă bine creațiilor Sale - devine revelat. Oricum ar fi, el spune în Comentariul *Sulam* că aceasta vine special după ce, cineva este recompensat cu păstrarea Tora și *Mitzvot* în forma "Ascultând vocea cuvântului Său." Dar, când păstrează Tora și *Mitzvot* în forma "Aceea împlinește cuvântul Său," înainte ca ei să fie recompensați cu ascultarea, *Mitzvot* sunt numite *Eitin* [indicii/sfaturi], și ei sunt priviți ca *Achor* [spate/posterior]. Înseamnă că

lumina superioară care aparține acelei *Mitzva* încă nu strălucește , iar acestea sunt privite ca sfaturi prin care să vină la lumina *Panim*, care aparține acelei *Mitzva*.

Și toată munca și încleștarea de care persoana are nevoie pentru a-și depăși dorința și gândul care o împiedică să meargă pe calea adevărului, se aplică când ea este în *Achoraim* [spate] , în forma "Aceea desăvârșește cuvântul Său." Aceasta este așa pentru că în acea stare, ea încă nu poate simți lumina superioară care este îmbrăcată în Tora și *Mitzvot*. De aceea, ea face orice crede că este un mare privilegiu de a fi recompensată cu angajarea în Tora și *Mitzvot*, chiar și atunci când ea nu îi simte importanța, dar face totul cu credință deasupra rațiunii, deoarece acesta este scopul omului – să atinga *Dvekut* cu Creatorul – și face orice ca să îl atingă. Ca rezultat, ea cercetează totul și face eforturi mari oriunde este posibil, iar singura sa intenție este să dobândească perfecțiunea.

Și ea vede că după toate eforturile și căutările, când ea dorește să depășească piedicile care stau împotriva sa, încă stă pe dinafară, deoarece *Dvekut* înseamnă echivalența de forma, iar ea încă nu s-a mutat un pas de lângă dragostea de sine care este un act opus față de *Dvekut* cu Creatorul. În acea stare, ea merge să se roage Creatorului să o lumineze astfel încât să poată ridica Divinitatea din țărână. Aceasta înseamnă că împărația cerului – așa cum apare omului atunci când vrea să lucreze doar pentru ea, să dezvăluie gloria cerului în lume – are gust de praf în acea stare. Iar ea vede că toți sunt ca ea, nerespectoși față de gloria cerului deoarece ei nu îi pot aprecia importanța. Aceasta este numită "rugăciunea celor mulți" însemnând că ea se roagă pentru colectiv.

Două discernăminte trebuie făcute: 1) *Malchut* este numit "mulți" deoarece ea conține toate sufletele. 2) O rugăciune a celor mulți, atunci când se roagă pentru colectiv, înseamnă că, colectivul va fi recompensat cu importanța Tora și *Mitzvot*, vor fi recompensați cu 613 depozite în care lumina superioară strălucește în fiecare *Mitzva*.

Urmează că la sfârșitul zilei, cele două discernăminte a "celor mulți" devin unul. Aceasta înseamnă că ea se roagă pentru ca, colectivul să fie recompensat, pentru ca măreția și importanța *Malchut* – care este numită "mulți" – să fie văzută, iar aceasta se petrece când fiecare este recompensat cu vasele de dăruire. La acel timp, cele 613 *Mitzvot* vor fi

revelate, precum "Ascultând vocea cuvântului Său," în acel timp cele 613 *Mitzvot* numindu-se 613 depozite.

Cele menționate mai sus înseamnă că o rugăciune a celor mulți nu este respinsă când cineva se roagă pentru colectiv. Colectivul este numit "întregul Israel," și tot colectivul este numit "Sfânta Divinitate." Și din moment ce colectivul este compus din câteva discernăminte, *Zohar* spune că motivul pentru care rugăciunea celor mulți este acceptată este pentru că există întregime în acesta. Scrie, "Și Creatorul se încoronează cu rugăciunea deoarece se ridică în câteva feluri, deoarece cineva cere *Hassadim*, altcineva *Gevurot*, iar altul *Rachamim*."

Ar trebui să înțelegem de ce o rugăciune trebuie să conțină toate acestea. Regula este că toate discernămintele pe care le înțelegem în spiritualitate sunt revelații care ar trebui dezvăluite cu scopul corecției celor inferiori. Urmează că, chestiunea celor trei linii despre care spunem – acea perfecțiune înseamnă că cele trei linii sunt revelate acolo- înseamnă că Creatorul dorește să dea celor inferiori abundența așa încât ei să o folosească și să nu fie niciun defect acolo. Aceasta nu este așa cum a fost în lumea *Nekudim* unde s-a petrecut spargerea vaselor deoarece nu a fost o corecție a trei lini, după cum spune sfântul Ari.

Cu alte cuvinte, când cel superior dăruiește ceva abundență celui inferior, dorește ca abundența pe care cel inferior o primește să îl beneficieze pe acesta. Dar dacă *Kli*-ul unde abundența ar trebui să meargă este imperfect, tot darul va merge la cei exteriori. Aceasta este problema cu spargerea vaselor – abundența a ieșit afară din *Kedusha* [sfințenie]. Pentru acest motiv abundența nu este vărsată afară celor inferiori, și se consideră că rugăciunea nu a fost acceptată.

Și aici intervine problema corecției liniilor în colectiv. Înseamnă că cei mulți care sunt *Malchut*, sunt alcătuiți din colectiv. Cu alte cuvinte, există o corecție numită "trei linii," prin care abundența rămâne în *Kedusha* și nu merge la cei exteriori. De aceea, o asemenea rugăciune poate fi acceptată, însemnând că îi poate fi dată abundența.

Zohar interpretează despre aceasta, "Deoarece Iacob era compus din trei linii," din moment ce Iacob este numit "linia mijlocie," care include linia stângă și linia dreaptă. De aceea, Creatorul a vrut rugăciunea lui, deoarece este în completă desăvârșire, continând toate trei liniile, precum

rugăciunea celor mulți. Cu alte cuvinte, nu sunt întârzieri de partea Creatorului în împărțirea abundenței dedesubt, deoarece voința Sa este să beneficieze creațiile Sale. Oricum ar fi, El așteaptă ca vasele de primire să fie potrivite pentru recepție.

De aceea, când există un *Kli* potrivit de partea celor inferiori – însemnând că rugăciunea este *Kli*-ul potrivit pentru recepție- trebuie să fie sub condiția ca abundența să nu fie pierdută, însemnând că abundența nu va merge la cei exteriori, la *Klipot*. Din acest motiv este o corecție în *Kli* de *Malchut*, ca ea trebuie să transfere abundența celor inferiori, iar această corecție se numește, "corecția liniilor."

Acum vom explica restul cuvintelor din *Zohar*, despre care am întrebat ce este spus. Este scris, "Și, deoarece este compus din câteva părți și categorii, devine o coroană și este pusă pe capul Celor Drepți care trăiesc pentru totdeauna, însemnând *Yesod* care împărtășește toată salvarea la *Nukva*, iar de la ea întregului public.

Am întrebat, "Dar nu ne rugăm la *Ein Sof*?" Așadar, ce înseamnă că rugăciunea celor mulți devine o coroană specific peste *Yesod*? Chestiunea este că ordinea împărtășirii abundenței care vine la *Malchut* este numit *Yesod*. Aceasta înseamnă că primele nouă *Sefirot* dau esența lor *Yesod*-ului, iar el este numit "tot."

Urmează că noi mereu vorbim din perspectiva dăruitorului și a primitorului abundenței care este numit *Malchut*. De aceea, de vreme ce Emanatorul dorește să dăruiască și așteaptă pe cei inferiori să dea vasele potrivite pentru recepția abundenței, când se ridică rugăciunile – cînd rugăciunile sunt aranjate într-un asemenea fel care este potrivit pentru acceptare - ei sunt numiți "*Kli* pentru primirea abundenței." Urmează, că, *Kli*-ul se ridică la dăruitor, și deoarece dăruitorul general este *Yesod*, se consideră că rugăciunea se ridică la *Yesod*.

Prin urmare, aceasta urmează regula, "Actul de jos trezește actul de sus." Înseamnă că deasupra trezirii celor inferiori, care doresc să se aducă aproape de Creator și să fie recompensați cu *Dvekut* cu Creatorul, ei cer ajutorul Creatorului. Este precum au spus înțelepții noștri, "Cel care vine să fie purificat este ajutat" (*Zohar*, Noe, p 23, și în Comentariul *Sulam*, Paragraf 63). Dacă o persoană vine să se purifice, este ajutată cu un suflet sfânt și este purificată, sanctificată, și este numită "sfântă."

De aceea, vedem că atunci când un om dorește să își îmbunătățească acțiunile sale, el provoacă un *Zivug* deasupra, prin care abundența este vărsată dedesubt. Aceasta se numește a ridica *MAN*, însemnând să cauzeze o deficiență deasupra. Dar, ar trebui să înțelegem cum trebuie să spunem că cei inferiori provoacă o deficiență deasupra. Și ar trebui, de asemenea, să știm înțelesul "deficienței." Este știut că un *Kli* este numit "o deficiență" însemnând că dacă este o deficiență, există loc să plaseze umplerea acolo și să umple deficiența.

Nu există întârzieri în dăruire de partea Emanatorului, pentru că dorința Sa este să facă bine. Motivul pentru care noi vedem că există ascundere a luminii este pentru că cei inferiori nu au *Kelim* pentru a primi abundența. De aceea, când cel inferior se trezește să se purifice dar îi lipsește puterea, el cere Creatorului să îl ajute. Apoi această deficiență se ridică, așa încât cel superior are un *Kli* pentru a da abundența, și aceasta se numește *a ridica MAN*.

Urmează, că atunci când rugăciunea, care este o deficiență –ceea ce caută cel inferior pentru ca deficiența sa să fie satisfăcută - se ridică la dăruitor, și dăruitorul este numit *Yesod*, care dăruiește peste adunarea lui Israel, numită *Malchut* – devine o coroană pe capul Său. Aceasta este așa pentru că o coroană înseamnă *Keter* [coroană], indicând coroana Regelui, însemnând importanța regelui. Aceasta înseamnă că unde este revelare a luminii Sale, toți recunosc importanța Creatorului.

Cu toate acestea, pe parcursul ascunderii feței, Divinitatea – locul unde apare Regele- este numită "exil" și "țărână." Aceasta este așa deoarece, nici un gust nu este perceput în spiritualitate, dar Tora și *Mitzvot* par să aibă gust de praf pentru ei. Și toate acestea sunt deoarece, cei inferiori nu au *Kelim* pentru a primi abundența. Și datorită acesteia, gloria Sa este profanată printre națiuni, însemnând că înainte ca o persoană să fie recompensată cu discernământul de a fi Evreu, ea este identică națiunilor, după cum este știut că fiecare persoană este o lume mică și este compusă și din celelalte șaptezeci de națiuni, la fel de bine ca și din Israel.

Dar atunci, pe parcursul ascunderii, când abundența superioară nu poate apărea celor inferiori, deoarece ei nu posedă *Kelim* adecvate, orice iluminare li s-ar da, ea se duce la *Klipot*. Datorită acesteia, abundența

superioară trebuie să fie ascunsă de ei. Aceasta este numită, "Coroana a căzut de pe capul nostru." însemnând că importanța Creatorului este profanată.

Dar, când o persoană vine să se purifice, când dorește ca, Creatorul să o aducă mai aproape și să îi dea vas de dăruire prin care să fie recompensată cu *Dvekut*, toată abundența superioară care va fi revelată, va fi în vederea dăruirii. Cu alte cuvinte, ea dorește să i se dea putere de sus pentru a avea abilitatea de a fi mereu în *Kedusha*, care este *Dvekut*.

Apoi, o coroană este făcută din rugăciunea sa, coroana Regelui, din moment ce apoi este recunoscută importanța Regelui. Și acesta este înțelesul a ceea ce spune *Zoharul*, că rugăciunea "Devine o coroană și este plasată pe capul Celor Drepți care trăiesc pentru totdeauna, însemnând *Yesod*, care împărtășește toate salvările *Nukvei*, și de la ea întregului public." Aceasta este așa deoarece prin rugăciune, abundența superioară este dată celor inferiori, în timp ce încântarea și plăcerea sunt revelate. Aceasta este numită "o coroană," coroana Regelui, importanța Regelui.

VINO LA FARAON 2

Articol Nr. 13, 1985-86

Zoharul întreabă, „Este scris, 'Vino la Faraon,' dar ar fi trebuit să spună, 'Du-te la Faraon,' etc. Deoarece Creatorul a văzut că lui Moise îi era frică şi alți emisari numiți, nu s-ar fi putut apropia de el, Creatorul a spus, 'Iată, sunt împotriva ta, Faraon, rege al Egiptului, marele monstru ce stă în mijlocul Nilurilor.' Creatorul a trebuit să poarte război împotriva lui, şi a nimănui altuia, aşa cum este scris, 'Eu sunt Domnul,' ceea ce ei au explicat, 'Nu sunt un mesager.'" Până acum cuvintele lui (la începutul porțiunii, *Bo* (Vino))

Diferența între "vino" şi "du-te" este că "vino" înseamnă că o să mergem *împreună*, precum o persoană care îi spune prietenului, "Vino."

Ar trebui să înțelegem aceasta deoarece *Zoharul* întreabă de ce Creatorul a trebuit să se ducă cu Moise. Este deoarece Moise singur nu ar fi putut să se lupte cu el, ci numai Creatorul Însuşi şi nimeni altul. Aşadar de ce a avut nevoie ca Moise să meargă cu Creatorul? În definitiv, spune,

"Eu şi nu un mesager." Aşadar, care este scopul faptului că Creatorul se duce la Faraon, care este numit "marele monstru," împreună cu Moise? Putea să fi mers la Faraon fără Moise.

Trebuie să mai înțelegem şi ce au spus înțelepții noştri (*Kidushin* [*Matrimony*] 30b) "Rish Lakish a spus, 'Înclinația omului îl biruieşte în fiecare zi şi caută să îl omoare, aşa cum este spus, 'Cel rău îl priveşte pe cel bun,' şi dacă Creatorul nu l-ar fi ajutat, nu ar fi biruit, aşa cum este spus, 'Domnul nu-l va lăsa în mâna lui.''"

Aici, de asemenea, se ridică întrebarea, "Dacă o persoană nu poate răzbi de una singură şi are nevoie de ajutorul Creatorului, de ce se împotriveşte?" Cu alte cuvinte, fie că îi dă Creatorul putere ca să răzbească singur, sau Creatorul va face totul. De ce pare că este nevoie de ambele forțe aici, una a omului şi în consecință una a Creatorului? Este ca şi cum numai amândouă împreună pot cuceri răul, şi o forță este insuficientă.

Se ştie că perfecțiunea omului este aceea că trebuie să atingă scopul creației să obțină scopul pentru care lumea a fost creată, care se numeşte "să facă bine creației Sale." Cu alte cuvinte, creaturile trebuie să ajungă să primească plăcerea şi încântarea pe care El s-a gândit să le-o dea.

Înainte de asta, creația nu este încă considerată o creație care să se potrivească Creatorului, deoarece este ştiut că de la perfectul Operator, ar trebui să iasă operațiuni perfecte. Asta înseamnă că toți ar trebui să simtă frumusețea creației şi să poată să slăvească şi să glorifice creația, că toți vor putea să glorifice şi să mulțumească Creatorului pentru creația pe care a creat-o, şi că toți vor putea spune, "Binecuvântat este El care a spus 'Să fie lumea.'" Cu alte cuvinte, toți ar trebui să îl binecuvânteze pe Creator, pentru că a creat o lume bună plină cu plăceri, unde toți sunt fericiți şi bucuroşi, de la împlinirea pe care o simt din toată plăcerea pe care o simt în lume.

Totuşi, dacă o persoană începe să examineze dacă este cu adevărat satisfăcută cu viața sa şi câtă încântare decurge din ea însăşi şi din mediul ei, ea vede opusul – toți suferă, se chinuie, şi fiecare persoană suferă diferit. Dar trebuie să spună, "Binecuvântat fie El care a spus, 'Să fie lumea,'" aşadar, vede că o spune numai superficial.

Totuşi, se ştie că încântarea şi plăcerea nu pot apărea în lume înainte

ca lumea să aibe *Kelim* (vase) de dăruire, deoarece vasele noastre de recepție sunt încă contaminate de recepția pentru sine, care este strict restricționată în măsură şi ne separă de Creator (Însemnând că a fost prima restricție a vaselor de recepție astfel încât abundența să nu strălucească acolo, vezi în "Introducere la Cartea Zohar," p 138).

Obținerea vaselor de dăruire este acolo unde încep dispute şi războaie, deoarece este împotriva naturii noastre. Şi acesta este motivul pentru care ne-a fost dată Tora şi *Mitzvot*, ca să obținem nivelul de dăruire, aşa cum înțelepții noştrii au spus, "Am creat înclinația rea; Am creat mirodenia Torei" (*Kidushin* 30).

De asemenea, ne-a fost dată *Mitzva* (poruncă, faptă bună) "Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți," şi Rabbi Akiva a spus, "Aceasta este marea regulă a Torei" (*Beresheet* Rabba, *Parasha* 24). Cu alte cuvinte, lucrând în dragostea de prieteni, o persoană se obişnuieşte să iasă din dragostea de sine şi să obțină dragostea pentru ceilalți.

Totuşi, trebuie să înțelegem ce vedem înaintea noastră că sunt oameni care se implică în dragostea de prieteni şi totuşi nu se apropie un centimetru de dragostea de Creator astfel încât să muncească în Tora şi *Mitzvot* din dragoste pentru Creator. Asta înseamnă că ei spun că de fapt avansează puțin în dragostea de prieteni, dar văd că nu progresează în dragostea pentru Creator. Totuşi, trebuie să ştim că în dragostea de prieteni, de asemenea, sunt grade, însemnând că trebuie să contemplăm obligația pentru dragostea de prieteni.

Putem să o comparăm cu o clădire cu două etaje şi parter, de asemenea.. Regele, este la etajul al doilea, şi cine vrea să ajungă la Rege – cine are ca singur scop să converseze cu Regele față în față – i se spune că mai întâi trebuie să urce la primul etaj, deoarece este imposibil să urce la al doilea etaj fără ca mai întâi să urce la primul etaj.

Cu siguranță, toată lumea înțelege că este aşa. Totuşi, este un motiv pentru care mai întâi trebuie să urce la primul etaj – se numeşte "corecții." Cu alte cuvinte, urcând la primul etaj, poate învăța cum să se adreseze Regelui față în față, şi va putea să întrebe Regele de dorința sa.

Acea persoană, care aude că mai întâi trebuie să urce la primul etaj şi ulterior la al doilea etaj, înțelege asta foarte bine. Dar, din moment ce singura sa dorință este să vadă fața Regelui, şi nu-i pasă de nimic altceva,

astfel face ce i se spune – că trebuie să urce la primul etaj – o povară şi o trudă pentru el.

Totuşi, nu are nici un exemplu, aşa că se urcă la primul nivel. Nu este interesat să vadă ce este acolo, deşi a auzit că acest nivel este locul unde învață cum să vorbească cu Regele. Dar nu acordă nicio atenție la asta, căci ăsta nu este scopul lui. Scopul lui este Regele, nu ce poate învăța la primul nivel. Scopul său nu este studiul, ci să vadă fața regelui. De ce să piardă timpul cu fleacuri, căci totul este nimic comparat cu Regele. Aşadar de ce să se intereseze de ceea ce este învățat la primul nivel?

Aşadar, când urcă la primul nivel, nu are nicio dorință să stea acolo. În schimb, vrea să urce rapid la al doilea, la Însuşi Regele, căci asta e tot ceea ce el vrea. Totuşi i se spune, fără să cunoşti regulile care se respectă la primul etaj, cu siguranță vei păta onoarea Regelui. Din acest motiv, nu poți spera să fii capabil să urci la al doilea etaj, până nu înveți tot ceea ce este de învățat la primul nivel."

Similar, cu dragostea de prieteni, am auzit că era imposibil să fii recompensat cu dragostea pentru Creator înainte să fie recompensat cu dragostea de prieteni, aşa cum a spus Rabbi Akiva, "Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți este marea regulă a Torei." De aceea, în timp ce se angajază în dragostea de prieteni, nu consideră că dragostea de prieteni este valoroasă ci de prisos.

El o respectă deoarece nu are de ales, dar el caută mereu momentul când "Voi fi recompensat cu dragostea de Creator, şi voi fi capabil să scap de dragostea de prieteni. Această muncă este apăsătoare pentru mine deoarece cu greu pot să-i suport pe prietenii mei, deoarece văd că au trăsături diferite de ale mele, şi nu am nimic în comun cu ei. Dar nu am de ales, deoarece, mi s-a spus că fără dragostea de prieteni, nu voi fi capabil să obțin dragostea pentru Creator. Aşadar împotriva dorinței mele, stau cu ei.

"Totuşi, mă pot întreba, 'Ce obțin de la prieteni?' Numai un singur lucru: Mă corectez prin auto-tortură, stând cu ei şi tolerându-le discuțiile, pe care le displac şi care sunt împotriva naturii mele. Dar ce pot face? Mi s-a spus că trebuie să sufăr în lumea asta, aşa că o fac: stau şi aştept momentul în care pot fugi de ei şi să evit să le văd josnicia pe care o văd în ei."

Rezultă că nu ia de la prieteni remediul denumit "dragostea pentru ceilalți," dar numai pentru că i s-a spus că nu are de ales, căci altfel nu va obține dragostea pentru Creator. Acesta este motivul pentru care se angajează în dragostea de prieteni, şi păstrează toate responsabilitățile la care prietenii îl obligă. Dar ceea ce ar trebui să învețe este la mile depărtare de el.

Asta înseamnă că nu iese din dragostea de sine şi nu ajunge la dragostea pentru ceilalți. El respectă dragostea de prieteni, nu din dragoste, ci din frică deoarece nu îi este permisă dragostea de Creator înainte să ajungă la dragostea de prieteni. Ca rezultat, îi este teamă că nu respectă dragostea de prieteni deoarece nu îi va fi permisă dragostea de Creator.

Asta este similar cu alegoria despre a nu i se permite la etajul al doilea unde stă Regele, până nu urcă la primul nivel. Ideea este că va învăța regulile cum să respecte onoarea regelui, astfel încât să pară rezonabil că va fi bucuros să se ducă la primul etaj, deoarece acum învață cum să fie atent la onoarea Regelui.

Asta i-ar prinde bine deoarece apoi, când intră în palatul Regelui, nu va păta onoarea Regelui. Şi de aceea, în timp ce este la primul etaj, el este atent la toate regulile care se aplică acolo şi se obişnuieşte cu ele, deoarece doreşte să vină la Rege, să dăruiască Regelui, şi să nu fie deloc disprețuitor despre onoarea Regelui.

Asta se referă numai la cineva care vrea să vină în fața Regelui, să-I aducă satisfacție Lui. Dar cel ce vrea să vină în fața Regelui pentru a primi pentru sine, consideră ceea ce e la primul etaj ca fiind de prisos. Nu este de niciun interes pentru el. El urcă la primul etaj numai pentru că îi este frică, deoarece ştie că nu i se va permite să urce la etajul al doilea înainte să urce la primul. El nu simte nicio nevoie să studieze legile care sunt învățate acolo – cum să eviți să pătezi onoarea Regelui – deoarece singurul motiv pentru care vrea să vină în fața Regelui este motivul dragostei de sine.

De aceea, trebuie să ştim că ne-a fost dată dragostea de prieteni ca să învățăm cum să evităm să pătăm onoarea Regelui. Cu alte cuvinte, dacă nu are nicio altă dorință, cu excepția de a aduce mulțumire Regelui, cu siguranță va păta onoarea Regelui, ceea ce se numeşte "A trece *Kedusha*

(sfințenia) la cei exteriori.” Din acest motiv, nu trebuie să subestimăm importanța muncii în dragostea de prieteni, căci prin asta va învăța cum să iasă din dragostea de sine, şi să intre pe calea dragostei pentru ceilalți. Şi când termină munca dragostei de prieteni, va putea fi recompensat cu dragostea pentru Creator.

Ar trebui să ştim că este o virtute să-ți iubeşti prietenii: nu te poți amăgi spunând că îți iubeşti prietenii, dacă de fapt nu-i iubeşti. Aici poate examina dacă are cu adevărat dragoste de prieteni sau nu. Dar în dragostea pentru Creator, nu se poate examina pe sine dacă intenția sa este dragostea pentru Creator, însemnând că vrea să-i dăruiască Creatorului, sau dorința lui este a primi pentru a primi.

Dar ar trebui să ştim că după toate corecțiile care îi sunt date omului a le face fără ajutorul Creatorului, nu i se va admite nici un progres în munca de a dărui. Şi am întrebat, “De ce să facă cineva lucruri pentru ca mai târziu să fie recompensat cu ajutorul Creatorului? În definitiv, Creatorul poate ajuta chiar şi fără munca celor de jos, şi munca omului spre progresul în muncă nu-l va ajuta în niciun fel.”

Totuşi, dacă cineva nu începe a munci, nu ştie că nu poate triumfa peste înclinațiile lui. Dar când o persoană începe să meargă în munca Creatorului şi face ceea ce poate să facă, apoi poate să ofere o rugăciune adevărată pentru ca să îl ajute Creatorul.

Dar de ce ar vrea Creatorul ca el să ofere o rugăciune adevărată? În ce privește carnea și oasele, poți spune că vrea ca el să facă o rugăciune cinstită, deoarece, atunci când cineva face o rugăciune cinstită către prietenul său, prietenul îi dă lui o mulțumire adevărată. Carnea și oasele care urmăresc onoruri, mulțumirea ce îi este dată, sunt și cum s-ar micșora în fața lui și i-ar face plăcere.

Dar în ce-L privește pe Creator, are El nevoie să-I fie dat respectul oamenilor? Aşadar, de ce ar vrea Creatorul ca o persoană să facă o rugăciune din inimă?

Chestiunea este că se ştie că nu este lumină fără *Kli*. Este imposibil pentru cineva să dea ceva ce este foarte important, şi dacă cineva nu are nici o dorință pentru ceva, el o va micşora şi o va discredita. Se va pierde din cauză că nevoia pentru ceva se potriveşte cu nevoia lui; asta îi dă importanța. În măsura importanței, el opreşte darul să fie pierdut, căci

altfel totul se va duce la *Klipa*.

Aceasta se numeşte "îngrijirea *Klipot*," însemnând că totul se duce la vasele de recepție, care iau în autoritatea lor tot ceea ce o persoană nesocoteşte în domeniul *Kedusha*. De aici ştim de ce trebuie să se înceapă munca. Dar de ce nu-i dă Creatorul puterea să completeze munca singur, fără ajutorul Lui?

Se ştie ce interpretează *Zoharul* în ceea ce priveşte ce au spus înțelepții noştri, "Cel care vine să fie purificat, este ajutat." Întreabă, "Cu ce?" Şi spune "Cu un suflet sfânt," însemnând că primeşte iluminare de sus care este numită *Neshama* (un suflet), denumit "dobândirea Divinității," ceea ce înseamnă că este inclus în gândul creației de a face bine creaturilor Sale.

Rezultă că având un *Kli* şi o dorință pentru vasele de dăruire, primeşte lumina denumită *Neshama*. Aşadar, ambele sunt necesare. Cu alte cuvinte, o persoană ar trebui să înceapă, şi prin asta va primi un *Kli*. Şi nefiind capabilă să termine, ea îi cere plângând ajutorul Creatorului, şi apoi primeşte lumina.

Acum putem înțelege ceea ce este scris, "Vino la Faraon, căci i-am îngreunat inima şi inima slujitorilor lui, căci le voi arăta semnele Mele în mijlocul lor." Şi interpretarea este, "De ce i-a îngreunat Creatorul inima omului şi nu poate câştiga războiul împotriva înclinației de unul singur?"

Răspunsul este, *pentru ca omul să i se plângă Creatorului, şi prin aceasta va avea un Kli*. Şi apoi Creatorul va putea să aşeze literele Torei înăuntrul lui, înăuntrul *Kliului*. Acesta este sufletul pe care Creatorul i-l dă ca ajutor.

Asta se consideră, "Tora şi Creatorul sunt una." "Semnele Mele" se referă la literele Torei, precum în numele Creatorului. Aceasta este "a face bine Creaturilor sale," ceea ce este gândul creației, de a face bine creațiilor Sale. Aceasta vine la o persoană specific atunci când are un *Kli*, şi acest *Kli* vine din îngreunarea inimii, căci atunci este un loc unde poate plânge la Creator după ajutor, şi El îl ajută cu un suflet sfânt.

Acum putem vedea chestiunea a "Vino la Faraon," însemnând amândoi, împreună. Cu alte cuvinte, o persoană ar trebui să înceapă şi apoi să vadă că nu o poate înfrânge, şi asta este conținută în frica lui Moise de a se apropia de el. Şi apoi Creatorul a spus, "Iată, sunt

împotriva ta Faraon," însemnând că el atunci vine ajutorul din partea Creatorului. Şi cu ce? Cu un suflet sfânt, aşa cum a fost scris în *Zohar*.

Rezultă că îngreunarea inimii, în cuvintele "Căci i-am îngreunat inima," vrea să facă un apel la rugăciune. Şi această rugăciune nu este precum unul din carne şi oase, care vrea respect să fie întrebat ca să fie respectat. Dimpotrivă, scopul rugăciunii este pentru ca el să aibă un vas, o nevoie pentru ajutorul Creatorului, căci nu este lumină fără *Kli*. Şi cînd o persoană vede că nu se poate ajuta în niciun fel, atunci are o nevoie pentru ajutorul Creatorului.

Acesta este înțelesul a ceea ce au spus înțelepții noştrii, "Creatorul doreşte cu înfocare rugăciunea celui drept." Aici, de asemenea, reiese întrebarea, "Dar are nevoie Creatorul de predarea omului, că să îi ceară Lui?" Totuşi, deoarece dorința lui este de a beneficia creațiile lui, dar nu este nici o lumină fără vas, El doreşte cu ardoare rugăciunea celui drept, căci prin asta ei descoperă *Kelim* (vasele) în care El poate împărtăşi. Rezultă că atunci când o persoană vede că nu poate birui răul din ea, *acesta este cu adevărat momentul pentru a cere ajutorul Creatorului*.

Acum putem înțelege ce a spus Creatorul (Exodul 6), "Şi te voi lua la Mine ca popor, şi îți voi fi ție Dumnezeu; şi vei şti că sunt Domnul Dumnezeul tău care te-a scos de sub povara egiptenilor."

În *Masechet Berachot* (38a) înțelepții noştri au scris despre asta după cum urmează, "'Cine te-a scos de sub povara egiptenilor?' Înțelepții ... aşa a spus Creatorul Israelului: 'Când te voi scoate, îți voi face ceva ca să îți arăt că Eu sunt cel care te-a scos din Egipt, aşa cum este scris, 'Că sunt Domnul Dumnezeul tău care te-a eliberat.''"

Asta înseamnă că nu este suficient că Creatorul a scos poporul lui Israel din Egipt, că au fost eliberați din chinurile pe care le-au suferit acolo. Când vorbim despre munca Creatorului, iese la iveală întrebarea, "Nu a fost asta suficient?" acum au fost eliberați din sclavia exilului după ce nu l-au putut servi pe Creator din cauza conducerii Faraonului, şi tot ceea ce au construit pentru ei, orice poziție în muncă, a fost cu totul înghițită de pământ, aşa cum au spus înțelepții noştri (*Sutah* p 11), "Pithom şi Ramses. Rav şi Shmuel, unul a spus că numele său era Pithom. Şi de ce era numele ei Ramses? Pentru că avea *Mitrose* (spărturi) în primul rând." RASHI interpretează, "Când construiesc ceva, se va

sparge si va cădea. Vor reconstrui, şi va cădea. Şi cineva a spus, 'Numele ei este Ramses, şi de ce era numele ei Pithom? Este aşa deoarece, în primul rând a fost înghițită de *Pi Tehom* (gura abisului).'"

Noi, de aceea, vedem că nu este nicio dispută între Rav şi Shmuel referitor la fapte, numai referitor la interdependență. Chestiunea era că tot ceea ce ei ar fi construit cădea. Asta înseamnă că de fiecare dată când construiau *pentru ei înșiși* o structură în muncă, Egiptenii veneau, adică gândurile străine ale egiptenilor, şi le ruinau toată munca lor. Cu alte cuvinte, toată munca pe care au făcut-o cu toate eforturile lor ca să biruiască şi să servească în munca sfințeniei, a fost înghițită în pământ.

Aşadar, în fiecare zi au trebuit să înceapă de la început, şi li se părea că nu erau niciodată implicați în munca sfântă. Mai mult, de fiecare dată când se gândeau să meargă înainte, vedeau nu numai că nu progresează, chiar regresează, căci întrebări noi de genul "cine" şi "ce" ieşeau la suprafață în mințile lor.

În conformitate, ar trebui să înțelegem acest exod din Egipt că ei într-un final au avut abilitatea să-l servească pe Creator, fără gândurile străine ale egiptenilor. Aşadar, ce vine să ne spună acest 'sti' din cuvintele "Şi veți şti?" Că trebuie să ştim că Creatorul i-a eliberat din țara Egiptului. Şi mai ar trebui să ne întrebăm, deoarece am început o examinare a sclaviei din Egipt, când erau munciți în muncă grea, şi au fost eliberați din asta, aşadar ce altceva le-a mai lipsit?

Dar ce este ,munca grea? Înțelepții noştri au explicat versetul, "Toată munca pe care şi-o impuneau cu rigoare" (*Sutah* 11b). "Rabi Şmuel Bar Nahmai a spus, 'Rabi Yonatan a spus, 'Au înlocuit munca bărbatului cu munca femeii, şi munca femeii cu munca bărbatului. Şi egiptenii i-au făcut pe copiii lui Israel să-l servească pe *BeParech* (cu rigoare).'' Rabi Elazar spune, *Be 'Peh Rach* (cu o gură moale)."

Ar trebui, de asemenea, să înțelegem chestiunea muncii grele în munca sfințeniei. Să facem două discernăminte:

1. Actul denumit "partea descoperită," pe care, o persoană, o poate vedea şi unde cineva nu poate spune dacă greşeşte sau se păcăleşte, deoarece nu se poate spune că este o greşeală despre ceva ce este vizibil, aparent. Aceasta este aşa, deoarece cu actul *Mitzvot* şi studiul Torei, el vede, şi alții pot de asemenea să vadă dacă îndeplineşte Tora şi *Mitzvot*

sau nu.

2. Intenția. Aceasta se numeşte 'partea ascunsă,' deoarece alții nu pot vedea intențiile în spatele acțiunii cuiva, şi el de asemenea, nu poate vedea intențiile din acțiune, din moment ce este posibil să se fi înşelat despre intenție şi să fie indus în eroare căci numai în lucruri aparente, denumite "partea descoperită," toți pot vedea adevărul. Dar în ceea ce nu poate avea încredere în sine, când vine vorba de intenții în minte sau inimă, păcătuieşte mintea. Prin urmare aceasta este ascunsă de el şi de alții.

Acum putem interpreta înțelesul muncii grele, despre care se spune că fi fost „Înlocuirea muncii bărbaților cu munca femeilor." „Munca bărbaților" înseamnă că deja este *Gever* (bărbat), că poate *LeHitgaber* (birui) răul şi să se angajeze în Tora şi *Mitzvot* în acțiune. Aşadar, ce să facă atunci când este deja numit „un om," însemnând un om de război, care se poate lupta cu răul său în acțiune? Acum este momentul pentru ca el să îşi înceapă munca în al doilea discernământ, însemnând în ceea ce este ascuns, care este intenția. Cu alte cuvinte, de acum înainte, ar trebui să îşi direcționeze toate acțiunile ca să fie pentru a dărui mulțumire Creatorului şi nu pentru propiul beneficiu.

Şi ce au făcut egiptenii atunci când au văzut că este un om care poate să iasă din conducerea lor şi să intre în sfințenie? Au schimbat munca şi i-au dat lui munca femeilor. Asta înseamnă că toată munca lor era munca femeilor, aceasta este, egiptenii i-au făcut să gândească, „cine are nevoie de intenții? Acțiunile sunt ceea ce contează, şi aici, în acțiuni, vei avea succes, aşa cum poți vedea, eşti un bărbat şi poți birui răul din tine şi te poți angaja în Tora şi *Mitzvot* în fiecare detaliu şi precizie, şi trebuie să depui toate eforturile în a fi mai meticulos în Tora şi *Mitzvot*.

„Totuşi, nu trebuie să te angajezi în intenții!" Munca nu este pentru tine, ci numai pentru cei puțini aleşi. Dacă începi cu munca dăruirii, însemnând să observi că trebuie să îndrepți totul spre a fi pentru a dărui, nu vei avea energia să fii atât de meticulos în acțiunile descoperite, unde nu te vei înşela deoarece vezi ceea ce faci. De aceea, acolo este unde te poți extinde în fiecare detaliu şi precizie a acțiunilor tale.

Dar cu privire la intenții, nu ai nici un test real. Aşadar, te sfătuim

pentru binele tău, şi nu te gândi, Doamne fereşte, că vrem să te deviem de la munca sfântă. Din contră, noi vrem ca tu să urci în nivelele sfințeniei.”

Aceasta se numeşte, „Înlocuirea muncii bărbatului cu munca femeii.” Acolo unde ar fi putut face muncă ce aparține omului, ei au explicat poporului Israel că ar fi mai bine pentru ei să facă munca femeilor, adică ceea ce le aparține femeilor.

„Şi munca femeilor cu munca bărbaților” înseamnă că acei oameni nu au puterea să biruiască. Dimpotrivă, „Ei sunt plăpânzi precum femeile,” însemnând că erau slabi în a respecta Tora şi *Mitzvot* şi nu au avut puterea de a respecta şi a observa *Mitzvot*, chiar şi în forma descoperită, care se numeşte „numai în acțiune.” Şi toată munca biruirii era numai pentru acțiuni, nu pentru intenții.

Egiptenii au venit la ei şi i-au făcut să gândească, „Nu vrem să vă întrerupem munca voastră sfântă. Din contră, vrem să fiți adevărați servitori ai Creatorului. Cu alte cuvinte, vedem că îți doreşti să serveşti în munca sfântă, aşa că te sfătuim că cel mai important lucru nu este acțiunea; este intenția. De aceea, în loc să te lupți să biruieşti acțiunea, obișnuindu-te să îți răzbeşti corpul, să mai studiezi încă o oră sau să te rogi pentru încă o jumătate de oră încercând să răspunzi „Binecuvântat este El,’ şi ‚Binecuvântat fie numele Său,” şi ‘Binecuvântat fie numele Lui,’ sau ‘Amen,’ fără să mai menționăm la mijlocul repetării cantorului. Cui îi trebuie?

Principalul scop este pentru Creator. Acolo trebuie să îți concentrezi toate eforturile. De ce să îți iroseşti puterea pe lucruri de prisos? Întra-devăr, *Halacha* (legea religioasă) spune că trebuie să respecți toate lucrurile mărunte, dar această muncă nu este pentru tine, este muncă pentru femei. Trebuie să te angajezi în munca bărbaților. Faptul că vrei să te angajezi numai în acțiuni este de ruşine pentru tine. Ar trebui să te concentrezi în primul rând pe intentie, adică să foloseşti fiecare picătură de energie pe care o ai ca totul să fie pentru Creator. Vrem contrariul – să te ridici pe scara sfințeniei şi să atingi perfecțiunea, însemnând că toate acțiunile tale vor fi numai pentru a dărui satisfacție Creatorului.

Şi din moment ce erau la nivelul denumit “femei” şi tot nu aveau puterea de a dărui, nici măcar în partea acțiunii – considerându-se ca

fiind plăpânzi precum femeile, egiptenii i-au făcut să vadă că lucrul inportant este să urmărească *Lishma* (pentru numele Ei). Prin asta, egiptenii s-au asigurat că nu vor avea puterea să continue şi să câştige în munca sfântă.

Este precum a spus Maimonides când a scris (*Hilchot Teshuva* [*Legile Mântuirii*], *Parasha* nr. 10), "Înțelepții au spus, 'Cineva trebuie să se angajeze mereu în Tora, chiar şi în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei).' De aceea, când sunt învățați cei mici, femeile, şi cei analfabeți în general, ei trebuie învățați să lucreze din frică sau pentru a primi recompensă. Când vor acumula cunoaştere, şi vor dobândi multă înțelepciune, li se va arăta secretul puțin câte puțin, şi se pot obişnui cu asta cu uşurință, până când o obțin şi Îl cunosc şi Îl servesc din dragoste."

Egiptenii i-au sfătuit pe cei care erau sub discernământul de femei să nu urmeze cuvintele lui Maimonide. Din contră, chiar dacă erau la nivelul de femeie, şi de prunci, ei i-au făcut să înțeleagă că trebuie să se apuce imediat de muncă urmărind *Lishma*. Prin asta, egiptenii s-au asigurat că vor rămâne în domeniul lor, în afara *Kedusha* (sanctitate).

Aşadar, aceasta se numeşte "muncă grea," precum Rabi Şmuel Bar Nahmany a interpretat, "*BaParech* (cu trudă) înseamnă *BePricha* (fragil/casant)." Şi RASHI a interpretat, "În fărămițare şi spargere a corpului şi în strâmtoare." Motivul este că atunci când se înlocuieşte munca bărbatului cu munca femeii, şi munca femeii cu munca bărbatului, va fi aşa cum am explicat, pentru că munca bărbatului a fost să răzbească şi să avanseze şi să caute intenția Lishma, dar ei i-au slăbit în această muncă deoarece egiptenii au rezistat muncii acesteia. Aşadar, în afară de munca de a birui pentru a urmări să dăruiască, ei au avut mai multă muncă în aceea că egiptenii i-au făcut să creadă că toată această muncă era de prisos, că munca dăruirii nu li se potriveşte lor, ci numai celor puțini, aleşi.

Aceasta se numeşte "muncă îndoită": 1) efortul de a avea intenția pentru a dărui, şi 2) să se lupte cu ei şi să spună că nu este adevărat, că vor fi capabili să obțină *Lishma*, şi nu precum au spus egiptenii, că ar trebui să facă treaba femeilor. Şi asta a fost toată intenția egiptenilor, de a-i împiedica să se apropie de munca de a dărui.

De asemenea, au înlocuit munca bărbaților cu cea a femeilor, care,

aşa cum am spus, este zadarnică, deoarece este vorba de respectarea Torei şi a *Mitzvot* numai în acţiuni. Asta înseamnă că întregul lor război împotriva înclinației este numai pentru acțiuni, şi nu precum a spus Maimonides, munca femeilor ar trebui să fie numai de a face lucruri şi nu de a le învăța că trebuie să aibă ca scop *Lishma*.

De aceea, când egiptenii au venit şi le-au spus că trebuie să facă munca bărbaților, adică cu scopul de a dărui, asta a fost o muncă grea pentru ei: 1) În ceea ce privește *Lishma* eşti total incapabil de ea. 2) Depășirea corpului şi respectarea *Mitzvot* practice era mai grea pentru ei înainte ca gândurile străine ale egiptenilor să vină şi să-i facă să creadă că actul *Mitzvot* fără intenție este complet fără valoare şi degradează importanța Torei şi a *Mitzvot* în *Lo Lishma*. Aşadar, acum prin egipteni, munca în forma femeilor a fost degradată, şi asta le-a pricinuit o muncă grea, aşa cum s-a spus că este ruperea corpului şi a mijlocului.

Rezultă din cele de mai sus că sunt trei înțelesuri ale cuvântului *Perech* (trudă/muncă grea), totuşi nu este nicio contradicție între o interpretare şi alta. Dimpotivă, toate cele trei lucruri erau acolo, şi fiecare interpretată conform cu propria ei problemă:

1. În prima interpretare a *Parech*, Rabi Elazar spune că este "*în Pe Rach* (gură moale)."
2. Rabi Shmuel Bar Nahmany a spus "*In Pericha*," ceea ce înseamnă spargere.
3. Rabi Shmuel Bar Nahmany, "Rabi Yonatan a spus, 'Au înlocuit munca bărbatului cu munca femeii, şi munca femeii cu munca bărbatului.'"

Totuşi, toți au interpretat munca grea ca *Pericha* (fragilă), însemnând spargerea corpului. Şi motivul pentru care era muncă grea până în punctul în care au numit această muncă, "Munca ce sparge corpul şi mijlocul" este că au înlocuit munca bărbatului cu munca femeii şi munca femeii cu munca bărbatului. Asta le-a făcut munca grea.

Şi totuşi, de ce au ascultat părerile egiptenilor? Pentru că au vorbit cu Israel cu *Peh Rach* (o gură moale), însemnând că gândurile egiptenilor au venit la Israel cu o gură moale. Adică, tot ceea ce le-au spus să facă nu a fost ca să îi întoarcă de la a-l servi pe Creator, Doamne fereşte. Din contră,

au vrut să îi conducă, să meargă pe calea Creatorului cu succes, încât să nu piardă timpul degeaba, adică să nu vadă nici un progres în munca sfântă. Şi din moment ce li s-a vorbit cu o gură moale, le-a fost greu să biruiască aceste gânduri.

Asta implică faptul că atunci când spune că au înlocuit munca bărbatului cu munca femeii, explică de ce i-au ascultat pe egipteni. Răspunsul este, din cauza *Perech* – pe care au vorbit-o lui Israel cu *Pe Rach* (gură moale). Aşadar, pentru cele două motive de mai sus au ajuns să lucreze munca cea grea, aşa cum Rabi Shmuel Bar Nahmany spune, *Perech* înseamnă munca a *Pericha* (spargerii), care este munca ce sparge corpul.

În consecință, trebuie să înțelegem de ce nu este suficient pentru poporul lui Israel că Creatorul i-a scos din Egipt, din sclavie pentru a se putea angaja în Tora şi *Mitzvot*, fiecare conform cu dobândirea sa, şi *Klipa* Egiptului nu a avut puterea să le reziste muncii.

Într-adevăr, cât de măreț este miracolul şi cine poate aprecia importanța chestiunii? Când o persoană consideră cantitatea de suferință şi chin pe care o simte când este în exil sub robia lui Faraon, Regele Egiptului, şi în măsura întunericului a Pithom şi Ramses pe care ea şi-o asumă în inima sa, pe care o construiesc. Şi acum, porțile *Klipa* Egiptului au fost deschise înaintea lor toate odată şi au ajuns sub autoritatea lor proprie. Asta înseamnă că acum erau liberi să se angajeze în Tora şi *Mitzvot* cum au dorit, fără nicio întrerupere. Ce plăcere şi încântare îi face persoanei când compară timpul întunericului cu timpul iluminării. Este aşa cum se spune, "El care separă între lumină şi întuneric."

Conform cu cele de mai sus, ar trebui să înțelegem necesitatea de a şti că numai Creatorul îi eliberează din poverile egiptenilor, aşa cum este scris, "Când te voi scoate afară, o să fac ceva pentru tine ca să îți arăt că Eu sunt cel ce te-a scos din Egipt, aşa cum este scris, 'Că eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos afară de sub povara egiptenilor.'"

Acest lucru, este acela că trebuie mereu să ne amintim scopul pe care trebuie să îl atingem. Şi, deoarece scopul creației este să facă bine creației Sale, scopul nostru este să primim încântarea şi plăcerea pe care le-a gândit a ni le da. Dar pentru scopul creației, denumit *Dvekut* (adeziune), care este despre echivalență de formă, trebuie să muncim să obținem

vasele de dăruire.

Totuşi, aceasta este numai corecția creației; nu este întregul. Întregul înseamnă să îl cunoşti pe Creator, cunoscând şi dobândind Tora, care se numeşte "numele Creatorului."

În conformitate, nu este suficient că avem deja forța să respectăm Tora şi *Mitzvot* fără nicio întrerupere, căci asta este numai o corecție, nu scopul complet. Scopul complet este să obținem cunoaşterea Torei, precum în, "Tora, Israel şi Creatorul sunt una." De aceea înțelepții noştri au spus, "Aceasta este ceea ce a spus Creatorul lui Israel, 'Şi vei şti că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos,' Eu şi nu un mesager." Asta înseamnă că fiecare va ajunge să-L cunoască pe Creator, şi asta se numeşte "Tora," numele Creatorului.

RUGĂCIUNEA CELOR MULȚI

Articolul 15, 1985-86

Este scris *în Zohar* (*Beshalach* (Când Faraonul a lăsat), şi în Comentariul *Scării*, Punctul 11), Şi ea a spus", 'Locuiesc printre oamenii mei.' El a întrebat, 'Ce înseamnă aceasta?' El a răspuns, 'Când *Din* este prezent în lume, cineva nu ar trebui să se separe de colectiv şi să fie singur, deoarece când judecata este prezentă în lume aceia care sunt remarcați şi observați singuri, aceia sunt prinşi primii, chiar dacă sunt drepți. De aceea, cineva nu ar trebui să se retragă dintre oameni deoarece mila Creatorului este întotdeauna în mijlocul oamenilor uniți. Din acest motiv, ea a spus, 'Locuiesc in mijlocul oamenilor mei,' şi nu doresc să mă separ de ei.'"

"Când *Din* este prezent în lume" se referă la dorința de a primi, care este dragoste de sine, natura în care creaturile sunt născute, datorită dorinței Lui de a face bine creațiilor Sale. Și, deoarece, a fost o dorință pentru echivalența de formă, aşa încât să nu fie pâinea ruşinii, o sentința [*Din*] a fost trecută, că este interzis să foloseşti vasele de recepție, cu excepția când cineva ştie că poate năzui ca recepția să fie în ordinea dăruirii. Apoi cuiva îi este permis să folosească vasele de recepție.

Prin urmare, întelesul a "Când *Din* este prezent în lume" este acela

că, atunci când întreaga lume este scufundată în dragoste de sine, este întuneric în lume deoarece nu există niciun loc pentru lumină să atragă creaturile datorită diferenței de formă dintre lumină şi creaturile care primesc lumina.

Datorită acestei diferențe de formă a fost dată sentința că abundența superioară nu va fi dată creaturilor.

De aceea, când o persoană se trezeşte şi doreşte ca Creatorul să o aducă mai aproape, însemnând să îi dea vase de dăruire, ce sunt numite "a aduce mai aproape," ea cere Creatorului să o ajute. Cu toate acestea, este ştiut că ajutorul care vine de la Creator este numit "abundența superioară," care este numită *Neshama* "suflet." Este precum *Zohar* spune, că ajutorul primit de sus constă într-un suflet sfânt.

Pentru acest motiv, când o persoană vine să ceară Creatorului să o aducă mai aproape de El, dar ea este văzută singură, înseamnă că ea întelege că Creatorul trebuie să o aducă aproape personal.

Totuşi, de ce crede ea că publicul poate rămâne în starea sa curentă şi doar ea ar trebui să fie tratată diferit de Creator?

Este aşa, deoarece, ea întelege că are merite pe care alții nu le au. Deşi aceştia sunt indivizi care nu aparțin colectivului, pentru că ei înțeleg că merită să se aducă aproape de Creator mai mult decât alții şi se consideră drepți, ei sunt prinşi primii. Cu alte cuvinte, *Din,* care este primire pentru sine, este prezentă în ei mai mult decât în alții, iar ei devin mai răi decât alții în calitățile dragostei de sine. Aceasta este aşa, deoarece, ea crede că merită mai mult decât alți oameni. Cu alte cuvinte, este îndeajuns pentru ceilalți oameni să aibă ceea ce au, dar când se consideră pe sine, ea merită mai mult decât restul oamenilor. Acest gând este considerat, recepție pură, însemnând 100% dragoste de sine.

Urmează că, dragostea de sine începe să se dezvolte în ea mai mult decât în ceilalți.

Se dovedeşte, aşadar, că ea lucrează constant în dragoste de sine. Şi totusi, în ochii săi, ea se vede merituoasă, deoarece ea doreşte să lucreze ca dăruitor. Ea îşi spune ei însăşi că cererea către Creator, să o aducă mai aproape, este corectă pentru că, ce cere ea?

Ca Creatorul să îi dea putere să respecte Tora şi *Mitzvot* în ordinea dăruirii. Şi ce vină poate fi atunci în a dori să-L serveşti pe Rege?

Cu aceasta, putem interpreta cuvintele *Zoharului*. Îi sfătuieşte pe acei oameni cu o cerere interioară, care nu pot accepta starea în care se află deoarece ei nu văd nici un progres în munca pentru Dumnezeu, și cred ce este scris (Deuteronom 30:20), "Să Îl iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău, să asculți vocea Sa, şi să te alipeşti Lui; pentru că aceasta este viața ta, şi lungimea zilelor tale." Ei observă că le lipsesc dragostea și *Dvekut* [adeziunea/alăturarea] şi ei nu simt viața în Tora şi nu ştiu cum să găsească sfat pentru ca sufletele lor să vină să simtă în organele lor ceea ce textul ne spune.

Sfatul este să ceri pentru întreg colectivul. Cu alte cuvinte, tot ceea ce o persoană simte că îi lipseşte, şi cere împlinire pentru aceasta, ea nu ar trebui să spună că este o excepție sau că merită mai mult decât ceea ce colectivul are. Mai degrabă, "Locuiesc în mijlocul oamenilor mei," însemnând că mă rog pentru întreg colectivul, pentru că doresc să ajung la o stare în care să nu mai am nicio grijă pentru mine însumi, ci doar Creatorul să primească mulțumire. De aceea, nu este nicio diferență pentru mine dacă Creatorul primeşte plăcere de la mine sau poate primi plăcere de la ceilalți.

Cu alte cuvinte, ea cere Creatorului să ne dea o asemenea întelegere, care este numită "în totalitate pentru Creator." Înseamnă că ea va fi sigură că nu se înşeală pe sine că vrea să dăruiască Creatorului, că poate se gândeşte cu adevărat doar la dragostea de sine, însemnând că ea va simți încântarea şi plăcerea.

De aceea, ea se roagă pentru colectiv. Aceasta înseamnă că dacă sunt câțiva oameni în colectiv care pot atinge scopul de *Dvekut* cu Creatorul, iar aceasta va aduce mai multă mulțumire Creatorului decât dacă ea însăşi ar fi fost recompensată cu apropierea de Creator, ea se exclude pe sine. În schimb ea doreşte ca Creatorul să îi ajute, pentru că aceasta va aduce mai multă mulțumire deasupra, decât ar aduce munca sa. Din acest motiv ea se roagă pentru colectiv, că Creatorul va ajuta întreg colectivul şi le va da acel sentiment- că ei primesc satisfacție din a fi capabili să dăruiască Creatorului, să Îi aducă mulțumire.

Şi din moment ce totul necesită o trezire de jos, ea dă trezirea de jos, iar ceilalți vor primi trezirea de sus, aceia despre care Creatorul ştie că vor beneficia mai mult Creatorul. Urmează că, dacă are putere să ceară

pentru o asemenea rugăciune, atunci cu siguranță va înfrunta un test adevărat- dacă este de acord cu o asemenea rugăciune.

Oricum ar fi, dacă ea ştie că tot ce spune sunt doar vorbe goale, ce poate face când ea vede că corpul dezaprobă o asemenea rugăciune de a avea dăruire pură fără o picătură de recepție?

Așadar, aici există doar faimosul sfat – să se roage Creatorului şi să creadă deasupra rațiunii că Creatorul o poate ajuta pe ea cât şi întreg colectivul. Şi nu ar trebui să fie impresionată dacă observă că ea s-a rugat de multe ori dar rugăciunea sa nu a fost ascultată. Aceasta aduce pe cineva la disperare şi corpul o sfidează şi îi spune "Nu vezi că nu te poți împotrivi? Şi așa cum eşti complet neajutorată, tu ceri acum Creatorului să îți încuviințeze lucruri care sunt de neacceptat pentru oamenii rezonabili."

În acel timp, corpul argumentează, "Spune-mi , care dintre oamenii pioşi şi practici îşi doresc ca Creatorul să le dea ceva ce este complet de neacceptat? Mai mult de atât poți vedea pentru tine că nu ți-au fost încuviințate nici măcar lucruri similare precum cererea pe care o faci acum Creatorului să te ajute, chiar dacă ceri Creatorului să te ajute. Şi acum spui că vrei să ceri Creatorului să îți permită ceva măreț. Este într-adevăr un lucru important deoarece nu sunt multe rugăciuni în lume care să ceară Creatorului să le dea putere să facă lucruri pentru colectiv, aşa încât publicul să fie recompensat cu încântare şi plăcere datorită muncii tale. Aceasta este numită "dăruire pură şi curată fără o picatură de dragoste de sine."

"Si tu crezi că rugăciunea ta pentru lucruri mărunte nu a fost aprobată, dar lucrurile marețe şi importante sunt cu siguranță neprețuite." De exemplu, putem spune că este inutil să mergem la o persoană anume care are asemenea accesorii prețioase, încât tu ar trebuit să cauți în întreaga lume pentru a găsi asemenea obiecte, deoarece sunt găsite doar printre câțiva aleşi. Şi vine o persoană din clasa mijlocie, care abia deține accesoriile necesare în casa sa, şi brusc i se întâmplă ca şi ea, de asemenea, să încerce să obțină acele obiecte, care sunt găsite doar printre câțiva aleşi.

Cu siguranță dacă cineva ar fi auzit, ar fi râs de el.

Este la fel pentru noi. Când o persoană nu este educată, ci este sub

medie, şi totusi doreşte să ceară Creatorului *Kelim* [vasele] care sunt găsite cu câțiva aleşi în lume, aici corpul însuşi o sfidează. Îi spune, "Prostule, cum îndrăzneşti să te gândeşti să ceri Creatorului ceva ce nici măcar oamenii învățați nu posedă. Cum să îți dau putere să lucrezi la asemenea nonsensuri?"

Iar aici începe adevărata muncă, deoarece munca omului în această lume este să iasă din domeniul înclinației rele, care este numită "primire în vederea primirii." Şi acum îşi doreşte ca Creatorul să o ajute să meargă pe calea dăruirii pure şi curate fără o picătură de recepție pentru sine.

Urmează că această muncă este cu adevărat împotriva răului, deoarece ea nu doreşte să îi lase nicio posesiune acestuia. Mai degrabă, acum ea doreşte ca munca ei să nu fie în ordinea primirii. De fapt, ea cere Creatorului ca până şi munca depusă înainte şi ceea ce a fost înregistrat în domeniul voinței de a primi, să fie mutate de sub aceea autoritate sub autoritatea Creatorului.

Urmează, că acum ea se roagă ca Creatorul să îi dea forța să se căiască. Urmează, că Creatorul îi va da puterea de a aduce toate faptele care au fost pentru dorința de a primi în domeniul Creatorului, cele ale trecutului, cât şi cele ale viitorului. Este precum a spus Maimonide (*Legile Căinței*, Capitol 2), "Căința, de asemenea, trebuie să fie pentru trecut."

El scrie, "Ce este căința? Este ca păcătosul să îşi lase păcatul şi să îl despartă din mintea sa, şi să îşi stabilească în inima sa ca niciodată să nu îl mai repete, după cum este scris "Lasă-l pe cel rău să îşi uite calea." Şi el, de asemenea, ar trebui să regrete trecutul aşa cum este scris, 'După ce m-am reîntors, m-am căit,' iar El care ştie toate misterele va depune mărturie că el niciodată nu se va întoarce la păcatul său."

Acum putem înțelege importanța rugăciunii celor mulți, după cum e scris, 'Sălăşluiesc în mijlocul oamenilor mei." *Zohar* spune "Unul nu ar trebui niciodată să se retragă dintre oameni, deoarece mila Creatorului este întotdeauna în desăvârşirea oamenilor strânşi laolaltă."

Aceasta înseamnă că dacă cineva cere Creatorului să îi dea vase de dăruire, aşa cum înțelepții noştri au spus, "După cum El este iertător, şi tu fi iertător, de asemenea," cineva ar trebui să se roage pentru întregul colectiv. Este aşa, deoarece, este aparent că țelul său este pentru Creator, să îi dea vase de dăruire pură, aşa cum este scris, "Mila Creatorului este

întotdeauna în mulțimea oamenilor." Este ştiut că nu e nicio dăruire de sus cu jumătate de măsură. Aceasta înseamnă că atunci când abundența este dăruită de sus în jos este pentru întregul colectiv.

Pentru acest motiv, cineva trebuie să ceară pentru întreg publicul, deoarece orice abundență care vine de sus, întotdeauna vine pentru toți oamenii. De aceea el spune, "Mila Creatorului este întotdeauna pentru toți oamenii." De aceea sunt două înțelesuri la aceasta, deoarece pentru a avea pură dăruire ar fi fost îndeajuns să se roage pentru o singură persoană în afară de ea înşăşi. Dar este o altă chestiune aici – o persoană trebuie să ceară pentru un lucru întreg, deoarece este o regulă în spiritualite că tot ceea ce vine este întotdeauna un lucru complet, şi toate observațiile sunt doar în cei care primesc. Din acest motiv unul ar trebui să ceară pentru întreg colectivul.

Şi din moment ce abundența vine la întregul colectiv, şi deoarece nu e nicio lumină fără *Kli* [vas], însemnând că este imposibil să primeşti desăvârşire dacă nu este niciun spațiu pentru aceasta în care umplerea să poată intra, el este aşadar în cerere pentru acea rugăciune pe care a făcut-o pentru public. Este aşa cum au spus înțelepții noştri (*BaBa Kama*, 92) "Oricui pledează pentru milă asupra prietenului său, îi este răspuns primul, deoarece el necesită acelaşi lucru." Înseamnă că, deşi abundența vine pentru colectiv, colectivului îi lipsesc *Kelim*.

Cu alte cuvinte, abundența care vine de sus este îndeajuns pentru toți oamenii, dar fără *Kelim* – deficiențe, astfel încât să poată umple cavitățile – publicul nu atinge abundența care vine de deasupra. Mai degrabă, aceluia care are deficiență îi este răspuns primul.

AGENDA ADUNĂRII 2

Articolul Nr.17, 1985-86

În *Masechet Berachot* (p 32), înțelepții noştri au scris, " Rabbi Shamlai spune, 'Cineva trebuie întotdeauna să Îl preamărească pe Creator şi apoi să se roage.' De unde avem aceasta? De la Moise, așa cum este scris 'Şi m-am rugat.' "Baal HaSulam interpretează aceasta că atunci când cineva doreşte să ceară un favor de la altcineva, el trebuie să ştie, a) dacă acela

are ceea ce el îi cere, pentru că dacă nu îl are, nu are niciun rost cererea, şi b) dacă acela are o inimă mărinimoasă. Aceasta este astfel pentru că respectivul poate avea ceea ce el cere, dar nu şi inima bună care îi permite să-i dea.

De aceea, întâi trebuie să se roage Creatorului, însemnând credința că Creatorul are tot ceea ce cineva cere şi că Creatorul este milos şi îndeplineşte fiecăruia dorința sa pentru ce e mai bun.

Se dovedeşte că atunci când prietenii se adună într-un loc, adunarea e în mod special pentru un scop, deoarece când unul alocă o parte din timpul său – pe care l-ar fi folosit pentru propriile sale nevoi, renunțând la angajamentele sale, şi luând parte în adunare - el doreşte să obțină ceva. De aceea, e important să încerce ca atunci când fiecare dintre prieteni se duce acasă, ar trebui să vadă cu ce a venit la adunare, şi ce a obținut acum când se duce acasă.

Uneori, pe parcursul adunării prietenilor, toți se simt bine în timpul întâlnirii. În acel timp nu sunt preocupați să se gândească cu ce posesiuni se vor duce acasă, însemnând ce am în mâna mea, ceea ce am obținut la adunarea prietenilor şi nu am avut înainte să vin în societate. Şi apoi el vede că nu are nimic.

Aceasta este similar cu ce e scris (Deuteronom 23:25) " Când vii în podgoria prietenului, poți mânca struguri până ți-ai satisfăcut sufletul, dar nu pune nimic în vasele tale." Ar trebui să o interpretăm că atunci când prietenii se adună, aceasta se numeşte " Podgoria prietenilor tăi," când stați şi mâncați şi beți împreună, vorbind despre una şi alta, şi corpul se desfată în timpul desfăşurării. Asta e similar cu, "Poți mânca struguri până când ți-ai îndăstulat sufletul."

Dar când vă duceți acasă şi doriți să vedeți ce aveți în *Kelim* [vasele] voastre, să luați ceva acasă şi pentru traiul vostru, când părăsim adunarea şi dorim să examinăm ce avem în vasele noastre după toată petrecerea, noi vedem că, "Dar nu pune nimic în vasele tale." Cu alte cuvinte, nu este nimic în *Kelim* cu care să înviorezi sufletul după adunare.

Cu toate acestea, când cineva se străduieşte, el ar trebui să fie sigur că aceasta nu este fără recompensă. Este precum spunem în rugăciune, "Şi a venit la Sion," Ca nu cumva să ne atingem în van." Mai degrabă, când cineva merge la o adunare, el ar trebui să obțină hrană acolo astfel încât

atunci când se întoarce acasă el va fi capabil să vadă dacă are ceva să pună în *Kelim*. Apoi el va avea hrană să se hrănescă pe sine până la următoarea întâlnire. Până la acel timp, el va avea din ce a fost preparat, însemnând din ce el a obținut pe parcursul adunării prietenilor.

De aceea, la început oricine trebuie să preamărească importanța întâlnirii, şi apoi să vadă ce să obțină din acea activitate. Este precum înțelepții noştri au spus, "Unul trebuie întotdeauna să Îl preamărească pe Creator, şi apoi să se roage." Cu alte cuvinte, începutul adunării, însemnând începutul discuțiilor, care sunt începutul asamblării, ar trebui să fie despre glorificarea societații. Fiecare trebuie să încerce să furnizeze răspunsuri şi explicații pentru meritul şi importanța lor. Nu ar trebui să vorbească decât despre preamărirea societății.

În final, preamărirea ar trebui să fie dezvăluită de toți prietenii. Apoi ei ar trebui să spună, "Acum noi am trecut prin Stadiul Unu al adunării prietenilor iar Stadiul Doi începe." Apoi fiecare ar trebui să îşi fixeze mintea la acțiunile pe care le putem lua astfel încât fiecare să fie capabil să dobândească dragostea prietenilor, *ce poate face fiecare persoană să obțină dragoste în inima sa pentru fiecare din societate*.

Şi odată ce Stadiul Doi este complet – sugestii referitoare la ce poate fi făcut în favoarea societății – Stadiul Trei începe. Acesta priveşte *să ne pese de deciziile prietenilor despre ce ar trebui făcut*.

Şi cu privire la lauda societății, în *Matan Tora* (Dăruirea Torei), p 137, el introduce problematica iubirii prietenilor, care prin unirea cu prietenii el poate obține măreția Creatorului. Întreaga lume este scufundată în dragoste de sine, şi el doreşte să meargă pe calea dăruirii. Dar aceasta este împotriva viziunii generale pentru că aceasta este natura cu care ne naştem potrivit scopului creației, care este, aşa cum a fost spus, "Voința Lui de a face bine creaturilor Sale."

Şi toată puterea noastră de a rezista, să acționăm contrar – aceasta nu doar că noi nu vrem să primim pentru noi înşine, ci mai degrabă noi vrem să dăruim, ceea ce se consideră că toate acțiunile noastre vor fi doar pentru a dărui mulțumire asupra Creatorului – este pentru că este în natura dăruirii ca atunci când cineva dăruieşte unei persoane importante el se bucură de aceasta. Se dovedeşte că fără plăcere cineva nu poate face nimic pentru că este împotriva naturii.

Oricum ar fi, noi putem *înlocui* plăcerea. Aceasta înseamnă că în loc să primim plăcere dintr-un act de recepție, noi vom primi plăcere dintr-un act de dăruire. Aceasta se numeşte " *echivalența de formă.* " Ar trebui să spunem că aşa cum Creatorul se bucură dăruind creaturilor, noi ar trebui, de asemenea, să ne bucurăm dăruind Creatorului.

Altfel, însemnând că dacă noi nu avem nicio bucurie ori plăcere în timp ce dăruim Creatorului, noi dezonorăm echivalența de formă. Este precum au spus înțelepții noştri, "Nu a fost o bucurie în fața Lui, precum în ziua în care cerul şi pământul au fost create." Nu a fost o bucurie înaintea Creatorului, din ziua în care lumea a fost creată, precum bucuria cu care El se va desfăta cu cei drepți în viitor (*Zoharul*, 1, 115).

De aceea, dacă noi nu avem nicio bucurie în timp ce păstrăm poruncile Creatorului, atunci dacă cineva aspiră pentru dăruire, nu este considerată echivalență de formă pentru că cineva poate fi bucuros doar unde este plăcere. Se dovedeşte că dacă el nu ar fi avut nicio încântare sau plăcere în a dărui Creatorului, încă nu este privit ca echivalență de formă, aceea că el are spațiu să primească abundența superioară, de vreme ce încă îi lipseşte plăcerea pe care Creatorul o are în timp ce dăruieşte creaturilor.

Urmează că întreaga bază pe care noi putem primi încântare şi plăcere, şi de care ne este permis nouă să ne bucurăm – şi care este forțată – este să ne bucurăm de un act de dăruire. De aceea, există un punct pe care ar trebui să îl lucrăm – *aprecierea spiritualității*. Aceasta este exprimată în concentrarea atenției spre cine mă întorc, cu cine vorbesc, ale cui porunci le țin, şi ale cui legi le învăț, însemnând în căutarea sfatului cu privire la cum să apreciez pe Dăruitorul Torei.

Şi până ca cineva să obțină ceva iluminare de deasupra prin el însuşi, el ar trebui să caute oameni cu aceleaşi gânduri care, de asemenea, caută să amplifice importanța oricărui contact cu Creatorul prin orice modalitate. Şi când mulți oameni îl sustin, fiecare poate primi asistență de la prietenul său.

Ar trebui să ştim accea că " Doi este cel mai mic plural." Aceasta înseamnă că dacă doi prieteni stau împreună şi examinează cum să consolideze importanța Creatorului, ei deja au puterea să primească intensificarea măreției Creatorului în forma trezirii de jos. Şi pentru acest

act, urmează trezirea de sus, şi ei încep să aibă ceva senzație a măreției Creatorului.

Potrivit cu ce este scris, "În mulțimea oamenilor se află gloria Regelui," urmează că, cu cât mai mare e numărul colectivului cu atât mai eficientă este puterea colectivului. Cu alte cuvinte, ei produc o atmosferă mai puternică a măreției şi importanței Creatorului. La acel timp, corpul fiecărei persoane simte că primeşte orice doreşte să facă pentru sfințenie – însemnând să dăruiască asupra Creatorului – precum o mare şansă cu care a fost privilegiat să fie printre oameni care au fost recompensați cu slujirea Regelui. La acel timp, orice lucru mărunt pe care îl face, îl copleşeşte cu bucurie şi plăcere că acum are ceva cu care să servească Regelui.

În măsura în care societatea priveşte măreția Creatorului cu gândurile lor pe parcursul adunării, fiecare potrivit gradului său, crează importanța Creatorului în sine. De aceea, el umblă întreaga zi în lumea încântării şi a bucuriei, însemnând că el se bucură de orice lucru mărunt pe care îl face privitor la munca Creatorului. Aceasta este astfel pentru că dacă îşi aminteşte că ar trebui să contemple spiritualitatea pentru un minut măcar, el imediat spune "Sunt deja recunoscător şi preamăresc şi glorifică pe Creator," deoarece el crede că acum Creatorul l-a chemat şi doreşte să vorbească cu el.

Și când o persoană își imaginează că Regele o cheamă și îi spune că vrea să se joace cu ea, ce bucurie va experimenta ea atunci, și ce spirit ridicat va avea? Cu siguranță în acea stare elevată ea nu va avea niciun fel de gânduri mărunte. Ea ar fi puțin jenată pentru că nu cunoaște manierele si legile regelui- cum să se comporte când regele vorbește cu ea.

Dar ea consideră ceea ce știe cum să facă pentru Rege, ca un mare noroc, din moment ce, cu toate acestea, ea știe ceva reguli prin care să respecte poruncile Regelui, pe care le-a învățat la școală când era tânără. Iar acum că a crescut și dorește să servească Regele, cu siguranță îi va lipsi cunoașterea despre legile Regelui.

Se dovedește, că îngrijorarea sa este aceea că nu știe ce anume îi aduce mai multă plăcere Regelui, care act sau care intenție.

Și mai mult de atât, ea trăiește într-o lume care este în totalitate bună.

În timp ce se adună pentru întâlnire, acesta este lucrul la care societatea ar trebui să se gândească, și să vorbească despre măreția societății, după cum este scris, „Cineva ar trebui întotdeauna să preamărească Creatorul și apoi să se roage."

Este la fel cu societatea. Când dorim să cerem ceva de la societate, iar aceasta se numește „a se ruga," noi trebuie întâi să stabilim meritul societății, și apoi să ne „rugăm," însemnând să cerem de la societate ceea ce ne dorim de la ea.

De aceea, la început, noi trebuie să vedem ce are societatea, ce posesiuni au, pe care noi le putem primi de la ei prin a ne lega cu ei. Poate noi nu avem nevoie de posesiunile pe care societatea le are, ci mai mult, ne îndepărtăm cât de departe posibil.

În mod corespunzător, când cineva vine la adunarea prietenilor, ar trebui să verifice întotdeauna, dacă prietenii au sau nu au scopul după care el tânjește, și anume că fiecare dintre ei câtuși de puțin din acel scop.

Și el crede că prin a se conecta toți împreună pentru scop, fiecare va avea propria sa parte, cât si partea întregii societăți.

Se dovedește că fiecare membru al societății va avea aceeași putere ca întreaga societate laolaltă.

Fiecare ar trebui să ia în serios scopul adunării – că ar trebui să trezescă o senzație ulterior adunării prietenilor, că fiecare are ceva în mâinile sale, pe care îl poate pune în vasele sale, și că nu este în forma „Dar nu pune deloc în vasele tale." Fiecare ar trebui să ia în considerare faptul că dacă nu acordă atenție pe parcursul adunării, nu doar că el însuși are de pierdut, dar , de asemenea, corupe întreaga societate.

Este similar cu ce e scris în Midrash (*Vayikra Rabba*, Capitol 4): "Două persoane au intrat într-o barcă. Una dintre ele a început să facă o gaură în barcă chiar sub ea. Cealaltă persoană i-a spus, "De ce găurești? Iar ea, i-a răspuns, „De ce îți pasă; fac gaură sub mine, nu sub tine?" Și ea i-a răspuns, Prostule! „Amândoi ne vom scufunda împreună cu barca!"

Abia după ce ei au vorbit despre importanța și necesitatea societății, acolo începe ordinea corecției – cum și cu ce putem reîntări societatea pentru a deveni un singur bloc, după cum este scris, „Și acolo Israel a așezat tabăra înaintea muntelui" (Exod 19), și a fost explicat, „ca un singur om cu o singură inimă." Ordinea ar trebui să fie ca oricine are o

sugestie care poate îmbunătăţii dragostea de prieteni, ar trebui discutat, *dar trebuie să fie acceptată de toţi prietenii, astfel încât să nu existe constrângere aici.*

Până aici noi am discutat despre conexiunea dintre om şi om, care este menită să ne aducă la conexiunea dintre om şi Dumnezeu, după cum este scris în *Matan Tora* (*Dăruirea Torei*), p 137. Urmează că, pe măsură ce ei vorbesc despre importanţa dragostei de prieteni, şi că întreaga sa importanţă este aceea că ne conduce la dragostea de Creator, ei ar trebui, de asemenea, să se gândească că dragostea de prieteni ar trebui să ne aducă importanţa dragostei de Creator.

CINE CAUZEAZĂ RUGĂCIUNEA

Articol Nr.18, 1985-86

Înţelepţii noştri au scris (*Mesechet Berachot* 32), " Cineva întotdeauna ar trebui să Îl laude pe Creator şi apoi să se roage." Aceasta ne arătă că cineva ar trebui să creadă că atunci când o persoană ajunge la o stare în care îşi simte vinovăţia în munca Creatorului – când simte că credinţa lui nu este aşa cum ar trebui să fie, că este capabil să creadă că Creatorul este binevoitor, iar acest sentiment, când el vede că nu îi poate mulţumi Creatorului şi spune din toată inima, "Binecuvântat este El care a spus 'Să fie lumea,'" însemnând că el atât se bucură de lume încât îi mulţumeşte Creatorului pentru că a creat lumea aşa încât el are de ce să se bucure – dacă nu simte încântarea şi plăcerea care pot fi primite, este greu pentru el să fie recunoscător pentru aceasta. Şi asta îl doare că nu poate lauda pe Creator pentru lumea pe care a creat-o şi să spună cu toata inima, " Binecuvântat este El care a spus, 'Să fie lumea.'"

Şi această deficienţă îl afectează, însemnând că el spune că acest sentiment trebuie să fi venit la el pentru că el este îndepărtat de Creator însemnând scufundat în dragoste de sine. Aceasta i-a cauzat divizarea de Creator, însemnând că el nu simte măreţia Creatorului pentru că Creatorul este ascuns de el.

Şi de aceea, el nu poate vedea adevărul, aşa cum este scris, "Pentru că este viaţa ta şi lungimea zilelor tale." Şi, de asemenea, el nu poate

simți importanța Torei, aşa cum este scris,, "Pentru că aceasta este înțelepciunea ta şi înțelegerea ta în ochii națiunilor, care vor auzi toate aceste legi şi vor zice, 'Cu siguranță această măreață națiune, este un popor înțelept şi cu înțelegere.'"

Când o persoană se autoanalizează şi gândeşte, "Unde este această exaltare de care națiunile spun despre noi, "Cu siguranță acesta… este un popor înțelept şi cu înțelegere, 'datorită Torei, pentru că noi respectăm ce este scris, 'Observă-le şi fă-le; pentru că aceasta este înțelepciunea ta şi înțelegerea ta în ochii națiunilor. 'Aşa că de ce nu simt importanța Tora şi *Mitzvot*?"

În acea stare de reflectare, când el simte cât de distanțat este de orice respect pentru munca pentru Creator, el începe să se trezească şi să gândească, "Ceva trebuie făcut. Nu pot adasta în acea stare abjectă pentru restul zilelor mele." Cu siguranță acesta este un timp când o persoană începe să se roage Creatorului să o aducă mai aproape de El şi să o ajute de sus, aşa cum înțelepții noştri au spus "Acela care vine să fie purificat este ajutat."

Cu alte cuvinte, El ar trebui să ridice ascunderea măreției şi importanței *Kedushei* [sfințenie], aşa încât el să biruiască toate gândurile şi dorințele ignobile care vin de la dragostea de sine şi că toate îngrijorările lui să fie despre cum poate face el ceva pentru *Kedusha* , numită "ca să dăruiască mulțumire asupra Făcătorului său." Şi cu siguranță, aceasta poate fi doar în măsura în care el crede în măreția şi importanța Creatorului.

De aceea, el cere Creatorului să îi deschidă ochii aşa încât el să vadă şi să simtă măreția şi importanța Creatorului, asa cum este scris (Psalm 88), "Doamne, de ce lepezi sufletul meu? De ce Iți ascunzi Fața de mine?" Şi apoi este o rugăciune din adâncul sufletului. Asta este, la acel timp, o persoană vrea ca Creatorul să îi vindece sufletul, aşa cum e scris (Psalm 147), "Care tămăduieşte pe cei cu inima zdrobită şi le leagă rănile."

Şi atunci unul probabil crede că, trezirea pentru rugăciunea că Creatorul îl va aduce mai aproape de El, a venit de la el şi el aşteaptă salvarea Creatorului, că El îl va ajuta prin aprobarea rugăciunii sale. Aceasta înseamnă, că El îl va aduce aproape de El, aşa cum se roagă acum, pentru că acum el simte lipsa Lui, pe care nu a simțit-o înainte.

De aceea, când o persoană nu primeşte de la Creator ce crede că Creatorul ar trebui să îi dea, ea devine nervoasă pentru că Creatorul nu îi acceptă rugăciunea. Cât despre ceilalți oameni el crede că El nu îi aduce aproape pentru că ei nu au nicio dorință pentru spiritualitate. Dar el nu este ca alți oameni, care nu au nicio afinitate spre Creator, aşa că Creatorul, oricum, nu are nevoie să îi aducă aproape.

Dar acest om care s-a rugat pentru ca Creatorul să îl ajute să vină mai aproape de El, Creatorul Însuşi poate vedea că el nu este ca alți oameni. Mai degrabă, el este mai sus decât gloata; el înțelege lumea şi scopul ei, şi el contemplă scopul pentru care el a fost creat şi ce trebuie să realizeze. Dar când priveşte la alți oameni, el vede neghiobia lor – că toate gândurile şi acțiunile lor sunt pentru propriul lor beneficiu – şi simte că el înțelege diferit pentru că mintea şi calitățile lui sunt mai virtuoase şi mai merituoase decât ale acelor oameni.

Mai mult de atât, uneori el vede că el este chiar mai virtuos decât oamenii din grupul său. El observă că ei, ocazional, se gândesc la spiritualitate, dar el – fiecare gând şi toate dorințele sale sunt doar despre spiritualitate. El întotdeauna doreşte să iasă din dragostea de sine, şi toate cererile sale de la Creator sunt doar pentru ca El să îl elibereze din această nimicnicie. Şi el nu vede că prietenii săi sunt egali în seriozitate, gândindu-se doar la spiritualitate.

Pentru acest motiv el este supărat cu Creatorul pentru că nu îi acceptă rugăciunea, lăsându-l în starea curentă precum restul prietenilor, şi nu este considerat cu el, însemnând cu rugăciunea lui, care este adevărat înălțată din adâncul inimii. De aceea, privitor la acceptarea rugăciunii, el găseste o vină deasupra.

Şi se întreabă pe sine, "Dar este scris, "Pentru că auzi rugăciunea fiecărei guri, 'şi' fiecare gură' înseamnă că întreaga gură ar trebui să ceară rugăciunea, însemnând că întregul corp cere ca Creatorul să îl ajute. Dar despre restul oamenilor, rugăciunile lor nu primesc răspuns pentru că nu este cu 'orice gură.'"

Baal HaSulam spune despre asta, "Este scris, 'Şi va veni să treacă ca înainte ca ei să ceară, Voi răspunde, şi în timp ce ei încă vorbesc, Eu voi auzi." El interpretează că atunci când o persoană îşi simte vina şi se roagă la Creator să o ajute, nu este pentru că o persoană simte vina ei, şi asta îi

dă motiv să se roage. Mai degrabă, motivul este că *el este favorizat de Creator, şi Creatorul doreşte să îl aducă aproape.*

La acel timp, Creatorul îi trimite senzaţia propriei sale vinovăţii şi îl cheamă să se alăture Lui. Cu alte cuvinte, *este Creatorul cel care îl aduce aproape dându-i o dorinţă să se întoarcă spre Creator şi să vorbească cu Creatorul*. Urmează că el deja a avut rugăciunea aceptată *chiar înainte de a se fi rugat*. Aceasta este că, Creatorul l-a adus mai aproape îngăduindu-i să vorbească Creatorului. Aceasta este numită, "Înainte ca ei să se roage, Eu voi răspunde." Aceasta înseamnă că, Creatorul a adus acea persoană aproape de El înainte ca gândul să fi apărut în mintea omului că ar trebui să se roage la Creator.

Dar de ce l-a ales Creatorul pe el şi i-a dat chemarea să vină la El şi să se roage? La aceasta nu avem niciun răspuns. În schimb, trebuie să credem deasupra raţiunii că aceasta este astfel. Aceasta este ceea ce noi numim " Ghidare de către Prividenţa Proprie." Cineva nu trebuie să spună, " Aştept ca Creatorul să îmi dea trezire de sus, şi apoi voi fi capabil să lucrez în munca sfântă." Baal HaSulam a spus că în ce priveşte viitorul, o persoană trebuie să creadă în recompensă şi pedeapsă, însemnând că trebuie să spună (*Avot,* Capitolul 1), "Dacă eu nu sunt pentru mine cine este pentru mine, şi când sunt pentru mine, ce sunt eu, şi dacă nu acum, atunci când?"

De aceea cineva nu trebuie să aştepte alt moment. În schimb ar trebui să spună, " Dacă nu acum, atunci când?" Şi el nu trebuie să aştepte pentru o clipă mai bună, aşa încât "Atunci mă voi ridica şi voi face munca sfântă." Mai degrabă este aşa cum înţelepţii noştri au spus (*Avot* Capitol 2), "Nu spune, 'Voi studia când voi avea timp, 'ca nu cumva să nu ai timp."

Dar după fapt, spune Baal HaSulam, unul trebuie să creadă în Providenţa proprie – aceea că nu a fost persoana care l-a chemat deasupra Creatorului, ci Creatorul a chemat persoana şi i-a spus, "Vreau ca tu să îmi vorbeşti." Urmează că motivul pentru apropiere nu a venit de la individ ci de la Creator. Pentru acest motiv, unul nu trebuie să creadă aceea că Creatorul nu a auzit rugăciunea. Mai degraba, El l-a adus aproape chiar înainte ca el să se întoarcă spre Creator în vederea aducerii lui aproape de El.

Aceasta este numită, "Înainte ca ei să ceara, Eu voi răspunde." Urmează din cele de deasupra că dacă o persoană s-a trezit să simtă starea sa deplorabilă, nu a venit de la individ. Mai degrabă, Creatorul i-a trimis acest sentiment aşa încât ea să ceară să fie adusă aproape. De aceea, pe cât de curând cineva are un gând că este despărțit de Creator şi doreşte să se roage Creatorului să îl aducă aproape, *el nu trebuie să se roage înainte ca el să mulțumească Creatorului pentru că a fost chemat să fie adus aproape.*

Creatorul doreşte ca omul să se roage Lui. Şi când o persoană se autoanalizează de ce şi-a reamintit brusc că există spiritualitate şi că ar trebui să încerce să obtină ceva în spiritualitate, dacă ea imediat spune că Creatorul i-a trimis acest gând, apoi se poate ruga.

Acesta este înțelesul a ceea ce au spus înțelepții noştri, "Unul ar trebui întotdeauna să-L preamărească pe Creator." Cu alte cuvinte, pe cât de curând cineva începe să contemple situația sa privind spiritualitatea, el ar trebui grabnic să laude şi să mulțumească Creatorului pentru că i-a dat gândul şi dorința pentru spiritualitate. Ulterior, când el ştie că Creatorul îl cheamă, el imediat începe să mulțumească şi să laude regele pentru că l-a adus aproape. Aceasta este atunci când poate să se roage pentru situația sa, deoarece el vede că are deficiență în ce priveşte Tora şi nu cunoaşte nicio distincție între adevărat sau fals şi se roagă Creatorului să îi arate calea adevărului.

Acum putem înțelege ce au spus înțelepții nostri (*Midrash Raba, Toldot*, 63, Nota 5), " 'Şi Domnul i-a răspuns. 'Rabbi Levi a spus, 'Este o alegorie despre un prinț care se străduia să ia o măsură de aur de la tatăl său. El se străduia din interior şi se străduia din exterior, deoarece în Arabă, " a se strădui" înseamnă "a cere." El interpretează acolo darurile preoțimii, aceea că "luând o măsura înseamnă că tatăl său, de asemenea, a dorit să îi dea, şi se străduia opus lui să îl grăbească să o ia.'"

Din ceea ce am explicat, motivul că o persoană doreşte să vină aproape, vine de la Creator. Creatorul nu aşteaptă pentru ca o persoană să se trezească, ci trezeşte persoana. Ulterior, cineva se roagă ca Creatorul să îl aducă aproape. Putem înțelege prin alegoria prin care el dă despre versul, "Şi … ia răspuns," ce înseamnă că Isaac s-a rugat la Creator.

Şi el a dat o alegorie despre aceasta, însemnând că tatăl său,

Creatorul pune la cale din interior, însemnând că tatăl său i-a dat un gând şi o dorință să se roage Lui şi ulterior prințul pune la cale din exterior. Cu alte cuvinte, poporul lui Israel reprezintă prinții, şi ei stau în afara palatului Regelui şi doresc să se tragă aproape de Creator însemnând să intre în palatul Regelui. Aceasta înseamnă că tatăl lui în cer a început primul.

ÎN CEEA CE PRIVEŞTE DEASUPRA RAȚIUNII

Articolul Nr. 21, 1985-86

În ceea ce priveşte deasupra rațiunii, ar trebui să folosim acest mijloc atât între prieteni cât şi între un individ şi Creator. Totuşi, există o diferență între acestea. Între un individ şi Creator, aceasta trebuie să rămână pentru totdeauna. Cu alte cuvinte, nu trebuie niciodată subestimat acest mijloc denumit „credință deasupra rațiunii." Dar între prieteni, dacă poate vedea virtutea prietenului conform rațiunii, este cu atât mai bine.

Şi totuşi, natura corpului este opusă, întotdeauna vede defectele prietenilor şi nu virtuțile lor. De aceea, înțelepții noştri au spus, „judecă fiecare persoană favorabil." Cu alte cuvinte, chiar dacă rațional vezi că prietenul tău greşeşte, tot trebuie să îl judeci favorabil. Şi asta poate fi deasupra rațiunii. Adică, deşi logic nu îl poate justifica, deasupra rațiunii totuşi îl poate justifica.

Totuşi, dacă poate să îl justifice rațional, aceasta este cu siguranță mai bine. Dacă, de exemplu, vede că prietenii lui sunt la un nivel mai înalt decât al său, observă rațional că este în completă josnicie față de prietenii lui, că toți prietenii lui respectă programul de a ajunge la seminar, şi se interesează mai tare despre tot ce se întâmplă între prieteni, să ajute pe oricine în orice fel sunt capabili, şi imediat pune fiecare sfat al profesorului în practică, etc., cu siguranță asta îl afectează şi îi dă putere să îşi depăşească lenea, atât când are nevoie să se trezească înaintea zorilor, cât şi când este trezit.

De asemenea, în timpul lecției, corpul său este mai interesat de lecție, deoarece, altfel, ar rămâne în urma prietenilor săi. De asemenea, în tot

ceea ce priveşte *Kedusha* (Sanctitate), el trebuie să fie mai serios deoarece corpul nu poate suporta josnicia. Mai mult, când corpul se uită la prieteni, vede rațional că ei lucrează pentru Creator, şi apoi, şi corpul său îl lasă să lucreze pentru Creator.

Şi motivul pentru care corpul său îl ajută să se schimbe pentru a dărui, este aşa cum este menționat – corpul nu poate să tolereze josnicia. În schimb, toată lumea are mândrie, şi nu vrea să accepte o situație în care prietenul său este mai mare decât el. Astfel, atunci când vede că prietenii lui sunt la un nivel mai înalt decât el, aceasta îl face pe el să se înalțe în orice fel.

Acesta este înțelesul a ceea ce au spus înțelepții noştri, „Invidia autorilor măreşte înțelepciunea." Cu alte cuvinte, când toți prietenii se uită la societate ca fiind la un nivel înalt, atât în gânduri cât şi în acțiuni, este natural că fiecare trebuie să îşi ridice gradul la un nivel superior față de cel pe care îl are prin calitățile propriului corp.

Asta înseamnă, că dacă din naştere nu are sete de dorințe mari sau nu este atras intens de onoare, totuşi, prin invidie, poate dobândi puteri suplimentare pe care nu le are în propria natură. În schimb, forța calității invidiei din el a născut noi puteri în interiorul lui, care există în societate. Şi prin ele, a primit aceste noi calități, adică puteri care nu existau în el de la înaintaşii lui. Astfel, acum are calități noi pe care societatea le-a produs în el.

Rezultă că o persoană are calități pe care părinții le-au transmis copiilor, şi calități pe care le-a dobândit de la societate, care sunt o nouă însuşire. Şi acestea ajung la el numai prin conexiunea cu societatea şi prin invidia pe care o simte față de prieteni când vede că ei au calități mai bune decât ale lui. Îl motivează să obțină calitățile lor bune, pe care el nu le are şi pentru care este gelos.

Astfel, prin societate, el câștigă calități noi pe care le adoptă văzând că sunt la un nivel mai înalt decât al său și pe care le invidiază. Acesta este motivul pentru care acum poate fi mai mare decât atunci când nu avea o societate, din moment ce dobândește noi puteri prin societate.

Totuși, aceasta poate fi spusă doar dacă îi vede cu adevărat pe prieteni la un nivel mai înalt decât al său. Dar în acelaşi timp, înclinația negativă îi arată lui josnicia societății şi îl face să gândească, „Din contră,

această societate cu care tu doreşti să te uneşti nu este pentru tine. Sunt cu multe grade mai jos decât tine. Aşadar, de la o astfel de societate, nu numai că nu vei obține nimic, dar mai degrabă, chiar şi forțele înnăscute pe care le ai, care sunt mici, sunt mai mari decât cele din interiorul societății.

Astfel, de fapt, ar trebui să stai departe de ei. Şi dacă vrei să te uneşti cu ei, atunci vezi ca ei toți să ți se supună, adică să-ți urmeze înțelegerea despre cum ar trebui să se comporte societatea: cum să stea când se adună, cum să studieze, şi cum să se roage. Cu alte cuvinte, fie sunt toți serioşi, şi Doamne fereşte ca ei să zâmbească sau să discute despre problemele pământeşti ale prietenilor – dacă îşi câştigă pâinea sau cum îşi câştigă pâinea, uşor sau cu dificultăți, dacă are o slujbă la care nu suferă sau are un șef dificil ce îi dă dureri de cap sau dacă colegii nu îl batjocoresc pentru că este ortodox, etc.

Toate aceste chestiuni nu au nicio importanță şi este o pierdere de vreme să te gândeşti la ele, deoarece sunt numai chestiuni corporale. El, pe de altă parte, a venit să ia parte în adunarea lui Israel, pentru un scop nobil, care este să fie un adevărat servitor al Creatorului."

Rezultă că atunci când îşi doreşte să uite despre corporalitatea sa, când, de fapt, corporalitatea sa îl îngijorează profund, şi îi dă drumul şi nu vrea să îşi amintească, prietenii vin şi discută corporalitatea prietenilor. Şi lui nu îi pasă de corporalitatea prietenilor, deoarece acum îşi doreşte spiritualitate, „deci, de ce prietenii dintr-odată se joacă cu mintea mea cu lucruri lumeşti, fără nicio importanță pentru mine? În acest fel vreau să uit de corporalitatea mea, ca să îmi fac timp să mă gândesc la corporalitatea prietenilor, cum aşa?" Astfel, corpul său îi spune, „Mai bine m-ai asculta pe mine și ai sta departe de ei. Și cu siguranță vei avea mai mult succes. De ce să îți încurci mintea cu prosti?"

De aceea, atunci când corpul îi arată inferioritatea prietenilor lui, ce îi poate răspunde el corpului său, atunci când acesta vine cu argumentele unuia care e drept? Cu alte cuvinte, corpul nu îl sfătuieşte să se îndepărteze de societate, deoarece corpul ar sugera că el este păcătos. Din contră, corpul îi spune, „Stând departe de societate, vei fi drept şi te vei gândi numai la spiritualitate, şi când va fi necesar, şi la corporalitatea ta."

De aceea, dacă o persoană crede că fără societate este imposibil să

avansezi şi să obții dragostea pentru Creator, deoarece aceasta este trambulina pentru a ieşi din dragostea de sine şi a intra în dragostea pentru Creator, nu are altă alegere decât să meargă deasupra rațiunii. Ea ar trebui să îi spună corpului, „Faptul pentru care tu vezi că ei nu sunt cu adevărat la nivelul la care tânjesc să atingă dragostea pentru Creator aşa cum tu o doreşti – adică, din moment ce tu eşti corpul meu văd în tine că tu ești mai sfânt decât corpurile celorlalți prieteni, din moment ce vrei să fii un servitor al Creatorului.

„Văd că tu mă sfătuieşti să îi părăsesc pe prieteni deoarece corpurile lor îşi arată deja inferioritatea şi ei nu au puterea să-şi ascundă trăsăturile necorespunzătoare, de vreme ce oamenii, în mod normal, îşi ascund unul de altul răul din ei aşa încât alții să-i respecte deoarece au calități remarcabile. Dar aici, răul lor este atât de mare încât nu sunt în stare să îl depăşească şi să îl ascundă astfel încât alții să nu îl vadă. Astfel, din perspectiva mea, ei sunt cu siguranță josnici.

„Totuşi, fără o societate, nu voi obține nimic, în ciuda tuturor calităților mele bune. Astfel, deasupra rațiunii, voi respecta ce au spus înțelepții noştri, (*Avot*, Capitolul 4), 'Fii foarte, foarte umil.' Cu alte cuvinte, trebuie să merg deasupra rațiunii, şi să cred că ei stau la un nivel mai înalt decât mine. Şi apoi, în funcție de credința mea, voi fi în stare să primesc încurajare şi putere de la societate şi să primesc de la ei ce poate oferi societatea."

Prin urmare, singurul motiv pentru care acceptă dragostea de prieteni deasupra rațiunii este din cauza necesității, din cauza lipsei altor opțiuni, dar conform rațiunii vede că el are dreptate.

Totuşi, este exact aici, adică referitor la prieteni, că potrivit rațiunii este mai important decât nivelul deasupra rațiunii. Aceasta este aşa deoarece, cu adevărat, când cineva vrea să se apropie de *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, prin munca pe care el doreşte să o facă numai pentru a dărui, răul începe să apară în el. Şi chestiunea recunoaşterii răului, nu este o problemă intelectuală. Este mai degrabă o senzație în inimă.

Aceasta înseamnă că el ar trebui să simtă despre sine că este mai rău şi mai jos decât întreaga lume. Şi dacă nu a ajuns să o simtă, dar crede că e cineva chiar mai rău decât el, atunci, probabil că nu a obținut

recunoaşterea răului. Cu alte cuvinte, răul este încă ascuns în inima lui şi încă nu a fost descoperit.

Aceasta este aşa deoarece este posibil să vadă răul numai când acela are ceva bun. De exemplu, este imposibil să detectezi vreo mizerie în casă dacă este întuneric. Dar când aprinzi lampa, poți vedea că este mizerie acolo.

De asemenea, dacă cineva nu face fapte bune, nu se angajează în Tora şi rugăciune, şi vrea să se apropie de Creator, nu are lumină să îşi ilumineze inima şi să îi permită să vadă răul din inima lui. Rezultă că motivul pentru care încă nu vede că este mai mult rău în inima lui decât în toți prietenii, este pentru că are nevoie de mai mult bine. Din acest motiv, el crede că este mai virtuos decât prietenii lui.

Prin urmare, se dovedește că, faptul că îi vede pe prietenii lui mai răi decât el vine de la lipsa luminii care să strălucească şi prin care să vadă răul în sine. Astfel, întreaga chestiune a răului care este în om nu constă în găsirea răului, din moment ce toți au acest rău, denumit "voința de a primi pentru a primi," care este dragoste de sine. În schimb, diferența este în totalitate în descoperirea răului. Cu alte cuvinte, nu orice pesoană vede şi simte că dragostea de sine este rea şi dăunătoare, din moment ce nu vede că a se implica în a-și satisface dorința de a primi, denumită "dragoste de sine," îi va face rău.

Totuşi, când începe să facă munca cea sfântă pe calea adevărului, adică atunci când îşi doreşte să obțină *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, astfel încât toate acțiunile sale vor fi pentru Creator, prin aceasta el mai primeşte puțină lumină care străluceşte pentru el de fiecare dată, şi atunci începe să vadă dragostea de sine ca pe un lucru rău.

Este un proces gradual. De fiecare dată când vede că asta este ceea ce îl împiedică să obțină adeziunea cu Creatorul, vede mai clar de fiecare dată cum dorința de primi este adevăratul său inamic, exact precum Regele Solomon se referea la înclinația rea ca fiind "un inamic." Este scris despre aceasta, "dacă inamicul tău este flămând, dă-i să mănânce pâine, deoarece vei îngrămădi cărbuni încinşi peste capul lui."

Noi, de aceea, vedem cu adevărat că o persoană ar trebui să simtă că este mai rea decât ceilalți deoarece acesta este într-adevăr adevărul. Şi noi ar trebui să înțelegem ce au spus înțelepții noştri, „Din contră, invidia

mărește înțelepciunea." Aceasta este exact conform rațiunii. Dar deasupra rațiunii, meritul prietenului nu este destul de evident încât să spună că este invidios pe prietenul său, așa încât să îl facă să muncească și să trudească pentru că prietenul îl constrânge, din cauza invidiei.

Baal HaSulam a interpretat o frază din Rabbi Yohanan, „Creatorul a văzut că cei drepți sunt puțini. A stat și i-a plantat în fiecare generație," așa cum este spus, „deoarece stâlpii lumii sunt ai Domnului, și a așezat lumea deasupra lor." RASHI interpretează „i-a împrăștiat prin toate generațiile," să fie o bază, subzistență, și o fundație pentru existența lumii (*Yoma* 78b). „Puțini" înseamnă că se împuținau. De aceea, ce a făcut El? „S-a ridicat și i-a plantat în fiecare generație." Astfel, plantându-i în fiecare generație, se vor înmulți.

Trebuie să înțelegem cum se vor înmulți dacă El i-a plantat în fiecare generație. Ar trebui să înțelegem diferența între, toți drepții să fie într-o singură generație, și să fie împrăștiați prin toate generațiile, așa cum se înțelege din cuvintele comentariului lui RASHI, că răspândindu-i prin toate generațiile, cei drepți vor spori.

El, Baal HaSulam, a spus, „având drepți în fiecare generație, va fi loc pentru oameni ce nu au moștenit calitățile ca să obțină *Dvekut* cu Creatorul. Totuși, prin unirea cu cei drepți ce vor fi în fiecare generație, prin aderarea la aceștia, ei vor învăța din acțiunile lor și vor fi în stare să obțină calități noi prin cei drepți ce vor fi în fiecare generație. De aceea, El i-a împrăștiat pe cei drepți prin fiecare generație, pentru că în acest fel numărul celor drepți să crească.

Și așa cum a fost spus, acestea se pot obține prin adeziunea prietenilor – calități noi prin care ei vor fi calificați pentru a obține *Dvekut* cu Creatorul. Și toate acestea pot fi spuse atunci când el vede meritele prietenilor. În acel moment, este relevant să se spună că ar trebui să învețe din acțiunile lor. Dar când vede că este mai bine calificat decât ei, nu poate primi nimic de la prieteni.

De aceea, ei au spus că atunci când vine înclinația rea și îi arată josnicia prietenilor, el trebuie să se ducă deasupra rațiunii. Dar, cu siguranță ar fi mai bine și ar avea mai mult succes dacă ar putea să vadă rațional că prietenii sunt la un nivel mai sus față de el. Cu aceasta putem înțelege rugăciunea pe care Rabbi Elimelech ne-a scris-o, *„Fie ca inimile*

noastre să vadă virtuțile prietenilor noştri şi nu greşelile lor.”

Totuşi, între un individ şi Creator, este o cu totul altă problemă. Cu alte cuvinte, deasupra rațiunii este mai bine. Aceasta înseamnă că dacă îşi asumă credința deasupra rațiunii, munca sa este în direcția corectă. Aceasta nu este aşa atunci când este conform cu rațiunea, deşi intelectul unei persoane o înțelege diferit. Cu alte cuvinte, fiecare persoană ştie şi înțelege că dacă nu ar fi trebuit să creadă, şi Providența ar fi fost revelată în lume, adică tuturor creaturilor, toată lumea s-ar angaja în Tora şi *Mitzvot*, şi nu ar fi loc pentru laici. Toată lumea ar fi mai degrabă ortodoxă.

Totuşi, Providența Lui nu este revelată celor de jos. În schimb, ei trebuie să creadă. Cu toate acestea, credința este un lucru dificil, din moment ce Creatorul ne-a dat intelect şi rațiune să vedem fiecare lucru conform ochilor noştri. Considerăm tot ceea ce priveşte relațiile umane conform judecății noastre celei mai bune şi nu este nimic care să ne facă să ne distingem cu excepția minții noastre, aşa cum au spus înțelepții noştri, „Un judecător are numai ceea ce pot vedea ochii lui” (*Baba Batra* 131). Rezultă că ne ghidăm toate problemele conform rațiunii, nu deasupra rațiunii.

Şi din acest motiv, când o persoană începe munca pentru Creator şi i se spune că trebuie să-şi asume credința deasupra rațiunii, începe să se gândească: „Dar văd că ne-a dat Creatorul rațiune aşa încât să înțelegem totul în acord cu intelectul, adică în felul în care pricepe mintea. Atunci, cum pot să-mi asum ceva ce este împotriva minții mele?” Este foarte greu pentru corp să înțeleagă că este în interesul lui să facă munca divinității deasupra rațiunii.

Deasupra rațiunii se aplică atât pentru minte cât şi pentru inimă. De aceea, nu orice persoană poate intra în munca sfințeniei în formă de dăruire, care este muncă deasupra rațiunii. Prin urmare, când restul lumii este învățat munca Creatorului, ordinea este precum a spus Maimonides, că încep în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei) până când câştigă cunoaştere şi dobândesc multă înțelepciune, apoi li se spune că esența muncii este pentru a dărui, care este denumită, „muncă pentru Creator.”

Totuşi, trebuie să înțelegem de ce deasupra rațiunii este mai bine. Contrariul pare să aibă mai mult sens, dacă l-am fi servit pe Creator

conform rațiunii, mai mulți oameni ar fi venit şi ar fi vrut să fie servitori ai Creatorului. Baal HaSulam a spus despre aceasta că cineva nu ar trebui să se gândească că atunci când Creatorul ne dă nouă munca Lui în forma de deasupra rațiunii, este un nivel scăzut. Trebuie să credem mai degrabă că este un nivel foarte ridicat, pentru că numai prin aceasta cineva are şansa să fie capabil de a munci pentru a dărui. Altfel, el va trebui să cadă în dorința de a primi.

De aceea, deşi mai mulți oameni ar servi dacă munca ar fi conform rațiunii, ei nu ar fi niciodată în stare să realizeze *Dvekut* cu Creatorul, care este munca pentru a dărui. De aceea, deşi ar fi o creştere în cantitate, în termeni de calitate, ar fi imposibil pentru un om să poată primi încântarea şi plăcerea pe care Creatorul doreşte să le dea creaturilor, conform dorinței Lui, să facă bine creaturilor sale.

Astfel, pentru ca încântarea şi plăcerea pe care creaturile le vor primi să fie fără cusur, adică pentru a evita să aibă pâinea ruşinii, a fost *Tzimtzum* (restricție) ca abundența superioară să nu strălucească decât acolo unde este echivalență de formă. Este considerat că creaturile primesc abundența în vasele de dăruire. Şi când nu sunt vase de dăruire în creaturi, trebuie să rămână în întuneric, ceea ce este denumit „ei vor muri fără înțelepciune."

Totuși, trebuie să ştim că deşi este lumina Torei și în *Lo Lishma*, despre care înțelepții noştri au spus „cineva trebuie mereu să se angajeze în Tora şi *Mitzvot* în *Lo Lishma* deoarece din *Lo Lishma* ajungem la *Lishma*, pentru că lumina Ei îl reformează," apoi, acela trebuie să ajungă la *Lishma*. Cu alte cuvinte, ar trebui să vină la muncă deasupra rațiunii în minte şi în inimă.

Dar între un om şi prietenul său, dacă poate lucra în dragostea de prieteni conform rațiunii, adică dacă încearcă să vadă prietenii ca fiind la un nivel de sfințenie mai înalt decât el, aceasta este cu siguranță mai bine. Cu alte cuvinte, dacă observă conform rațiunii că prietenii lui sunt mai aproape de *Dvekut* cu Creatorul decât el, este cu siguranță mai bine decât dacă ar fi trebuit să creadă aceasta deasupra rațiunii.

Astfel, cu adevărat, vede că este la un nivel mai înalt decât prietenii lui. Conform rațiunii, mereu vede prietenii ca fiind jos. Totuşi, crede deasupra rațiunii că ar trebui să spună – pentru că este o *Mitzva* (poruncă,

faptă bună) – că ar trebui să creadă că nu este aşa cum o vede. Cu siguranță, dacă poate vedea conform rațiunii că prietenii sunt la un nivel de sfințenie, este cu mult mai bine.

Similar, putem interpreta versul (Samuel, 16:7), „Dar Domnul i-a spus lui Samuel, 'nu te uita la înfățişarea lui sau la înălțimea staturii lui, deoarece l-am respins; căci nu este aşa cum vede omul, deoarece omul se uită la ochi, iar Domnul se uită la inimă.'"

Aşadar, noi vedem că atunci când Creatorul l-a trimis pe Samuel să-l ungă pe unul dintre fiii lui Yishai (Jesse), Samuel a înțeles din ceea ce a văzut în ochii lui că Eliav, fiul lui Yishai, era potrivit să fie regele Israelului în locul Regelui Saul, dar Creatorul nu a fost de acord cu percepția sa. Într-un final, l-au adus pe David, care păştea vitele, şi David era roşcat cu ochii limpezi şi înfățişare frumoasă, "Şi Domnul a zis, 'Ridică-te, unge-l, căci acesta este el.'"

Ce ne învață aceasta? Sunt două lucruri pe care le vedem aici:

1) Din perspectiva lui Samuel, el înțelege virtutea lui Eliav – conform minții sale – ca fiind potrivit ca rege peste Israel. Dar Creatorul i-a spus, "Nu, nu-ți urma propria rațiune," din moment ce în ceea ce-l priveşte pe Creator, rațiunea este inutilă. Mai degrabă, din moment ce Creatorul dorea să înscăuneze un rege, aceasta este denumită "între un individ şi Creator," unde nu este loc pentru rațiune, "Pentru că gândurile Mele nu sunt gândurile tale, şi nici căile Mele nu sunt ale tale." Ce i-a spus mai degrabă Creatorul? "Căci nu este aşa cum vede omul, pentru că omul se uită la ochi şi Domnul se uită la inimă."

Conform celor de mai sus, putem interpreta că "deoarece omul se uită la ochi" este bine între o persoană şi prietenul său. În acel caz, este bine dacă cineva poate merge conform rațiunii, care este conform cu ceea ce vede acela.

Aceasta nu este aşa cu "Domnul se uită la inimă." Cu alte cuvinte, cu privire la problemele legate de Creator, acestea sunt deasupra rațiunii şi cineva nu trebuie să privească conform ochilor săi, ci deasupra rațiunii. Astfel, două discernăminte trebuie făcute aici: 1) Între o persoană şi Creator, este mai bine deasupra rațiunii; 2) Între o persoană şi prietenul său, conform rațiunii este mai bine.

De aceea Creatorul i-a spus, "Nu te uita la înfățişarea sa," din

moment ce urmându-şi ochii este bine între un om şi prietenul său. Dacă poţi vedea meritele prietenului conform raţiunii, este cu atât mai bine. Dar aceasta nu este aşa aici, când vreau să îl ung rege. Această operaţiune îmi aparţine Mie. Îl vreau pe el rege. Aceasta este denumită "între o persoană şi Creator." Aici, munca corespunzătoare este deasupra raţiunii, din moment ce exact în acest fel este posibil să obţii recepţia pentru a dărui. Altfel, va cădea în a primi pentru a primi, care duce la separare şi îndepărtare de *Kedusha* (Divinitate).

Totuşi, aici se ridică o întrebare, după ce cineva a decis să meargă deasupra raţiunii, şi să nu vadă toate întrebările pe care corpul începe să le pună. Când începe să lucreze pe calea dăruirii şi a credinţei deasupra raţiunii, şi învinge obstacolele, întrebările pe care corpul i le aduce din partea lumii, şi îşi închide ochii şi nu vrea să vadă nimic din ceea ce contrazic mintea şi inima, deoarece a decis să meargă numai deasupra raţiunii, după decizia sa, uneori, aduce dintr-odată mari scuze cu care corpul trebuie să fie de acord.

Astfel, el vede că acum merge conform raţiunii. Dar ce poate face când acum vede, prin intermediul scuzelor primite de sus că îşi spune "ce pot face acum când văd că nu am loc să lucrez deasupra raţiunii? Văd acum că tot ce fac pentru a dărui este aşa cum ar trebui să fie."

Astfel, nu mai are nicio întrebare despre servirea Creatorului, care îl forţează să muncească deasupra raţiunii. Dar din moment ce munca este în primul rând deasupra raţiunii, ce poate face el când este într-o asemenea stare?

Baal HaSulam a spus că atunci când o persoană este recompensată cu o dezvăluire de sus şi acum simte că merită să fie un slujitor al Creatorului, înseamnă că până atunci lucrase în forma deasupra raţiunii: corpul nu era de acord cu această muncă şi întotdeauna trebuia să îl biruiască, şi avea nevoie de Creator să îi dea forţă deasupra raţiunii. Dar acum nu mai are nevoie de ajutorul Creatorului, din moment ce acum simte că are o bază pe care să construiască structura sa. Cu alte cuvinte, are deja sprijinul pe care să se bazeze.

Aşadar, acum nesocoteşte credinţa pe care o folosea înainte, deoarece acum deja poate spune, "Slavă Domnului acum am scăpat de povara credinţei, care era o povară şi o greutate pentru mine." Dar acum am deja

o bază conform rațiunii deoarece acum am primit o deşteptare de sus aşa încât corpul este de acord că merită să respecte Tora şi *Mitzvot*. Se dovedește că prin aceasta el nesocoteşte credința.

Şi Baal HaSulam spunea că în acel moment, acela trebuie să spună "Acum văd că adevărata cale este de fapt să merg deasupra rațiunii. Şi dovada acesteia este faptul că acum am fost recompensat cu o iluminare de sus, numai pentru că mi-am asumat să merg deasupra rațiunii. De aceea am fost recompensat cu faptul că m-a adus Creatorul puțin mai aproape de El şi că mi-a dat o deşteptare de sus."

Şi această iluminare pe care a primit-o îi dă un răspuns la toate întrebările. Se dovedește că aceasta depune mărturie pentru deasupra rațiunii. Deci ce trebuie să fac acum ca să continui deasupra rațiunii? Aceasta este să se întărească şi să caute moduri să-și îmbrace lucrarea în deasupra rațiunii.

Rezultă că prin aceasta, nu şi-a nesocotit credința deloc, din moment ce el mergea după ea înainte să fie răsplătit cu vreo iluminare de sus, din moment ce nici măcar acum nu primeşte iluminarea ca pe o fundație pe care să construiască structura muncii sale. Mai degrabă, el ia iluminarea ca pe o mărturie că este pe drumul cel bun, că este în credință deasupra rațiunii. Numai în această formă de muncă o persoană este adusă de Creator aproape de El şi îi oferă loc ca să se aproapie de El, din moment ce această apropiere nu îl va lăsa să cadă în vasele de primire, care sunt denumite "conform rațiunii," deoarece Creatorul vede că el încearcă să meargă numai deasupra rațiunii.

Rezultă din tot ce e scris mai sus cu privire la deasupra rațiunii că este o diferență între o persoană şi Creator şi între o persoană şi prietenii ei. Între o persoană şi prietenii ei, dacă poate vedea meritul prietenilor conform rațiunii este mai bine. Dar dacă, conform rațiunii, vede numai defectele prietenilor, nu are de ales decât să meargă deasupra rațiunii şi să spună "Ceea ce văd, aud şi simt este cu totul greşit şi neadevărat. Este imposibil să mă fi înşelat cu privire la prietenii pe care i-am ales ca să mă unesc cu ei, adică am calculat greşit.

"Adică am crezut că voi deveni mai bogat în spiritualitate prin ei, din moment ce ei au posesiuni pe care eu nu le am. De aceea, dacă ar fi să mă unesc cu ei, m-aş putea înălța la un nivel mai înalt decât am crezut. Dar

acum văd că de fapt gândesc altfel. Şi am auzit că Baal HaSulam a spus că singurul lucru ce poate ajuta o persoană să iasă din dragostea de sine şi să fie recompensată cu dragostea de Creator este dragostea de prieteni. Aşadar, nu am de ales decât să mă unesc cu aceşti prieteni, deşi în opinia mea, aş fi mai bine dacă aş sta departe de ei şi aş evita să fiu cu ei.

"Totuşi, nu am de ales şi trebuie să cred deasupra raţiunii că într-adevăr, toţi prietenii sunt la un nivel înalt, dar nu le pot vedea virtutea cu proprii mei ochi." Acesta este motivul pentru care el trebuie să creadă deasupra raţiunii. Dar atunci când vede meritul prietenilor conform raţiunii, cu siguranţă poate obţine mari beneficii de la prieteni. Dar ce poate face el? Nu are de ales.

Totuşi, este o ordine diferită între o persoană şi Creator. Într-un loc în care cineva poate merge deasupra raţiunii, este mai bine. De aceea, unde cineva poate fi ajutat din interiorul raţiunii, fiind răsplătit cu o iluminare de sus, atunci el poate spune "Acum văd că merită să fii un servitor al Creatorului deoarece simt un gust bun în muncă."

Prin urmare, a luat acest sentiment – că găseşte înţeles în muncă – ca o bază şi o fundaţie pe care să-şi construiască Iudaismul. Şi acum că înţelege cu raţiunea sa că merită să respecte Tora şi *Mitzvot*, întreaga sa fundaţie este construită pe această condiţie. Aceasta înseamnă că atunci când găseşte înţeles în muncă, trebuie să se supună vocii Creatorului. Astfel, dacă nu găseşte înţeles în muncă, nu poate respecta *Mitzvot* ale Creatorului.

Este cunoscut că asumarea regatului cerului trebuie făcută "Cu toată inima şi cu tot sufletul." Cu alte cuvinte, chiar dacă El i-ar lua sufletul, adică chiar dacă nu are vitalitate, nici măcar *Nefesh*, el este în continuare dedicat pentru a fi un servitor al Creatorului și să nu îi pună Creatorului condiții, spunându-i « dacă faci cum vreau eu, potrivit felului în care înțeleg eu de ce am nevoie, adică dacă simt o lipsă în asta și tu îmi satisfaci nevoia, promit să fiu un slujitor al Creatorului. Dar dacă Tu nu îmi satisfaci toate dorințele, acelea de care înțeleg că am nevoie, nu pot lua asupra mea tot ce Tu mi-ai poruncit prin Moise."

Totuşi, cineva trebuie să-şi asume povara regatului cerului fără nicio condiție, chiar deasupra rațiunii. Mai mult, acela trebuie să spună "Munca noastră deasupra rațiunii este nu pentru că Creatorul nu ne

poate da motivație.'' Dimpotrivă, trebuie să credem că totul este pentru binele nostru. Prin urmare, între o persoană şi Creator trebuie să încercăm să o păstrăm deasupra rațiunii, şi dacă primeşte motivație, ar trebui să fie precum a fost menționat mai sus.

MĂREȚIA CUIVA DEPINDE DE ÎNCREDEREA PE CARE ACESTA O ARE ÎN VIITOR

Articol Nr. 9, 1986-87

Este scris în cartea *Zohar* (*BeShalach* [Când Faraon a trimis], p 64, şi în Comentariul *Sulam*, articol 216) „,Apoi Moise...va cânta'. Ar fi trebuit să spună 'a cântat.' Şi răspunde 'Dar acest lucru depinde de viitor, că a completat pentru acea legătură şi a completat pentru viitor, când Israel va fi slăvit acel cântat în viitor.' 'Această cântare' este la feminin [în ebraică], dar ar fi trebuit să spună 'acest cântec' la masculin [în ebraică]. Şi răspunde 'Această cântare este cea în care regina slăveşte Regele.' Rabi Yehuda a spus 'Aşadar este cântarea reginei către Rege, atunci de ce spune 'Moise şi copiii lui Israel?' În definitiv, regina ar fi trebuit să fie cea care slăveşte.' Răspunde 'Fericiți sunt Moise şi Israelul, pentru că ei ştiu să slăvească Regele cum se cuvine.'''

Ar trebui să înțelegem răspunsul pe care îl dă despre ceea ce este scris în forma de viitor, că se referă la viitor. Ce vine să ne învețe în muncă? Ar trebui să înțelegem de asemenea răspunsul pe care el îl dă despre motivul pentru care este scris „cântarea" la feminin, care se interpretează ca intenția *Malchut*, însemnând că *Malchut* slăveşte Regele, despre care Rabbi Yehuda întreabă. Astfel, dacă intenția lui este *Malchut*, de ce spune 'Moise şi copiii lui Israel?'. Din acest motiv, el trebuie să interpreteze că intenția lui este pentru Moise şi copiii lui Israel care ştiu cum să slăvească Regele pentru *Malchut*. Trebuie, de asemenea, să pricepem înțelesul lui Moise şi Israel trebuind să slăvească Regele pentru *Malchut*, şi de ce nu trebuie să slăvească Regele pentru ei înşişi, ci pentru *Malchut*.

Este ştiut că Moise este denumit "păstorul loial." Baal HaSulam a

interpretat că Moise a alimentat poporul lui Israel cu credință, şi credința este denumită *Malchut* (regat). Cu alte cuvinte, el a întipărit frica de cer, denumită "Împărăția Cerului", în poporul lui Israel. De aceea Moise este numit "păstorul loial", după credință. Este scris despre asta "şi ei au crezut în Domnul şi în servitorul Său, Moise", adică Moise le-a întipărit credința în Creator.

Este ştiut că nu se poate trăi din negativitate, ci din o atitudine pozitivă. Aceasta este aşa deoarece "proviziile" se referă la ceea ce o persoană primeşte şi se *bucură să primească*. Aceasta ajunge în noi din scopul creației, denumit "Dorința Lui de a face bine creaturilor Sale." De aceea, o persoană trebuie să primească încântare şi plăcere astfel încât să aibă ceva cu care să îşi desfete corpul. Aceasta este denumită "atitudine pozitivă", adică umplere. Şi cu această umplere, ea îşi satisface nevoile.

Dar o persoană are nevoie şi de o lipsă. Altfel, nu există niciun loc în care lumina vieții să poată intra. O lipsă este denumită "un *Kli*" (un vas). Asta înseamnă că dacă cineva nu are *Kelim* (vase), nu poate primi nimic. O lipsă este denumită "o dorință," însemnând că îşi doreşte ceva şi simte că îi lipseşte acel lucru şi doreşte să îşi satisfacă nevoia. Măsura în care simte absența, şi măsura în care are nevoie să-şi satisfacă nevoia, aceasta este măsura lipsei lui. Cu alte cuvinte, o lipsă mare sau o lipsă mică depind de măsura simțului necesității al cuiva de a-şi satisface acea nevoie.

Aceasta înseamnă că dacă o persoană ajunge să simtă că îi lipseşte ceva, şi simte această senzație în fiecare organ, dar totuşi nu are o dorință puternică de a-şi satisface nevoia, sunt multe motive pentru care nu are acea mare dorință de a-şi satisface nevoia.

1. Le-a spus prietenilor nevoile sale şi simte că ele îi sunt necesare. Totuşi, prietenii i-au arătat că ceea ce are nevoie este de neatins. Aşadar, prietenii l-au influențat cu părerile lor că trebuie să-şi accepte situația. I-au slăbit puterea de a birui ca să poată învinge obstacolele din drumul său spre a obține ceea ce vrea. În consecință, au slăbit şi nevoia şi pofta, deoarece vede că nu va obține niciodată ceea ce îşi doreşte. Din acest motiv, vede că este absolut imposibil să-şi satisfacă vreodată nevoia, acesta este motivul pentru care nu-şi obține scopul – îl face să îi scadă pofta. Prin urmare, marea lui dorință a apus din cauza disperării.

2. Uneori, nici măcar nu le spune prietenilor ceea ce vrea, aude numai de la prieteni care vorbesc. Şi aude că ei au renunțat deja, şi îl afectează şi asta. Cu alte cuvinte, disperarea lor îl afectează şi el îşi pierde entuziasmul pe care l-a avut pentru a obține *Dvekut* (adeziune) cât mai repede posibil. Astfel, el pierde voința.

3. Şi uneori, cineva gândeşte pentru sine, fără nicio bârfă din afară, dar vede că de fiecare dată când doreşte să se apropie de *Kedusha* (sfințenie), când începe să analizeze, realizează opusul, că regresează în loc să înainteze. Şi asta îl face să-şi piardă forța pentru muncă.

Rezultă că atunci se prăbuşeşte sub greutatea lui. Nu are nimic de la care să primească sprijin, deoarece vede numai întuneric şi negativitate. Aşadar, pierde spiritul vieții pe care îl avea aparent când avea vitalitate, denumită „renaşterea sufletului." Şi acum se simte mort din punct de vedere spiritual, însemnând că nu poate face nicio mişcare în muncă, ca şi cum ar fi fost mort cu adevărat.

Asta înseamnă că, chiar dacă acum vede adevărul, adică recunoaşterea răului, este negativ, şi din asta nu poate primi vitalitate, din moment ce *proviziile corpului sunt făcute tocmai din atitudinea pozitivă*. De aceea, cineva trebuie să meargă pe linia dreaptă din două motive: 1)să-şi rețină dorința de la a slăbi atunci când aude bârfe; 2) să primească vitalitate, care este tocmai din atitudinea pozitivă, însemnând că asta este ceva important şi că e o chestiune de integritate.

Totuşi, este dificil să înțelegem cum atunci când îşi cercetează ordinea de muncă şi vede că adevărul este că este scufundat în dragostea de sine este, cum i se poate spune să meargă pe linia dreaptă, care este denumită unitate? În definitiv, atât cât poate vedea, când judecă în mod onest, este în totalitate o minciună.

Se ştie că ce este general şi ce este particular sunt egale. Asta înseamnă că individul respectă aceeaşi regulă care se aplică colectivului. Referitor la colectiv, ne-a fost dat să credem în venirea lui Mesia (în rugăciunea „Eu cred") „eu cred în venirea lui Mesia. Şi chiar dacă el s-ar putea să întârzie, tot aştept venirea lui."

De aceea, cineva nu trebuie să se dea bătut şi să spună „văd că nu sunt capabil să obțin *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul." Se consideră că el iese din exil – în națiunile lumii, denumite dragoste de sine – şi vine sub

autoritatea *Kedusha* (divinitate), şi va ajunge să corecteze rădăcina sufletului său şi să se agațe de Viața Vieților.

Prin urmare, dacă cineva crede în mântuire în general, că El va veni, el trebuie să creadă în mântuire în particular. De aceea, cineva ar trebui să primească integritate pentru sine în raport cu viitorul într-o manieră în care îşi poate descrie măsura bunătății, plăcerii şi bucuriei pe care le va primi când primeşte satisfacție pentru toate nevoile sale. Şi asta cu siguranță îi dă satisfacție emoțională şi energie să muncească pentru a obține acest scop pe care el speră să îl atingă.

Reiese că în primul rând cineva trebuie să-şi descrie ceea ce speră, ce îl va face fericit şi plin de bucurie dacă obține ceea ce anticipează. Totuşi, în primul rând acela trebuie să ştie cu adevărat scopul pe care vrea să îl obțină. Şi dacă cineva nu este foarte atent şi nu analizează bine ceea ce aşteaptă de la viață, adică ar trebui să-şi spună „Acum am decis ceea ce vreau, după ce am analizat bucuria în viață care poate fi obținută în lume."

Dacă are oportunitatea să o obțină, atunci va avea puterea şi înțelepciunea să spună „Acum îi pot mulțumi Creatorului pentru că a creat lumea Sa." Acum poate spune cu toată inima „Binecuvântat este El care a spus 'Să fie lumea,' deoarece simt încântarea şi plăcerea, simt că merită cu adevărat ca eu şi toate creațiile să primim această încântare şi plăcere care vin din scopul creației, denumit 'dorința Lui de a face bine creaturilor Sale.'"

Şi chiar dacă este încă departe de a atinge scopul, dacă totuşi ştie cu siguranță de la ce poate primi fericire pe viitor, este aşa cum este scris (*Avot*, Capitolul 6) "Rabi Meir spune 'Oricine se angajează în Tora *Lishma* (pentru numele Ei) este recompensat cu multe lucruri mărețe. Mai mult, întreaga lume este valoroasă pentru el. El este condus în secretele Torei şi devine precum un izvor veşnic.'"

Şi când acordă atenție acestui lucru – ceea ce poate obține – adică atunci când simte importanța scopului şi înțelege pentru sine fericirea la care va ajunge, bucuria pe care o va simți când o va atinge este inimaginabilă.

Astfel, în măsura în care el crede în importanța scopului, şi în măsura în care el crede că „Cu toate că ar putea fi întârziat, voi aştepta sosirea Sa

în continuare," poate primi umplerea cu lumina vieții de la scopul viitor. Se ştie că este „lumină interioară„ şi „lumină înconjurătoare." Baal HaSulam a interpretat odată „lumina interioară" ca ceea ce cineva primeşte în prezent, şi „lumina înconjurătoare" ca lumina ce este destinată să strălucească, dar pe care nu a atins-o încă. Totuşi, lumina înconjurătoare străluceşte şi în prezent, în măsura siguranței pe care o are că o va obține.

A spus că este precum o persoană ce a adus marfă de la piață. Din moment ce mulți oameni au adus această marfă la piață are valoare mică, aşa că toți negustorii au vrut să vândă marfa la orice preț. Dar nu erau cumpărători deoarece tuturor le era frică să cumpere, pentru că poate va fi şi mai ieftină.

Apoi a venit un om şi a cumpărat toată marfa pentru un preț foarte scăzut. Când a venit acasă şi le-a spus ce s-a întâmplat la piață, toți au râs de el: „Ce ai făcut? Bineînțeles că toți negustorii au vrut să vândă toată marfa pe care o aveau în stoc. Asta va face doar totul mai ieftin, şi, ca rezultat, o să-ți pierzi toți banii."

Dar el a insistat spunând „Acum sunt mai fericit ca niciodată, deoarece voi profita de acestă târguială nu ca înainte, când ştiam că o să profit douăzeci la sută de pe urma afacerii. În schimb, acum voi face cinci sute la sută profit. Totuşi, nu o voi vinde acum. O voi pune la păstrare şi o voi scoate pe piață peste trei ani, căci până atunci această marfă nu se va mai găsi aici în țară, şi voi primi prețul pe care îl vreau."

Prin urmare, dacă calculează cât de mult a câştigat în prezent, însemnând în acest an, atunci nu are nimic. Aceasta se consideră că nu are nimic în prezent cu care să fie fericit.

Dar aceasta este o alegorie despre lumina interioară, care străluceşte în prezent. Totuşi, lumina înconjurătoare, denumită „lumina care străluceşte în mod special în viitor", străluceşte pentru el şi în prezent, în măsura credinței sale că în viitor va primi întreaga recompensă la care speră. Şi apoi bucuria sa va fi completă. Şi acum primeşte bucurie şi încântare din faptul că va primi în viitor.

Aceasta explică alegoria de mai sus, că acest negustor a fost ridiculizat de toți pentru că a cumpărat marfa de pe piață tocmai atunci când era irelevant, când nimeni nu vroia să o cumpere. Totuşi a

cumpărat-o ca pe ceva ce alții au lăsat deoarece era fără valoare şi acum este încântat deoarece este sută la sută sigur că această marfă nu se va mai găsi peste trei ani nicăieri şi el va fi bogat. Aşadar, el se bucură în prezent pentru ce se va întâmpla în viitor.

Prin urmare în măsura în care crede că va veni la el – şi nu disperă în legătură cu viitorul – precum este scris „Chiar dacă se va întârzia, totuşi voi aştepta această sosire", el se poate bucura în prezent de ceea ce va veni pe viitor.

Astfel, când unei persoane i se spune că chiar dacă a mers pe linia stângă – însemnând că a criticat şi a văzut că este în completă josnicie – şi vede acest adevăr, deoarece nu vrea să se păcălească pe sine şi să-şi justifice gândurile şi acțiunile, ci caută adevărul şi nu-i pasă dacă adevărul este amar, doreşte totuşi să atingă scopul pentru care s-a născut, dar din cauza acestui adevăr nu poate să continue să trăiască, deoarece este imposibil să trăiască fără plăcere, denumită „vitalitate" şi „viață." Pentru a trăi, acela are nevoie de lumină, care revitalizează o persoană. Şi trăind, este posibil să munceşti şi să ajungi la scop. Din acest motiv, atunci trebuie să se mute pe linia dreaptă, denumită „deplinătate."

Totuşi, această deplinătate – de la care el primeşte vitalitatea care îi susține corpul – trebuie să fie construită pe baza adevărului. Şi asta scoate la iveală întrebarea „Cum poate primi deplinătatea când vede adevărul: este în starea cea mai de jos, cufundat în dragostea de sine din cap până în vîrful degetelor şi fără nicio scânteie de dăruire?"

Față de asta el ar trebui să spună „Tot ceea ce văd este adevărat." Totuşi, este aşa din perspectiva luminii interioare. Asta înseamnă că în prezent el este în umilință şi nu are nimic de la care să primească viață şi bucurie. Dar cu privire la lumina înconjurătoare, care este viitorul, el crede că, „Chiar dacă ar putea fi întârziată, aştept sosirea ei."

Rezultă că prin intermediul lumii înconjurătoare care străluceşte în raport cu viitorul, o poate atrage aşa încât să strălucească în prezent. Şi în măsura credinței şi încrederii în venirea lui Mesia la nivel personal, el poate atrage vitalitate şi plăcere astfel încât să strălucească în prezent.

Prin urmare, acum că merge pe linia dreaptă pentru a primi deplinătate, este adevărul adevărat, deoarece lumina înconjurătoare străluceşte în prezent. Şi de altfel, este o cale a adevărului, iar din

moment ce prin asta el crede în venirea lui Mesia la nivel personal, este un remediu măreț că prin porunca credinței, viitorul se va apropia de prezent în el. Aceasta înseamnă că lumina înconjurătoare va fi interioară, şi asta se consideră că lumina de fapt se îmbracă în prezent. Este denumit „Ceea ce înconjoară va deveni interior."

Astfel, de aici – adică de la credință, din a crede că până la urmă va ajunge la țintă, chiar dacă rațiunea îi arată de fiecare dată că merge înapoi față de scop şi nu avansează – el depăşeşte asta şi merge deasupra rațiunii. Şi apoi, credința însăşi se acumulează de fiecare dată sub forma „fiecare bănuț se strânge într-o sumă mare", până când este recompensat cu o credință întreagă permanentă, care este obținerea luminii *Hassadim* în iluminarea *Hochma*, aşa cum este scris în Comentariul *Sulam*.

Acum putem înțelege ce am întrebat despre, *Zohar* care explică că de aceea este scris „O să... cânte", la timpul viitor. Asta implică faptul că Israel este destinat să slăvească acest cântat în viitor. Ce vine să ne învețe aceasta în muncă? În chestiunea muncii, trebuie să ştim ce avem acum, în prezent, şi să ştim ce trebuie să facem. Astfel, ce putem învăța despre ce ne rezervă viitorul?

Aşa cum am explicat, trebuie să mergem pe linia dreaptă, care este deplinătate, şi să primim vitalitate de la aceasta, deoarece este imposibil să trăieşti în negativitate. De aceea, suntem sfătuiți să simțim deplinătate din ce va fi în viitor. Acesta este înțelesul a ceea ce drepții numesc „cântând în viitor." Cu alte cuvinte, acum – în prezent – ei cântă despre ce vor primi în viitor. Asta înseamnă că în măsura în care îşi imaginează încântarea şi plăcerea pe care le vor primi în viitor, ei le pot simți în prezent, cu condiția să aibă credință că există un viitor, adică în viitor toți vor fi corectați.

Aceasta este ceva pentru care cineva poate fi recunoscător în prezent. Măsura în care o simte este măsura slavei pe care o poate da în prezent. Şi în afară de primirea vitalității în prezent de la atitudinea pozitivă, câştigă de la scop, fiind important pentru el deoarece trebuie să-şi închipuie încântarea şi plăcerea care așteaptă să fie primite de creaturi.

Şi de fiecare dată când contemplă chestiunea, vede treptat ceva mai mult din ceea ce poate primi în viitor, însemnând ce a fost pregătit pentru noi din scopul creației. Deşi el vede că în starea curentă el este la mile

depărtare de scop, asta depinde de măsura credinței sale în scop, ca în exemplul alegoriei de mai sus. Aceasta urmează regula „Tot ceea ce este sigur că va fi colectat este considerat colectat.” (*Yevamot*, 38).

Cu cele de mai sus, putem înțelege ce explică *Zohar* – că motivul pentru care este scris „Va ... cânta”, la viitor, implică faptul că Israelul este destinat să slăvească acest cântat în viitor. Aceasta este aşa deoarece trebuie să ştim asta, pentru a putea primi bucurie şi vitalitate în prezent de la ce va fi în viitor. Prin asta, putem cânta în prezent ca şi cum acum am primi toată plăcerea şi încântarea.

Aceasta se consideră că suntem capabili să primim iluminarea de la împrejurimi. Cu alte cuvinte, împrejurul străluceşte în interior de departe, adică, deşi o persoană este încă departe de a obține încântarea şi plăcerea, încă poate atrage iluminare de la împrejurimi în prezent.

Acum vom explica ce am întrebat despre *Zohar*, explicând de ce scrie „Cântarea” la feminin [în Ebraică]. Este deoarece Moise şi Israel ştiu să îl slăvească aşa cum se cuvine pe Rege pentru regină. Şi noi am întrebat „De ce Moise şi Israel nu slăvesc Regele pentru ei?”

În primul rând, trebuie să înțelegem chestiunea de a trebui să slăvim Regele. În corporalitate, înțelegem că un rege în carne şi oase trebuie onorat şi respectat. El primeşte bucurie de la prețuirea pe care ei i-o aduc. Dar referitor la Creator, de ce are El nevoie ca noi să îl slăvim şi să cântăm înaintea Lui Psalmi şi cântări?

Este o regulă ştiută că tot ceea ce spunem despre Creator este numai sub forma *„După acțiunile Tale, Te cunoaştem.” Totuşi, nu este nicio dobândire în El, El Însuşi, de niciun fel. Dimpotrivă, tot ceea ce vorbim se referă la ce dobândesc cei de jos.*

Acesta este motivul pentru care cineva trebuie să-L slăvească pe Creator şi să-I mulțumească, deoarece prin asta, cineva îşi poate măsura şi asuma măreția şi importanța a ceea ce îi dăruieşte Creatorul. În acea măsură, cineva poate testa cât de mult simte din importanța şi măreția Creatorului.

Scopul creației este de a face bine creaturilor Sale, adică să se bucure Creaturile de El. *Şi prin măsura măreției Celui ce dăruieşte, există sens şi plăcere în a dărui, de a-i da Lui pentru a se bucura*. Şi atunci când cineva vrea să mulțumească, are deja motiv pentru a lua în considerare şi a analiza

dăruirea: ce şi de la cine a primit, însemnând măreția de a dărui şi măreția Celui ce dăruieşte.

Prin urmare, mulțumirea cuiva nu ar trebui să fie pentru că cel de sus se bucură de ea, ci în aşa fel încât cel de jos se va bucura de ea. Altfel, este similar cu alegoria pe care Baal HaSulam a spus-o despre versul „Cine nu mi-a luat numele în deşert?"

El a întrebat „ Ce înseamnă că o persoană ia în zadar? Înseamnă că i s-a dat degeaba un suflet de sus?„. El a spus că este asemănător unui copil căruia i s-a dat un sac plin de monede, şi este încântat de monede deoarece arată atât de frumos şi este plăcut să te uiți la ele. Dar un copil este incapabil să evalueze valoarea monedelor de aur.

Din asta putem înțelege că mulțumirea şi slava pe care o aducem Creatorului sunt numai pentru a beneficia creaturile, adică avem ceva pentru care să slăvim Regele. Asta înseamnă că atunci când cineva încearcă să-L slăvească pe Creator, acesta este momentul în care este capabil să simtă importanța darului şi importanța celui care face darul. Şi din acest motiv, la ce ar trebui să fie cineva cel mai atent este slava pe care i-o aduce Regelui. Aceasta îi permite lui să înceapă de fiecare dată de la zero. Altfel, dacă cineva nu poate aprecia darul Regelui, nu i se poate da nimic deoarece cade sub definiția lui „Cine este prost? Cel care pierde ceea ce i se dă." (*Hagigah*, 4a).

Şi care este motivul pentru care un prost pierde ceea ce i se dă? Asta este simplu: este prost. Nu apreciază importanța chestiunii, deci nu acordă atenție păstrării darului care i-a fost dat. Din acest motiv, măsura importanței darului este cum îl păstrează. Astfel, el poate fi într-o stare de înălțare constantă deoarece este evident că nu pierde ce i se dă, deoarece apreciază asta.

Rezultă de mai sus că cineva poate avea multe coborâri deoarece nu apreciază darul Regelui. Cu alte cuvinte, el nu poate aprecia măsura importanței apropierii – că i-a fost dat de sus o dorință şi un gând că merită să fie un servitor al Creatorului.

Şi din moment ce nu a apreciat importanța chestiunii, adică chemarea ce i-a fost dată – să intre şi să-L servească pe Rege – poate chiar să se corupă, dacă serveşte Regele fără să ştie cum să se rețină din a dezonora ceva. În acea stare, o persoană este aruncată înapoi într-o stare a

gunoiului şi resturilor.

În acea stare, ea se întreține cu aceleaşi resturi cu care câinii şi pisicile caută să trăiască, şi ea, de asemenea, caută provizii pentru corpul ei în acel loc. Ea nu vede că poate găsi provizii în altă parte. Adică, în timpul coborârii, acele lucruri pe care le-a spus au fost resturi, nepotrivite ca hrană pentru oameni – ci sunt potrivite numai pentru hrănirea animalelor – ea însăși urmăreşte acea provizie şi nu are nicio dorință pentru hrana umană deoarece o găseşte fără nici un gust.

Din acest motiv, stabilitatea stărilor de ridicare depinde în primul rând de importanța chestiunii. De aceea depinde în special de slăvirea şi mulțumirea pe care le dă pentru a fi acceptate de sus. Aceasta este aşa deoarece slăvirile în sine pe care le dă Creatorului îi sporesc importanța şi respectul. De aceea ne este poruncit să ne gândim foarte serios la slăvire:

Sunt trei discernăminte cu privire la slăvire:

1. Măsura dăruirii. Asta înseamnă că importanța darului este în funcție de măsura slăvirii şi a mulțumirii pe care le aduce pentru dar.

2. Măreția celui care dăruieşte, adică dacă dăruitorul este o persoană importantă. De exemplu, dacă un rege dă un cadou cuiva, darul poate fi un lucru foarte mic, dar va fi totuşi foarte important. Cu alte cuvinte, măsura slăvirii şi mulțumirii nu ține cont de consistența cadoului, ci de măsura importanței dăruitorului. Astfel, aceeaşi persoană poate dărui la două persoane, dar pentru una, cel ce dăruieşte este mai important şi recunoaşte importanța şi măreția celui ce dăruieşte. Astfel, va fi mai recunoscătoare decât cealaltă, care nu recunoaşte în aceeaşi măsură importanța celui care dă.

3. Măreția dăruitorului indiferent dacă dăruieşte sau nu. Uneori, regele este atât de important în ochii unei persoane, încât o persoană are o dorință puternică să-i vorbească regelui, dar nu doreşte să vorbească cu regele astfel încât regele să-i dea ceva. Nu vrea nimic, dar întreaga sa plăcere este în a avea privilegiul să vorbească cu regele.

Totuşi, este nepoliticos să vii la rege fără a solicita ceva aşa că el caută să ceară ceva ce regele i-ar acorda. Cu alte cuvinte, el spune că vrea să vină la rege, aşa încât regele să-i dea ceva numai aparent. În inima lui, nu vrea nimic de la Creator. Numai să poată să vorbească cu

regele este suficient pentru el şi nu contează dacă regele i-a dat ceva sau nu.

Când oamenii din jur văd că nu a primit nimic de la rege, şi văd că iese afară din casa regelui încântat şi exaltat, ei râd de el. Ei îi spun „Ce prost eşti! Cât de lipsit de minte eşti! Vezi şi tu că te întorci cu mâna goală precum te-ai dus. Te-ai dus la rege ca să ceri ceva de la el, ai ieşit totuşi cu mâna goală, atunci de ce te bucuri?"

Putem înțelege acestea dacă în timp ce o persoană se roagă Creatorui să îi dea ceva, putem discerne despre asta, 1) că cineva se roagă Creatorui să îi dea ce are nevoie de la Creator. Dacă El acceptă ca cererea pentru rugăciune să fie aprobată, când primeşte ceea ce vrea, ea este binevoitoare să-I mulțumească Creatorului. Şi măsura mântuirii pe care a primit-o de la Creator este măsura bucuriei sale, a vitalității, slavei şi mulțumirii. Cu alte cuvinte, *totul este măsurat de gradul măreției mântuirii pe care el a primit-o de la Creator.*

2) Măsura măreției dăruitorului. Cu alte cuvinte, deoarece crede în măreția Creatorului, aceasta este ceea ce determină ce va primi de la El. Adică, chiar dacă în ochii celui ce primeşte este un lucru mic, el a primit totuşi ceva de la Creator. Astfel, poate fi deja bucuros, şi să–L slăvească şi să-I mulțumească Creatorului, deoarece cel ce dăruieşte este cel care este important pentru el, ca în alegoria de mai sus.

3) Măreția dăruitorului fără a dărui. Şi el are o mare importanță. Cu alte cuvinte, regele este atât de important în ochii lui încât nu vrea nimic de la rege, dar va considera un mare noroc dacă poate vorbi măcar câteva vorbe cu regele. Şi motivul pentru care vine înăuntru cu o cerere este numai superficial, deoarece cineva nu poate veni înaintea regelui fără o cerere. Totuşi, nu a venit la rege ca să îi satisfacă cererea. Motivul pentru care a cerut ceva a fost numai pentru cei din jur care nu înțeleg că a vorbi cu regele este cel mai valoros cadou, dar cei din jur nu înțeleg asta.

Şi când vorbim de un singur corp, ar trebui să spunem că cei din jur sunt gândurile care vin la o persoană de la lumea exterioară, adică aceia care nu au nici cea mai mică idee despre internalitate şi nu au unelte ca să înțeleagă că internalitatea regelui este ceea ce contează. Dimpotrivă, ei prețuiesc regele numai pentru ce ajunge la ei de la rege,

care este denumit „externalitatea regelui.” Dar nu au nicio idee despre internalitatea regelui, adică însuşi regele şi nu ce ajunge de la rege în exterior.

De aceea, aceste gânduri batjocoresc o persoană când spune „Din moment ce tocmai am vorbit cu regele, nu contează dacă regele îmi satisface dorința.” Dimpotrivă, singura lui dorință este interiorul regelui, nu ceea ce se extinde în afară, de la el.

De aceea, dacă cineva se roagă la Creator şi nu vede că Creatorul i-a dat ceva – deoarece ceea ce contează pentru el este interiorul regelui - poate fi fericit şi se bucură că a fost recompensat prin a fi vorbit cu regele. Totuşi, gândurile exterioare dinăuntrul lui doresc să revoce acea bucurie din el, deoarece ele consideră numai vasele de recepție – ceea ce a primit de la rege în vasele sale de recepție, în timp ce le spune „sunt încântat şi fericit, şi îl slăvesc şi îi mulțumesc regelui pentru simplul fapt că mi-a acordat şansa să vorbesc cu el. Aceasta este suficient pentru mine.”

Mai mult, le spune celor exteriori „să ştiți că nu vreau nimic de la rege decât să îl slăvesc şi să îi mulțumesc. Prin asta, mă alipesc regelui deoarece doresc să îi dăruiesc slăvindu-l. Şi nu am nimic altceva să-i dau. Prin urmare, acum sunt considerat un servitor al Creatorului, şi nu un servitor al meu propriu. Din acest motiv, nu te pot auzi spunându-mi „ce ai câştigat?”

„De exemplu, tot anul te-ai angajat în Tora şi în rugăciune, respectând toate *Mitzvot*, dar stai în continuare la acelaşi nivel ca acum un an sau acum doi ani. Atunci, de ce bucuria cu care îl slujeşti pe Creator şi spui ‘Acesta este câştigul meu, că am vorbit cu Creatorul de multe ori, şi de ce altceva am nevoie?’. Cu alte cuvinte, dacă regele mi-a dat ceva, aş fi putut primi pentru a primi. Dar acum că nu am nimic în mâinile mele, sunt fericit şi-I mulțumesc Creatorului deoarece intenția mea în studiu a fost numai să dăruiesc.”

Totuşi, din moment ce în acea stare o persoană spune adevărul, ea întâmpină rezistențe puternice de la cei exteriori, care nu pot tolera pe cineva care merge pe calea adevărului, dacă singurul său scop este să dăruiască. În acea stare, ea este într-un mare război, şi ei doresc să îi distrugă bucuria. Ei o fac să creadă că opusul este adevărat – că ceea ce

spun ei este calea adevărului şi că ea se minte pe ea însăşi crezând că are dreptate.

În această lume, o minciună câştigă de obicei. Din acest motiv, are nevoie de multă întărire şi să le spună "Eu merg pe calea adevărului, şi acum nu vreau nicio critică. Dacă este adevăr în cuvintele voastre, vă cer să veniți la mine cu plângerile voastre, să îmi arătați adevărul, când *eu* decid că este momentul pentru critici. Numai în acel moment sunt dispus să ascult părerile voastre."

Prin urmare, rezultă că cineva nu are nevoie să aibă bucurie în muncă, ci numai credință. Cu alte cuvinte, când crede în măreția Creatorului, nu are nevoie ca regele să-i dea ceva. Numai să poată vorbi cu regele este tot ceea ce vrea, adică să vorbească cu regele aşa cum este menționat în al treilea discernământ din slăvire.

Dacă acordă mai multă atenție în a-l slăvi pe rege, atunci va primi de la sine o mare inspirație deoarece nu vrea nimic de la rege. Aceasta este similar cu *Sefira Bina*. Se ştie că la sfârşitul său, *Hochma* nu vrea să primească lumina *Hochma*, ci *Hochma* doreşte să dăruiască Emanatorului aşa cum Emanatorul dăruieşte pentru *Hochma*. Şi ea vrea echivalență de formă.

În acea stare, abundența, denumită "lumina *Hassadim*," după *Kli*, vine de la sine. Aceasta înseamnă că receptorul doreşte să se angajeze în *Hesed* [milă/bunăvoință], de aceea abundența este denumită "lumina *Hassadim*" [pluralul de la *Hesed*]. Este la fel aici. Când o persoană nu doreşte nimic din partea regelui, decât să-i dăruiască regelui şi acordă atenție la ceea ce gândeşte, o inspirație de sus vine pentru ea de la sine cînd se angajează în cântarea şi slăvirea regelui, în măsura în care s-a pregătit.

Acum putem înțelege chestiunea cu Moise şi Israel cântând şi slăvind regele pentru regină, şi nu regina însăşi. Se ştie că tot ce spunem despre lumile superioare este numai în relație cu sufletele, care sunt denumite "sufletul colectiv al Israelului" sau ,,adunarea Israelului,,. Se explică în *Talmud Eser Sefirot* (partea 16) că sufletul lui Adam HaRishon a ieşit din interiorul lumilor *Beria*, *Yetzira* şi *Assiya*, de la care a primit *Nefesh*, *Ruach*, *Neshama*. Şi ele toate au ieşit din *Malchut* de (a) *Atzilut*, denumită "Divinitate." Şi *Zeir Anpin*, care dăruieşte către

Malchut, este denumit "Rege."

Şi din moment ce *Malchut* este receptorul pentru suflete, rezultă că *Malchut* nu poate primi abundență pentru oamenii lui Israel deoarece ei sunt încă nepotriviți – neavând vase de dăruire. Altfel, totul va merge la *Sitra Achra*, care sunt denumiți "morți," deoarece este recepție pentru a primi în ei, care este denumită "separare şi îndepărtare de Creator", care este numit "Viața Vieților". De aceea sunt numiți "morți."

În *Zohar*, se consideră că o persoană trebuie să fie preocupată de „durerea Divinității", însemnând tristețea de a nu fi în stare să primească abundență pentru copiii ei, care sunt oamenii lui Israel. Ea este denumită „adunarea lui Israel" deoarece a strâns în interiorul ei abundența pe care ar trebui s-o dea lui Israel. De aceea, când oamenii lui Israel se angajază în echivalența formei, este loc pentru *Malchut* să primească abundența superioară de la rege, care este numit „cel ce dăruieşte", *ZA*, aşa încât să le dea oamenilor lui Isrel.

Aceasta este denumită „*Malchut* care este denumită regină, slăvind regele pentru abundența pe care a primit-o de la El". În acelaşi fel, când nu poate primi abundență pentru Israel de la Rege, se numeşte „durerea Divinității." Şi când ea poate primi abundență se cheamă că „Mama fiilor este fericită", şi ea îl slăveşte pe Rege.

Totuşi, toată tristețea şi bucuria se referă numai la întreg Israelul. De aceea, *Zohar* spune că Moise şi Israel cântă cântecul, adică slăvesc regele pentru regină. Înseamnă că motivul pentru care Moise şi Israel slăvesc regele este pentru regină, ceea ce înseamnă că ei înşişi au stabilit să-l slujească pe rege, din moment ce avea de dat regele lui Moise şi Israelului nu era pentru ei înşişi, ci pentru *Malchut*. Cu alte cuvinte, ei nu pot tolera durerea Divinității şi de aceea se angajează în echivalența de formă, pentru ca *Malchut* să poată dărui. De aceea este spus „Fericiți sunt Moise şi Israelul, deoarece ei ştiu să slăvească aşa cum se cuvine Regele pentru regină".

CARE ESTE SUBSTANȚA CALOMNIEI ŞI ÎMPOTRIVA CUI ESTE EA?

Articol Nr. 10, 1986-87

Este scris în *Zohar* (*Metzora*, p 2, şi în Comentariul *Sulam*, paragraful 4)` „Vino şi vezi, cu calomnia pe care şarpele a spus-o femeii, a cauzat ca femeia şi Adam să fie condamnați la moarte, ei, şi întreaga lume. Este scris despre calomnie, 'Şi limba lor, o sabie ascuțită.' Din acest motiv, 'fii atent la sabie,' însemnând calomnie. 'Mânia aduce pedeapsa sabiei.' Ce este 'mânia aduce pedeapsa sabiei?' Este sabia pentru Creator, aşa cum am învățat Creatorul are o sabie prin care îi judecă pe păcătoşi. Este scris despre asta 'Domnul are o sabie plină de sânge,' 'şi sabia Mea trebuie să mănânce carne,' care este *Malchut* din partea *Din* [judecății] în ea. De aceea, 'Fii atent la sabie, căci mânia aduce pedeapsa sabiei, ca să ştii că este o judecată.'

"Este scris *Din*, dar înseamnă, 'Ca să ştii că astfel este judecat,' că oricine cu o sabie în limbă, care spune calomnii, sabia care consumă totul este pregătită pentru el – *Malchut* cu forma *Din* în ea. Este scris despre asta 'Aceasta va fi legea leprosului.' *Malchut*, care este denumită 'aceasta', condamnă leprosul deoarece el calomniază, iar chinul vine din cauza calomniei." Până acum cuvintele lui.

Aceasta trebuie să fie înțeleasă, deoarece *Zohar* spune că pentru oricine cu o sabie pe limbă, adică acela care calomniază, sabia care consumă totul este gata pentru el – *Malchut* cu forma *Din* în ea. Şi învățăm asta din ceea ce este scris despre şarpe, că a calomniat femeia. Totuşi, acolo calomnia a fost despre Creator; cum este aceasta o dovadă între o persoană şi prietenul ei, că aceasta trebuie să fie atât de gravă încât să cauzeze moartea, aşa cum explică despre versul "Şi limba lor, o sabie ascuțită," despre calomnie între o persoană şi prietenul ei?

Cu alte cuvinte, este aceeaşi măsură şi severitate a păcatului calomniei între o persoană şi prietenul ei ca în calomnia între o persoană şi Creator. Este posibil ca cineva care îşi calomniază prietenul să fie similar cu unul care calomniază Creatorul? Când este calomniat

Creatorul, putem înțelege că asta cauzează moartea, deoarece calomniind Creatorul el devine separat de Creator. Din acest motiv, deoarece este separat de Viața Vieților, el este considerat mort. Dar de ce să cauzeze moartea atunci când calomnia este între o persoană şi prietenul său?

Zohar spune că durerile vin din cauza calomniei. Înțelepții noştri au spus (*Arachin*, 15b) „în vest ei spun: Discursul unui terț omoară trei: îl omoară pe cel care spune, pe cel care ascultă, şi pe cel despre care se vorbeşte." RASHI interpretează „Discursul unui terț" ca bârfă, care este terța între o persoană şi prietenul ei, revelându-i un secret. De asemenea, acolo, Rabi Yohanan, în numele lui Rabbi Yosi Ben Zimra, „Oricine calomniază, este ca şi cum ar nega învățătura." Şi Rav Hasda a spus „Dl Ukva a spus, 'Oricui calomniază, Creatorul îi spune, 'El şi Eu nu putem locui în lume.'''

De asemenea, ar trebui să înțelegem asprimea interdicției asupra calomniei, până în punctul în care este ca şi cum ar nega învățătura, sau conform cu ce spune Dl Ukava, Creatorul spune "El şi Eu nu putem locui în lume." Înseamnă că dacă spunem, de exemplu, că dacă Reuben îl bârfeşte cu Shimon pe Levi ca făcând ceva rău, Creatorul nu poate sălăşlui în lume cu el, din cauza lui Reuben care îl vorbeşte de rău pe Levi. Dar cu alte păcate pe care Reuben ar fi putut să le comită, Creatorul poate să locuiască în lume cu el. Astfel, dacă aceasta este o chestiune atât de gravă, atunci trebuie să înțelegem ce este calomnia şi ce o face atât de rea.

Vom interpreta aceasta în muncă. În cartea "*Daruirea Torei*," se explică marea importanță a poruncii „Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți." "Rabi Akiva spune 'Aceasta este marea lege a Torei.' Această afirmație a înțelepților noştri are nevoie de o explicație. Cuvântul *Klal* (colectiv – regulă) indică o sumă de detalii care, puse laolaltă, formează colectivul de mai sus. Aşadar când spune despre porunca 'Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți' că este mare *Klal* din Tora, noi trebuie să înțelegem că restul de 612 porunci ale Torei, cu toate interpretările lor, nu sunt nici mai mult, nici mai puțin decât suma detaliilor inserate şi conținute în această singură poruncă 'Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți.'"

"Este destul de surprinzător deoarece poți spune asta referitor la

Mitzvot (porunci) între om şi om, dar cum poate acea singură *Mitzva* (poruncă) să conțină toate *Mitzvot* între om şi Dumnezeu, care sunt esența şi marea majoritate a legilor?"

El scrie aici "Despre un convertit care a venit în fața lui Hillel (*Shabbat* 31) şi i-a spus: 'Învață-mă toată Tora în timp ce stau într-un picior.' Şi el a răspuns 'Ceea ce urăşti, nu-i fă prietenului tău (traducere a 'iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți') şi restul este comentariu; du-te şi studiază.'"

"Aici înaintea noastră este o lege clară, că în toate cele 612 porunci şi în toate scrierile din Tora nu este niciuna preferată poruncii 'Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți'... din moment ce el spune anume 'restul este comentariu; du-te şi studiază.' Asta înseamnă că restul Torei înseamnă interpretări ale acelei singure porunci, că porunca să-ți iubeşti prietenul ca pe tine însuți nu ar fi putut fi desăvârşită fără ele."

Noi ar trebui să înțelegem de ce, atunci când convertitul i-a spus în limba sacră (Ebraica), "Învață-mă toată Tora în timp ce stau într-un picior", Hillel nu i-a răspuns în limba sacră, ci i-a răspuns în limba traducerii (Aramaica) şi i-a spus "Ceea ce urăşti, nu-i fă prietenului tău."

Ar trebui să înțelegem de asemenea că în Tora este scris „Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți", care este o *Mitzva* pozitivă (porunca de a face o acțiune), dar Hillel a vorbit în termeni negativi (porunca de a evita o acțiune) căci i-a spus, „Ceea ce urăşti, nu-i fă prietenului tău," care este o formulare negativă.

În cartea „*Dăruirea Torei*", se explică măreția şi importanța porunci „Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți", deoarece scopul creației este să facă bine creaturilor Sale şi ele să simtă încântare şi plăcere fără nicio lipsă. Este o regulă conform căreia *orice ramură doreşte să se asemene rădăcinii ei*. Şi din moment ce rădăcina noastră este Creatorul, care a creat toate creaturile, El nu are nicio deficiență sau nevoie să primească ceva de la cineva.

De aceea, când creaturile primesc de la cineva, ele se simt ruşinate față de binefăcătorul lor. Aşadar, pentru ca creaturile să nu fie ruşinate în timp ce primesc plăcere şi încântare de la Creator, a fost aranjată chestiunea cu *Tzimtzum* (restricție) în lumile superioare. Aceasta a făcut ca abundența superioară să ne fie ascunsă, astfel încât să nu simțim binele pe care El l-a ascuns în Tora şi *Mitzvot* pe care Creatorul ni le-a dat.

Şi deşi suntem făcuți să credem că plăcerea corporală pe care o vedem înaintea noastră, simțindu-i virtutea şi beneficiul, întreaga lume – însemnând toate creaturile din lume urmăresc cu devotare să obțină plăcerea – totuşi, nu este decât o lumină mică în ele, o foarte mică iluminare comparată cu ceea ce se poate obține respectând Tora şi *Mitzvot*. Este scris despre aceasta în *Zohar* că *Kedusha* (divinitate) susține *Klipot* (carapace). Aceasta înseamnă că dacă *Kedusha* nu ar întreține *Klipot*, acestea nu ar fi putut exista.

Şi este un motiv pentru care *Klipot* trebuie să existe, din moment ce la sfârşit, totul va fi corectat şi va intra în *Kedusha*. Aceasta a fost dată pentru a fi corectată de creaturi, pentru ca având conceptul de timp în ele, pot fi două subiecte în acelaşi subiect, chiar dacă sunt în contrast. Este scris despre aceasta (Introducere la Cartea Zohar, articol 25) „Din acest motiv, sunt două siteme, *Kedusha* şi *ABYA* impură, care sunt opuse una alteia. Aşadar, cum le poate corecta *Kedusha*?"

Aceasta nu este aşa cu omul, care este creat în această lume. Deoarece este o chestiune de timp, ele (cele două sisteme) sunt într-o persoană, dar câte una pe rând. Şi atunci este o cale pentru ca *Kedusha* să corecteze impuritatea. Aceasta este aşa deoarece până la vârsta de treisprezece ani, o persoană atinge voința de a primi care este în sistemul impurității. Apoi, prin angajarea în Tora, începe să primească *Nefesh* de *Kedusha* şi apoi este susținut de sistemul lumilor *Kedusha*.

Totuşi, toată abundența pe care o are *Klipot*, pe care o primeşte de la *Kedusha*, nu este decât o mică lumină care a căzut din cauza spargerii vaselor şi prin păcatul arborelui cunoaşterii, prin care *ABYA* impură a fost creată. Şi totuşi, ar trebui să credem, să ne imaginăm, şi să observăm cum toate creaturile urmăresc cu toată puterea acea lumină mică, şi niciuna nu spune „Mă voi mulțumi cu ce am dobândit." În schimb, fiecare îşi doreşte să adauge la ceea ce are, aşa cum au spus înțelepții noştri „Unul care are o sută doreşte să aibe două sute."

Şi motivul pentru care nu a fost unitate în ei este faptul că nu au avut perfecțiune în ei de la care să pornească. Dar în spiritualitate, lumina superioară ia forma a orice spiritual. De aceea, când o persoană dobândeşte o oarecare iluminare a spiritualității, nu poate spune dacă este la un nivel mic sau mare, deoarece în spiritual, chiar şi nivelul *Nefesh*

de *Nefesh*, care este o parte a *Kedusha* – şi ca şi restul *Kedusha*, este perfecţiune – este unitate chiar şi într-o parte a lui. Asta este aşa deoarece discernămintele „mare" şi „mic" în lumina superioară sunt conform valorii celui care primeşte.

Cu alte cuvinte, depinde de nivelul în care receptorul este capabil să obţină măreţia şi importanţa luminii. Dar nu este nici o schimbare în lumina însăşi, aşa cum este scris ,,Eu Domnul (*HaVaYaH*) nu mă schimb" (aşa cum se explică în „Prefaţa la înţelepciunea Cabala", paragraf 63)

Prin urmare, apare întrebarea „De ce întreaga lume urmăreşte mica lumină care străluceşte în plăcerile corporale, în timp ce pentru plăcerile spirituale, care reprezintă majoritatea încântării şi plăcerii, nu vedem pe nimeni care să dorească să facă asemenea eforturi mari aşa cum o fac pentru corporalitate?". Totuşi, plăcerile corporale sunt în impura *ABYA*. Nu sunt restricţii sau ascunderi asupra lor, şi e intenţionat aşa, sau lumea nu ar fi existat, din moment ce este imposibil să se trăiască fără plăcere.

De asemenea, se extinde de la scopul creaţiei de a face bine creaturilor Sale. De aceea, fără plăcere nu este o existenţă a lumii. Reiese că plăcerea trebuia să fie descoperită în ei. Aceasta nu este aşa cu adăugările, însemnând cu a primi încântarea şi plăcerea mai mult decât pentru întreţinere corpului, care este plăcerea adevărată. Pentru aceasta, au fost restricţii şi ascunderi aşa încât să nu vadă lumina vieţii care este îmbrăcată în Tora şi *Mitzvot*, înainte ca o persoană să se obişnuiască să muncească pentru ca să dăruiască, denumită „echivalenţă de formă." Aceasta este aşa deoarece dacă lumina ascunsă în Tora şi *Mitzvot* ar fi fost revelată, nu ar fi fost loc pentru alegere.

Cu alte cuvinte, unde lumina este revelată, plăcerea pe care cineva ar simţi-o în respectarea Tora şi a *Mitzvot* ar fi sub forma primirii pentru sine. Aşadar, nu ar putea spune că respectă Tora şi *Mitzvot* datorită poruncii Creatorului. Dimpotrivă, ar trebui să respecte Tora şi *Mitzvot* din cauza plăcerii pe care o simte în ele. În timp ce o persoană simte plăcere în păcat, poate calcula că plăcerea este numai o mică lumină în compatraţie cu adevăratul gust al Torei şi *Mitzvot* şi cât este de dificil să înfrângi pofta şi cu cât este mai mare dorinţa, cu atât este mai greu să înduri durerea.

Reiese că în timp ce imensitatea plăcerii în Tora şi *Mitzvot* este

revelată, o persoană nu poate spune „Fac această *Mitzva* deoarece este voința Creatorului," însemnând că vrem să-i dăruim Creatorului prin a respecta *Mitzva* (porunca) sa. În definitiv, fără poruncile Creatorului, el tot ar fi urmat Tora şi *Mitzvot*, dar pentru dragostea de sine şi nu pentru că vrea să-i dăruiască Creatorului.

Acesta este motivul pentru plasarea restricției şi a ascunderii în ceea ce priveşte Tora şi *Mitzvot*. Şi de aceea, întreaga lume urmăreşte plăceri corporale, în timp ce nu au energie pentru plăcerile din Tora şi *Mitzvot*, deoarece plăcerea nu este revelată din motivul menționat mai sus.

Rezultă că în ceea ce priveşte credința, trebuie să ne asumăm importanța din Tora şi *Mitzvot*, şi în general să credem în Creator – că veghează peste creaturile Sale. Aceasta înseamnă că cineva nu poate spune că el nu ține Tora şi *Mitzvot* deoarece nu simte îndrumarea Creatorului, cum dă abundență creaturilor, deoarece şi aici, trebuie să creadă chiar dacă nu o simte.

Aceasta este aşa deoarece dacă ar simți că ghidarea Sa este binevoitoare, nu ar mai fi fost o chestiune de credință acolo. Dar de ce Creatorul a făcut în aşa fel încât să Îl servim cu credință? Nu ar fi fost mai bine dacă L-am fi servit într-o stare de cunoaştere?

Răspunsul este, aşa cum Baal HaSulam l-a spus, că cineva nu ar trebui să se gândească la faptul că Creatorul vrea ca noi să Îl servim cu credință deoarece El nu poate străluci sub forma de cunoaştere. Dimpotrivă, Creatorul ştie că credința este o cale mai de succes pentru noi ca să ajungem la scop, denumit „*Dvekut* (adeziune) cu Creatorul," care este echivalență de formă. Prin asta, vom avea puterea de a primi binele, fără „pâinea ruşinii," însemnând fără ruşine. Aceasta este aşa deoarece singurul motiv pentru care vom vrea să primim încântare şi plăcere de la Creator este acela că vom şti că asta îi va face plăcere Creatorului, şi din moment ce noi vrem să dăruim Creatorului, vrem să obținem încântare şi plăcere de la El.

Aşadar, vedem că principala muncă pe care trebuie să o facem ca să îndeplinim scopul pentru care a fost creată lumea – să facă bine creaturilor Sale – este să ne pregătim ca să primim vasele de dăruire. Aceasta este corecția pentru a face cadoul Regelui desăvârşit, astfel încât ei nu vor simți ruşine la primirea plăcerii. Şi tot răul din noi ne

îndepărtează de binele pe care suntem destinați să îl primim.

Ne-a fost dat remediul Torei şi *Mitzvot* pentru a obține acele *Kelim*. Acesta este înțelesul a ceea ce au spus înțelepții noştri (*Kidushin*, 30) "Creatorul spune 'Am creat înclinația rea; am creat pentru aceasta mirodenia Torei' prin care vom îndepărta toate scânteile de dragoste de sine din el şi vom fi recompensați cu dorința numai de a dărui mulțumire Făuritorului său."

În eseul "*Daruirea Torei*" (Articol 13) el spune "Sunt două părți în Tora 1)*Mitzvot* (porunci) între om şi Dumnezeu şi 2) *Mitzvot* între om şi om. Şi ambele conduc spre acelaşi lucru – să aducă creatura la scopul final de *Dvekut* cu El.

"Mai departe, chiar şi partea practică în ambele este una şi aceeaşi. ...Către cei care respectă Tora şi *Mitzvot Lishma*, nu este nicio diferență între cele două părți ale Torei, chiar şi pe partea practică. Aceasta este deoarece înainte ca cineva să o împlinească, acela este constrâns să simtă orice act de dăruire – fie către altă persoană fie către Creator – ca o deşertăciune dincolo de înțelegere...

"Deoarece aceasta este situația, este rezonabil să credem că partea Torei care se ocupă de relația omului cu prietenul lui este mai capabilă să îl aducă pe acesta la scopul dorit. Aceasta este aşa deoarece munca în *Mitzvot* între om şi Dumnezeu este fixă şi specifică, nu este solicitantă, şi cineva ajunge să se obişnuiască uşor cu ea, şi tot ceea ce este făcut din obisnuinta nu mai este folositor. Dar *Mitzvot* între om şi om sunt schimbătoare şi neregulate şi dorințele îl înconjoară oriunde s-ar întoarce. De aceea, remediul lor este mai sigur şi scopul lor este mai aproape."

Acum înțelegem de ce Rabi Akiva a spus despre versul "Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți" că este "marea regulă a Torei." Este deoarece lucrul important este să fie recompensat cu adeziune cu Creatorul, care este denumit "vas de dăruire," adică echivalență de formă. Şi de aceea remediul Torei şi *Mitzvot* a fost dat, aşa încât prin acesta vom fi capabili să ieşim din dragostea de sine şi să ajungem la dragostea pentru ceilalți, deoarece primul stadiu este dragostea între o persoană şi prietenul său, şi apoi putem dobândi dragostea pentru Creator.

Acum putem înțelege ce am întrebat mai sus, de ce atunci când convertitul a venit la Hillel şi i-a spus "Învață-mă toată Tora în timp ce eu

stau într-un picior", Hillel nu i-a răspuns în limba sfântă, aşa cum a fost întrebat "Învață-mă toată Tora în timp ce eu stau într-un picior", ci i-a răspuns în limbajul interpretărilor (Aramaic) "Ceea ce urăşti, nu-i fă prietenului tău" (interpretare a "Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți."). Şi mai este mult de înțeles, din moment ce în Tora este scris "Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți", care este o *Mitzva* pozitivă (porunca de a face o acțiune), în timp ce răspunsul dat convertitului a fost într-un limbaj negativ "Nu face" deoarece i-a spus "Ceea ce urăşti, nu fă prietenului tău."

Conform cu ceea ce s-a explicat despre importanța *Mitzva* "Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți", în explicația sa a cuvintelor lui Rabbi Akiva, care a spus că "Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți" este marea regulă a Torei, că anume această *Mitzva* are puterea să-i aducă cuiva remediul pentru a ajunge la dragostea pentru Creator, din acest motiv, când convertitul a venit la Hillel şi i-a spus "Învață-mă întreaga Tora în timp ce stau într-un picior" a vrut să-i spună regula "Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți", aşa cum este scris în Tora. Totuşi, a vrut să îi explice grava nedreptate denumită "calomnie", care este chiar mai aspră decât *Mitzva* "Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți."

Mitzva "Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți" îi dă lui puterea să biruiască şi să iasă din dragostea de sine, ieşind din dragostea de sine el obține dragostea pentru Creator.

Prin urmare, dacă el nu se angajează în *Mitzva* "Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți", el este într-o stare de "a sta şi a nu face nimic. "Nu a progresat în ieşirea din dominația dragostei de sine, dar nici nu a regresat. Cu alte cuvinte, deşi nu a dăruit dragoste altora, el nici nu a recidivat şi nu a făcut nimic ca să trezească ura față de ceilalți.

Totuşi, dacă îşi calomniază prietenul, prin asta recidivează. Nu numai că nu se angajază în dragostea pentru ceilalți, el face contrariul – se angajează în acțiuni care provoacă ura față de ceilalți calomniindu-i pe prieteni. În mod natural, cineva nu-l calomniază pe cel pe care îl iubeşte, deoarece asta separă inimile. De aceea, nu dorim să-l calomniem pe cel pe care îl iubim ca să nu stricăm dragostea dintre noi, deoarece calomnia pricinuieşte ură.

De aceea rezultă că gravitatea nedreptății calomniei este aceea că

dragostea de prieteni aduce dragostea pentru Creator. Dar ura față de ceilalți aduce ura față de Creator, şi nu este nimic mai rău în lume decât ceea ce aduce ură față de Creator. Dar când o persoană păcătuieşte cu alte păcate şi nu-şi poate răzbi dorința de a primi deoarece este scufundată în dragostea de sine, asta tot nu o face să Îl urască pe Creator. De aceea, este scris despre restul nedreptăților "Eu sunt Domnul care locuieşte cu ei în mijlocul impurității lor." Dar în ceea ce priveşte calomnia, prin această acțiune el ajunge să Îl urască pe Creator, care este actul opus al dragostei pentru ceilalți.

Acum putem să înțelegem cuvintele lui Rabi Yohanan în numele lui Rabi Yosi Ben Zimra: "Oricine calomniază este ca şi cum ar nega învățătura". Se poate întâmpla ca bârfa să facă pe cineva să nege învățătura? Totuşi, deoarece îl face să Îl urască pe Creator, neagă însuşi scopul creației – de a face bine. Şi vedem că cineva care face bine altuia şi îi dă mai multă încântare şi plăcere de fiecare dată, cu siguranță îl iubeşte. Dar când o persoană bârfeşte, asta o aduce la ura față de Creator. Aşadar, această persoană neagă chiar scopul creației – de a face bine.

Acum putem să înțelegem şi ce am întrebat despre ce a spus Rav Hasada în numele domnului Ukva: "Oricine calomniază, Creatorul spune, 'el şi cu Mine nu putem locui în lume.'" Este posibil ca bârfa să-L facă pe Creator să nu stea în lume cu el?

Aşa cum am spus mai sus, cineva care calomniază ajunge să-L urască pe Creator. Precum în corporalitate, o persoană poate fi într-o casă cu multe persoane şi să fie totuşi indiferentă dacă sunt oameni buni sau nu. Dar când îl vede acolo pe cel care îl urăşte, imediat fuge de acolo, deoarece nu poate sta în aceeaşi cameră cu cel ce îl urăşte. În acelaşi fel, spunem că cu cineva care ajunge să Îl urască pe Creator, Creatorul nu poate fi în lume.

Putem întreba „Dar şi cineva care fură ceva de la prietenul lui provoacă ura prietenului său, deoarece acela de la care s-a furat află că el a furat, va vedea că acesta este cel ce îl urăşte?" Sau, putem spune că chiar dacă nu va şti niciodată cine l-a furat, însuşi hoțul, în loc să se angajeze în dragostea pentru ceilalți, se angajează în actul opus, în ura față de ceilalți, prin care el se scufundă mai adânc în dragostea de sine. Şi totuşi, ei nu spun că furatul e la fel de rău ca şi calomnia. De asemenea, înseamnă că a

jefui nu este la fel de rău cu a calomnia.

Răspunsul ar trebui să fie că cineva care se apucă de furat sau jefuit nu fură sau jefuieşte din cauza urii. Motivul este acela că iubeşte banii sau bunurile importante, şi de aceea fură şi jefuieşte, nu pentru că urăşte, Doamne fereşte. Dar în ceea ce priveşte calomnia (bârfa), nu este dintr-un capriciu ci numai din ură.

Este aşa cum Rish Lakish a spus (*Arachin* 15) „Rish Lakish a spus 'De ce este scris 'Dacă şarpele muşcă fără să şoptească, nu este niciun avantaj pentru cel cu limba? Pe viitor, toate animalele vor veni la şarpe şi îi vor spune 'Leul vânează şi mănâncă; un lup vânează şi mănâncă. Dar tu, ce plăcere ai tu?' El le va spune, 'Şi care este avantajul celui cu limba?'''

RASHI interpretează „'un leu vânează şi mănâncă' toți cei ce la fac rău oamenilor simt plăcere. Leul vânează şi mănâncă. El mănâncă ceea ce este viu. Şi dacă un lup vânează, ucide mai întâi şi apoi mănâncă. Are plăcere. Dar pentru tine, ce plăcere este în a-i muşca pe oameni? Şarpele a răspuns 'şi care este avantajul aceluia cu o limbă? Cel care calomniază, ce plăcere are el? Similar, când muşc, nu am nicio plăcere.'"

Cu cele spuse mai sus, putem vedea că este o diferență între a le face rău oamenilor deoarece cineva simte plăcere, precum leul sau lupul, care nu au dorința de a face rău deoarece urăsc oamenii, ci din cauza dorinței, din moment ce primesc plăcere de la oameni. Aşadar, motivul pentru care le fac rău celorlalți este din dorință.

Nu este aşa cu calomnia. Cineva nu primeşte nicio recompensă din asta, ci este un act care produce ura pentru oameni. Şi conform regulei "Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți", unde de la dragostea pentru om cineva ajunge la dragostea pentru Creator, rezultă că de la ura față de oameni cineva ajunge la ura față de Creator.

Similar, găsim aceste cuvinte (*Berachot* 17a): "'Frica de Domnul este începutul înțelepciunii; o bună înțelegere o au toți cei ce le fac.' Nu au spus 'Acela ce' ci 'cei ce le', cei ce fac *Lishma* (pentru numele Ei) şi nu cei ce fac *Lo Lishma* (nu pentru numele ei). Şi oricine care face *Lo Lishma*, este mai bine pentru el dacă nu s-ar fi născut. În Tosfot, întreabă 'şi dacă cel ce spune ar trebui să spună 'Rav Yehuda a spus ''Rav a spus 'Cineva trebuie să se angajeze în permanență în Tora şi *Mitzvot*, chiar şi în *Lo Lishma*, şi din *Lo Lishma* va ajunge *la Lishma*.'''" Ar trebui să spunem 'aici avem de-a

face cu cineva care studiază numai pentru a-şi enerva prietenii, şi acolo a fost despre cineva care studiază pentru a fi respectat.'"

Ar trebui să înțelegem răspunsul din Tosfot, atunci când spune că trebuie să facem diferența între *Lo Lishma* pentru a enerva şi *Lo Lishma* pentru a fi respectat, adică pentru a-l numi „Rabbi" şi tot aşa. Ar trebui să înțelegem asta conform regulii pe care Rabbi Akiva a spus-o "Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți este marea regulă a Torei". Prin ceea ce explică în eseul "*Dăruirea Torei*", este deoarece prin această *Mitzva* (poruncă) va obține dragostea pentru ceilalți, şi din asta va ajunge la dragostea pentru Creator.

De aceea, cineva trebuie să încerce să iasă din dragostea de sine, şi apoi va fi capabil să se angajeze în Tora şi *Mitzvot Lishma*, însemnând pentru a dărui şi nu pentru propriul beneficiu. Şi aceasta se face prin respectarea Torei şi *Mitzvot*. Aşadar, atâta timp cât nu iese din dragostea de sine, nu se poate angaja în *Lishma*. Şi deşi se angajează în dragostea de sine, este putere în a ține Tora şi *Mitzvot* pentru a ieşi din dragostea de sine şi din asta mai târziu să ajungă la dragostea pentru Creator, moment în care el va face totul pentru a dărui.

Să ajungă la *Lishma* este posibil numai când se angajează în Tora şi *Mitzvot* pentru a fi respectat. Aceasta înseamnă că el studiază dar tot nu poate lucra în beneficiul altora, deoarece nu a obținut calitatea de dragoste pentru ceilalți. De aceea, angajarea în Tora şi *Mitzvot* îl va ajuta să obțină calitatea de a-i iubi pe ceilalți.

Dar când studiază pentru a enerva, ceea ce este un act opus dragostei pentru ceilalți, respectând Tora şi *Mitzvot* pentru ura față de ceilalți, ca să enerveze, cum pot fi două chestiuni opuse în acelaşi loc? Adică este spus că Tora ajută în obținerea dragostei pentru ceilalți când cineva face un act de dăruire – chiar dacă intenția este de a primi un privilegiu, Tora îl sprijină de asemenea spre intenția de a obține dorința de a dărui. Dar aici se angajează în exact opusul, în ura față de ceilalți. Cum poate asta cauza dragoste pentru ceilalți?

Este aşa cum am spus despre diferența între un hoț sau un tâlhar şi un calomniator. Hoții şi tâlharii iubesc banii, aurul, şi alte lucruri importante. Nu au nicio treabă personală cu individul însuşi. Cu alte cuvinte, hoții şi tâlharii nu au niciun gând sau considerație pentru

persoana însăşi, dar gândurile lor sunt concentrate de pe unde pot lua mai mulți bani mai uşor, şi cu o greutate mai mare pentru ca poliția să-i descopere ca hoți şi tâlhari. Dar nu se gândesc niciodată la persoana însăşi.

În ceea ce priveşte calomnia, totuşi, cineva nu are considerație asupra actului în sine când calomniază. Dimpotrivă, singurul său gând este să-şi umilească prietenul în ochii lumii. Aşadar, singurul gând este unul de ură. Este o regulă că cineva nu-l calomniază pe cel pe care îl iubeşte. De aceea, este tocmai calomnia cea care cauzează ura față de ceilalți, care duce mai târziu la ura față de Creator. Din acest motiv, calomnia este o chestiune foarte gravă, care aduce de fapt distrugerea lumii.

Acum vom explica măsura calomniei – cum şi cât de mult este considerat calomnie, dacă un cuvânt sau o propoziție spuse despre un prieten se consideră calomnie. Găsim această măsură în răspunsul lui Hillel către convertit "Ceea ce urăşti, nu face prietenului tău". Aceasta înseamnă că cu fiecare cuvânt pe care vrei să îl spui despre prietenii tăi, observă şi consideră dacă ai urî dacă asta s-ar fi spus despre tine. Cu alte cuvinte, dacă tu nu ai avea plăcere din aceste cuvinte "nu face asta prietenului tău."

Aşadar, atunci când cineva doreşte să spună ceva despre un prieten, ar trebui imediat să se gândească "Dacă asta ar fi spus despre mine, aş urî eu acel cuvânt?" "Nu-i fă prietenului tău", aşa cum i-a spus Hillel convertitului. De aici ar trebui să învățăm măsura calomniei pe care ne este interzis să o spunem.

Şi cu cele spuse mai sus, putem înțelege de ce Hillel a vorbit cu un convertit în limbajul interpretărilor şi nu în limba sfântă (Ebraica), exact cum pentru convertit, care i-a spus (în ebraică) "Învață-mă toată Tora în timp ce stau într-un picior." În schimb, el a vorbit în limbajul interpretării, însemnând că ceea ce i-a spus a fost "Ceea ce urăşti, nu fă prietenilor tăi" (în aramaică), interpretare a "Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți."

În primul rând, ar trebui să înțelegem ce implică limba interpretărilor față de noi. Ari a spus (*Talmud Eser Sefirot* Partea 15, p 1765) "'Şi Domnul Dumnezeul a cauzat un somn adânc' este interpretare în *Gematria* [*Tardema* (somn) = *Targum* (interpretare)], şi se consideră *Achoraim* (posterior)." Asta înseamnă că limba sfântă (Ebraica) este denumită

Panim (anterior) şi interpretarea (Aramaica) este denumită *Achoraim* (posterior).

Panim înseamnă ceva ce iluminează sau ceva întreg. *Achor* (spate) înseamnă ceva care nu luminează sau este incomplet. În limba sfântă, care este denumită *Panim,* este scris „Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți," ceea ce este unitate deoarece prin dragostea pentru om se ajunge la dragostea pentru Creator, care este îndeplinirea scopului, deoarece cineva trebuie să dobândească *Dvekut* (adeziune), aşa cum este scris „Şi să te alipeşti Lui."

Dar interpretarea a „Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți" pe care Hillel i-a spus-o „Ceea ce urăşti, nu-i face prietenului tău", ar trebui să spunem că se referă la calomnie, care este despre negație, că bârfa este interzisă deoarece aduce ură, şi de la asta, cineva poate ajunge la ura de Creator. Totuşi, asta încă nu este considerată unitate deoarece prin a nu calomnia, cineva tot nu ajunge la dragostea pentru ceilalți şi de la dragostea pentru ceilalți va ajunge la unitate, denumită *Dvekut* cu Creatorul.

Totuşi, de aceea calomnia este mai rea, deoarece nu numai că nu implică dragostea pentru ceilalți, face opusul – se ocupă cu ura față de ceilalți. Din acest motiv, când învățăm grupul să înceapă munca, ei sunt prima dată învățați cum să nu strice şi să-i facă rău grupului. Aceasta se numeşte „evitare." Altfel, vei face rău grupului făcând lucruri care dăunează.

De aceea Hillel a spus celui convertit care a venit la el numai interpretarea a „Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți": 1) Deoarece este mai dăunător când se calomniază, deoarece cauzează ură, care este opusul dragostei pentru ceilalți. 2) Deoarece este mai uşor de respectat, deoarece asta este numai „stai şi nu fă." Dar „Iubeşte-ți prietenul" este „ridică-te şi fă", când unul trebuie să facă acțiuni ca să-şi întrețină dragostea de prieteni.

Totuşi, la urma urmei există excepții: oamenii care vor să-L servească pe Creator personal. Unei persoane i se spune că „Iubeşte-ți prietenul", care este regula pe care a spus-o Rabi Akiva, cum e mai sus menționat, că acea dragostea pentru ceilalți o poate aduce la dragostea pentru Creator. Acesta este principalul scop – că cineva va avea vase de dăruire şi că în

aceste vase el va fi capabil să primească încântare şi plăcere, care este scopul creației, să facă bine creaturilor sale.

Şi două metode în educație se extind din asta:

1. Concentrând studiul pe a nu calomnia deoarece este cea mai rea nedreptate.

2. Concentrând educația pe „iubeşte-ți prietenul", deoarece asta va aduce omul la dragostea pentru ceilalți, şi de la dragostea pentru ceilalți va junge la dragostea pentru Creator, şi de la dragostea pentru Creator poate primi scopul creației – să facă bine creaturilor Sale. Aceasta este aşa deoarece va avea deja vasele potrivite pentru a primi abundența superioară, aşa cum va avea vase de dăruire, pe care le-a obținut prin dragostea pentru ceilalți. Şi apoi nu va mai fi loc pentru calomnie.

În ceea ce priveşte calomnia, *Zohar* spune că şarpele ce a calomniat femeia, a cauzat moartea lumii. Spune acolo că sabia ce consumă totul este pregătită pentru oricine cu o sabie pe limba sa, însemnând cel ce calomniază. Şi *Zohar* trage concluzia „Aşa cum este scris 'Aceasta va fi legea leprosului' căci chinuri vin pentru cel ce bârfeşte." Prin urmare, a început cu moartea şi a terminat în chinuri, ceea ce înseamnă că numai chinuri vin şi nu moartea.

Cu siguranță, sunt explicații pentru înțelesul literal. Dar în muncă, ar trebui să interpretăm că chinurile şi moartea sunt unul şi acelaşi lucru. Cu alte cuvinte, scopul muncii este de a obține *Dvekut* cu Creatorul, să ne alipim la Viața Vieților. Făcând asta, vom avea vase potrivite pentru primirea plăcerii şi încântării care se găsesc în scopul creației, de a face bine creaturilor Sale. Şi prin calomnie, el ajunge să-L urască pe Creator, şi nu este o separare mai mare decât aceasta. Şi, cu siguranță, prin asta el se separă de Viața Vieților.

Aşadar, acolo unde ar fi trebuit să primească încântare şi plăcere de la Creator, el primeşte opusul. Cu alte cuvinte, în locul plăcerii, devine chin (în ebraică ,,plăcere,, şi „chin,, conțin aceleaşi litere). Acesta este înțelesul că prin calomnie vin chinurile în locul plăcerilor. Acesta este înțelesul a „Cei păcătoşi în viețile lor sunt numiți morți", deoarece ei sunt separați de Viața Vieților. Prin urmare, în muncă, moartea şi chinurile sunt acelaşi lucru.

Cu alte cuvinte, dacă cineva se alipeşte de Viața Vieților, el primeşte

abundență de la El. Și dacă este din contră și el se separă de El, atunci este plin de chinuri când ar fi trebuit să fie plin de plăceri.

Cu cele spuse mai sus, putem interpreta ce au spus (*Arachin* 15) „În vest spun: Discursul celui de-al treilea omoară trei: îl omoară pe cel care spune, pe cel care ascultă, și pe cel despre care se spune." Știm cuvintele înțelepților noștri „Tora, Israel și Creatorul sunt una." Asta înseamnă, așa cum este explicat în carte, *Fructul unui înțelept* (Partea 1 p 65), că Israel este acela care vrea să se lipească de Creator. El obține asta prin cele 613 *Mitzvot* (porunci) ale Torei, moment la care el este recompensat cu Tora, care este numele Creatorului. Și apoi, totul devine unul. Prin urmare, unul ce calomniază cauzează moartea a trei: 1) a celui care spune; 2) a celui ce ascultă; 3) a celui despre care se vorbește.

Cele trei discernăminte trebuie făcute între o persoană și prietenul ei.

Totuși, și între o persoană și Creator există chestiunea calomniei, așa cum am menționat în ceea ce privește „Tora, Israel, și Creatorul sunt una." Când o persoană vine și se uită în Tora, vede toate aceste lucruri bune pe care Creatorul ni le-a promis în respectarea Torei. De exemplu, este scris „Căci asta este viața ta" și este de asemenea scris, „Sunt mult mai dorite decât aurul, sunt mai dulci decât mierea care picură din fagure", sau alte astfel de versuri. Dacă o persoană nu este recompensată și nu o simte, aceasta se numește „defăimând Creatorul."

Prin urmare, trei discernăminte ar trebui făcute aici: 1) Persoana care calomniază 2) Tora; 3) Creatorul.

Când o persoană se uită în Tora, dacă nu este răsplătită, nu vede plăcerea și încântarea în care este îmbrăcată în Tora și se oprește din studiul Torei deoarece spune că nu a găsit niciun înțeles în aceasta. Așadar, vorbind de Tora, ea Îl calomniază pe Creator.

Prin urmare ea necinstește trei chestiuni: Tora, Israel și Creatorul. Acolo unde acela ar trebui să depună efortul să facă unificarea a „Sunt unul" – ca ei toți să strălucească, însemnând că discernământul lui Israel va obține unificarea că întreaga Tora este numele Creatorului – ea cauzează separare în asta, prin calomnie.

O persoană trebuie să creadă deasupra rațiunii că ceea ce ne promite Tora este adevărat și că singura greșeală este în noi – că suntem încă nepotriviți să primim plăcerea și încântarea, denumite „lumina ascunsă"

sau „aromele Torei şi *Mitzvot*", aşa cum este scris în *Zohar* că întreaga Tora este numele Creatorului.

Pentru a obține asta, avem nevoie de vase de dăruire, să avem echivalență de formă între lumină şi *Kli* (vas). Obținerea vaselor de dăruire se face prin dragostea de prieteni. Este aşa cum Rabbi Akiva a spus „Iubeşte-ți aproapele ca pe tine însuți este marea regulă a Torei", deoarece prin ea ajungem la dragostea pentru ceilalți, şi prin dragostea pentru ceilalți ajungem la dragostea pentru Creator şi dragostea pentru Tora. Tora este denumită „un dar", şi darurile sunt dăruite celor dragi. Opusul acesteia este calomnia care cauzează ura față de oameni şi ura față de Creator, aşa cum am spus mai sus.

Acum putem înțelege ceea ce au spus înțelepții noştri despre calomnie „Vorba celui de-al treilea omoară trei: omoară pe cel ce spune, pe cel ce aude şi pe cel despre care se vorbeşte." RASHI interpretează că din ură se provoacă şi se omoară unul pe altul. Putem înțelege că asta se aplică unei persoane şi prietenului său, dar cum se aplică asta unei persoane şi Creatorului?

Când o persoană se uită în Tora şi spune Torei că nu vede sau nu simte plăcerea şi încântarea pe care Creatorul a spus că le dă poporului lui Israel, ea îl calomniază pe Creator. Sunt trei lucruri acolo: persoana care spune, receptorul, însemnând Tora, şi cel despre care s-a spus, însemnând Creatorul. Şi din moment ce o persoană se angajează în dragostea pentru ceilalți, ea obține dragostea pentru Creator şi dragostea pentru Tora, în acea stare, Creatorul împarte peste el viață, aşa cum este scris „Deoarece cu Tine este sursa vieții." Aceasta este din partea *Dvekut* (adeziune), aşa cum este scris „Şi tu cel ce te alături."

În acea stare, cineva este recompensat cu legea vieții. Dar prin calomnie, viața de la Creator, pe care ar fi trebuit să o primească, îi este ascunsă. Aşadar, 1) viața din Tora – acolo unde ar fi trebuit să fi simțit Tora a vieții – îi este ascunsă, 2) el însuşi devine fără viață, şi asta se consideră că este omorât, şi 3) viața se opreşte în trei locuri. Şi prin dragostea față de ceilalți, viața curge din două locuri şi el este cel ce primeşte viața.

GRAVITATEA DE A PREDA TORA CELOR CE VENEREAZĂ IDOLII

Articol Nr. 17, 1986-87

Înțelepții noştri au spus (*Hagigah* 13), „Rav Ami a spus, 'Cuvintele Torei nu trebuie date celor ce se închină la idoli, aşa cum este scris 'nu a făcut astfel cu nicio națiune; şi decretele sale, ei nu le-au ştiut.' În Sanhedrin (59), Rabbi Yohanan a spus, 'Un închinător la idoli ce se angajează în Tora trebuie să moară, aşa cum este scris 'Moise ne-a poruncit o lege, o moştenire.' Noi suntem moştenitorii, nu ei'"

Gemarah întreabă, "Rabbi Meir spune, 'Cum aşa? În definitiv şi un închinător la idoli ce se angajează în Tora este precum un mare preot, aşa cum este scris, 'dacă omul le va face, va trăi după ele.' Nu spune preoți, Leviți sau Israel ci un om. Asta înseamnă că şi un închinător la idoli ce se angajează în Tora este precum un mare preot."

Trebuie să o înțelegem în muncă, conform regulii că în muncă învățăm toată Tora într-o singură persoană. *Zohar* spune că fiecare persoană, însăşi, este o mică lume. Asta înseamnă că este alcătuită din toate cele şaptezeci de națiuni ale lumii. Atunci ce este "Israel" şi ce sunt "cei ce venerează idolii" într-o singură persoană?

O altă întrebare referitoare la cuvintele lui Rabbi Meir este că el aduce exemplu din versul, "Dacă un om le ține, va trăi după ele." Cu toate acestea, Rabbi Shimon spune, "un om se referă la Israel," şi aduce ca probă versul, "Sunteți numiți oameni, şi națiunile lumii, nu." Atunci cum de susține Rabbi Meir că cuvântul "om" se referă la cei ce venerează idolii? Tosfot vrea să explice în Sanhedrin că este o diferență între "om" şi "omul."

RASHI interpretează că nu ar trebui să se înțeleagă greşit despre ce a spus Rabi Shimon, adică "Om înseamnă Israel." Este simplu, nu îl contrazice pe Rabi Shimon – că un om se referă în mod specific la Israel. De asemenea, trebuie să înțelegem marea diferență dintre Rabbi Yohanan şi Rabbi Meir, când Rabbi Yohanan spune "Un închinător la idoli ce se angajează în Tora trebuie să moară," şi conform lui Rabbi Mair, nu este ca

unul obişnuit al lui Israel ci precum un mare preot. Se poate ca acesta să fie mai mare decât un om de rând din Israel?

Zohar spune (*Aharei*, p 103, şi în Comentariul *Sulam*, paragraf 289), "Rabbi Elazar l-a întrebat pe Rabbi Shimon, tatăl său. Este scris, 'Nu a făcut astfel cu nicio națiune.' Totuşi, trebuie să întrebăm aceasta din moment ce este scris 'El şi-a dat cuvântul în fața lui Iacob,' de ce spune el, 'legile Lui şi decretele Lui către Israel'?"

Aceasta are un dublu înțeles. Şi de vreme ce Tora este ascunsă, sublimă şi prețioasă, chiar Numele Său, întreaga Tora este ascunsă şi revelată, adică, în aceasta este un înțeles ascuns şi unul literar în Numele Lui.

De aceea, Israel este în două grade, ascuns şi revelat. Am învățat că nivelele se leagă unu de celălalt: 1) Creatorul, 2) Tora, 3) Israel. De aceea este scris, "şi-a dat cuvântul față de Iacob, legile şi decretele Sale către Israel." Sunt două nivele. Unul este revelat: nivelul lui Iacob, şi unul este ascuns, nivelul lui Israel. Şi ce implică textul prin asta? El răspunde, "oricui este circumcis şi înscris în Numele Sfânt îi sunt date lucrurile revelate ale Torei." Acesta este înțelesul a ceea ce este scris, "şi-a dat cuvântul față de Iacob."

Totuşi, "legile şi decretele Sale către Israel," este un nivel înalt. De aceea, "legile şi decretele Sale către Israel" sunt secretele Torei. Legile Torei, şi secretele Torei, nu trebuie să fie descoperite cu excepția celor ce sunt la un nivel suficient de înalt. Şi doarece Israel este astfel, adică ei dezvăluie Tora numai celui ce este la un nivel superior, cu atât mai puțin Națiunilor ce venerează idoli.

În paragraful 303, este scris, "vino şi vezi că primul lucru din Tora ce le este dat bebeluşilor este alfabetul. Aceasta este ceva ce oamenii lumii nu ajung să-şi dorească şi nici nu pot să-şi imagineze în înțelegerea lor." Pentru a înțelege cele de mai sus, trebuie mai întâi să ştim ce este Israel şi ce este unul care venerează idolii în muncă.

Înțelepții noştri au spus despre versul (*Shabat* 105b), "Nu va fi un Dumnezeu străin în tine, nici nu te vei pleca în fața Dumnezeu străin." Ce este un Dumnezeu străin în corpul omului? Este "înclinația rea." Asta înseamnă că unul ce venerează idolii este denumit "înclinația rea". Urmează că atunci când se vorbeşte de un singur corp, atunci venerarea

idolilor denumită "un alt Dumnezeu" sau "un Dumnezeu străin," este în întregime în interiorul omului. În consecință trebuie să discernem între unul ce slujeşte idolilor într-o persoană, ceea ce este înclinația rea, şi discernământul lui Israel care este înclinația bună.

Totuşi, trebuie să înțelegem de ce această tendință, ce îl tentează pe cineva să se distreze şi să se bucure de viață este numit "rău." În definitiv îi spune unei persoane "dacă mă asculți pe mine te vei bucura de viață." Aşadar, de ce i se spune "înclinația rea" sau "un Dumnezeu străin"? De asemenea, care este legătura între idolatrie şi înclinația rea şi de ce este denumită "Dumnezeire" şi este prețuită şi venerată atunci când cineva serveşte idolilor?

Este ştiut că sunt doi regi în lume: 1) Regele regilor, 2) un rege bătrân şi prost, adică înclinația rea. Sunt denumite de asemenea "două autorități": 1) autoritatea Creatorului, 2) autoritatea omului.

Înțelepții noştrii au spus că atunci când se naşte o persoană, se naşte imediat cu înclinația rea, aşa cum este scris, "păcatul se ghemuieşte la uşă." În *Zohar*, asta înseamnă că imediat ce iese din pântec, înclinația rea vine la el. Cu alte cuvinte, trebuie interpretat că imediat, din ziua în care cineva este născut, serveşte înclinației rele dinăuntrul său cu inima şi sufletul său.

Totuşi, este ştiut că înclinația rea este numai dorința de a primi din interiorul nostru, aşa cum a fost explicat în "introducerea la cartea *Zohar*." Şi imediat ce se naşte cineva, singurul să scop este să servească dorința de a primi. Asta înseamnă că toate simțurile sale se concentrează pe cum să servească regele nebun şi prost. De asemenea, cineva se pleacă înaintea sa şi a se pleca înseamnă că îşi subjugă mintea şi rațiunea în fața lui.

Asta înseamnă că uneori aude că ar trebui să-l slujească pe Regele tuturor regilor, şi, în anumite momente, mintea şi inima conclud că motivul pentru care ne naştem nu este acela de a servi dorinței de a primi. Şi totuşi, îşi subjugă opinia şi spune, "deşi rațiunea mea îmi spune că nu merită să mă ostenesc şi să servesc dorința de a primi toată viața, ci, din contră merită să îl servesc pe Creator, merg deasupra rațiunii. Cu alte cuvinte, corpul îmi spune "aruncă tot ce ai primit de la cărți şi autori că trebuie să îl serveşti pe Creator." Dimpotrivă, precum atunci la fel acum, să nu disprețuieşti dorința de a primi, ci serveşte-i cu inima şi sufletul."

Rezultă că cineva se pleacă în fața dorinței de a primi deoarece subjugarea rațiunii înseamnă a te "pleca." Şi se consideră că astfel o persoană slujeşte unui Dumnezeu străin care este un străin pentru *Kedusha* (divinitate). El este de asemenea, numit "Dumnezeu străin", deoarece este un străin pentru *Kedusha*.

În acel moment, o persoană care îi slujeşte este denumit străin sau "slujitor al idolilor," şi acesta este Dumnezeul străin în corpul unui om. Cu alte cuvinte, Dumnezeul străin nu este ceva în afară, că serveşte ceva în afara propriului corp. Este un gând, că asta este defapt considerată că ar comite idolatrie. Dimpotrivă, *servind şi lucrând pentru corpul său, denumit "dorința de a primi," înăuntrul corpului omului, se consideră că persoana comite idolatrie și este numită "străin" sau „inchinătoare la idoli."*

Aceasta este aşa deoarece ea nu are nicio conexiune cu *Kedusha*, deoarece Creatorul este denumit *Kadosh* (sfânt), aşa cum este scris "vei fi sfânt aşa cum eu, Domnul sunt sfânt." Înseamnă că trebuie să "fii dedicat." (este scris în Article No. 16, 1986/87). Din moment ce Creatorul este cel ce dăruieşte, pentru a avea *Dvekut* (adeziune) cu El, denumită "echivalența formei," o persoană trebui să dăruiască de asemenea, şi asta este denumită *Kedusha* (divinitate).

Prin urmare rezultă că unul ce serveşte şi lucrează pentru dorința de a primi crează un obiect, însemnând că acesta este Dumnezeul lui. Vrea să îi slujească numai lui cu inima şi sufletul, şi în tot ceea ce face, chiar şi un act de dăruire, nici nu consideră actul de dăruire decât conform beneficiului pe care dorința sa de a primi îl va avea din acesta. Nu îşi deviază atenția de la aceasta, Doamne fereşte, dar aderă la credința sa că aceasta este tot ce trebuie servit.

Chiar dacă mintea lui găseşte că nu merită să îl servească, tot nu are puterea să-şi învingă Dumnezeul, pe care l-a servit din ziua când s-a născut. De aceea este numită "credință," deoarece îşi serveşte dorința de a primi deasupra rațiunii. Şi nu este nici un motiv în lume care să-l poată separa de adeziunea de care este ataşat din ziua în care s-a născut. Acesta este denumit un păgân sau un străin.

Israel înseamnă opusul unui Dumnezeu străin, însemnând *Yashar El* (direct către Dumnezeu). Asta înseamnă că singura sa intenție este ca totul să fie direct către Creator. Cu alte cuvinte, singurul său gând şi

dorință este să vină direct la adeziune cu Creatorul, şi nu vrea să asculte vocea dorinței de a primi. El spune că numele ce i s-a dat dorinței de a primi, "înclinația rea," i se potriveşte deoarece îi aduce numai rău.

Cu alte cuvinte, cu cât încearcă mai mult să-şi satisfacă dorința astfel încât să nu-l obstrucționeze în munca sa de a fi un slujitor al Creatorului, este din contră. El constant se asigură că îi dă ce are nevoie, şi îi dă deoarece crede că făcând asta, se va opri din a-l deranja. Dar apoi vedem este exact opusul – cel ce primeşte creşte defapt mai puternic satisfăcându-şi nevoile, adică devine şi mai rău.

Şi acum vede câtă dreptate au avut înțelepții noştri când au spus (*Beresheet Rabbah* 25, 8), "nu îi face bine celui rău," adică nu-i face bine persoanei rele. Este la fel şi pentru noi care învățăm totul la persoana întâi. Înțelesul este că este interzis să îi faci bine dorinței de a primi, care este înclinația rea, deoarece din fiecare bine pe care i-l face o persoană, are mai multă putere de a-i face rău mai târziu. Şi asta este denumită "întoarcerea unui favor cu un rău." Sunt precum două picături la un loc; în funcție de cât îi slujeşte, asemenea este şi puterea de a-i face rău.

Totuşi, el trebuie mereu să-şi amintească ce este răul pe care i-l pricinuieşte cel ce primeşte. De aceea el trebuie să-şi amintească mereu scopul creației – de a face bine creaturilor Sale – şi să crezi în Creator că poate oferi mulțumire şi fericire nesfârşită. Este scris despre asta, (Malachi 3:10), "'Şi testează-mă acum în asta,' spune Domnul oștirilor, 'dacă nu voi deschide pentru voi ferestrele raiului, şi voi scoate afară binecuvântare până se va revărsa.'"

Motivul pentru care o persoană nu simte încântarea şi plăcerea pe care Creatorul doreşte să o dea, este datorită diferenței de formă între Creator, care este cel ce dăruieşte, şi cel ce primeşte. Asta cauzează ruşine când se primeşte încântarea şi plăcerea. Pentru a evita teama ruşinii, a fost o corecție denumită *Tzimtzum* (restricție) să nu se primească decât dacă este pentru a dărui plăcere Celui ce l-a făcut. Aceasta este denumită "echivalență de formă" aşa cum au spus înțelepții noştri, "Aşa cum El este milostiv, tu eşti milostiv."

Asta înseamnă că aşa cum Creatorul este cel ce dăruieşte şi nu este nicio recepție în El – căci de la cine să primească El? – omul, de asemenea, ar trebui să ajungă la nivelul de a nu dori să lucreze pentru sine, ci să-şi

ţină toate gândurile şi dorinţele pentru a face plăcere Creatorului său. Şi atunci primeşte *Kelim* (vase) potrivite pentru a primi abundenţa superioară, care este numele general al împlinirii şi fericirii pe care Creatorul a dorit să o ofere creaturilor sale.

În general, abundenţa se împarte în cinci discernăminte denumite *NRNHY*. Uneori sunt denumite *NRN*. De asemenea, abundenţa superioară este denumită *Neshama* (suflet), şi cel ce primeşte *Neshama* este denumit *Guf* (corp), dar acestea nu sunt nume fixe, ci depind de context.

Deci cine este cel ce obstrucţionează primirea încântării şi plăcerii mai sus menţionate? Aceasta este dorinţa de a primi. Obstrucţionează şi nu ne lasa să ieşim în afara autorităţii sale, denumită "a primi pentru a primi." La nivelul acestui discernământ a avut loc restricţia – pentru a corecta vasele de primire pentru ca ele să fie pentru dăruire, la acel moment el fiind similar cu Cel ce dăruieşte.

Şi este echivalenţă de formă aici, denumită *Dvekut*. La acel moment, prin *Dvekut* cu Creatorul, o persoană este considerată vie, deoarece este ataşată de Viaţa Vieţilor. De aceea înţelepţii noştri au spus, "cei ticăloşi – în timpul vieţilor lor sunt numiţi morţi."

Astfel, ne este clar cine ne obstrucţionează din a primi viaţă: este numai recepţia din noi, şi ar trebui să determinăm aceasta prin calculul de mai sus. Reiese că este asemenea cu toate problemele şi chinurile pe care le suferim în viaţă. Clar, numele, "înclinaţia rea," i se potriveşte, deoarece ne cauzează toate problemele.

Să ne imaginăm o persoană bolnavă care vrea să trăiască. Există numai un singur remediu ce i-ar salva viaţa, prin care ar fi răsplătit cu viaţă, altfel ar trebui să dispară. Şi este o persoană care îl opreşte să-şi ia medicamentul. Evident această persoană este denumită "un om rău." Este asemenea şi pentru noi. Când cineva învaţă că numai prin dorinţa de a dărui este posibil să fii răsplătit cu viaţă spirituală, că acolo este locul unde adevărata plăcere şi mulţumire se găseşte, şi că această dorinţă de a primi îl opreşte de fapt din a primi, cum am privi-o noi pe aceasta? Bineînţeles că o să o vedem ca fiind îngerul morţii. Adică ne împiedică să fim răsplătiţi cu viaţă!

Când o persoană ajunge să realizeze aceasta – că a primi este răul din noi – şi doreşte să fie "Israel," adică nu vrea să comită idolatrie, ceea ce

înseamnă înclinația rea din corpul omului, şi vrea să se mântuiască din idolatrie tot timpul, să fie un servitor al Creatorului într-o stare în care îşi doreşte să iasă din înclinația rea, ce ar trebui să facă pentru aceasta?

La aceasta este un răspuns pe care l-au spus înțelepții noştri (*Kidushin* 30b), "Aşa spune Creatorul către Israel: 'Fiul meu, am creat înclinația rea, şi pentru ea am creat mirodenia Torei. Dacă te angajezi în Tora, nu vei fi dat în mâinile ei, aşa cum este scris 'Dacă faci bine, nu va fi oare ridicat?' Şi dacă nu te vei angaja în Tora, vei fi dat în mâinile ei, aşa cum este scris 'Păcatul se ghemuieşte la uşă.''" Cu alte cuvinte, numai angajându-te în Tora ai puterea de a ieşi din dominația înclinației rele şi şă intri în Kedusha.

Prin urmare rezultă că cineva care se angajează în Tora – vorbind despre muncă – scopul studiului trebuie să fie clar pentru o persoană, adică motivul care îl determină să se angajeze în Tora. Aceasta este aşa deoarece sunt două contrarii în Tora, aşa cum înțelepții noştri au spus (*Yoma* 72b), "Rabbi Zehosha Ben Levi a spus, ' de ce este scris: 'Aceasta este legea pe care a pus-o Moise'? dacă este răsplătit, devine o poțiune a vieții pentru el. Dacă nu este răsplătit, devine o poțiune a morții pentru el.' Din acest motiv, când o persoană se angajează în Tora, ar trebui să vadă că Tora nu îl aduce pe el la moarte."

Totuşi, este dificil să înțelegem cum poate fi o asemenea distanță între a fi răsplătit şi a nu fi răsplătit, până la punctul în care ei spun că dacă nu este răsplătit de angajarea în Tora, aceasta devine poțiunea morții pentru el. Nu ar fi suficient dacă nu ar fi fost răsplătit? De ce este chiar mai rău decât unul care nu s-a angajat deloc în Tora? Unul care nu s-a angajat în Tora, nu are poțiunea morții, în schimb, unul care s-a angajat în Tora, a obținut moartea în schimbul muncii sale. Poate exista asemenea lucru?

Această întrebare este prezentată în „Introducerea la studiul celor zece Sefirot" (p 20, aliniat 39), „Totuşi cuvintele lor necesită explicații pentru a înțelege cum şi prin ce devine Tora Sfântă o poțiune a morții pentru el. Nu numai că munca sa este în zadar, şi că nu primeşte beneficiu din muncă şi efort, dar Tora şi munca devin o poțiune a morții pentru el. Aceasta este cu adevărat surprinzător.

În „Introducerea la studiul celor zece Sefirot" (Aliniat 101),

„Deoarece Creatorul Se ascunde în Tora, din moment ce chestiunea durerilor şi suferinţelor pe care cineva le simte în timpul ascunderii feţei nu sunt asemănătoare pentru unul care are puţine păcate şi a făcut puţină Tora şi *Mitzvot* şi unul care s-a angajat intensiv în Tora şi în faptele bune. Primul este destul de calificat pentru a-l judeca pe Creator favorabil, să creadă că suferinţele vin din cauza păcatelor şi a insuficienţei sale în Tora. Pentru celălalt, totuşi, este mult mai greu să îşi judece Creatorul favorabil."

Este asemenea şi cu noi. Când aşează scopul înaintea ochilor săi, adică Cel de sus doreşte să încânte creturile Sale, dar pentru a evita ruşinea, trebuie să avem vase de dăruire. Şi din moment ce ne naştem cu dorinţa de a primi, care este considerată un Dumnezeu străin, pe care îl servim chiar deasupra raţiunii şi care ne face sclavi, nu putem ieşi din puterea lui, credem în înţelepţii noştri care au spus, „Creatorul a spus, 'Am creat înclinaţia rea; am creat mirodenia Torei.'"

Acesta este motivul care îl face pe cineva să se angajeze în Tora, şi apoi Tora îi aduce viaţă. Cu alte cuvinte, prin Tora el iese din dominaţia înclinţiei rele şi devine un servitor al Creatorului, adică intenţiile lui sunt numai să aducă mulţumire Creatorului său. Şi va fi răsplătit cu *Dvekut* cu Creatorul, adică la acel moment va adera la Viaţa Vieţilor. Într-adevăr, numai în starea în care cineva studiază despre acest scop, Tora este considerată pentru el ca fiind poţiunea vieţii, deoarece prin Tora el va fi răsplătit cu viaţă.

Şi totuşi, dacă nu se angajează în Tora pentru acest scop, prin Tora pe care el o studiază, dorinţa de a primi va creşte mai puternică şi va obţine mai multă putere de a-l ţine sub control. Aceasta este aşa deorece receptorul îl lasă să înţeleagă că el nu este precum alţi oameni, deoarece, slavă Domnului, el este un om care a obţinut fapte bune şi Tora, şi, cu siguranţă Creatorul nu ar trebui să îl trateze precum îi tratează pe oamenii de rând. Dimpotrivă, Creatorul ar trebui să-l recunoască drept cine este el.

Şi dacă lucrează în ascundere, este sigur că va avea plângeri faţă de Creator, deoarece dacă suferă de ceva, el îi spune Creatorului, „Este aceasta recompensa pentru Tora?" Aşadar el are mereu nemulţumiri faţă de Creator, ceea ce se numeşte „se îndoieşte de Divinitate." Prin aceasta ei

sunt separați de Viața Vieților.

Asta înseamnă că atunci când ar fi trebuit să tânjească să fie anulați în fața Creatorului, şi că tot ceea ce au să fie numai pentru a-l sluji pe Creator, cei ce lucrează pentru primire doresc ca pe ei Creatorul să îi slujească: tot ce are nevoie receptorul, Creatorul trebuie să satisfacă. Rezultă că ei lucrează opus față de cei ce doresc să fie răsplătiți cu viață prin angajarea lor în Tora.

De aceea putem înțelege ce am întrebat de ce Rabbi Ami spunea: „Tora nu trebuie dată idolatrilor." Dacă aceasta este munca, adică în interiorul persoanei, adică ea este într-o stare de idolatrie, motivul pentru care este interzis să învețe este deoarece nu are rost. Aceasta este așa, deoarece prin muncă învățăm că noi ar trebui să studiem Tora cu scopul de a ieşi din dominația înclinației rele. Dar dacă acela nu vrea să se elibereze din sclavia înclinației rele, atunci de ce are nevoie de Tora? Rezultă că dacă i s-ar fi dat Tora, ar fi fost fără rost. Ar fi fost un efort de prisos pentru cel ce l-ar fi învățat.

Totuşi, Rabbi Yohanan îl completează pe Rabbi Ami spunând: „Nu numai că este fără rost, dar dacă un idolatru se angajează în Tora, aceasta îi va face rău." El îşi riscă sufletul deoarece pentru idolatri, adică cei care studiază Tora fără scopul de a ieşi din dominația înclinației rele, ci doresc să stea sub aceasta şi să o servească de bunăvoie, aceasta este denumită „idolatrie."

Este scris despre aceasta, „Un Dumnezeu străin în corpul omului." Astfel, el ia pentru sine poțiunea morții. De aceea Rabbi Yohanan a spus, „Un idolatru care se angajează în Tora trebuie să moară." Asta înseamnă că îşi riscă sufletul deoarece Tora este poțiunea morții pentru el. Totuşi ce ar fi spus Rabbi Meir este: „Unde este aceasta din care un idolatru ce se angajează în Tora trebuie să moară? Dimpotrivă el este precum un mare preot, aşa cum s-a spus, 'dacă un om le face, va trăi după ele.'"

Şi întrebăm despre aceasta, A) De ce spune că este precum un mare preot? Nu este un preot de rând un grad înalt? Aceasta este atât de departe de cuvintele lui Rabbi Yohanan care crede că trebuie să moară. Deci care este motivul acestei exagerări că este un mare preot? B) Interpreții pretind că dovada adusă de Rabbi Meir spunând „Omul," Rabbi Shimon spune că „omul" defapt se referă la Israel şi nu la idolatori.

Ar trebui să interpretăm că Rabbi Meir spune, „un idolatru ce se angajază în Tora," se referă la ce am explicat mai sus. Intenția lui Rabbi Meir este că o persoană a ajuns să realizeze că este un idolatru, că vede că din ziua în care s-a născut până acum a servit idolilor, un Dumnezeu străin, adică înclinația rea, care este în interiorul corpului omului. El vede cum este înrobit de aceasta, că este sub controlul ei şi că nu are nicio putere să-i înfrunte cuvântul. Şi deşi înțelege adesea cu mintea şi rațiunea sa că nu se merită să îi servească, ci din contră, înclinația rea ar trebui să-i servească *Kedusha* (divinității), el încă îşi subjugă rațiunea şi îi serveşte ca şi cum a realizat că a meritat să-i servească.

Când o persoană ajunge să realizeze aceasta, când vede că nu este nicio putere în lume care să-l poată ajuta, şi vede că este pierdut şi că va fi tăiat de la viață pentru totdeauna, pentru ca să scape de moarte, fiindcă „Cei păcătoşi în viețile lor sunt numiți morți", în acea stare ajunge să creadă cuvintele înțelepților noştri. Aceştia spun „Asta a spus Creatorul lui Israel, 'Am creat înclinația rea şi am creat pentru aceasta Tora ca o mirodenie. Dacă te angajezi în Tora, nu vei fi dat în mâinile sale.'"

Despre acest tip de idolatrie Rabbi Meir spunea că este precum un mare preot. Şi aduce drept dovadă că este scris, „Dacă un om le face, va trăi după ele." Interpretează că dacă cineva se angajează în Tora cu scopul de a trăi după aceasta, dacă motivul pentru care se angajează este că îşi doreşte să fie răsplătit cu viață şi să nu fie păcătos – un idolatru, care este un Dumnezeu străin în corpul omului – dar singurul său scop este să fie răsplătit cu viață, acest vers „Dacă un om le face, va trăi prin ele," este despre acela.

Aceasta este aşa deoarece dacă se angajează în Tora, va fi precum un mare preot. Şi nu doar un preot, dar va fi un preot, adică va obține calitatea *Hesed* (milă), care este denumită „un preot" adică va fi recompensat cu vase de dăruire, şi de asemenea va fi răsplătit cu *Gadlut* (măreție/maturitate). De aceea el spune că va fi precum un mare preot.

În conformitate, ar trebui să întrebăm de ce Rabbi Meir spune, " chiar şi un idolatru." Aşa cum am explicat, este dimpotrivă deoarece un astfel de idolatru este vrednic să fie un mare preot. Putem explica şi spune că cuvântul "chiar" înseamnă că chiar dacă o persoană ajunge la o asemenea josnicie încât vede că este cu adevărat un idolatru, dacă vede că până

acum nu a câştigat nimic în viața sa, ci numai şi-a servit inclinația rea. Cu alte cuvinte, toate gândurile şi dorințele au fost în favoarea receptorului. Nici măcar nu a atins calea adevărului, adică a avut posibilitatea să creadă în Creator deasupra rațiunii, dar numai conform cu cât i-a permis rațiunea să o vadă – lucrând specific pentru aceasta, va primi energie să se angajeze în Tora şi *Mitzvot*. Unei asemenea persoane Rabbi Meir vine şi-i spune: "nu regreta această josnicie. În schimb, trebuie să crezi că chiar şi atunci când ai ajuns atât de jos, Creatorul te poate încă ajuta să ieşi din exilul dominației ei în care te-ai aflat tot acest timp." Aşa că motivul este din contră: înțelesul a ceea ce spune este, "chiar dacă lumea este de acord."

Oricum, cu adevărat numai acum este o nevoie de Tora. Numai acum ai adevăratele *Kelim* (vase), adevărata nevoie pentru ajutorul Creatorului, deoarece ai ajuns la punctul adevărului, aşa cum înțelepții noştri au spus, "Înclinațiile omului îl depăşesc în fiecare zi. Dacă nu ar fi Creatorul, nu ar învinge-o" acum vede adevărul, că are cu adevărat nevoie de ajutorul Creatorului.

Acum putem înțelege cuvintele mai sus menționate ale *Zoharului*, unde spune că în fața sa ar trebui să facem trei discernăminte în muncă: 1) idolatri, 2) Iacob, 3) Israel. Această diferență între ei este aceea că idolatrilor le este interzis să studieze chiar şi Tora literară. Şi învățăm asta din ceea ce este scris, "El nu a făcut asta cu orice națiune." În general este permis să îl înveți literar, specific în chestiunile revelate. Reiese aceasta din versul, "Şi-a dat cuvântul către Jacob," care este un grad inferior. Când este la un grad superior, este permis să fie învățat secretele Torei. Aceasta reiese din versul, "legile şi hotărârile Sale către Israel.

Este scris în *Zohar*, *Yitro* (p 69, Paragraf 265 Comentariul *Sulam*), „'aşa să spui casei lui Iacob' în acel loc ce se potriveşte nivelului lor. 'Și spune-le copiilor lui Israel,' deoarece Iacob şi Israel sunt două niveluri. Iacov este nivelul *VAK* şi Israel este nivelul *GAR*. Totuşi Israel este denumit 'perfecțiune a tot," ceea ce înseamnă a arăta *Hochma* (înțelepciune) şi a vorbi în spiritul *Hochma*."

Şi este scris în *Zohar*, *Yitro* (Paragraf 260), „'astfel a zis casei lui Iacob' este către femei, 'Şi spune-le copiilor lui Israel' este către bărbați." De asemenea, în *Zohar*, *Yitro* (Paragraf 261), "'astfel vei zice casei lui Iacob'

adică o zicere din partea *Din* (judecată). 'Şi spune-le copiilor lui Israel' este aşa cum a spus 'El le va spune legământul său.' A spune este *Rachamim* (milă) pentru copii lui Israel, adică bărbații ce vin din partea *Rachamim*. De aceea aminteşte 'spusele' despre ei."

Ar trebui să înțelegem distincția în cuvintele *Zoharului*, ce spune în capitolul *Aharei*, că Iacob şi Israel sunt două niveluri: 1) Iacob este jos cu care cineva studiază literar; 2) Israel este nivelul superior cu care cineva studiază secretele Torei.

Este scris în *Zohar*, *Yitro* (Paragraf 260), "Iacob este femei, Israel este bărbați." Spune (Paragraf 261), "Iacob este din partea *Din* (a judecății), de aceea este scris 'zis,' şi Israel este *Rachamim*, deoarece 'spus' este *Rachamim*." Zice (Paragraf 265), "Iacob este considerat *VAK* şi Israel este considerat *GAR*. De aceea este scris, 'şi spune-le copiilor lui Israel,' ceea ce înseamnă să arate *Hochma* şi să vorbească în spiritul *Hochma*, din moment ce a spune implică *Hochma*."

Mai întâi vom explica cum *Zoharul* interpretează discernământul Iacob. Spune, 1) *VAK*, 2) femei, 3) *Din*, 4) un nivel revelat, nivelul inferior, cel literar.

Ordinea muncii pe care o persoană trebuie să o înceapă pentru a obține scopul este să-şi ştie stare în munca Creatorului şi care este scopul pe care trebuie să îl atingă. Cu alte cuvinte care este integritatea pe care o persoană trebuie să o atingă?

Prima stare este ca o persoană să ştie că este într-o stare de închinător la idoli, denumită "idolatru"(păgân). Aceasta este înclinația rea care există în corpul omului. Este denumită, "un Dumnezeu extern" sau "un Dumnezeu străin." Aceasta este pentru a clarifica această stare, unde el este cu adevărat – că este cu adevărat într-o stare de închinător la idoli.

Totuşi acela trebuie să facă mari eforturi pentru a vedea adevărul deoarece este imposibil să ajungi la adevăr decât prin Tora şi muncă, aşa cum au spus înțelepții noştri, "de la *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei) acela ajunge la *Lishma* (pentru numele Ei)". În starea de *Lo Lishma*, când o persoană se străduiește în Tora şi în muncă, este natura umană să se uite la oameni şi la împrejurări. Şi vede că nu sunt alți oameni precum el, dedicându-şi atâtea ore muncii Creatorului.

În acea stare, se simte superior celorlalți şi asta îl face să uite scopul,

adică chestiunea importantă este să obțină *Lishma*. Aceasta este deoarece oamenii din afară l-au determinat să se simtă împlinit, şi împlinirea este motivul principal pentru care el nu poate simți că a deviat de la țelul principal – să ajungă la *Lishma*.

Este în special aşa dacă este respectat ca fiind un servitor al Creatorului. Cu adevărat, toți oamenii care îl onorează, îşi instalează opiniile aşa încât va crede ce cred ei despre el, că este un om foarte virtuos fără nici un defect. Astfel cum este posibil ca o persoană să zică despre el că este într-o stare de idolatrie, că încă este necircumcis? Rezultă că adeziune sa la mase, adică adeziunea lor la Tora lui şi munca i-au adus împlinire. În muncă aceasta este "o influență a celor exteriori."

Şi ce pierde dacă ei au o influență? Răspunsul este că influența este motivul pentru care nu poate să-şi vadă starea adevărată, că încă este într-o stare de idolatrie, şi caută sfat despre cum să iasă din dominația răului.

A doua stare a unei persoane este atunci când se circumcide. "Circumcizia" înseamnă tăierea prepuțului. Prepuțul reprezintă cele trei *Klipot* (coji) impure, denumite "Vânt furtunos," "Nor mare" şi "Foc puternic," şi dorința de a primi vine de acolo.

Totuşi nu este în puterea cuiva să taie acest prepuț. Baal HaSulam a spus despre asta că este nevoie de ajutorul Creatorului pentru ca o persoană să poată tăia prepuțul. Este scris despre aceasta, "Şi fă un legământ cu el." Întelesul a "cu el" este ca să îl ajute Creatorul. Totuşi este pentru ca o persoană să înceapă.

Totuşi dacă spunem că nu se poate circumcide singur, atunci de ce ar trebui ca o persoană să înceapă dacă spunem că nu poate termina? Pare că munceşte degeaba. Totuşi este cunoscut că nu este o lumină fără Kli (vas), şi un Kli este denumit "o deficiență," căci acolo unde nu este o deficiență nu este nici o umplere.

Astfel, o persoană ce trebuie să înceapă se referă la deficiență. Nu înseamnă că o persoană trebuie să înceapă cu o umplere. Dimpotrivă, când spunem, "porneşte," este vorba despre a da nevoia şi lipsa. Asta se numeşte "Şi a făcut un legământ cu el," Creatorul îl ajută.

Aceasta este de asemenea considerată ca linia dreaptă, ceea ce are înțelesul "Tatăl dă albul," aşa cum este explicat în *Talmud Eser Sefirot*. Asta

înseamnă că atunci când străluceşte lumina superioară – adică *Ohr Hohma* (lumina *Hochma*), denumită *Aba* (tata) – este posibil să vezi adevărul, că prepuțul – dorința de a primi – este un lucru rău. Numai atunci ajunge cineva să realizeze că ar trebui să se lepede de dragoste de sine. Acesta este ajutorul pe care o persoană îl primeşte de la Creator – el vine la recunoaşterea răului.

Înainte ca o persoană să ajungă la concluzia că nu merită să folosească receptorul, ea nu poate folosi vasele de dăruire, din moment ce una o contrazice pe cealaltă. Din acest motiv o persoană trebuie să se circumcidă, şi apoi poate să-şi asume dorința de a dărui.

Înseamnă că îndepărtarea prepuțului, denumită "circumcizie," vine prin ajutor de Sus. Cu alte cuvinte, este cu exactitate atunci când lumina superioară străluceşte atunci acela îşi vede josnicia, că nu poate primi nimic din cauza diferenței de formă. În lumi aceasta este denumită, "Tatăl dă albul."

Şi după ce ajunge la recunoaşterea răului, atunci vine o a doua corectare: începe să lucreze pentru a dărui. Dar şi aceasta necesită ajutor de sus. Aceasta este denumită, "Mama sa oferă roşul." În *Talmud Eser Sefirot*, el interpretează că asta se referă la dorința de a dărui. Rezultă că *atât puterea de a anula dorința de primire cât şi puterea de a face acte de dăruire sunt date de cel de sus*. Cu alte cuvinte, ajutorul vine de sus.

Aceasta scoate la iveală întrebarea, "Ce oferă cel de jos?" Din moment ce se spune că cel de jos trebuie să înceapă, cu ce începe, pentru ca apoi Creatorul să-i dea asistența necesară?

Aşa cum a fost spus, tot ce poate cel de jos să ofere Creatorului este lipsa, ca să aibă Creatorul un loc pe care să-l umple. Cu alte cuvinte, unul care doreşte să fie un servitor al Creatorului şi nu un închinător la idoli, trebuie să ajungă să-şi simtă josnicia. În funcție de cât de mult simte aceasta, o durere se formează gradual în interiorul lui pentru că este atât de afundat în dragostea de sine, asemănător unui animal, şi că nu are nicio conexiune cu discernământul unui om.

Totuşi, o persoană poate ajunge la o stare unde vede josnicia sa şi nu-i pasă că este afundat în dragoste de sine, şi nu simte cu adevărat josnicia până la nivelul în care are nevoie de Creator ca să o scape din ea.

În această stare o persoană îşi spune, „nu sunt inspirată; sunt precum

o bestie ce face numai lucruri animalice, şi singura mea grijă în acea stare este să-i cer Creatorului să mă lase să simt mai multă desfătare în plăcerile corporale, şi nu simt altfel de dorințe." În acea stare, o persoană trebuie să-şi spună că acum este într-o stare de inconştiență. Şi dacă nu se poate ruga la Creator să o ajute, mai este o singură soluție: să se alăture oamenilor care, crede ea, au o senzație de lipsă, care sunt în unitate, şi care îi cer Creatorului să îi aducă mai aproape, să îi elibereze de probleme către alinare, şi de la întuneric către lumină, deşi nu au fost eliberați încă.

După aceea ea ar trebui să spună, „desigur că ei nu şi-au completat *Kliul* de deficiențe, denumit 'nevoia de a fi eliberat din exil.' Totuşi, probabil că au traversat partea cea mai grea simțind adevărata nevoie." Astfel, prin acestea, poate simți de asemenea senzațiile lor, adică va simți durere fiind în josnicie. Totuşi, este imposibil să primească influența societății dacă nu este ataşată de societate, adică dacă nu îi apreciază. În funcție de nivelul la care îi apreciază, poate să primească de la ei influența fără muncă, simplu aderând la societate.

Rezultă că a doua stare, adică atunci când este circumcis şi a trecut prin cele două discernăminte – 1) îndepărtarea răului, ceea ce înseamnă anularea vaselor de primire, şi 2) obținerea vaselor de dăruire – se consideră că acum primeşte nivelul de *VAK*. Asta se consideră jumătate de nivel, deoarece un nivel întreg înseamnă că poate folosi şi vasele de primire pentru a dărui.

Şi din moment ce el a obținut numai vasele de dăruire după ce a fost circumcis să fie pentru dăruire, este cu totul considerat ca nivel *VAK*. Acesta este numit „nivelul Iacob." Este, de asemenea, denumit „femeie," ca în, „Forța sa este la fel de slabă ca a unei femei," ceea ce înseamnă că nu le poate depăşi şi îndrepta pentru a dărui.

La acest nivel, de asemenea, este denumit *Din*. Asta înseamnă că încă este *Midat ha Din* (caliatea de judecată) deasupra vaselor de recepție, că este interzis să le foloseşti deoarece nu le poți îndrepta pentru a dărui. Este, de asemenea, denumit „un nivel descoperit," ca să ști că există un alt nivel, care îi este ascuns. Se mai numește și un „nivel inferior," ca să ştii că există și un nivel superior. Trebuie să ştim acestea pentru a înțelege că mai este muncă de făcut, adică să urcăm la un nivel mai sus.

Acest nivel este denumit, de asemenea, „literar," deoarece acum că s-

a circumcis a devenit un "simlu Evreu." Aceasta este, înainte de a fi circumcis a fost păgân, iar acum este simpu distins ca „Evreu."

De asemenea, acum este denumit „Iacob," aşa cum este scris, „Aşa să zici casei lui Iacob," însemnând „zice,"ceea ce este un limbaj moale, deoarece nivelul Iacob este considerat ca lucrând numai cu vasele de dăruire, care sunt *Kelim* pure. De aceea se „zice" este un limbaj moale.

Aceasta nu este aşa cu discernământul „Israel." *Zoharul* a interpretat Israel ca fiind 1) nivelul *GAR*, desăvârşirea totului; 2) bărbați; 3) *Rachamim*; 4) un nivel înalt şi ascuns, secretelei Tora.

Vom explica acestea câte unul pe rând.

1) Nivelul *GAR*. Din moment ce fiecare nivel conține 10 *Sefirot*, ce se împart în *Rosh* şi *Guf* (cap şi corp), *Rosh* este denumit *GAR*, adică *Keter*, *Hochma*, *Bina* şi *Guf* este denumit *ZAT*. Sunt două jumătăți de nivel. De aceea *VAK* este considerat un nivel inferior şi *GAR* este considerat un nivel superior. Este ştiut că atunci când vorbim despre nivelul *VAK* este denumit „jumătate de nivel." Acesta este un semn că *GAR* este absent. Din acest motiv când spunem, „nivelul de *GAR*," înseamnă că este un nivel complet acolo căci adevărul este că atunci când sunt două nivele la un loc, cel superior este menționat şi inclus în cel de jos. De aceea *Zoharul* denumeşte perfecțiunea a tot "Israel."

2) Nivelul de bărbați. Fiecare nivel conține două tipuri de *Kelim*: *Zach* (pure, fine), care sunt vase de dăruire, şi *Av* (groase) care sunt vase de primire. Este posibil să fie folosite numai dacă intentia de a dărui este aşezată deasupra lor. Şi din moment ce pentru a dărui este împotriva naturii, necesită mult efort cu multă forță împotriva naturii. Şi când cineva poate să biruiască numai *Kelim* cele fine, aceasta este denumită o „femeie," ce implică că puterea sa este slabă precum a unei femei. Dar când poate birui şi vasele de recepție, atunci este numit „un om," „bărbat," „puternic." Şi din moment ce Israel este considerat *GAR*, perfectiune a tot, folosind şi vasele de primire, sunt considerați "bărbați."

3) Nivelul *Rachamim*. Din moment ce a fost un *Tzimtzum* (restricție) şi *Din* (judecată) peste vasele de recepție, şi este interzis să le folosească decât pentru a dărui, când cineva nu se poate orienta pentru a dărui cu vasele de primire, atunci este *Din* peste ele şi este interzis să le folosim de aceea o femeie este numită *Din*.

Dar un bărbat înseamnă că acela poate depăşi, pentru a dărui în vasele de primire, de asemenea, şi *Din* este îndepărtat de acestea. El foloseşte vasele de primire pentru a dărui şi asta este denumit *Rachamim* (milă). Se consideră că precedentul *Din* a fost atenuat de calitatea *Rachamim*, că acum primeşte la nivelul pentru a dărui. De aceea un bărbat este denumit *Rachamim*.

Aceasta înseamnă că bărbații sunt denumiți *Rachamim* şi nu *Din*, aşa cum e scris în *Zohar* (Aliniat 261), „Astfel vei zice casei lui Iacob," adică zicere este din partea *Din*, şi, „Spunele copiilor lui Israel" înseamnă că spunere este din partea *Rachamim*.

RASHI interpretează versul, „aşa vei zice casei lui Iacob": „Numele *Mekhilta* (o interpretare a cărții Exodul) sunt femeile, zile lor cu limbaj moale, şi 'spune copiilor lui Israel,' bărbații, cuvintele sunt tari ca tendoanele."

O să interpretăm cuvintele, "Către femei cu limbaj moale." A fost menționat mai sus că femeile sunt cele care nu au multă putere să biruie, ci numai peste *Kelim* fine. Aceasta este numită "delicat," adică este delicat şi nu atât de dificil de biruit vasele de dăruire [„dificil" este același cuvânt precum „greu" în Ebraică].

Dar vasele de recepție sunt foarte greu de biruit. De aceea, bărbaților – aceia care sunt la nivelul de bărbați, care au puterea de a birui – li s-a dat muncă în lucruri ce sunt la fel de tari precum tendoanele, referindu-se la vasele de recepție. Dar de ce scrie *Zoharul* că bărbații sunt *Rahamim*? Dimpotrivă, spune, "Tari precum tendoanele," şi tari înseamnă *Din*, nu *Rachamim*. De aceea, pe de o parte, spune bărbați, adică tari precum tendoanele, şi pe de altă parte spune că sunt *Rachamim*.

Se interpretează că bărbații au puterea să învingă vasele de recepție, de asemenea, care sunt greu de învins. Şi când sunt învinse vasele de recepție, denumite *Midat ha Din* (calitatea judecății) care este asupra lor, atunci este *Rachamim* în acel loc, şi nu *Din*. Dar cu femeile, care nu au nicio putere de a învinge vasele de recepție, este *Midat ha Din* asupra lor şi este interzis să fie folosite.

4) Un nivel înalt şi ascuns, considerat "secretele Torei." "Ascuns" înseamnă că chiar dacă o persoană s-a circumcis deja, şi a fost recompensată cu nivelul literal, ceea ce înseamnă că este un simplu

Evreu, aceasta este, a ajuns la un nivel la care nu comite idolatrie ci serveşte Creatorul, lumina *Hochma* – revelată deasupra vaselor de recepţie – este încă ascunsă de el.

Dar acela care a fost recompensat cu cel mai înalt discernământ, care este bărbat şi are puterea să învingă vasele de recepţie, de asemenea, lumina *Hochma*, denumită „secretele Torei," apare peste aceste *Kelim*. De aceea, *Zoharul* spune (Paragraf 265), „şi spune-le copiilor lui Israel," adică arată *Hochma* şi vorbeşte în spiritul *Hochma*, deoarece „spunere" implică *Hochma*, aşa cum este scris, „Şi o să le spună legământul său."

Spunând că este interzis să predai Tora celor ce venerează idolii ar trebui interpretată că, „este imposibil să îi înveţi pe cei ce venerează idolii Tora." Aşa cum Baal HaSulam a spus, când se vorbeşte despre chestiunile muncii, unde este scris „interzis," înseamnă „imposibil." Dar după ce este circumcis, sunt două niveluri – de sus şi de jos – adică literar şi ascuns.

NEVOIA PENTRU DRAGOSTEA DE PRIETENI

Articolul Nr. 14, 1987/88

Aceasta aduce mai multe beneficii:

Te aduce în afara iubirii de tine însuţi şi ajungi să-i iubeşti pe ceilalţi. Este aşa cum a spus Rabbi Akiva: "Iubeşte-ţi prietenul ca pe tine însuţi este marea regulă a Torei", din moment ce prin asta poţi să ajungi să-l iubeşti pe Creator.

Totuşi, trebuie să ştim că să-i iubeşti pe ceilalţi sau să lucrezi în beneficiul celorlalţi *nu* este scopul creaţiei, aşa cum o înţeleg laicii. Lumea nu a fost creată pentru ca unul să facă favoruri altuia. Lumea a fost creată, mai degrabă, pentru ca fiecare să primească plăcere pentru el însuşi. Spunând că trebuie să muncim în beneficiul altora este doar *corecţia* creaţiei, nu *scopul* creaţiei. Corectarea înseamnă că nu va mai exista chestiunea ruşinii, astfel încât a fost o corecţie a dăruirii, care este singura cale pentru creaturi să primească încântarea şi plăcerea completă pentru ele însele fără defectul ruşinii.

În această privinţă, trebuie să interpretăm ce spune *Zoharul* despre versul " "Dar păcatul este un reproş pentru toţi oamenii", tot binele pe

care îl fac, îl fac pentru ei înşişi".

Putem intepreta "tot binele," adică favorurile pe care le fac, ca referindu-se la intenția lor, care se numeşte "pentru ei", ceea ce înseamnă pentru ei înşişi. Aceasta înseamnă că este în concordanță cu propria lor înțelegere şi nu că ne-a fost dată respectarea poruncii "iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți" ca pe un ordin din partea Creatorului, care a creat lumea cu scopul de a face bine creațiilor lui. *Mitzvot* (poruncile) care ni s-a dat sunt doar ca să "*purifice oamenii*", prin care vor ajunge la *Dvekut* (adeziunea) cu Creatorul, care îi va ajuta să primească încântare şi plăcere, şi vor rămâne în *Dvekut* cu Creatorul.

2) Prin unirea prietenilor într-o singură unitate, ei primesc puterea să aprecieze scopul muncii lor – să atingă *Lishma* (pentru numele Ei). În acelaşi timp, regula prin care ei au fost crescuți este, aşa cum Maimonides a spus: "Femeile, copii şi oamenii obişnuiți sunt învățați să lucreze în afara fricii şi să primească răsplata până când câştigă cunoaşterea şi dobândesc multă înțelepciune şi apoi sunt învățați pas cu pas acest secret".

Şi din moment ce trebuie să aşteptăm "până dobândesc multă înțelepciune" ca să le spunem că au nevoie să lucreze în *Lishma*, şi un număr mare din mase rămâne în mod natural în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei), şi din moment ce minoritatea se anulează în mod natural în fața majorității, când prietenii îşi doresc să meargă pe calea care duce la *Lishma*, ca să evite anularea în fața colectivității, prietenii se unesc şi fiecare este dedicat celorlalți. Scopul lor este *să împlinească iubirea Creatorului, care este scopul, prin iubirea celorlalți*, aşa cum este scris "şi îl vei iubi pe Dumnezeul tău cu toată inima ta şi cu tot sufletul tău".

Prin urmare, devenind un grup, chiar dacă un grup mic, ei sunt deja priviți ca o majoritate, şi această majoritate nu este înrobită de majoritatea colectivității. Astfel, ei pot lucra la iubirea pentru prieteni cu scopul să împlinească iubirea pentru Creator.

Şi, deşi ordinul să-ți iubeşti prietenul ca pe tine însuți se aplică întregului Israel, nu tot Israelul merge pe calea prin care se ajunge de la iubirea pentru prieteni la iubirea pentru Creator. De asemenea, există regula conform căreia atunci când oamenii se unesc îşi asborb unii altora punctele de vedere, şi chestiunea *Lishma* –scopul esențial al Torei şi

Mitzvot- nu a fost fixată încă în inima unui om, adică principala intenție este că respectând Tora şi *Mitzvot* să poată îndeplini *Lishma*. De aceea, unindu-te cu alții, punctele de vedere ale celorlalți slăbesc opinia ta despre *Lishma*. Din acest motiv, este mai bine să serveşti şi să te legi de oamenii care înțeleg că problema de "a-ți iubi prietenul ca pe tine însuți" este doar un mijloc pentru a ajunge la iubirea pentru Creator şi nu din cauza iubirii de sine, dar pentru că întregul scop va fi să beneficieze Creatorul. Prin urmare, trebuie să fii atent când te uneşti şi cu cine te uneşti.

Acesta este beneficiul iubirii pentru prieteni într-un grup special, în care *fiecare are un singur scop, de a împlini iubirea Creatorului*. Dar când te uneşti cu oameni obişnuiți, deşi se angajează în Tora şi *Mitzvot*, nu sunt pe calea împlinirii scopului de a dărui Creatorului, din moment ce ei au fost crescuți ca să primească, ceea ce se cheamă *Lo Lishma*. Prin urmare, dacă se unesc cu ei, vor adopta părerile lor, şi după aceea vor spune că este mai bine să nu meargă pe calea spre împlinirea *Lishma* pentru că *Lishma* este mai dificilă decât *Lo Lishma*, din moment ce *Lishma* este împotriva naturii. Din acest motiv, trebuie să fii atent să nu te legi de oameni care nu au dobândit multă cunoaştere şi nu au ajuns să cunoască încă faptul că esența muncii Creatorului este să beneficieze Creatorul şi nu să beneficieze pe ei înşişi.

Dar chestiunea de "iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți" se aplică întregului Israel. Totuşi ni s-a dat dinainte respectarea cunoaşterii de cine să ne legăm. Şi asta pentru că înainte ca o persoană să fie răsplătită cu părăsirea iubirii de sine, ea simte mereu că este greu. Asta deoarece corpul îi rezistă, şi dacă este într-un mediu al unui grup de oameni care sunt uniți sub o singură părere, asta ia în considerare scopul şi nu munca, atunci scopul lui nu va slăbi în el.

Dar dacă el nu este mereu cu prietenii lui, este foarte greu pentru cineva să se țină de scopul dăruirii. Are nevoie de mila cerului ca să nu crească slăbiciunea în mintea lui, care şi-a dat seama înainte că este mai bine să muncească şi să meargă pe calea muncii dăruirii.

Şi dintr-o dată primeşte gândurile că este mai bine să urmeze mulțimea, că nu trebuie să fie o excepție, deşi în timp ce era unit cu prietenii lui gândea altfel. Este aşa cum am spus mai sus: cât timp nu este

legat de grupul mic, se predă în fața maselor şi absoarbe opiniile lor care spun că este de ajuns să respecte Tora şi *Mitzvot* în cel mai mic detaliu şi cu cea mai mare precizie, şi să aibă ca scop să respecte poruncile Creatorului, care ne-a ordonat prin Moise şi prin înțelepții care au venit după el. Ne oprim la asta, din moment ce vom fi răsplătiți pentru asta, şi credem în ceea ce ne-au spus înțelepții, "Ai încredere în stăpânul tău că te va răsplăti pentru munca ta". Şi de ce să ne gândim la ceva mai mult de-atât? Aşa cum spun ei "Dacă respectăm asta, este de ajuns."

Este aşa cum Rabbi Hananiah, fiul lui Akashiah spune "Creatorul a vrut să răsplătească Israelul, aşa că i-a dat multă Tora şi *Mitzvot*." Asta înseamnă că toată Tora şi *Mitzvot* pe care le-am primit sunt astfel încât să putem avea o mare răsplată.

Astfel, acum persoana a devenit mai deşteaptă decât atunci când era unită în societate, când a înțeles că cineva are nevoie doar să muncească pentru Creator şi nu în propriul beneficiu, şi că cineva are nevoie să iasă din iubirea de sine şi să fie răsplătit cu *Dvekut* cu Creatorul. Şi deşi a văzut că a fost dificil să iasă din iubirea de sine, şi-a dat seama că asta este adevărata cale, adică o persoană trebuie să ajungă să lucreze *Lishma*.

Dar în timp ce este separat de societate, cade imediat în părerea pe care o împărtăşeşte majoritatea, care este majoritatea lumii. Cu alte cuvinte, majoritatea Israelului nu a ajuns încă la ceea ce Maimonides a spus "Când câştigă multă înțelepciune, li se spune acest secret", care este necesitatea de a lucra *Lishma*.

Şi când acea persoană intră în societatea, a cărei cale este necesitatea de a lucra *Lishma*, apare întrebarea "Cum a ajuns această persoană într-un asemenea loc?" Trebuie să credem că a venit de sus.

În consecință, trebuie să înțelegem de ce după aceea, se îndepărtează de societate. Trebuie să spunem, aşa cum a spus Baal Hasulam, că atunci când o persoană începe să meargă pe calea *Lishma* - şi cu siguranță acest scop ajunge la o persoană căreia i s-a dat o trezire spre calea adevărului - şi apoi, din anumite motive, îşi neglijează munca şi recidivează spre calea comună a majorității, el întreabă "De ce nu i se dă o altă trezire de sus?".

A dat o alegorie despre asta. Este asemănător unei persoane care înoată în râu. La jumătatea râului, îi slăbesc puterile, şi persoana care înoată lângă ea o împinge ca să înoate din nou singură. Persoana care

încearcă s-o salveze o împinge, dar dacă vede că nu participă, o lasă şi pleacă mai departe. Dar când vede că doar atunci când o împinge începe să înoate singură, o împinge de fiecare dată până când scapă de pericol. Dar dacă nu se implică, o părăseşte.

La fel este şi cu munca. O persoană primeşte o trezire de sus ca să ajungă în locul unde oamenii muncesc conştient cu intenţia să dăruiască mulţumire Creatorului. Şi unei persoane îi sunt date câteva treziri, dar dacă nu face niciun efort ca să ajungă acolo, îşi găseşte scuze, şi trebuie să scape din această campanie. Astfel, o persoană rămâne dreaptă; adică, părăsind această societate, este mereu dreaptă. Şi justificându-se pe sine, simte cu adevărat că este dreaptă.

Prin urmare, trebuie să te agăţi de societate. Şi din moment ce ei sunt uniţi, sunt şi priviţi ca un grup. Totuşi, al lor este un grup mare, în timp ce societatea lui este un grup mic. Şi totuşi, un grup nu se anulează în faţa altui grup.

3) Este o forţă specială în adeziunea prietenilor. Din moment ce păreri şi gânduri trec de la unul la altul prin adeziunea dintre ei, fiecare este amestecat cu forţa celuilalt, şi prin aceasta, fiecare persoană din grup are forţa întregului grup. Din acest motiv, *deşi fiecare persoană este o individualitate, ea are forţa întregului grup*.

CARE ESTE FUNDAŢIA PE CARE SE CONSTRUIEŞTE KEDUSHA (DIVINITATEA)

Articol Nr. 16, 1987-88

Când se construieşte o clădire în lumea fizică, vedem că oricine vrea să construiască mai întâi trebuie să sape fundaţia, şi pe fundaţie construieşte clădirea. La săparea fundaţiei vedem că trebuie să ne hotărâm dacă vom construi o clădire cu un etaj – acesta fiind parterul – sau o clădire cu mai multe etaje. Astfel săparea fundaţiei în pământ trebuie să fie conform înălţimii clădirii. Fundaţia nu este săpată dintr-o dată. Dimpotrivă, fundaţia este adâncită şi apoi se poate construi o clădire mai mare.

Aceeaşi ordine se aplică în spiritualitate. Când o persoană doreşte să construiască o clădire de un etaj, nu are nevoie să sape foarte adânc. Sapă numai puțin şi apoi poate să-şi construiască clădirea în respectarea Torei şi a *Mitzvot* (porunci). Şi ce înseamnă a săpa în spiritualitate? Este o deficiență, atunci când o deficiență este săpată în inimă, din moment ce inima este denumită „dorință,” inima este denumită *Malchut*, şi o inimă este denumită „pământ” sau „sol.”

Precum în lumea fizică sapi o deficiență în pământ. Cu alte cuvinte, înainte să ne apucăm să construim clădirea, mai întâi trebuie să săpăm în pământ, adică să scoatem afară tot ce este în locul de săpat. Odată ce locul în care vrem să săpăm este gol, începem să construim. Dacă locul este plin de pământ nu trebuie să construim pe el, deoarece clădirea va cădea.

De asemenea, în spiritualitate trebuie să săpăm în pământ, adică în inimă, şi să scoatem praful din inimă afară, şi apoi inima rămâne goală, fără nimic să o umple. Atunci începe timpul construirii. Rezultă că atunci când inima este umplută de lucruri pământeşti, este imposibil să construieşti vreo construcție pe acel teren deoarece întreaga clădire se va prăbuşi, deoarece nimic nu este îndreptățit să existe dacă nu este o nevoie pentru el.

Dimpotrivă, numai acolo unde este o nevoie, şi se simte lipsa de a nu avea ceea ce tânjeşte să aibă, atunci când îl obține, acel lucru este îndreptățit să existe, deoarece este o nevoie de el. Şi atunci ştie – măsura importanței este proporțională cu măsura nevoii, şi el ştie cum să aibă grijă de clădire astfel încât duşmanii săi să nu o ruineze.

Aici începe problema săpării fundației, adică adâncimea săpăturii în pământ depinde de înălțimea construcției pe care o persoană intenționează să o construiască. Uneori o persoană spune că este mulțumit cu o clădire cu parter. Cu alte cuvinte, doreşte să respecte Tora şi *Mitzvot* prin care să fie răsplătit cu o clădire care este la nivelul zero, însemnând nu departe de pământ.

Așadar, doreşte să rămână în deşertăciunea lumească, care este considerată vase de primire, adică răsplata în care vrea să trăiască. La fel ca atunci când se construieşte o construcție pentru locuit, răsplata se consideră clădirea în care trăieşte. Astfel, este ştiut că o persoană vrea să trăiască numai prin recompensă şi recompensa înseamnă că primeşte

mulțumire şi plăcere în schimbul muncii sale, şi aceasta este viața unei persoane, că un om vrea să trăiască numai pentru mulțumire şi plăcere.

Ordinea muncii în Tora şi *Mitzvot* începe cu *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei), aşa cum este scris în *Zohar* „Unii țin Tora şi *Mitzvot* ca să fie răsplătiți în lumea asta, şi alții lucrează în Tora şi *Mitzvot* pentru lumea următoare." Totuşi, răsplata sa este numai ceea ce primeşte în vasele de primire pentru sine ceea ce se consideră deşertăciune lumească. Această categorie este denumită „oameni ai pământului," adică nu se mişcă de pe pământ, care este denumită „dorința de a primi."

Este aşa cum a spus Maimonides (*Hilchot Teshuva* (*Legile Ispăşirii*) Capitolul 10), „Când sunt învățați cei mici, femeile, şi oameni ai pământului, sunt învățați să lucreze prin frică şi ca să fie răsplătiți."

Aceasta nu este aşa cu cel ce este un discipol înțelept, conform cu ce a spus Baal HaSulam, că un discipol înțelept este acela ce studiază calitățile celui Înțelept, şi Creatorul este denumit „Înțelept." De aceea, unul ce merge pe calea dăruirii este considerat că învață de la cel înțelept. De aceea, este denumit „un discipol înțelept".

Prin urmare, acei oameni care se implică în Tora şi *Mitzvot* ca să fie răsplătiți cu o clădire denumită „răsplata acestei lumi sau răsplata lumii care vine pentru propriul beneficiu" sunt denumiți „oameni ai pământului." Aceasta se consideră că doreşte să construiască numai parterul. Astfel, nu este necesar să sape o fundație adâncă, adică să sape în fiecare zi ca să facă săpătura adâncă. În schimb, el sapă o dată şi săpătura este suficientă pentru el.

Cu alte cuvinte, când înțelege că are o nevoie şi o dorință să respecte Tora şi *Mitzvot* pentru a fi răsplătit, când înțelege acea deficiență, acea rațiune, el poate deja să obțină construirea recompensei. Se întâmplă astfel pentru că atâta timp cât o persoană nu vrea să depăşească iubirea de sine, corpul nu rezistă la Tora Şi *Mitzvot*. De aceea, nu are nevoie să sape în fiecare zi, adică nu are nevoie să caute o nevoie şi o dorință să se angajeze în Tora şi *Mitzvot* deoarece corpul nu rezistă nevoii sale, fiindcă înțelege că merită să lucreze pentru propriul său beneficiu.

Aceasta se consideră că săpătura sa nu trebuie să fie prea adâncă. Dimpotrivă, nevoia de a înțelege că este bine să se angajeze în Tora şi *Mitzvot* este suficientă să îl motiveze pentru muncă. Prin urmare,

săpătura pe care a făcut-o o dată rămâne permanent cu el şi poate să continue munca. Astfel, săpătura sa nu trebuie să fie adâncă.

Totuşi, dacă doreşte să construiască o clădire cu mai multe etaje, adică să fie răsplătit cu *Neshama* (suflet) care este format din *NRNHY*, poate fi răsplătit specific dacă intenția lui este pentru a dărui, încât toate gândurile şi dorințele sunt pentru Creator şi nu pentru pentru sine. În acest fel, când doreşte să creeze o fundație, să construiască o asemenea clădire, săparea fundației – însemnând nevoia pentru ea – nu se face dintr-o dată.

Aceasta este aşa deoarece după ce o persoană lucrează cu sine şi îşi lasă corpul să înțeleagă că merită să lucreze pentru a dărui, această săpătură nu vine uşor la el. În timp ce sapă, ea dă de pietre, în care este greu să facă gaură. Este greu să faci chiar şi o gaură mică în piatră.

Cu alte cuvinte, când îşi doreşte să înțeleagă – când simte o dorință mare, când vede că nu poate să facă nimic cu scopul de a dărui şi îi cere Creatorului să îi dea ceea ce vrea, adică să îi dea lumina Torei care îl corectează – în timp ce sapă, dă de o piatră mare.

Cu alte cuvinte, un gând ajunge la el, că vrea să înțeleagă de ce are nevoie să lucreze pentru Creator şi nu pentru el însuşi. În definitiv, se ştie că „Viața ta şi viața prietenilor tăi – viața ta vine prima." Şi nu are nimic de răspuns acelei percepții. Astfel, face o pauză din săpat pentru că în acea piatră este prea greu să facă o gaură.

Din acest motiv, are nevoie de un instrument valoros cu care este posibil să spargă piatra. Acel instrument este denumit credință deasupra rațiunii şi numai acel instrument poate sparge piatra, care este denumită „rațiune exterioară," însemnând că această rațiune este în afara *Kedusha* (sfințenie) deoarece serveşte *Kedusha* doar ca un înveliş ce precede fructul.

Astfel, deoarece numai cu credință deasupra rațiunii este posibil să fie spartă piatra, este o chestiune de ascensiune şi coborâre aici, deoarece cineva nu este capabil în permanență să meargă deasupra rațiunii. Prin urmare, toată săpătura sa şi găsirea unei deficiențe pentru a-i cere Creatorului să-i dea putere să meargă pe calea dăruirii a fost pecetluită din nou de piatră.

Ca rezultat, el trebuie să sape încă o dată, în mod repetat. Şi de fiecare dată când începe să scoată afară pământul, în mijlocul săpatului

găseşte din nou o piatră. Şi din nou începe să pună întrebări raționale. Şi din nou, învinge folosind credința deasupra rațiunii. Şi încă o dată obține un loc gol şi începe să se roage la Creator să îl aducă mai aproape de munca Sa, însemnând să facă munca Creatorului pentru Creator, şi nu pentru el însuşi.

Şi din moment ce întreaga sa construcție este construită deasupra rațiunii, săpătura este astupată din nou, adică nevoia dispare din nou şi nu are nimic de întrebat; aceasta înseamnă că nu are nevoie de Creator să îl aducă mai aproape. Astfel, trebuie să înceapă să sape din nou, adică să lucreze pentru a găsi o deficiență aşa încât să aibă o bază pe care să-i poată cere Creatorului să-i construiască clădirea.

În această săpătură, observăm că atunci când săpăm în pământ, găsim praf şi pietre. Praful este numit „inimă", adică voința de a primi pentru sine. Aceasta nu este aşa de grea deoarece cu eforturi mari, cineva poate să scoată praful din pământ. Dar când găseşte pietre în mijlocul săpăturii, când rațiunea începe să pună întrebări, atunci are nevoie de mila cerului ca să primească putere să înfrângă deasupra rațiunii.

De aceea, este o muncă enormă la fundație deoarece săpătura nu se termină într-o zi. Dimpotrivă, imediat după săpat vin pietrele şi cad în mintea sa, adică primeşte gânduri străine. Adică, după ce a răzbit deja deasupra rațiunii, pentru un timp nu o poate menține ci suferă încă un declin şi trebuie să o ia de la început. Totuşi, trebuie să creadă că nicio muncă nu se pierde. Din contră, totul rămâne dar este o corecție a nu vedea ceea ce a făcut deja.

De aceea, se consideră că în fiecare zi când o persoană sapă fundația, ea sapă în adâncul pământului şi nu se întoarce să lucreze la ce a lucrat deja ieri. Dar progresul este în adâncire şi măsura adâncirii săpăturii este atunci când primeşte o nevoie adevărată pentru ca ajutorul Creatorului să îl ajute să aibă dorința de a lucra pentru a dărui.

„Fiecare bănuț se acumulează într-un mare cont." Într-un final, din întreaga săpătură, ajunge la o aşa adâncime peste care este posibil să se construiască o clădire, ajunge să merite să fie recompensat cu *NRNHY* al *Neshama*, cu care cineva ar trebui recompensat.

Înțelegem construcția *Kedusha* (sfințenie) din două puncte de vedere: 1) *Kli* (vas), şi 2) Lumină.

Un *Kli* înseamnă că este dată de Creator o dorință şi o poftă de a dărui către Creator.

„Lumină" înseamnă că odată ce el are dorința de a dărui, care este denumită *Dvekut* (adeziune), el primeşte un nivel de *Neshama*, până când este recompensat cu *NRNHY*. Este scris în „Introducere la studiul celor zece Sefirot" (Item 133) „Aşa este în munca celui cu totul drept, că alegerea ce apare în timpul ascunderii feței cu siguranță nu se mai aplică odată ce s-a deschis uşa pentru a dobândi Providența deschisă. În schimb, ei încep cu partea primară a muncii Lui – în descoperirea feței. În acel moment, el începe să progreseze multe grade, aşa cum este scris, 'drepții merg din putere în putere.' Această muncă îi califică pentru voința Creatorului, că gândul Său al creației va fi realizat în ei: să-şi încânte creaturile."

Acum se poate vedea că este un grad de a fi răsplătit cu *Dvekut* cu Creatorul, adică să obțină nivelul de a vrea să dăruiască. După aceasta, este ordinea de a fi răsplătit cu lumină, care este denumită *NRNHY*, care reprezintă niveluri în descoperirea luminii.

Conform celor spuse mai sus, putem interpreta ce este scris (Gen 26:15), „Şi toate fântânile pe care servitorul tatălui său le-a săpat în zilele tatălui său Abraham, Filistenii le-au astupat. ... Şi Isaac a săpat din nou puțurile de apă ce fuseseră săpate în zilele tatălui său Abraham, şi Filistenii le-au oprit. Şi servitorii lui Isaac au săpat ... Şi păstorii lui Gerar s-au certat cu păstorii lui Isaac, spunând 'apa e a noastră!' ... şi au săpat altă fântână şi s-au certat şi pentru ea; şi (el) a săpat altă fântână, şi nu s-au certat pentru ea ; şi el a numit-o Rehovot, pentru că 'În cele din urmă Domnul a făcut loc pentru noi şi vom fi rodnici în glie.' Şi s-a ridicat de acolo la Beersheba."

Săpătura ce au făcut-o a fost pentru a găsi o deficiență şi o nevoie pentru salvarea Creatorului; aceasta a fost pentru *Kli*, însemnând să îi ceară Creatorului să le dea nevoia de a dărui. Şi ei văd că nu o pot face deoarece corpul îi rezistă prin propria natură, deoarece este născut numai cu dorința de a primi.

Totuşi, şi în aceasta, sunt două discernăminte de făcut: 1) Atunci când se roagă Creatorului să îi dea puterea să îşi învingă dorința de a primi şi să lucreze pentru a dărui, şi el doreşte să îi dea Creatorul această

putere. 2) Uneori, cineva nu-i poate cere Creatorului să îi dea dorinţa de a dărui deoarece şi corpul rezistă rugăciunii. Corpului îi este teamă că l-ar putea ajuta Creatorul şi ar putea pierde dorinţa de a primi. Rezultă că el trebuie să se roage să-i dea Creatorul puterea să îşi învingă corpul şi că va avea forţa să se roage la Creator pentru ajutorul de a răzbi dorinţa de a primi şi de a lucra pentru a dărui.

Prin urmare, se roagă, şi care este cererea lui? Este de a fi capabil să se roage. Aceasta este denumită "o rugăciune pentru rugăciune." Se spune că îl va ajuta Creatorul cu *Kliul*, adică să înţeleagă că ceea ce îi trebuie este puterea de a dărui. Reiese că Creatorul îl ajută şi îi dă o dorinţă de a vrea să înţeleagă că ceea ce îi trebuie oricărui om este dorinţa de a dărui în minte şi în inimă.

Apoi, când el are nevoia şi doreşte să lucreze pentru a dărui, dar nu poate, Creatorul îi dă lumina, adică lumina ce vine pentru corectarea *Kliului*, să fie capabil să lucreze pentru a dărui. *Şi acea lumină este denumită Kli*, aşa cum este ştiut că lumina este denumită după acţiune. Şi deoarece lumina îi dă dorinţa, care este denumită *Kli*, se spune că îi dă Creatorul vasul de dăruire. Aceasta este denumită "fundaţia" şi pe o asemenea fundaţie se poate construi o clădire multietajată. Cu alte cuvinte, odată ce a obţinut fundaţia, care este vasul de dăruire, începe să fie recompensat cu un nivel complet de *NRNHY* în sufletul său.

Totuşi, în ceea ce-i priveşte pe Filisteni care au astupat fântânile pe care servitorii tatălui său le-au săpat în zilele lui Abraham, trebuie interpretat în muncă. Abraham este discernământul *Hesed* (milă, bunăvoinţă). Servitorii lui Abraham sunt cei ce urmează calea *Hesed*, însemnând aceia ce doresc să meargă pe calea dăruirii, care este denumită *Hesed*. Ei au săpat această deficienţă pentru ei înşişi, adică nevoia pentru vase de dăruire. Dar atât cât săpau pentru a găsi deficienţe, deficienţele lor erau astupate şi trebuia să ia mereu munca de la capăt, să sape din nou, în mod repetat.

Acum putem interpreta disputa dintre păstorii lui Gerar şi păstorii lui Isaac, aşa cum este scris "Şi servitorii lui Isaac au săpat... Şi păstorii lui Gerar s-au certat cu păstorii lui Isaac... Aşa că a el numit fântâna Oshek, deoarece ei *Hitashku* (s-au certat) cu el. Şi au săpat altă fântână, şi s-au certat şi pe aceasta; şi el a denumit-o Sitnah (Ebraică: duşmănie). Şi el a

săpat încă o fântână şi nu s-au certat pentru ea şi el a denumit-o Rehovot... Şi s-a ridicat de acolo la Beersheba."

Trebuie să pricepem înțelesul "păstorilor lui" în spiritualitate şi diferența între "Păstorii lui Gerar" şi "Păstorii lui Isaac" în muncă, cât şi de ce a fost o ceartă pentru săparea primelor două fântâni şi pentru a treia nu a fost, aşa cum este scris "Şi nu s-au certat pentru ea."

Este ştiut că cineva nu poate trăi fără povizii. "Provizii" se consideră ceea ce ține pe cineva în viață şi despre care se spune "pentru asta merită să trăieşti." Cu siguranță, sunt multe grade ale proviziilor omului. Unii sunt mulțumiți cu puțin, adică dacă cineva are mâncarea cu care se mulțumesc animalele, spune "Asta este suficient pentru mine şi pentru asemenea provizii merită să trăieşti." În comparație cu proviziile altora, se consideră că s-ar mulțumi cu puțin.

Şi unii spun că se mulțumesc cu asemenea satisfacții ce sunt suficiente pentru copii mici. Aceasta este un plus față de animale deoarece ei sunt interesați de: a se juca de-a v-ați ascunselea, cu jucăriile, şi se mulțumesc cu aceasta. Ei spun "Ceea ce ne place nu trebuie să fie real. Chiar dacă este o minciună putem în continuare să ne găsim proviziile acolo." Dimpotrivă, lucrurile reale le găsim cu adevărat lipsite de sens.

Ca o alegorie, am spus de multe ori că vedem fetițele cărora părinții le-au adus păpuşi cu care să se joace. Uneori, mama este în bucătărie şi pregăteşte masa, cu un copil de un an în casă, şi copilul plânge. Mama îi spune fetiței ei, "Duceți-vă şi jucați-vă cu copilul. Prin asta, copilul va fi bucuros şi voi fi bucuroasă şi pentru că voi putea pregăti masa."

Dar vedem că în realitate, fetița nu se va duce. Dacă ar fi să întrebăm fata "De ce nu vrei să te joci cu bebeluşul? Te joci numai cu păpuşa ta, o pupi, dar de ce nu te joci cu un copil real în loc de o jucărie? Mai mult, nu vezi că mama ta face opusul. Nu îți pupă niciodată păpuşa ci copilul adevărat." Fata va răspunde probabil, "Mama nu vrea să se bucure de viață; de aceea nu se poate juca cu o păpuşă. Dar eu încă vreau să mă bucur de viață în continuare deci nu mă pot juca cu un copil adevărat."

Similar, în muncă, cineva nu poate să se bucure de adevăr în muncă. Dimpotrivă, omul este impresionat de minciună şi ia plăcere şi vitalitate din aceasta. Dacă i se spune, "Este nepotrivit pentru tine să te bucuri din

munca cu lucruri ireale," el spune, "Încă vreau să mă bucur de lume; de aceea mă mulțumesc cu puțin în angajarea mea în Tora şi *Mitzvot*."

În mare parte, fiecare persoană dintre mase ce respectă munca sfântă şi respectă Tora şi *Mitzvot* îşi alege propria măsură de timp pe care o dedică pentru Tora şi *Mitzvot*. Fiecare îşi măsoară ceea ce înțelege că este suficient pentru el atât calitativ cât şi cantitativ, şi spune că se mulțumeşte cu puțin. Nu trebuie să fie printre cei bogați, care au posesiuni multe. În schimb, fiecare înțelege măsura sa în Tora şi *Mitzvot* cu bună ştiință.

Este aşa cum spune *Zoharul* despre versul "Soțul ei este cunoscut la porți," fiecare conform cu cât măsoară în inima lui. Asta înseamnă că, potrivit măreției Creatorului, ştie cât de mult timp trebuie să dedice pentru Tora şi *Mitzvot* şi cât de mult trebuie să analizeze dacă este greu pentru el să respecte Tora şi *Mitzvot*.

Totuşi, sunt puțini aleşi care nu se mulțumesc cu proviziile maselor. Conform lui Ari, lipsa de satisfacție pe care ei o simt este o chestiune a rădăcinii sufletului. Ei au nevoie să avanseze mai mult decât masele şi încep să înțeleagă că principala muncă ar trebui să fie să se întrețină cu hrana omului, nu cu hrana bestiei sau cu hrana dată celor mici. Aşa cum o spune Maimonides, "Când îi învățăm pe cei mici, ei sunt învățați să lucreze pentru o recompensă, şi nu li se spune despre chestiunea *Lishma* (pentru numele Ei)."

Totuşi, aici începe efortul atunci când el vrea să meargă pe calea dăruirii către Creator şi nu pentru beneficiul propriu, şi acesteia corpul îi rezistă. Şi apoi începe să primească gânduri ce doresc să îi arate, "Nu trebuie să fii o excepție. Aşa cum alții se mulțumesc cu asigurarea recompensei pentru muncă în această lume şi în lumea următoare, asta ar trebui să fie suficient şi pentru tine. Aşa că de ce te agiți atât pentru a vrea să munceşti specific într-o manieră de dăruire? Nu poți vedea că asta e dificil? Dacă nu ar fi fost așa, şi alții ar fi lucrat pentru a dărui." Cu aceste argumente, aceste gânduri astupă săpătura, adică deficiențele şi nevoia de a obține dorința de a dărui.

Acum putem interpreta ce reprezintă "păstorii lui Gerar" şi ce reprezintă "păstorii lui Isaac" şi care este disputa dintre ei. „Păstor" înseamnă furnizor. "Păstorii lui Gerar" înseamnă că provizia lor este în a urma mulțimea. Cu alte cuvinte, se gândesc că ei nu au nevoie să facă

munca celor puțini, care vor să ajungă la adevăr, denumit *Lishma*, adică pentru a dărui. În schimb, ei se mulțumesc să fie muncitori care respectă Tora şi *Mitzvot* pentru a primi recompensă în această lume şi în cea următoare. Asta înseamnă că şi aici în respectarea Torei şi a *Mitzvot*, el poate urma o cale a mulțumirii cu puțin.

"Păstorii lui Isaac" înseamnă ceea ce îl susține pe Isaac. Aceasta se consideră susținerea discernământului lui Isaac, discernământul dăruirii. Atâta timp cât el îi poate dărui Creatorului, aceasta este provizia sa şi din asta îşi face traiul.

Aceasta a fost cearta între păstorii lui Gerar, care îi spuneau că orice săpătură pentru a găsi deficiențe şi nevoia de a te implica numai în calea dăruirii nu merită să sapi şi să cauți asemenea deficiențe. Ei îngroapă nevoia spunând, "Trebuie să urmăm masele şi nu să fim excepții."

Păstorii lui Isaac săpau şi căutau o nevoie și o deficiență pentru a găsi durerea şi suferința de a nu putea face lucrurile cu scopul de a dărui. Aceasta înseamnă că au înțeles că cel mai important lucru a fost să lucreze în completă dăruire, dar nu au simțit durere şi suferință de la această deficiență pe care au gasit-o. Astfel, au săpat şi au căutat sfaturi despre cum să simtă suferința şi păstorii lui Gerar au venit şi au blocat deficiențele pe care le-au găsit. Cu alte cuvinte, au promovat înțelegerea că nu este atât de greu; putem să urmăm masele și orice spun ele deoarece ne mulțumim cu puțin.

Aceasta a cauzat suferințe păstorilor lui Isaac deoarece au făcut eforturi mari să descopere că deficiențele lor nu pot lucra în dăruire şi asta să-i îndurereze. Şi erau deja capabili să se roage din adâncul inimii şi aveau deja un loc de binecuvântare, adică să aducă mulțumiri Creatorului pentru că le-a arătat un loc al lipsei în interiorul lor, care este partea importantă a muncii Creatorului. Cu alte cuvinte, dacă nu îşi pot îndrepta acțiunea în beneficiul Creatorului, nu sunt considerați servitori ai Creatorului, ci servitorii lor înşişi. Şi păstorii lui Gerar dintr-o dată au venit şi i-au tras să urmeze proviziile maselor. Prin aceasta, ei astupau toate fântânile păstorilor lui Isaac şi aceasta este chestiunea cu cearta pe care au avut-o între ei pentru săparea fântânii.

Şi acum vom explica ce am întrebat: De ce păstorii lui Gerar s-au certat pentru primele două fântâni şi nu s-au certat pentru a treia? Se ştie

că ordinea muncii este în trei linii – dreaptă şi stângă, care sunt opuse una faţă de alta, apoi vine linia de mijloc, şi apoi se face pace.

De asemenea, este ştiut că masele aparţin unei singure linii. De aceea, nu este nimeni care să i se opună, să aducă argumente contradictorii, deoarece are numai o singură linie. De aceea, chestiunea urcării şi coborârii este putin relevantă pentru ei. Dar cu linia dreaptă, cea stânga îi stă opusă, de aceea în linia dreaptă sunt deja chestiuni de urcare şi coborâre.

Este ştiut că linia dreaptă este linia adevărului. O singură linie, totuşi, nu este atât de adevărată. Se ştie, de asemenea, că tot ceea ce este departe de adevăr este mai uşor de respectat. De aceea calea maselor, care sunt învățate să meargă pe o singură linie, înseamnă că nu au ajuns să cunoască și să înțeleagă faptul că este mai mult decât a acționa. Dimpotivă, când respectă cele 613 *Mitzvot*, intenționează să respecte comanda Creatorului ca noi să le ținem, prin acestea noi să fim recompensaţi, şi astfel o sa fie cu adevărat drepţi.

Singura diferenţă între muncitori este în cantitate, în timpul pe care fiecare îl dă pentru angajarea sa în Tora şi *Mitzvot*. De aceea, deoarece nu este atât de aproape de adevăr, fiind în *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei), nu sunt atât de multe suișuri şi coborâri în aceste stări, care sunt denumite "provizii ale maselor." Aceasta este aşa deoarece dacă el crede numai în recompensă şi pedeapsă, în funcţie de nivelul credinţei sale corpul este de acord să lucreze şi să se străduiască să respecte Tora şi *Mitzvot*, din moment ce recompensa pe care se aşteaptă să o primească în vasele sale de recepţie nu este în dezacord cu corpul, care este denumit "dorinţa de a primi pentru sine." Astfel, pot lucra cu multă sârguinţă.

Şi mai este un motiv pentru care nu sunt atât de multe coborâri în ei: ei găsesc succes în muncă. Cu alte cuvinte, observă că în fiecare zi avansează în Tora şi *Mitzvot* deoarece așa este natura umană, atunci când vedem că am reuşit într-o muncă, este motivaţie pentru a lucra mai departe. Toate acestea sunt considerate o linie.

Aceasta nu este aşa atunci când o persoană începe să lucreze pentru a dărui, adică atunci când recompensa pe care o aşteaptă în schimbul muncii sale este de a obţine *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, când intenţia lui de a ţine Tora şi *Mitzvot* este numai de a avea dorinţa de a-i dărui

Creatorului şi nu lui însuşi. Şi oricât de mult se străduieşte să fie recompensat cu vase de dăruire, nu se mişcă câtuși de putin. Din contră, el vede că nu reuşeşte în muncă. Aşadar, de unde va primi el vitalitatea pentru a putea continua munca sa?

Corecția este de a şti adevărul: că încă este scufundat în dragostea de sine şi că încă este separat de Creator. Dar apoi trebuie să-şi spună "Chiar dacă nu văd niciun progres în muncă, am marele privilegiu să pot face ceva în Tora şi *Mitzvot*."

Apoi trebuie să creadă deasupra rațiunii că deşi nu simte măreția Lui, făcând lucruri mărunte în Tora şi *Mitzvot* – chiar dacă forțat – îl face fericit că este atras către Tora şi *Mitzvot*. Şi pentru aceasta este recunoscător Creatorului. Aceasta se consideră că mulțumirea pe care o dă Creatorului este dată în adevăr.

Cu alte cuvinte, el ştie adevărul – că este separat de Creator – şi este totuși fericit că are puterea să facă ceva în Tora şi *Mitzvot*, deşi nu o face cu toată inima. Dar ceea ce este important pentru el este că îl serveşte pe Creator, chiar dacă nu simte încă măreția Creatorului. Totuşi, el îi mulțumeşte Creatorului pentru că îi permite să facă ceva pentru El.

Şi asta este adevărat. Nu se păcălește pe el însuși să creadă că este văzut ca un servitor al Creatorului deoarece el ştie adevărul, că tot ceea ce face este forțându-se şi nu de bunăvoie.

Dar cei care merg pe o singură linie, care îi mulțumesc Creatorului că i-a răsplătit cu angajarea în Tora şi *Mitzvot*, acolo sunt două neajunsuri: 1) Unul se consideră un servitor al Creatorului şi ăsta nu este adevărul deoarece lucrează pentru sine. 2) Creatorul nu este cel important în ochii lui, adică merită să lucreze pentru Creator. Dimpotrivă, toată importanța muncii este câtă recompensă va primi pentru munca sa. Cu alte cuvinte, el se uită la recompensă – dacă va primi un salariu important – şi nu dacă cel ce dăruieşte salariul este important.

Dar cei ce merg pe linia dreaptă Îl iau în considerare pe Cel ce le dă munca, cât de important este pentru ei. Dorința lor este mereu ca Cel ce le dă munca să fie important pentru ei, şi aceasta este recompensa lor. Aceasta înseamnă că tânjesc mereu să vadă măreția Creatorului.

Prin urmare, ei nu urmăresc recompensa pe care o vor primi pentru munca lor. Dimpotrivă, când Îi respectă poruncile, întotdeauna caută să

vadă că Cel ce porunceşte, Cel care dă porunci, va fi de fiecare dată mai important în ochii săi, şi aceasta este recompensa lor în angajarea în Tora şi *Mitzvot*. Din acest motiv, ei spun că şi o mică atracție pentru Tora şi *Mitzvot* este un lucru mare, şi ei sunt încântați şi primesc vitalitate.

Acum putem explica cearta pentru prima săpătură, deoarece chestiunea celor trei săpături cuprinde întreaga muncă. Cu alte cuvinte, sunt multe săpături ce aparțin liniei drepte, multe săpături ce aparțin liniei stângi, şi multe săpături ce aparțin liniei de mijloc. Motivul pentru aceasta este că nu toate săpăturile se pot face dintr-o dată. Dimpotrivă, în fiecare linie este mult de săpat până ce liniile sunt obținute în întregime.

Cu privire la prima fântână pe care au săpat-o, este scris "şi a denumit fântâna Oshek, deoarece s-au *Hitashku* (certat) cu el." Ar trebui explicat Oshek. Înseamnă că, cu prima fântână, ceea ce implică linia dreaptă, s-au angajat în Tora şi *Mitzvot* în aceste săpături.

Aceasta este aşa, deoarece linia dreaptă se numeşte "întregime," iar linia stângă "deficiență." Dreapta este denumită "întregime," adică în dreapta, ei au avut puterea să se angajeze în Tora şi *Mitzvot* cu bucurie pentru motivul mai sus menționat: orice aplecare au avut către Tora şi *Mitzvot*, ei cred că a venit la ei de sus, că le-a dat Creatorul dorința şi nevoia pentru a fi capabili să se angajeze puțin în Tora şi *Mitzvot*. De aceea păstorii lui Isaac au protestat "Orice prindere am avea, este importantă pentru noi şi Îi mulțumim Creatorului pentru asta."

Dimpotrivă, păstorii lui Gerar urmau ceea ce spun masele: "Noi respectăm Tora şi *Mitzvot* prin propria noastră putere, şi din acest motiv, Îi cerem Creatorului să ne plătească pentru munca noastră în Tora şi *Mitzvot*." Prin asta, ei astupă fântâna pe care păstorii lui Isaac o săpaseră, ce au spus "Putem primi vitalitate de aici deoarece chiar şi un lucru mic este important pentru noi, adică Creatorul ne dă nouă dorința şi pofta de a face orice în munca Creatorului. Dar vedem că sunt oameni care nu au dorința şi pofta să facă ceva în muncă, din moment ce Creatorul nu le-a dat această dorință."

De aceea păstorii lui Isaac primeau viață de la această fântână. Păstorii lui Gerar au venit şi au astupat fântâna astfel încât să nu mai poată să primească viață de acolo. Ei le-ar fi spus "Insistența voastră asupra acestei munci inferioare este fără valoare. Nu veți primi nicio

recompensă pentru ea deoarece este complet lipsită de importanță, din moment ce majoritatea oamenilor o consideră inferioară."

De aceea în prima fântână, pe care au denumit-o Oshek (luptă), ei au spus „Nu încape discuție că merită să vă bucurați de această muncă măruntă, de care faceți atâta caz. Până la urmă, nu este nimic la care să vă uitați, așa cum spuneți chiar voi înșivă, că este doar o muncă mică. Și atenția voastră îndreptată către cel care dă – asta, noi nu înțelegem. "

Apoi, păstorii servitorilor lui Isaac au trecut la lucrul pentru linia stângă, la a critica situația în care se aflau, că sunt încă cufundați în dragostea de sine. Ei văd că sunt incapabili să lucreze singuri pentru Creator; de aceea, ei sapă în adâncul inimii lor ca să găsească deficiențe şi durere. Cu alte cuvinte, ei caută sfaturi despre cum să sufere pentru că sunt separați de calea dăruirii. Şi cu siguranță, atunci când suferă, vor primi ajutor de la Creator, precum în exodul din Egipt, aşa cum este scris "Şi copiii lui Israel au suspinat din cauza robiei... şi Dumnezeu le-a auzit gemetele."

Astfel, săpând în adâncul inimilor lor, au găsit o fântână, adică un loc în care să se poată ruga. "Şi s-au certat şi pe aceasta, şi el a numit-o Sitnah (duşmănie)." Asta înseamnă că păstorii lui Gerar au devenit calomniatori față de ei, nelăsându-i să se roage Creatorului pentru a le împlini dorința, adică să le dea putere Creatorul să învingă vasele de primire aşa încât să lucreze pentru beneficiul Creatorului şi nu pentru ei înşişi.

Prin urmare, din cauza conflictului, ei au astupat săpăturile pe care le făcuseră în linia stângă pentru a avea o nevoie de Creator ca să le împlinească dorințele de mai bine. "Bine" înseamnă pentru a dărui, aşa cum este scris "Inima îmi este inundată de un lucru bun. Spun, 'Faptele mele sunt pentru Rege.'" Înțelesul expresiei "Faptele mele sunt pentru Rege" este că tot ceea ce el face va fi pentru Rege, că intenția sa este să dăruiască Regelui.

Şi păstorii lui Gerar erau acuzatori către ei astfel încât ei să nu se poată ruga deoarece ei urmau majoritatea spunând "Actul este lucrul important, şi intenția de a-l face *Lishma* nu este treaba noastră. Dimpotivă, este pentru cei ce au inima pură şi sunt înzestrați din naştere. Şi munca în dăruire nu este pentru noi." Astfel, au astupat nevoia de rugăciune. Şi, de aceea, au denumit cea de-a doua fântână, Sitnah, de la cuvântul *Satan*

(care înseamnă "bârfă, calomnie")

Nici în acea linie nu au făcut a doua fântână dintr-o dată. Dimpotrivă, ei au săpat de multe ori în fiecare linie. Totuşi, toți, adică toate săpăturile, au rămas sub numele celor trei fântâni.

Dar apoi, odată ce au terminat procesul muncii în două linii, ei au fost recompensați cu linia de mijloc. Este aşa cum am spus în articolul precedent, că linia dreaptă este numită "tatăl său", linia stângă "mama sa" şi linia de mijloc este denumită "Creatorul," aşa cum este scris "Trei proprietăți în om – tatăl, mama şi Creatorul."

"Tatăl său dă albul." Asta înseamnă că nu este nicio deficiență acolo. Dimpotrivă, totul este alb, adică este mulțumit cu partea sa, cu acea mică parte de spiritualitae pe care o are.

"Mama sa dă roşul." Aceasta înseamnă că nu este într-o situație bună ci, din contră, este plin de lipsuri, şi apoi are loc pentru rugăciune.

Apoi, "Creatorul dă sufletul." Când Creatorul îl ajută, când îi dăruieşte Sufletul, atunci Satan nu mai are loc, adică nu are nimic pe care să-l calomnieze. Acesta este înțelesul cuvintelor "Şi (el) a săpat încă o fântână şi nu s-au certat pentru ea; şi el a numit-o Rehovot, pentru că 'În cele din urmă Domnul a făcut loc pentru noi...' Şi s-a ridicat de acolo la Beersheba."

Noi am întrebat „Care este motivul pentru care păstorii lui Gerar nu s-au certat şi pentru cea de-a treia fântână?" Acolo unde este o deficiență în *Kedusha* (sfințenie), este loc pentru *Sitra Achra*. De aceea, atunci când o persoană merge pe linia dreaptă, ştie că este cufundat în dragostea de sine şi că toate acțiunile sale nu sunt pentru Creator, dar doreşte să fie un servitor al Creatorului și între timp se serveşte pe sine. Şi în ciuda josniciei în care se află, doreşte să-I mulțumească Creatorului pentru că i-a dat o oarecare legătură cu munca Creatorului, chiar dacă este în *Lo Lishma*.

Şi el crede deasupra rațiunii că Creatorul i-a dat gândul şi dorința de a se angaja puțin în muncă. Şi din moment ce crede cât de mult poate în măreția şi importanța Creatorului, deasupra rațiunii, deşi nu a fost recompensat cu simțirea importanței prin rațiune, încă are privilegiul de a face lucruri simple. El este recunoscător şi Îl slăveşte pe Creator, şi este încântat şi doreşte să-I mulțumească Creatorului ca acei oameni care sunt

în forma unei singure linii, adică cei ce simt că munca lor este cu adevărat în integritate şi tot ceea ce e nevoie să adauge este în cantitate.

Calitativ totuşi, simt că sunt atât de completi încât au nevoie să lucreze la modestie, aşa cum au spus înțelepții noştri „Fii foarte, foarte modest." Ei depun multă muncă pentru asta, în a găsi puțină umilință în ei, şi aceasta pentru că nu ştiu că sunt numai dintr-o singură linie. Aceasta este munca majorității.

Dar unul care doreşte să meargă pe linia dreaptă, care ştie că este și linie stângă, care slăbeşte linia dreaptă, trebuie să depună eforturi mari pentru a crede deasupra rațiunii că şi puțină muncă în spiritualitate – chiar şi incompletă, cum o simt pentru ei – este importantă. Şi, de asemenea, el trebuie să mulțumească Creatorului şi să fie fericit, şi să simtă că acum are o viață şi că o asemenea viață merită trăită.

Aceasta înseamnă că, crezând deasupra rațiunii că nu este niciun sfârşit în măreția Creatorului, şi că este foarte important pentru el să slujească Regelui, aceasta se numeşte „linia dreaptă." Şi pentru aceasta este multă muncă. Dar o persoană trebuie să creadă că munca în linia dreaptă este importantă; ea trebuie să se străduiască să aibă acelaşi nivel de vitalitate ca atunci când lucra într-o singură linie, sau măcar nu mai puțin decât atunci când lucra într-o singură linie, înainte să ajungă să lucreze în linia dreaptă.

Totuşi, aici în linia dreaptă, este mult de muncă în aceasta, şi nu vine atât de uşor precum munca într-o singură linie. Aceasta este pentru că atunci ştia că faptele pe care le făcea erau mari şi importante, aşa că era uşor pentru el să muncească. Dar în linia dreaptă, vede că faptele lui sunt fără valoare de unele singure, deoarece nu munceşte cu toată inima. Astfel, el nu poate spune că face lucruri mari pentru şi că îi este garantată de Creator o mare recompensă în schimbul muncii lui.

Totuşi, într-o singură linie, nu este nicio rezistență din partea corpului, aşa că el poate lucra uşor, fără obstrucții. Dar în linia dreaptă, are mult de muncă deoarece spune că vrea să muncească pentru Creator şi nu pentru corp, aşa că, în mod natural, corpul rezistă şi trebuie să se lupte constant cu corpul. Astfel, trebuie să muncească constant cu acesta şi să îl înfrângă.

Şi mai este o problemă. Dacă doreşte să meargă continuu pe linia

dreaptă și să aibă putere de muncă, trebuie să-l mărească pe Creator în mod constant şi să facă mari eforturi căutând sfaturi despre cum să obțină măreția şi importanța Creatorului. Dacă apreciază acțiunile, adică spune „Acțiunile mele sunt foarte importante deasupra”, asta va fi cu siguranță o minciună deoarece nu sunt în *Lishma*, deoarece dragostea de sine – şi nu dragostea pentru Creator – este implicată în tot ceea ce face.

Totuşi, într-o singură linie ei apreciază faptele deoarece într-o singură linie ei vorbesc doar despre acțiuni, nu şi despre intenție – dacă intenția sa este pentru a dărui sau nu. Acolo, ordinea muncii este să nu fie meticulos în acțiuni. Dar când se începe munca spre a dărui, care este denumită „linia dreaptă”, nu se poate spune că acțiunile sunt bune, că este mulțumit cu munca pe care o face.

Totuşi, dacă slăveşte Creatorul cât de mult poate, deasupra rațiunii, el niciodată nu va scoate prea mult în evidență credința sa în măreția Creatorului, din moment ce cu siguranță trebuie să spunem că este mai măreț Creatorul decât Îl poate omul slăvi. De aceea, spunând că Creatorul este important reiese că este adevărat, şi astfel el merge pe calea adevărului.

Şi apoi o persoană poate spune, precum în corporalitate: „Vedem că în ceea ce priveşte o persoană importantă, chiar dacă cineva îi face un serviciu mic, asta îl face fericit şi îi ridică moralul.” Aceasta înseamnă că nu actul este cel mai important, adică serviciul pe care îl face, ci cel pe care îl serveşte. Astfel, când o persoană merge pe linia dreaptă, este o linie a adevărului.

Totuşi, din moment ce linia dreaptă este o linie a devărului, este o mare rezistență din partea *Sitra Achra*, care nu permite mersul pe calea adevărului, care duce la corectarea lumii. Aceasta este pentru că structura *Klipot* (carapace) vine din lumea spargerii şi a corupției. De aceea toate lucrurile din lume ce aparțin distrugerii şi corupției au puterea să îşi facă faptele. Vedem limpede cu copiii mici, care pot lucra în spargere şi corupere, dar nu pot lucra la lucruri care aduc corecția, precum în alegoria cu fata cea mică.

Aceasta este aşa din cauza spargerii ce a avut loc în lumile superioare. De aceea, ramurile din lumea fizică urmează aceleaşi drumuri. De aceea este energie pentru a lucra în corupție şi dezbinare,

dar pentru corectare, este greu de lucrat la lucruri care aduc corecția lumii în ramurile fizice deoarece corecția deasupra nu a fost terminată.

De aceea este foarte dificil să mergi pe linia dreaptă. Cu alte cuvinte, trebuie observat cum se străduiesc oamenii să lucreze pe calea unei singure linii, când ar trebui să aibe cel puțin la fel de multă energie şi moral ridicat în timp ce merg pe linia dreaptă.

Şi când o persoană doreşte să aprecieze linia dreaptă, păstorii lui Gerar vin şi se ceartă. Cu alte cuvinte, ei îl fac să înțeleagă că „Acesta este drumul greşit. Cum vrei să-L mulțumeşti pe Creator cu aşa o muncă mică? Îi mulțumeşti Creatorului pentru ceva fără valoare. Dimpotrivă, cei ce merg pe o singură linie ştiu că ceea ce fac ei este important, şi Îi pot mulțumi Creatorului pentru aceasta. Dar pentru lucruri neînsemnate? Până la urmă, tu singur spui că acțiunile tale sunt fără valoare, din moment ce nu sunt din inimă, din moment ce tu spui că nu lucrezi pentru Creator. Astfel, mulțumirea ta este precum linguşirea, şi cum poți căpăta bucurie şi voie bună dintr-o minciună?"

Păstorii lui Gerar *Gorerim* (îl trag) spre punctul de vedere al majorității, care Îi poate mulțumi Creatorului numai pentru lucruri importante. Şi aceasta este adevărat „În timp ce mergi într-o minciună."

Această *Klipa* (coaja) este o mare *Klipa*, şi nu îi permite unei persoane să fie fericită şi să primească vitalitate de la adevăr. În schimb, vrea să aducă omul în tristețe şi depresie. Uneori îl aduce la un punct în care viața lui devine fără sens, şi atunci singurul lucru care poate mulțumi o persoană este somnul, deoarece atunci când doarme nu este într-o stare de disperare şi de viață lipsită de sens.

Asta este similar unei persoane ce trebuie să se supună intervenției chirurgicale într-un spital. Este un doctor special care este numit „anestezist." Acesta este doctorul pe care cineva vrea să-l vadă ca să-i poată da un pont despre cum poate dormi cel puțin trei luni. Această *Klipa* ruinează complet *Kedusha* deoarece este imposibil ca cineva să poată spune că este binevoitor Creatorul. O persoană defineşte acea stare ca fiind de coborâre, dar rămâne o întrebare „Către ce coboară el?"

Răspunsul este că el coboară către lumea inferioară. Dacă o persoană devine mai puternică în acea stare, el spune (într-un cântec de Hanuka) „Doamne, mi-ai ridicat sufletul din lumea de jos." De aceea, aceasta este

datoria cuiva când păstorii lui Gerar vin la o persoană şi vor să o tragă în domeniul majorității, adică modul în care văd ei o persoană care face ceva mic când ei ştiu că este mic şi nu apreciază un asemenea act.

„Aşadar, cum faci două lucruri opuse? Pe de o parte, admiți că atunci când faci un asemenea act, atunci când eşti conştient că îl faci, este un act plin de greşeli" deoarece în timpul acțiunii sunt multe gânduri străine, fiecare conform nivelului său.

De exemplu, ei binecuvântează şi spun „... cine ne-a sfințit cu poruncile Lui." Dar în timpul binecuvântării, ei ştiu că nu simt nimic în timpul executării poruncii, şi Îi aduc multe mulțumiri Creatorului pentru aceasta. Astfel, el spune că binecuvântarea şi mulțumirea pe care le oferă pentru aceasta nu sunt pentru că face ceva important.

Şi apoi, spui că cineva ar trebui să primească vitalitate şi bucurie pentru că a fost recompensat că a făcut o *Mitzva* (poruncă, faptă bună) chiar dacă este neimportant şi să Îi mulțumeşti Creatorului pentru că te-a recompensat, şi să spui, „Cine ne-a ales." Mai mult, spui „O dragoste veşnică, poporul vostru, casa lui Israel, dragostea pentru Tora şi *Mitzvot*."

Din asta apare o întrebare „dacă nu vezi nimic în *Mitzva* pe care o respecți, atunci de ce spui că Creatorul ne-a dat lucruri bune deoarece ne iubeşte? Care este scopul *Mitzva*, pe care tu spui că ne-a dat-o pentru dragoste? Noi, majoritatea, spunem că ne-a dat Tora şi *Mitzvot* pentru că ne iubeşte. Este precum spune Rabbi Hananiah, Fiul lui Akashiah 'Creatorul a dorit să recompenseze Israelul; astfel, le-a dat din plin Tora şi *Mitzvot*.'

Astfel, din moment ce doreşte să ne recompenseze având următoarea lume şi lumea aceasta, primind o mare recompensă fără a ne simți ruşinați – deoarece este ştiut că atunci când cineva mănâncă pâinea ruşinii, este ruşinat – de aceea El ne-a dat din plin Tora şi *Mitzvot*, prin care ar trebui să fim în stare să primim o mare recompensă. Totuşi, ştim că printr-o faptă mică şi incompletă, aceasta va fi pâinea ruşinii.

De aceea, când o persoană merge pe linia dreaptă şi doreşte să primească viață şi voie bună pentru că a făcut un lucru mic, Îi mulțumeşte Creatorului pentru că l-a recompensat cu a face ceva pentru El şi crede deasupra rațiunii că Regele este un Rege măreț, numit "Mărețul, Grandiosul, Teribilul Dumnezeu."

Se spune că un lucru este important în ochii cuiva conform cu importanța Regelui, chiar dacă i s-a permis numai un serviciu mic față de Rege, chiar unul ce nu e important şi cu multe greşeli, atâta timp cât are un oarecare contact cu Regele. Aceasta este aşa deoarece nu aşteaptă recompensă.

Ordinea este că dacă cineva aduce ceva cuiva şi doreşte o recompensă, apoi ordinea este că lucrul este verificat pentru a vedea dacă recompensa cerută pentru obiect merită sau nu. Dar cei ce merg pe linia dreaptă nu doresc nicio recompensă. În schimb, ceea ce vor face pentru Rege este întreaga lor recompensă. De aceea, ei cred deasupra rațiunii că fac un serviciu Regelui, şi asta le dă vitalitate, bucurie şi voie bună pentru că sunt recompensați cu a face un serviciu Regelui.

Şi este adevărat că spun că Creatorul este foarte important, dar nu avem puterea să-I apreciem măreția, şi vice versa, că din perspectiva actului, nu poate fi un act mai mic şi mai neînsemnat decât acela pe care îl fac ei. De aceea, rezultă că este adevărat în ambele părți, şi totul este construit pe baza credinței deasupra rațiunii. Baal HaSulam a spus "Tot ceea ce este construit pe credința deasupra rațiunii intră în *Kedusha* şi este considerat internalitate, şi conform rațiunii este considerat externalitate."

De aceea, din moment ce dreapta este construită pe baza adevărului, păstorii lui Gerar imediat se trezesc şi vor să tragă o persoană către punctul de vedere al majorității. Apoi această *Klipa* începe să atace o persoană şi să o facă să înțeleagă punctul de vedere al majorității – că ceea ce spun ei este adevărat. În acel moment, o persoană începe să creadă această *Klipa*, când doreşte să îl ucidă şi să extragă toată vitalitatea *Kedusha* din el şi să îl arunce în lumea de jos. Această *Klipa* se îmbracă în haine false şi spune că tot ceea ce îți zice acum este numai pentru ca tu să nu te păcăleşti pe o cale a falsității.

De aceea, tot ceea ce poate cineva să facă este să stea de gardă în timp ce gândurile păstorilor lui Gerar vin în mintea lui ca nişte săgeți zimțate scufundate în otravă, care ucid o persoană instantaneu, lăsând-o fără spiritul vieții *Kedusha*.

Această *Klipa* vine la o persoană şi îi trimite punctele de vedere şi ideile, şi ele nu vin, Doamne fereşte, aşa încât ea să nu fie un slujitor al Creatorului. Din contră, ele fac pe cineva să înțeleagă, "Din moment ce

acum şti clar care este munca adevărului, că intenția trebuie să fie pentru Creator, şi tu ştii pentru tine că nu o poți îndrepta către Creator, astfel rugăciunea ta este cu siguranță fără valoare, aşa cum este Tora pe care tu o înveți. Îți iroseşti degeaba eforturile. De aceea, este mai bine pentru tine să lucrezi la intenția pe care trebuie să o ai. Astfel, este mai bine în loc să te rogi sau să studiezi sau să faci lucruri neînsemnate, totul în *Lishma*."

Şi din moment ce este sub autoritatea ei, cu siguranță nu are puterea să facă ceva în *Lishma*. Astfel, ea îl omoară. "Este mai bine pentru tine să te gândeşti la scopul muncii şi să nu acționezi. De aceea, este mai bine să te angajezi în munca intențiilor, că trebuie să faci totul în *Lishma*."

Şi din moment ce el este sub dominarea ei, şi cu siguranță el nu are putere să facă ceva în *Lishma*, prin asta, ea îl omoară. "Astfel, când te rogi, nu trebuie să te învingi dacă doreşti să vorbeşti cu cineva în timpul rugăciunii, din moment ce rugăciunea ta şi Tora ta sunt fără importanță. Astfel, când nu studiezi, dacă ai pe cineva cu care să vorbeşti, sau dacă ai pe cineva cu care să vorbeşti în timpul rugăciunii, este o pierdere să te abții din a vorbi, din moment ce oricum nu pierzi nimic, din moment ce atât rugăciunea cât şi Tora ta sunt fără nicio valoare."

"Aceasta este aşa deoarece în rugăciune, vezi că nu ai nicio conexiune cu cuvintele pe care le pronunți. Şi în Tora, ce pierzi prin a te opri în mijlocul studiului? Tu însuți spui că ce e important, este să te îndrepți către Creator. Aşadar, ce câştigi dacă ştii câteva pagini de Gemarah sau alte cuvinte ale Torei?"

"Şi la fel în acțiune; de ce ai nevoia să fii atât de meticulos cu privire la acțiuni? Nu îți spun că ar trebui să mănânci lucruri interzise; dimpotrivă, vorbesc despre rigoarea obiceiurilor, că vrei să urmezi această cale. În definitiv, ştii că cel mai important este să te îndrepți către Creator. Astfel, lasă aceste acțiuni şi fă ceea ce înțelegi că trebuie să faci. Iar respectarea obiceiurilor cu strictețe, asta nu e pentru tine. Dimpotrivă, aceste fapte sunt pentru oamenii simpli care nu gândesc şi nu ştiu care este munca adevărată. De aceea, este important pentru tine să ai în minte gândul cum să Îi dăruieşti Creatorului."

Şi atunci când o persoană se supune acestei *Klipa*, denumită "păstorul lui Gerar," cum vorbesc ei numai în favoare muncii adevărului, atunci o persoană crede ceea ce spun ei şi începe să neglijeze orarul

rugăciunii şi studiile Torei, şi începe să asculte de vocea acelei *Klipa*. Şi din moment ce acum o persoană nu are viață deloc, din moment ce nu are nicio acțiune prin care să primească viața *Kedusha*, când începe să contemple să facă ceva pentru Creator, corpul râde de ea şi îi arată numai descrieri întunecate ale muncii pentru Creator.

Astfel, o persoană rămâne fără viață şi nu mai are puterea să spună deasupra rațiunii că este binevoitor Creatorul, şi cade sub dominația ereziei. În acel moment, nu are nicio putere să contemple spiritualitatea şi ajunge la o stare în care lumea se întunecă pentru ea. Acesta este înțelesul a ceea ce este scris, că păstorii lui Gerar s-au certat cu păstorii lui Isaac. Cu alte cuvinte, ei le furnizau servitorilor lui Isaac părerile lor până ce îi târau sub propria lor autoritate, în momentul în care îi omorau şi le luau vitalitatea.

Cu alte cuvinte, ar sustrage puțina credință pe care au avut-o şi ei rămân despuiați şi goi. Aceasta este numită "*Klipa* a dreptei," care nu-i lasă să urmeze calea adevărului. Astfel, deşi acțiunile lor sunt incomplete, ei cred deasupra rațiunii că este atât de important Creatorul încât făcând cel mai mic serviciu pentru Rege e considerat totuşi un lucru mare.

Şi din moment ce acel act mic este adevărat, la fel şi credința lor deasupra rațiunii că este Creatorul un Rege măreț şi important, prin urmare şi ei sunt ataşați de calitatea adevărului. Şi se pot bucura în a face voia Stăpânului lor chiar şi un pic, deoarece adevărul în sine este un lucru mare.

De aceea, trebuie să fim conştienți de *Klipa* când începem să mergem pe linia dreaptă. Numai când o persoană este puternică în a înfrânge *Klipa* dreptei începe munca pe linia stângă. Astfel, persoana însăşi evocă critica de sine, şi nu *Klipa*.

De aceea, când o persoană nu are vitalitate şi poate lua linia dreaptă, nu trebuie să meargă pe linia dreaptă. Ci, odată ce este plină de viață şi bucurie din munca de dreapta, a venit timpul să se implice în linia stângă, adică să vadă umilința stării în care se află şi de ce nu a fost încă recompensată cu admiterea sa de către Creator în palatul Regelui.

Baal HaSulam a spus odată despre ce este scris (Psalmul 57) „Deşteaptă-te, gloria mea ... Voi trezi zorii." Înțelepții noştrii au spus „Am trezit zorii, şi zorii nu m-au trezit pe mine." El a spus „Înțelesul literal

este că Regele David a zis că nu acceptă *Shahar* (zori) – de la cuvântul *Shahor* (negru), şi întunericul care a venit la el – şi se trezeşte de la întuneric." Dimpotrivă, 'Eu trezesc zorii,' însemnând atunci când simte că este bine, atunci el însuşi evocă întunericul."

Putem interpreta aceste cuvinte că o persoană nu acceptă critica cum că acțiunile sale nu ar fi în ordine şi că tot ceea ce face este fără valoare în timp ce *Klipa* vine la el şi se îmbracă într-o coajă a dreptății, şi vrea în mod ostentativ ca o persoană să nu se înşele în muncă, ci să lucreze pentru Creator.

Dar când asemenea gânduri vin şi el nu le evocă, ar trebui să ştie că nu vin din partea *Kedusha*. Dimpotrivă, deoarece *Klipa* lui Gerar vede că o persoană primeşte vitalitate din lucruri mărunte, că se mulțumeşte cu puțin şi spune că crede deasupra rațiunii că nu este nicio limită în importanța Creatorului, şi spune că este considerat un mare privilegiu că a fost răsplătit cu faptul că i-a dat Cretorul chiar şi o dorință mică și un gând de a-l servi, şi el vede că sunt mulți oameni în lume care nu au acest privilegiu. De aceea, este recunoscător şi slăveşte şi este foarte plin de gratitudine față de Rege. Şi este încântat şi primeşte voie bună din acea stare.

În acel moment, *Klipa* mai sus menționată vine şi doreşte să îl omoare, să ia tot aerul *Kedusha* care este în el. Nu-i permită să-L mărească pe Creator, ci îl aruncă în lumea de jos şi îi ia orice credință ar fi avut. Şi apoi, persoana este considerată moartă deoarece nu are nici o viață a *Kedusha*.

Şi care e cauza acestui fapt? Numai *Klipa*, care a venit la acea persoană într-o falsă aparență şi care vorbeşte numai favorabil despre *Kedusha*. Aceasta se numeşte "Zorii nu mă trezesc pe mine," însemnând că el nu a vrut să primească întunericul şi negura de la *Klipot*.

Dimpotrivă, "Am trezit zorii" va însemna "Oricând doresc, trezesc zorii." Cu alte cuvinte, eu însumi trezesc întunericul şi negura din interiorul meu – că încă sunt cufundat în dragostea de sine şi că încă nu am dragoste pentru Creator. Încă nu am gloria Torei, încă nu am importanța Torei, să ştiu că merită să fac totul pentru a obține lumina Torei, la fel nici nu pot aprecia importanța respectării *Mitzvot* pe care Creatorul ni le-a poruncit.

Şi în timp ce am nevoie să execut câteva *Mitzva* şi intenționez să fie pentru a dărui, rezistența corpului se trezeşte cu forță deplină. Şi el duce o mare luptă pentru orice faptă şi vede urcarea şi coborârea de fiecare dată. Şi apoi, are loc pentru rugăciune. Aceasta este aşa deoarece o persoană se trezeşte la momentul potrivit, adică atunci când simte că se poate ruga instantaneu, şi nu când negrul îi va aduce tristețe şi depresie, că nu va fi capabil să se roage pentru întuneric.

Cineva poate vedea singur dacă vine la el din partea *Klipa* sau nu. Semnul pentru aceasta este că ceva ce vine de la *Kedusha* este mereu în forma de „creştere a sfințeniei şi nu descreştere." Cu alte cuvinte, cineva îi cere mereu Creatorului să îl ridice la un nivel superior decât cel la care se află. Dar când întunericul vine din partea *Klipa*, o persoană este incapabilă să-i ceară Creatorului să îl ridice deasupra stării sale.

„Dimpotrivă, ele trag în jos," adică îl trag în lumea de jos, şi el pierde mica parte de credință pe care a avut-o şi ajunge în aparență mort, fără spiritul vieții. Atunci singura sa vitalitate este dacă poate dormi, adică să scape şi să uite starea sa de depresie.

Conform celor de mai sus, trebuie să interpretăm cuvintele *Zoharului* atunci când spune „Este interzis să ridici mâinile fără de rugăciune şi litanie." Trebuie să înțelegem ce înseamnă aceasta că înțelepții noştri au interzis ridicarea mâinilor degeaba, şi numai dacă te poți ruga şi face o cerere nu este o interdicție, deoarece este o interdicție numai în nimicnicie.

Conform celor de mai sus, am interpreta că „mâini" vine de la cuvintele „Dacă o mână ... obține." Asta înseamnă că atunci când o persoană ridică mâinile să vadă ce a obținut în munca pentru Creator, dacă are Tora şi frică de cer şi fapte bune, dacă crede cu credință completă că este binevoitor Creatoul, dacă este pregătită şi are puterea să răzbească, apoi dacă vede că nu are nimic din toate aceste lucruri pe care credea că le va obține prin munca în Tora şi *Mitzvot*, nu va dispera. Din contră, ea va avea puterea să se roage Creatorului să îl ajute.

Şi va avea puterea să-şi spună „Eu văd că nu am nimic bun în mâinile mele deoarece Creatorul mi-a permis acum să văd adevărul, că sunt cu adevărat un vas gol, şi nu este nici Tora, nici frică de Ceruri şi nicio faptă bună în mine. Dimpotivă, tot ceea ce fac este numai pentru

propriul meu beneficiu, şi acum am un *Kli* (vas) şi o nevoie reală, din adâncul inimii, pentru ca să-mi împlinească dorința Creatorul, din moment ce ajutorul de care am nevoie – ca el să mă ajute – este o necesitate şi nu un lux.

Până aici, am crezut că am nevoie de ajutorul Creatorului pentru lucruri de prisos, nu pentru necesități, deoarece ştiam că nu sunt ca alți oameni, care nu au nicio treabă cu spiritualitatea, dar acum văd conform rațiunii că situația mea este mai rea decât cea a celorlalți oameni deoarece simt că nu am nimic. De aceea, sufăr şi simt durere din cauza situației mele. Dar pentru mase, nu este atât de rău deoarece ei nu simt ceea ce simt eu. De aceea, nu pot avea satisfacție din faptul că nici ei nu au nimic, că asta este ceea ce gândesc eu şi asta este ceea ce rațiunea mea mă face să înțeleg – că asta este starea celorlalți."

Asta înseamnă că este posibil ca ei să aibă stări bune, deoarece cineva nu ştie ce este în inima prietenului său. Dar o persoană determină starea prietenului său conform cu ceea ce vede cu ochii lui, şi din asta, ea deduce cum trebuie să se poarte. De exemplu, dacă prietenul său este un cinstit ascuns, el crede despre el că nu este atât de ortodox.

Şi ce poate cineva învăța de la un cinstit ascuns? Numai frivolitate. De aceea, când o persoană se uită la majoritate, indiferent de nivelul real al majorității, ceea ce este important este ceea ce o persoană crede despre majoritate. De aceea, în acel moment, o persoană vede că starea ei este mai rea decât a altora; de aceea, ea spune că Creatorul ar trebui să o ajute deoarece ea suferă mai mult decât majoritatea.

Prin urmare, dacă îşi poate asuma că în timp ce îşi ridică mâinile va vedea ce are în mâinile sale şi va fi în stare să se roage, atunci va şti că calculele sale vin din partea *Kedusha*. Şi apoi îi este permis să treacă de la linia dreaptă la linia stângă. Altfel, dacă nu ştie în inima ei că are puterea să se roage, nu trebuie să se mute pe linia stângă, căci atunci va înfrunta acea *Klipa* numită „păstorii lui Gerar."

Este scris în *Zohar* (*Vayikra* (Domnul a chemat), p131, Paragraf 401 în comentariul *Sulam*) „Rabbi Yehuda a început şi a zis 'Sau fă-i cunoscut păcatul său.' El întreabă 'Din partea cui? Cine l-a făcut cunoscut?' Ar fi trebuit să spună 'Sau i-a ştiut păcatul.' Ce este 'Sau fă-i cunoscut păcatul său?'. El răspunde că a poruncit Creatorul adunării lui Israel să facă

păcatul pe care l-a păcătuit cunoscut omului."

Este scris în *Zohar* (*Vayikra* (Domnul a Chemat) paragraf 404 în comentariul Sulam) "Şi aici, Creatorul a spus 'fă-i cunoscut păcatul pe care l-a păcătuit.' Unul care se ridică noaptea să se angajeze în Tora, Tora îi face cunoscut păcatul lui. Şi nu prin *Din* (judecată), ci dimpotrivă, ca o mamă care îi spune copilului ei cu cuvinte blânde şi el se mântuieşte înaintea Stăpânului său."

Trebuie să înțelegem de ce tocmai când Creatorul îl alertează că a păcătuit, se consideră că acum este conştient de păcat, dar dacă prietenul lui a văzut că a păcătuit şi dacă prietenul lui vede că în continuare nu se mântuieşte şi îl face atent pentru păcatul lui, nu se consideră a şti. Şi care este motivul pentru care dacă îl alertează Creatorul că a păcătuit, ştie că a păcătuit şi este timpul să se mântuiască, dar dacă Creatorul nu-l atenționează, nu este încă timpul pentru el să se mântuiască de păcat?

Şi mai trebuie să înțelegem ce spune *Zoharul*, că cineva ce se trezeşte noaptea să se implice în Tora, Tora îl alertează, şi unul ce studiază toată ziua, Tora nu îi aduce la cunoştință că a păcătuit. Dar când studiază noaptea, chiar dacă nu studiază în timpul zilei, Tora îi face asta cunoscut. Astfel, trebuie să înțelegem avantajul de a studia noaptea față de ziua, şi trebuie să mai înțelegem ce este scris, că Tora îl face să-şi cunoască păcatul „nu prin *Din* (judecată) ci dimpotrivă, ca o mamă ce îi spune copilului ei cu vorbe bune."

RASHI interpretează versetul „Sau fă-i cunoscut păcatul propriu." „Când a păcătuit, a crezut că era permis. Apoi, a fost informat că era interzis." Ar trebui să înțelegem acestea în muncă. Ce ests acest păcat? Este ştiut că toată munca ce a fost dată celor de jos este sub forma „Care Dumnezeu a creat pentru a face."

Se ştie că aşa este numită creația deoarece El a creat existență din absență, fiind denumită dorință de a primi şi tânjind să primească plăcere. Şi datorită echivalenței de formă, denumită *Dvekut* (adeziune), încă un *Kli* (vas) trebuie făcut pentru a primi lumina plăcerii. Cu alte cuvinte, trebuie să adăugăm scopul de a dărui, altfel, este interzis să primim abundența.

Şi chiar dacă dorim, tot nu ne este dat. Totuşi, dacă dorim să primim pentru a primi, aceasta este deja numită „un păcat" în muncă. Aceasta

este aşa deoarece prin dorință, o persoană devine mai separată de Creator, şi devine mai dificil pentru o persoană să fie capabilă să se mântuiască., ceea ce este numit „întoarcerea la rădăcină,” adică cel care dă.

Astfel, cineva trebuie să se întoarcă la sursa sa, deoarece nepotrivirea de formă l-a îndepărtat de rădăcină, care este pentru a dărui. De aceea, când o persoană acționează dar nu intenționează ca asta să fie pentru a dărui, dar în schimb, intenția sa este numai să primească pentru sine, ea este mai depărtată, şi aceasta este păcatul ei.

Dar, în ordinea muncii, când începem să muncim, începem în *Lo Lishma*. De aceea la acel moment noi înțelegem diferit, adică ceea ce apare omului ca fiind muncă sunt numai două lucruri: 1) Să facă, ceea ce sunt cele 248 *Mitzvot* pozitive (porunci să presteze anumite acțiuni); 2) Să nu facă, ceea ce înseamnă cele 365 *Mitzvot* negative (porunci să se evite anumite acțiuni).

Cu alte cuvinte, există un păcat şi există o *Mitzva* (faptă bună). Apoi, când o persoană crede în Creator şi în legea Sa, o persoană ştie foarte bine ce este un păcat şi ce nu. Şi ar trebui ea să uite sau să rătăcească într-o acțiune deoarece nu ştia că este interzis, dacă este văzută de prietenul său, prietenul său o poate atenționa că a păcătuit. Astfel, ea însăşi nu a ştiut, dar prietenul ei, care a văzut, îi poate spune, şi apoi o persoană se mântuieşte de păcatul pe care l-a făcut.

Dar când vorbim despre munca pe calea adevărului, care este cu intenția de a dărui, care este numai o intenție, aceasta este ascunsă față de prietenul său, din moment ce cineva nu ştie ce este în inima prietenului său. Din acest motiv, prietenul său nu-l poate atenționa că a păcătuit, şi prietenul său nu-i poate spune că a păcătuit prin faptul că nu a intenționat să fie pentru a dărui.

Acum putem interpreta ceea ce am întrebat, că asta implică cum că este exact Creatorul cel care îl poate alerta pe el că a păcătuit şi prietenul său nu-l poate alerta că a păcătuit, din moment ce prietenul său nu poate vedea intenția prietenului. Astfel, numai Creatorul ştie ce intenție a avut în timpul implicării în Tora şi *Mitzvot*.

Totuşi, este cu adevărat o chestiune profundă aici, în explicația *Zoharului* cum că îl atenționează Creatorul atunci când greşeşte. Şi din

moment ce acela vede în Tora că ceea ce el trebuie să respecte sunt *Mitzvot* pozitive şi negative, şi el va şti deja ce este păcat şi ce nu, aceasta este aşa la începutul studiului său. Este aşa cum spune Maimonides „Când le învățăm pe femei şi pe cei mici, ei sunt învățați cu scopul de a primi recompensă." Numai după aceea „Când acumulează multă cunoaştere, li se spune" că trebuie să studieze *Lishma*, adică pentru a dărui.

Prin urmare, acela nu înțelege că dacă nu are intenția de a dărui, aceasta este considerat păcat în munca pe calea adevărului, deoarece majoritatea sunt încă în *Lo Lishma*, şi el doreşte să meargă în *Lishma*. De exemplu, dacă nu are scopul de a dărui, este considerat un păcat, dar o persoană nu poate simți asta pentru ea. Este la fel pentru o persoană ce face un act ce este interzis în Tora, cum ar fi desacralizarea Sabbatului sau să mânânce mâncare interzisă, etc., adică va avea acelaşi sentiment în timp ce execută o *Mitzva* fără să intenționeze să dăruiască, ca atunci când săvârşeşte un mare păcat.

Aceasta aduce întrebarea „Cine poate alerta o persoană că dacă nu acționează pentru a dărui este considerat un păcat şi ar trebui să se mântuiască pentru acesta, adică să Îi ceară Creatorului să nu mai păcătuiască?". Cu alte cuvinte, aici trebuie să înțelegem: a) dacă nu este intenția de a dărui, este un păcat şi b) că ar trebui să aibă dorința de a se mântui aşa încât să nu păcătuiască din nou, aşa cum au spus înțelepții noştri „Mântuirea este numită remuşcare față de trecut şi acceptare față de viitor."

Această chestiune a unei persoane ce simte că este un păcat – că va simți că este un păcat general, asta fiind tot răul ce există în om – asta este ceva ce numai Creatorul poate înțelege. Tora şi *Mitzvot* ce au fost date sunt pentru a corecta acel rău, care este denumit „voința de a primi pentru sine" şi nu este în puterea cuiva de a înțelege că tot răul este cel ce separă creaturile de Creator.

Şi aceasta este ceea ce spune *Zoharul* despre versul „Dacă păcatul ce l-a făcut îi este făcut cunoscut." Cu alte cuvinte, Creatorul i-a făcut cunoscut păcatul, însemnând că Creatorul îl atenționează ce este păcatul pe care l-a făcut deoarece pentru o persoană este dificil să îl accepte şi să spună că dacă lucrează pentru propriul beneficiu pe calea adevărului este

considerat un păcat.

Numai când Creatorul îi dă această conştiinţă, el poate simţi că este un păcat. De exemplu, când o persoană ucide altă persoană, cu siguranţă simte că a comis un păcat grav, aşa cum dacă o persoană are un şofer, şi acel şofer a lovit pe cineva cu maşina şi l-a omorât. Totuşi, dacă a fost noaptea şi nimeni nu ştie despre asta, nu şoferul simte neapărat că a omorât un om, dar chiar şi şeful, care călătorea cu el, simte acest păcat.

În spiritualitate, atunci când Creatorul îl atenţionează că a păcătuit şi că ucide conceptul de om în fiecare zi, numai Creatorul poate da un asemenea sentiment în spiritualitate. Dar persoana însăşi nu poate şti sau înţelege aceasta.

Acum putem înţelege ce explică RASHI despre versul „Sau face păcatul cunoscut lui." Acestea sunt cuvintele lui: „Când a păcătuit, a crezut că este permis. Apoi, a descoperit că era interzis."

Pentru a înţelege aceste cuvinte în muncă, ar trebui să interpretăm „Când a păcătuit," ca „În timp ce se angaja în Tora şi *Mitzvot* pentru a primi." El încă nu ştia că este interzis. Dimpotrivă, dacă a ţinut Tora şi *Mitzvot* numai în acţiuni, a simţit că este permis. Numai apoi a devenit cunoscut lui că a fost o prohibiţie aici, că ţinta lui a fost pentru a primi recompensă. Dar cine l-a informat că a fost interzis, că a folosi vasele de recepţie este interzis? *Zoharul* interpretează că este Creatorul cel care l-a alertat deoarece fără ajutorul Creatorului este imposibil să o simţi.

Prin urmare, rezultă că în muncă, răul primar şi păcatul înseamnă voinţa de a primi, care este singura cauză ce ne împiedică să primim ceea ce vrea Creatorul să dea creaturilor, şi cauza pentru care nu putem fi răsplătiţi cu adeziune. Aşa cum învăţăm, lumina *Neshama* se divide în cinci discernăminte, denumite *NRNHY*, care se îmbracă numai în vasele de dăruire ale cuiva.

Astfel, pentru ca o persoană să aibă senzaţia de rău şi întuneric, că totul vine de la acest rău denumit „voinţa de a primi pentru sine," numai Creatorul o poate atenţiona că este un păcat. Aceasta este aşa deoarece o persoană este obişnuită să folosească voinţa de a primi chiar şi când începe munca Creatorului.

Este aşa cum au spus înţelepţii noştri „O persoană trebuie să studieze mereu în *Lo Lishma*." Astfel, are deja permisiunea înţelepţilor noştri de a

studia, deoarece, prin aceasta, ea va ajunge la *Lishma*. Astfel, deoarece este permisiunea înțelepților noştri că trebuie să studiem în *Lo Lishma*, este dificil să vii la o persoană şi să îi spui că este un păcat, deoarece ei vor spune că este permis să studieze în *Lo Lishma*. Astfel, nu este motiv să credem că acesta este cel mai mare păcat, deoarece aceasta este tot ceea ce obstrucționează dobândirea *Dvekut* cu Creatorul.

Cu cele spuse mai sus, putem interpreta ce am întrebat despre cuvintele *Zoharului*, care scrie că pentru unul care se ridică noaptea ca să se angajeze în Tora, Tora îi anunță păcatul său. Am întrebat de ce tocmai cei ce studiază noaptea şi de ce ar trebuie să fie în mod special Tora cea care le arată păcatul.

Răspunsul, aşa cum este spus mai sus, este că, tocmai prin Tora, acela poate ajunge să simtă că a primi pentru sine este denumit „un păcat," însemnând că voința de a primi pentru sine este denumită „un păcat." Dar oamenii obişnuiți nu pot ştii, aşa cum spune Maimonides că chestiunea *Lishma* nu este descoperită femeilor, celor mici, sau gloatei. Şi înțelesul cuvântului „nedescoperit" este deoarece ei nu pot înțelege. Totuşi, tocmai prin Tora înseamnă că Tora poate aduce un astfel de sentiment unei persoane care o va face să vadă că a primi pentru sine este considerat un păcat.

Dar de ce tocmai Tora care este studiată noaptea are puterea să îl alerteze pentru păcatele sale? Cu alte cuvinte, care este avantajul nopții față de zi, care presupune că tocmai noaptea, aşa cum a fost scris că pentru unu care se ridică noaptea pentru a se angaja în Tora, Tora îi face păcatul cunoscut? Pentru a înțelege, trebuie mai întâi să pricepem înțelesul „zilei" şi „nopții" în muncă.

„Noapte" este, aşa cum au spus înțelepții noştri (*Pesachim* 2b) despre versetul „Criminalul se ridică în zori ... şi noaptea este precum un hoț." „Înseamnă asta că lumina e zi? Înțelesul este acesta: Dacă chestiunea că vine să ia viață este clară ca lumina zilei pentru tine, el este un criminal. Dar dacă te îndoieşti de asta, precum noaptea, trebuie să îl priveşti ca pe un hoț." Astfel, vedem că înțelepții noştri folosesc „zi" şi „noapte" pentru „sigur" şi pentru „cu îndoieli."

Putem interpreta că „ziua" în muncă înseamnă că atunci când o persoană se implică în Tora şi *Mitzvot* are încredere că va primi

recompensă pentru munca sa. Apoi este mulțumită şi nu are loc pentru rugăciune către Creator să o ajute, atunci ce îi lipseşte? Este oricum posibil ca cineva să vadă că „ar trebui să fac mai mult", dar îşi găseşte probabil scuze că nu are suficient timp pentru un oarecare motiv sau din cauza problemelor de sănătate. Totuşi, per total este bine deoarece crede că va primi recompensă. El crede în recompensă şi pedeapsă în lumea aceasta şi în lumea următoare şi asta se numeşte „studierea Torei în timpul zilei."

„Studiul Torei noaptea" înseamnă că are dubii, deoarece îndoiala este denumită „noapte." Aceasta apare atunci când o persoană doreşte să meargă pe calea adevărului, adică cu scopul de a dărui. Adică ea doreşte să lucreze în Tora şi *Mitzvot* la un nivel calitativ diferit față de cum a lucrat pe calea majorității, cu intenția de a primi recompensă în această lume şi în cea următoare. În schimb, doreşte să se angajeze în Tora şi *Mitzvot* nu pentru a primi recompensă. Dar corpul rezistă acestei căi. De aceea, îi vin mereu gânduri străine, aducându-i îndoieli constante în munca sa.

Şi care sunt dubiile? Uneori crede că ar trebui să meargă pe calea dăruirii, şi apoi corpul începe să reziste. Apoi, îi vin gânduri că poate majoritatea are dreptate, adică nu trebuie să lucreze prin dăruire deoarece este greu să lupți împotriva corpului. De aceea este mai bine să urmeze punctul de vedere al majorității deoarece majoritatea cu siguranță arată mai bine şi are un loc mai important în lume. Şi ei au ales să meargă pe calea în care intenționează ca acțiunile lor să fie numai pentru Creator şi nu pentru dărui. Asta înseamnă că ei respectă Tora şi *Mitzvot* deoarece Creatorul ne comandă să respectăm poruncile Sale şi să urmăm legea Lui, şi nu, Doamne fereşte, pentru bani sau pentru onoare, însemnând că prin angajarea în Tora şi *Mitzvot* el va fi respectat sau va fi numit „Rabbi." Dimpotrivă, ei țin Tora şi *Mitzvot* pentru Creator deoarece El ne-a poruncit, şi în schimb, primesc recompensă. Asta trebuie să fie cea mai bună cale.

Şi din moment ce asta nu contrazice dragostea de sine, nu este atât de dificil să mergi pe această cale. Dar pe calea dăruirii cineva întotdeauna are dubii deoarece această cale este inacceptabilă majorității şi corpul este înclinat în mod natural către punctul de vedere al *Klipot*,

care sunt numai despre recepție. De aceea are de lucru constant în a se lupta cu aceste gânduri.

Şi chiar şi atunci când o persoană înfrânge corpul şi îl face să înțeleagă „Vezi că de la natură cineva doreşte să îl servească pe cel mare fără recompensă, ci numai în pură dăruire." Apoi corpul stă împotriva lui şi aduce un argument adevărat: „În lumea fizică, vezi că eşti 'mare' şi vezi că toți te respectă. Astfel, poți fi influențat de majoritate, majoritatea care te apreciază ca fiind mare. De aceea, merită să lucrezi în a dărui. Dar aici, eşti în ascundere deoarece măreția şi importanța Creatorului nu este revelată şi tu vrei doar să crezi că e aşa, că este important Creatorul şi merită să Îl serveşti fără nicio recompensă."

Astfel, în acel moment o persoană devine slabă împotriva corpului şi nu are niciun răspuns, de vreme ce atunci mai este doar un singur lucru de spus – că merge deasupra rațiunii. Prin urmare, nu poate să depăşească argumentul corpului cu mintea sa, şi atunci are nevoie de mila Cerului pentru a o împiedica să dezerteze din campanie.

Aceasta este denumită "noapte," când o persoană are îndoieli din cauza conflictului cu corpul. Şi apoi această Tora îi revelează păcatul, însemnând că păcatul său este primordial şi adânc înrădăcinat, deoarece atunci vede că îi lipseşte credința în Creator. Cu alte cuvinte, nu poate crede că Creatorul este măreț şi conduce şi merită să îl serveşti şi să îi dăruieşti, şi că El va avea mulțumire de la el.

Cu alte cuvinte, nu este nicio mulțumire pentru o persoană care serveşte un rege mare. Aşa cum spune *Zoharul* ("Introducere la Cartea *Zohar*," p 185, paragraful 195 în Comentariul *Sulam*) "Frica este cea mai importantă, adică îi va fi frică de Creator deoarece El este măreț şi conduce peste tot, deoarece El este rădăcina din care toate lumile se extind, şi măreția Lui apare în faptele Sale."

Fără Tora, cineva nu poate simți ceea ce îi lipseşte deoarece este o regulă că absența trebuie să preceadă prezența, şi este imposibil să simți absența, adică să simtă cineva că îi lipseşte ceva, numai dacă simte că este ceva bun în lume, că este un lucru bun, şi pe care nu-l are. Apoi poți vorbi despre absență. Cu alte cuvinte, când este cineva care simte absența, poți spune că el ar trebui să încerce să satisfacă ceea ce lipseşte.

Cine a creat prima absență? Creatorul a creat-o, în lumea *Ein Sof*

(infinit). Învățăm că El este unul şi numele Lui este Unu. Prima lipsă este *Tzimtzum* (restricție), când lumina a dispărut şi a simțit o lipsă. Lumina liniei este ceea ce ar trebui să umple deficitul făcut de Creator, care este prezența, şi El a creat ceva nou, a creat absența.

Astfel, când cineva studiază Tora, prin Tora ajunge să simtă că există un Creator şi un lider, deoarece studiind Tora primeşte lumina Torei care îl corectează. Apoi începe să simtă prin Tora că există cel care dăruieşte Tora, şi aceasta este când începe să înțeleagă că e un mare privilegiu să Îl servească.

Şi când începe să converseze cu corpul cu privire la asta, micul sentiment pe care începe să îl simtă – că merită să serveşti Creatorul – este întâmpinat de rezistența corpului, care se opune cu vehemență senzației de a primi de sus sub forma "Lumina din ea." Cu alte cuvinte, nu se întâmplă ca cineva să primească dintr-o dată lumina Torei, suficient pentru a corecta corpul. Dimpotrivă, vine puțin câte puțin. De aceea, sunt urcuşuri şi coborâşuri, şi pentru fiecare urcare pe care o primeşte şi începe să înțeleagă că trebuie să meargă pe calea dăruirii, natura corpului rezistă imediat.

Totuşi, aceasta este aşa intenționat de la Creator. Motivul pentru aceasta este că "Nu există lumină fără *Kli* (vas)." Ceea ce vine de sus este denumită "trezire de sus." Cu alte cuvinte, nevoia şi senzația vin ca una singură. În acel moment, o persoană nu are motiv pentru o trezire a dorinței că merită să serveşti Creatorul. De aceea, „când senzația care vine de sus pleacă, o nevoie se construieşte treptat în inima ei, să lucreze în dăruire, şi atunci începe să ceară Creatorului să îi dea puterea pentru aceasta. Apoi, această stare este denumită "lumină şi *Kli*."

Şi mai este un motiv pentru care cineva are nevoie de o trezire de jos: când cel de sus dă fără pregătire celui de jos, cel ce primeşte nu o simte ca important. Şi conform regulii că orice lucru de care o persoană doreşte să se bucure depinde de importanța chestiunii, înainte ca cel de sus să îl lase să simtă ceva, nu se poate spune că doreşte ceva.

Dimpotrivă, după ce cineva simte o deşteptare către munca Creatorului, acela trebuie să creadă că faptul că o persoană s-a trezit la nevoia de a se angaja în muncă Creatorului, aceasta este așa, deoarece, Creatorul i-a trimis aceste gânduri, fără mesageri. Cu alte cuvinte, când

nimeni nu-i spune că trebuie să se angajeze în muncă, o persoană cu siguranță spune că asta a venit la ea de sus.

Totuşi, chiar dacă o persoană vine şi îl face să înțeleagă, îi explică că merită să lucreze pentru Creator şi este trezit de aceasta, totuşi nu ar trebui să spună că cutare sau cutare i-au arătat meritul muncii Creatorului. Dimpotivă, şi acea persoană a fost un mesager al Creatorului pentru a-l trezi. Astfel, uneori cineva trebuie să spună că i-a dat Creatorul dorința fără mesageri, şi uneori ar trebui să spună că această dorință a venit de la Creator printr-un emisar.

Şi din moment ce acea dorință a venit la el fără nicio pregătire a sa, nu a putut aprecia importanța chestiunii. Astfel, o persoană nu este prea impresionată şi nu se poate bucura de acel lucru deoarece nu îi cunoaşte valoarea. Este precum o persoană care îi trimite un cadou prietenului său, dar prietenul său nu ştie cum să-l aprecieze.

Să spunem, de exemplu, că cel ce primeşte cadoul a crezut că acesta valorează 100 de dolari, dar cel ce a dăruit cadoul a plătit 10000 de dolari pentru el. De asemenea, cel ce dăruieşte ştie că primitorul apreciază valoarea cadoului numai conform propriei înțelegeri. Astfel, înțelegem că cel ce dăruieşte cadoul caută sfaturi şi tactici ca să îl facă pe cel ce a primit cadoul să înțeleagă valoarea cadoului, astfel încât să se bucure de cadou atât de mult cât a dorit cel ce l-a dăruit.

Aceasta este cauza ascensiunilor şi căderilor în muncă, care sunt denumite "zi" şi "noapte." Studiind Tora în timpul "nopții," în biruire se vede cât de departe este cineva de Creator prin faptul că nu este capabil să iasă din dragostea de sine, şi Tora îi aduce simțul importanței. Şi atunci când este într-o ascensiune, trebuie să spună că îl aduce Creatorul mai aproape, însemnând că nu se ascunde Creatorul de el, şi de aceea el simte că merită să aibă *Dvekut* cu Creatorul.

Este aşa cum am învățat în "*Studiul celor Zece Sefirot*" unde este dată o explicație despre cele patru faze ale Luminii Directe şi spune "Care este diferența între *Hochma* a Luminii Directe şi *Malchut* a Luminii Directe? Dacă este aceeaşi lumină în *Sefirot Hochma* şi *Malchut*, atunci de ce una este numită *Hochma* şi alta *Malchut*?"

Răspunsul este că în *Sefira Hochma* nu era încă o pregătire din partea celui de jos, deoarece cel de jos încă nu exista, însemnând că se simțea

inferior, având nevoie de ceva şi trebuind să primească ceva de la cel de sus aşa încât să-şi completeze deficienţa. De aceea, cel de jos nu simte nicio plăcere din primirea abundenţei de la cel de sus, aşa cum este dorinţă în cel de sus ca să-l bucure pe cel de jos.

Dorinţa celui de sus este să facă bine creaturilor Sale, însemnând pentru ca cel de jos să se bucure. Dar din cauza lipsei de pregătire a celui de jos – din moment ce atunci când cel de jos s-a născut, s-a născut împreună cu abundenţa – nu a fost timp pentru ca el să se echipeze cu o deficienţă, adică să tânjească după abundenţă.

Dar *Malchut* vine după ce abundenţa s-a depărtat de *Sefiroţii* de deasupra ei. Astfel, ea a avut deja pregătirea, însemnând nevoia de lumina care a iluminat *Sefira Hochma*. Astfel, numai *Malchut* poate primi plăcere de la abundenţa de care cel ce dăruieşte vrea să se bucure cel de jos.

Cu toate cele de mai sus, discernem două lucruri cu privire la darul celui ce dăruieşte: 1) Cineva trebuie să ştie ce-şi doreşte, adică ce este ceea ce are nevoie şi 2) trebuie să-şi dorească să îi fie umplută acea deficienţă, adică să facă toate pregătirile pentru a putea primi darul.

Astfel, cum poate cineva începe să simtă nevoia pentru munca Creatorului, când nu ştie oricât de puţin despre aceasta, adică dacă există un asemenea lucru? Cu alte cuvinte, dacă nu ştie despre aceasta, cum se poate trezi în el o dorinţă pentru aceasta?

Răspunsul este aşa cum am învăţat despre *Sefira Hochma* că Creatorul, care este denumit "dorinţa de a face bine" a creat lumina şi *Kliul* împreună, senzaţia spiritualului vine la o persoană de deasupra. Ea primeşte lumina şi dorinţa pentru lumină în acelaşi timp. Fie deşteptarea vine la el direct de la Creator, sau deşteptarea pentru muncă vine la el printr-un mesager trimis de Creator pentru a face o persoană să înţeleagă şi să o influenţeze că merită să fie servitor al Creatorului. Totuşi, totul vine la el din partea deşteptării fără nicio pregătire a celui de jos. Şi aşa cum s-a menţionat aici, este imposibil ca cel de jos să simtă o plăcere reală din munca Creatorului, din cauza lipsei de pregătire.

Totuşi, spunem despre *Sefira Malchut* că râvneşte abundenţa care era în *Sefira Hochma*. De aceea, când este pregătire din partea celui de jos, ea primeşte plăcerea pe care vrea să o dăruiască cel ce dăruieşte. Similar, aici

în munca omului, o coborâre vine după trezirea pe care a avut-o şi începe să-şi dorească ceea ce avusese înainte. Apoi, cel de jos se poate pregăti să primească abundența.

Totuşi, dorința şi tânjirea pentru adevăratul *Dvekut* – să fie capabil cu adevărat să primească, şi să o considere importantă aşa cum doreşte Creatorul – nu apare dintr-odată. De aceea sunt multe urcuşuri şi coborâşuri. Totuşi, fără de prima deşteptare din partea Celui de sus, nu ar fi fost posibil niciodată ca cel de jos să-şi dorească ceva fără să ştie ce este.

Acum vom înțelege ce am întrebat despre înțelesul "Tora îi va face cunoscut păcatul," şi nu prin *Din* (judecată), ci precum o mamă ce-şi informează fiul folosind cuvinte blânde. De asemenea, ce reprezintă *Din* şi "cuvinte blânde?"

Aşa cum am explicat cu privire la acuzația dintre păstorii lui Gerar şi păstorii lui Isaac, ceva ce alimentează este denumit "păstor." Păstorii lui Isaac spuneau, "Putem primi sustenanță numai de la adevăr, şi nu de la falsitate." De aceea, când au dorit să lucreze pe linia dreaptă ei ar fi spus, "suntem mulțumiți cu puțin, deşi cu adevărat faptele pe care le facem sunt fără valoare deoarece nu sunt făcute cu adevărata intenție.

Totuşi, dacă am considera către cine dorim să dăruim, către un Rege măreț care conduce, orice muncă este suficientă pentru noi şi o considerăm un mare privilegiu deoarece servim un aşa Rege important şi măreț. De aceea, atât cât ni se permite să servim Regele, Îi mulțumim şi Îl slăvim, chiar dacă este un serviciu mic."

Aceasta se numeşte, "Păstorii lui Isaac," care doresc să Îl servească pe Creator, cu dedicarea lui Isaac, dar corpul nu este de acord cu asta. Dar atunci când ştiu că trebuie să slujească precum Isaac, sunt mulțumiți pentru asta şi îi mulțumesc Creatorului pentru aceasta.

Şi atunci când *Klipa* păstorilor lui Gerar vine, ea vede că ei sunt fericiți cu Creatorul, şi imediat începe să se certe cu păstorii lui Isaac spunând, "de ce sunteți fericiti cu Creatorul? Vedeți voi înşivă că serviciul pe care îl faceți nu este aşa cum ar trebui să fie. Când serveşti un Rege, calea potrivită este să faci totul în perfecțiune."

"De aceea," ei întreabă, "de ce această bucurie? Noi cei care urmăm majoritatea, avem ceva pentru care să ne bucurăm, din moment ce noi spunem că ne mulțumim cu urmarea părții practice deoarece Creatorul

ne-o comandă. Şi în schimb, credem că vom primi recompensă pentru a respecta Tora şi *Mitzvot*, şi suntem fericiți. Dar voi, care spuneți că ceea ce este important este *Lishma*, şi puteți vedea voi înşivă că nu vă puteți angaja pentru a dărui, vedeți că nu puteți face nimic. Vedeți şi voi cât efort ați făcut deja, şi totuşi nu ați avansat câtuși de puțin. De ce munciți voi pentru nimic? Nu sunteți vrednici să vă apropiați de Creator deoarece sunteți prea scufundați în dragostea de sine, şi este păcat de tot timpul pe care îl pierdeți pentru nimic."

Astfel, ce face această *Klipa*? Extinde *Midat ha Din* (calitatea *Din*) peste o persoană şi îl omoară. Aceasta se consideră că *Klipa* raportează păcatul cu *Midat ha Din*, şi apoi nu poate face nimic decât să dispere şi să abandoneze campania. Şi ea ia de la el orice credință ar fi avut, şi rămâne fără viață spirituală. Dar el nu poate primi nici satisfacție fizică, aşa cum a făcut-o înainte să intre în muncă. Astfel, ajunge melancolic şi trist, şi totul din cauza *Klipa* care a venit la el deghizată în dreptate dar îi păsa numai de sine.

Acesta este înțelesul a ceea ce este scris, că *Klipa* îi face cunoscut păcatul în maniera *Din*. Dar pentru cineva care se ridică pentru a se angaja în Tora noaptea, Tora îi face lui păcatul cunoscut precum o mamă care îi arată fiului cu vorbe blânde, şi el se mântuieşte înaintea stăpânului său.

Trebuie să înțelegem ce înseamnă "vorbe blânde." Sfârşitul eseului vine şi interpretează, "El se mântuieşte în fața stăpânului său." Cu alte cuvinte, ea îl informează despre păcat nu pentru că vrea să îl îndepărteze din lucrul Creatorului precum *Klipa* lui Gerar, care îl informează despre păcat cu *Midat ha Din* – că este imposibil să se mântuiască şi să lucreze pentru a dărui, şi astfel îl îndepărtează.

Dimpotrivă, ea îl informează precum o "mamă albă" care îl face să înțeleagă cu cuvinte blânde că nu trebuie să se gândească cum că nu poate să se mântuiască şi să dăruiască. "Cu cuvinte blânde" înseamnă că nu este atât de greu precum crezi, din moment ce Creatorul doreşte să ajute o persoană când simte că este greu pentru ea.

Totuşi, trebuie să o înțelegem, din moment ce însuşi Creatorul a făcut asta să fie dificil, precum este scris, "Vino la Faraon, căci i-am împietrit inima ... că să îi arăt semnele Mele." Cu alte cuvinte, Tora îi permite cuiva

să înțeleagă că, faptul că simte că este greu să meargă pe calea de a dărui nu este pentru că ar fi incompetent, ci pentru că "I-am împietrit inima." Şi de ce? "Pentru ca să îi arăt semnele Mele."

Şi Baal HaSulam interpretează că este așa pentru a avea o nevoie de literele Torei; aşadar, Creatorul a făcut împietrirea inimii aşa ca prin aceasta, cineva să fie pregătit pentru Tora. Altfel, nu ar avea nicio nevoie de Tora. Dar din moment ce doreşte să meargă pe calea dăruirii şi a Torei îl alertează că dorința de a primi pentru sine este un păcat, că asta este defapt înclinația rea, şi unul care vrea să meargă pe calea dăruirii, este scris (Psalmi 1), "fericit este omul care nu a urmat sfatul celui viclean, nici nu a stat în calea păcătoşilor.

Vom interpreta, "Cine nu a urmat sfatul celui viclean," însemnând păstorii lui Gerar, care doreau ca el să îi urmeze, deoarece ei îl fac să înțeleagă că nu se merită să urmeze calea dăruirii. În schimb, vor să audă păstorii lui Isaac, care spun, "Cel ce merge pe calea primirii recompensei, aceasta se numește "păcat." Şi când înțeleg că acesta este un păcat, imediat plâng după Creator să îi scoată din acea stare şi doresc să respecte ce este scris, "Nici nu ai stat pe calea păcătoşilor."

Cu alte cuvinte, nu vor să rămână în starea de păcătoşi, şi cer ajutorul Creatorului, că le va da lumina Torei deoarece "Lumina din ea îl reformează," şi el, de asemenea, vrea să servească Regele şi să fie un servitor adevărat al Creatorului.

Zoharul spune că cineva trebuie să ştie căile Torei deoarece "Acela care nu ştie comenzile Celui de sus, cum îl va Servi?" Prin urmare nefiind în stare să iasă din dorința de a primi pentru sine, şi simțind nevoia pentru ajutorul Creatorului, nevoia se naşte în el pentru asistența Creatorului.

Ajutorul său este prin Tora, în care sunt două lucruri: 1) "Lumina din ea îl reformează," adică primeşte vase de dăruire, şi 2) Când are vase de dăruire şi doreşte să dăruiască Creatorului dar nu ştie ce are nevoie Creatorul de la el. În *Zohar*, aceasta se numeşte "Acela care nu ştie comenzile Celui de sus, cum îl va servi?"

Şi aici trebuie să discernem între a) *Klipa* care îl acuză că este păcătos, în *Midat ha Din*, al cărui scop este să îndepărteze o persoană de la muncă, şi b) Tora, care alertează o persoană că a păcătuit "Precum o mamă care

își informează fiul cu vorbe blânde, şi el se mântuieşte înaintea Stăpânului său."

Tora alertează că poate corecta acest păcat prin Tora prin cele două maniere mai sus amintite: 1) prin lumina din ea, care îl reformează; 2) fiind răsplătit cu rațiunile pentru Tora şi rațiunile pentru *Mitzvot*, pentru că "Acela care nu ştie legile Celui de sus, cum Îl va sluji?"

De aceea Zoharul concluzionează, "Şi se mântuieşte în fața Stăpânului său." Dar când îl alertează Klipa despre păcatul său, este incapabil să se mântuiască. În schimb, cade în disperare şi se separă complet de munca Creatorului.

Prin urmare cînd o persoană merge pe calea cea dreaptă, nu trebuie să se teamă de gândurile Klipa ale păstorilor lui Gerar, aşa cum au spus înțelepții noştri că David a spus, "Zorii nu mă trezesc pe mine." Dimpotrivă, după aceea, acela trebuie să treacă la partea stângă, şi asta este denumită, "Eu trezesc zorii."

Asta înseamnă că el trezeşte zorii. Aceasta este, o persoană are o pregătire specială în a dori să trezească întunericul, atunci când îl alertează *Klipa* că este în greşeală. Prin urmare el evocă stânga şi examinează cum să-şi corecteze faptele – să vadă măsura depărtării sale din echivalența de formă şi măsura durerii şi a suferinței – el simte toate acestea când vede josnicia stării sale. Uneori vede că nu-i pasă că este îndepărtat de la Dvekut cu Creatorul. Acesta este momentul să Îi ceară Creatorului să îl elibereze din exilul în care se află.

Aici, de asemenea, trebuie să discernem două lucruri: 1) Nu simte că este în exil. Cu alte cuvinte nu are nicio dorință să scape din dragostea de sine. Dimpotrivă este într-o stare denumită în *Zohar Hav, Hav* ("dă-mi – dă-mi" dar de asemenea şi sunetul lătratului unui câine), precum un câine, referindu-se la cuvintele, "Lipitoarea are două fiice care plâng precum câinii *Hav, Hav*." Se interpretează, "*Hav* (dă-ne) bogăția aceste lumi, şi *Hav* bogăția lumii următoare."

Aceasta înseamnă că doresc să respecte Tora şi *Mitzvot*, dar pentru a primi totul în dorința de a primi pentru ei înşişi. Aceasta se consideră că el nu simte niciun exil, aşa încât să vrea să fie mântuit din exil.

El simte toate acestea deoarece a intrat în linia stângă. Dar când merge pe linia dreaptă, nu trebuie să cerceteze dacă munca sa este

completă sau nu. În schimb, îi mulţumeşte Creatorului pentru orice înclinaţie are.

Această stare este denumită "ascundere în ascundere," aşa cum este scris (Deuteronom 31:18), "Şi cu siguranţă îmi voi ascunde faţa în acea zi." Am interpretat că atunci când este în ascundere, nu simte că este în exil. Şi ce este exilul? Este aşa cum este scris, "Din cauza păcatului nostru am fost exilaţi din ţinutul nostru şi am fost trimişi departe din ţinutul nostru."

A fost scris, "Este pentru păcatele noastre." Păcatul se referă la folosirea voinţei de a primi pentru sine. Aceasta este ceea ce cauzează îndepărtarea din "ţinutul nostru." Se ştie că "dorinţă" şi "pământ" sunt denumite *Malchut* (împărăţie), însemnând împărăţia cerurilor. Împărăţia cerurilor înseamnă că o persoană îşi asumă să se înrobească cerului, însemnând Creatorului, care este denumit "Rai" (cer), aşa cum este scris, "Ridică-ţi ochii la înalt şi vezi: cine a creat acestea?"

Acesta este înţelesul a , "Am fost exilaţi din pământul nostru," însemnând din pământul nostru, care este denumit "împărăţia cerului," să servească şi să ostenească pentru gloria Cerului; am ieşit din această voinţă. Dar în ce dorinţă am intrat noi? În dorinţa "naţiunilor lumii," denumite "a primi pentru a primi."

Este scris, "Am fost trimişi departe din ţinutul nostru." *Adamah* (ţinut, pământ) vine de la cuvintele *Adameh le Elyon* (Voi fi precum Cel Prea Înalt), ceea ce este echivalenţă de formă. Şi din moment ce ne-am angajat cu dorinţa noastră de a primi, ne-am îndepărtat de ţinutul nostru, din a fi în echivalenţă de formă cu Cel de sus. Şi când o persoană nu simte exilul, este sub ascundere, exilul, care este denumit "ascundere," este ascuns. Astfel, el este într-o stare de ascundere înăuntrul ascunderii.

Totuşi, ascunderea în interiorul ascunderii, înseamnă de asemenea, o măsură a descoperirii. Cu adevărat, este ascundere în interiorul ascunderii, dar ar trebui să întrebăm, "De unde a venit această conştiinţă că el este în ascundere?" ar trebui să spunem că această "conştiinţă," de asemenea, a venit de la Creator, fie direct sau printr-un mesager.

De aceea, putem interpreta versul, "Făcătorul luminii şi creatorul întunericului." Acest întuneric se referă la sentimentele unei persoane că este în interiorul unei ascunderi, că nu simte Creatorul ca fiind ascuns

față de el, aşa încât nu are nicio dorință pentru a căuta unde este El, astfel din acest loc se va preda înaintea Lui şi va avea marea recompensă de a-L servi.

El, de asemenea, nu simte nici ascunderea în sensul în care Tora este îmbrăcămintea Creatorului, nici nu o regretă. În schimb, el este într-o complet altă lume, însemnând faptul că faptul că există un Creator şi că Acesta doreşte să dăruiască plăcere şi încântare creaturilor nu îl interesează deloc. Acest sentiment denumit "ascundere înăuntrul ascunderii," este denumit şi "întuneric," şi Creatorul a creat şi i-a dat lui acest întuneric.

Dar vedem că o persoană de obicei nu observă negativul din ea însăşi. Mereu ştie că este bine, chiar dacă este religioasă sau nereligioasă. Este aşa cum este scris, "Pentru că mita îi orbește pe cei ce văd." Şi din moment ce o persoană este apropiată de sine, nu poate vedea niciodată adevărul. Astfel, o persoană ce vede că nu este în regulă ar trebui să spună că i s-a arătat asta de sus.

2) Este într-o singură ascundere. Cu alte cuvinte, ea simte că este sub ascundere. Aceasta înseamnă că o doare că este îndepărtată de Creator, înseamnă că este ascuns Creatorul față de ea şi că nu îl simte pe Creator în măsura în care va vrea să se anuleze înaintea Lui. Dar în acelaşi timp, o doare că este separată. În acel timp nu are altă cale doar de a o ajuta Creatorul, să o facă completă ca să se apropie de Creator, ceea ce se numeşte "*Dvekut* şi echivalența formei."

Şi toată această cercetare pe care o face, care este denumită linia stângă, ar trebui să fie într-un anume timp. Cu alte cuvinte, mai specific, după ce a mers pe linia dreaptă în acea zi şi L-a slăvit pe Creator foarte mult pentru că i-a permis chiar şi un serviciu mic, şi el s-a bucurat de asta. Cum am spus mai sus, aceasta este partea adevărului.

Apoi, poate să treacă la linia dreaptă pentru o vreme, dar nu mult. Cu alte cuvinte, în timp ce se angajează în Tora şi în rugăciune, trebuie să fie atent să nu iasă în linia stângă, ci să fie specific în linia dreaptă, căci asta se numeşte, "Cei binecuvântați rămân alipiți celor binecuvântați."

Şi acesta este timpul când poate fi recompensat cu un nivel mai înalt, aşa cum este scris, "Divinitatea este prezentă numai din bucurie." Dar când este în linia stângă, ceea ce este un moment de critică, acel moment

este un loc de a vedea numai greşeli. Dar munca în stânga ar trebui să-i dea nevoia de rugăciune. Rugăciunea se referă specific la un loc unde este deficiență, şi un loc al deficitului este numit "blestemat." Dar apoi, "Cel blestemat nu se lipeşte de cel binecuvântat." Din acest motiv, nu este loc să te ridici la un nivel superior. Din contră, linia dreaptă este locul ascensiunii, căci atunci este într-o stare de perfecțiune.

CE ÎNSEAMNĂ A ÎNCEPE MUNCA ÎN LO LISHMA

Articol Nr. 23, 1987/1988

Este scris în *Pesachim* (p 50), „Rabbi Yehuda a spus, 'Rav a spus, 'Trebuie să te angajezi întotdeauna în Tora şi *Mitzvot* chiar şi în *Lo Lishma* (nu pentru numele ei), deoarece, de la *Lo Lishma* el ajunge la *Lishma* (Pentru numele Ei).''"

Maimonides a spus (*Hilchot Teshuva* Capitol 10, 5), „Înțelepții au spus, 'Trebuie să te angajezi întotdeauna în Tora, chiar dacă în *Lo Lishma*, deoarece de la *Lo Lishma* se ajunge la *Lishma*.' De aceea, când sunt învățați cei mici, femeile, şi oamenii de rând, sunt învățați să lucreze din frică şi ca să primească recompensă. Când îşi măresc cunoaşterea şi adună multă înțelepciune, li se va spune secretul cu uşurință, până când ei îl dobândesc şi Îl cunosc şi Îl slujesc din dragoste."

Şi în *Pesachim* (p 50), este scris în Tosfot, "În capitolul doi al *Berachot* se spune, 'Toți cei care se angajează în Tora în *Lo Lishma* este mai bine dacă nu s-ar fi născut.' Şi Rabbi Yehuda spune, 'Acolo este despre cel care studiază pentru a sfida şi pentru a enerva.''' Şi în *Berachot*, Tosfot explică, "Ar trebui să întrebăm, aici este despre cineva care studiază numai pentru a enerva prietenii, şi acolo este despre cel care studiază pentru a fi respectat."

Cu cele spuse mai sus, putem vedea că în general, ar trebui să facem două discernăminte în munca Creatorului: 1) *Lishma* (pentru numele ei), 2) *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei). Ar trebui să ştim ce este mai exact *Lishma* şi ce este *Lo Lishma*.

În *Lo Lishma*, vedem că avem cinci discernăminte de făcut.

1. Precum a spus Maimonides, se angajează în Tora şi *Mitzvot*

(porunci) pentru că ne-a poruncit Creatorul, şi el doreşte să respecte poruncile Creatorului, şi de aceea el se angajează în Tora şi *Mitzvot*. Dar noi ar trebui să notăm care este motivul pentru care el respectă poruncile Creatorului. Maimonides spune că ar trebui să îi spunem, "Din cauza recompensei şi pedepsei." Cu alte cuvinte, dacă respectă poruncile Creatorului, Creatorul îl va recompensa: va avea viață lungă, bogăție şi lumea care vine. Şi dacă nu respectă, va fi pedepsit pentru că nu vrea să respecte poruncile Creatorului.

Totuşi, ar trebui să facem două judecăți în recompensă şi pedeapsă: 1) Aşa cum spune Maimonides; 2) Este recompensă şi pedeapsă din cauza plăcerilor Torei şi *Mitzvot*. Aceste chestiuni, de asemenea, nu pot fi arătate studenților începători, celor mici şi femeilor.

2. Al doilea discernământ în *Lo Lishma*, aşa cum spune Tosfot, este că studiază Tora pentru a fi respectat. Acesta este mai rău decât primul discernământ pe care îl menționează Maimonides, deoarece aici el nu-i cere Creatorului să-i plătească recompensa, şi de aceea lucrează el. Dimpotrivă, vrea ca oamenii să îl respecte – fie cu bogăție sau onoare – şi acesta este motivul care îl face să se dedice implicării în Tora şi *Mitzvot*. Putem spune că apare ca şi cum el ar respecta Tora şi *Mitzvot* deoarece oamenii îl constrâng, deoarece, altfel oamenii nu l-ar recompensa, şi nu deoarece Creatorul a poruncit să se respecte Tora şi *Mitzvot*. Totuşi, aceasta, de asemenea, cade sub *Lo Lishma* care duce la *Lishma*.

Al treilea discernământ este aşa cum a spus Tosfot, "Cineva care studiază Tora pentru a-şi enerva prietenii." Aceasta este mai rău decât discernămintele anterioare în *Lo Lishma*. Se spune despre aceasta, "Oricine se angajează în Tora în *Lo Lishma*, ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi născut."

Să explicăm ce este *Lishma*, şi cele cinci discernăminte în *Lo Lishma* şi haideți să începem de jos în sus.

Lo Lishma pentru a-şi enerva prietenii este cea mai rea. Este aşa, încât înțelepții noştri au spus că acela ce merge pe această cale "ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi născut."Ar trebui să înțelegem de ce "pentru a enerva" este mai rău decât cineva care studiază "pentru a fi respectat." În definitiv, el studiază pentru creaturi şi nu pentru Creator, similar cu pentru a enerva, care este pentru creaturi.

Ar trebui să explicăm diferența dintre ele. Se ştie că ni s-a dat porunca , "iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți." Rabbi Akiva a spus despre aceasta că este marea regulă a Torei. Este prezentată în cartea , Dăruirea Torei, că aceasta este tranziția ieşirii din dragostea de sine pentru dragostea pentru ceilalți, care este dragostea de prieteni şi dragostea de Creator. Aceasta înseamnă că este imposibil să lucrezi în *Lishma* înainte să ieşi din dragostea de sine.

De aceea, ar trebui să facem două judecăți în ceea ce priveşte dragostea pentru ceilalți: 1) când are dragoste pentru ceilalți; 2) când nu are dragoste pentru ceilalți. Dar mai este o a treia distincție care este ura față de ceilalți. Cu alte cuvinte, face lucruri pentru a-i răni pe ceilalți. Aceasta se numeşte, "Cineva care primeşte onoare pentru dizgrația prietenului său." Cu alte cuvinte, se bucură când prietenul său este în dizgrație şi nelinişte, şi primeşte plăcere din aceasta. Acea persoană este considerată că se angajează în ura față de ceilalți.

Cu aceasta, putem face diferența între unul care studiază pentru a fi respectat şi cineva care studiază pentru a enerva. Scopul este de a ajunge la *Lishma* şi ni se de sfatul prin care să ajungem la *Lishma* – prin dragostea pentru ceilalți. De aceea, deşi cineva care studiază pentru a fi respectat nu se angajează în dragostea pentru ceilalți, totuşi, nu acționează către ura față de oameni, deoarece cei ce îl respectă se bucură de el, şi de aceea îl respectă. Aşadar, încă are o şansă de a ajunge la *Lishma*, pur şi simplu din cauză că se angajează, deoarece angajarea în Tora şi *Mitzvot* îi aduce un spirit al purității deci va fi capabil să urce nivelele şi să atingă dragostea pentru ceilalți şi dragostea pentru Creator.

De aceea, se spune despre aceasta, "De la *Lo Lishma* ajunge la *Lishma*." Dar cineva care studiază pentru a enerva, care este un act ce îl aduce la ură față de ceilalți, totuşi, în continuare doreşte să fie onorat cu dizgrația prietenilor lui, cu siguranță nu va ajunge la dragostea pentru Creator, pentru că acțiunile sale îl împiedică să iasă din dragostea de sine. Aşadar, cum va ieşi el din dragostea de sine şi cum va ajunge la dragostea pentru Creator?

Şi totuşi, mai este un discernământ de făcut în *Lo Lishma*: prin constrângere, aşa cum este scris în Articolul Nr. 19,1986/87. De exemplu, dacă o persoană lucrează pentru o persoană ortodoxă, şi primeşte un

salariu bun de la ea, şi angajatorul îi spune, "Vreau ca tu să ții Tora şi *Mitzvot*. Altfel nu vreau să lucrezi pentru mine."

El vine acasă şi îi spune soției că angajatorul vrea să îl concedieze. Soția lui spune, "Ce înseamnă asta să respecți Tora şi *Mitzvot* pentru că ai un angajator ortodox? Noi nu credem în asta. Ne vom vinde noi conştiința pe bani?" Dar când îi spune soției, "Am fost la alte câteva locuri şi este foarte greu să găseşti un loc de muncă zilele astea, şi dacă nu o să acceptăm condițiile angajatorului vom muri de foame."

"De aceea," spune soțul, "Nu ar trebui să ne sacrificăm pentru conştiința noastră, dar noi ştim adevărul, că nu credem în Tora şi *Mitzvot*. În schimb, vom ține Tora şi *Mitzvot* nu pentru că ne-a spus Creatorul să ținem Tora şi *Mitzvot*, ci pentru că patronul fabricii ne-a instruit şi de aceea respectăm Tora şi *Mitzvot*. Nu trebuie să credem în angajator. Şi ce dacă ținem Tora şi *Mitzvot*? Actul nu ne condamnă conştiința sau să ne facă să credem dintr-odată. Rămânem necredincioşi în Creator chiar şi când facem aceste fapte.

La suprafață, ce fel de importanță este acolo, la o asemenea Tora şi *Mitzvot*, când el spune în mod precis, că după părerea sa, el rămâne la fel ca ceilalți laici? Care este valoarea unor asemenea fapte conform minții noastre?

Totuşi, din perspectiva legii (legii religioase), noi trebuie să îl forțăm chiar dacă zice că nu vrea. Înseamnă că prin asta, el ține în continuare poruncile Creatorului, dar se numeşte *Lo Lishma*. Este aşa cum a scris Maimonides (*Hilchot Deot*, Capitolul 6), "Dar în chestiunea Sanctității, dacă nu se căieşte în secret, el este făcut de ruşine în public, şi este considerat cel blestemat până se reformează."

Aceasta înseamnă că chiar şi această manieră este denumită *Lo Lishma*, deoarece de la acea *Lo Lishma*, cineva, de asemenea, ajunge la *Lishma*, mai mult decât cineva care studiază pentru a enerva – despre care înțelepții noştri spun, "El era mai bine să nu se fi născut." Şi aici ar trebui să interpretăm că respectând Tora şi *Mitzvot* în *Lo Lishma*, nu face ceva împotriva dragostei de prieteni. Ci, din contră, el oferă plăcere celorlalți. Aceasta este, ortodoxul care vede că acum a ajuns să țină Tora şi *Mitzvot*, nu se uită la motiv, ci la act. Aşadar, le face plăcere. Dar cineva care studiază pentru a enerva, acționează contrar cu ceea ce cineva trebuie să

facă.

Prin asta, am explicat diferența între cineva care studiază pentru a enerva, care este cel mai rău, şi unul care lucrează forțat, care este forțat să muncească de alții, care este *Lo Lishma* şi stă deasupra unuia care studiază pentru a enerva. Şi, deşi, este dificil să spunem aşa, el respectă Tora şi *Mitzvot* din voința sa, şi nu fiind obligat, dar această dorință este de a enerva, care este numai un gând şi nu o acțiune. Dar de ce, cineva care respectă Tora şi *Mitzvot* din obligație, care este presat de public, este mai bun decât cineva care studiază pentru a enerva, dacă actele nu sunt din propria sa alegere?

Poate ar trebui să spunem că, oricum, prin fapta pe care o face, chiar dacă forțat, actul în sine are puterea de a-i aduce voie bună şi un gând bun, aşa cum înțelepții noştri au spus despre versetul , "Îl vom oferi la voia sa înaintea Domnului." Şi ei au spus (*Arachim* 21), "Îl vom oferi" implică faptul că este forțat şi poți spune că este împotriva dorinței lui. Talmudul spune că este din voia sa. Cum este el forțat? Până ce spune 'vreau.' Din acest motiv, putem spune că el este mai important decât cineva care studiază pentru a enerva.

Totuşi, ar trebui să întrebăm, „La sfârşit de zi, face întreg actul, dar crede că prin asta va primi onoare din a arăta că el ştie şi ceilalți nu. De ce este atât de dificil a atinge scopul denumit *Lishma* prin *Lo Lishma* care este pentru a enerva, până în punctul în care ei spun că ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi născut?"

Ar trebui să spunem că cel care studiază pentru a enerva trebuie să fie complet scufundat în Tora şi probabil se crede un om complet în Tora. Dacă este aşa, nu se va gândi niciodată la chestiunea *Lishma* deoarece vede că el studiază Tora mai mult decât prietenii săi, care nu petrec atâtea ore, şi nici cu atâta merit. Şi el se observă, că face eforturi mai mari în Tora decât prietenii studiind atent, pentru a şti înțelesul corect care trebuie priceput în Tora. Şi nu studiază superficial precum alții, ci forțându-şi creierul. Aşadar, cum se poate gândi că lui îi lipseşte? El nu poate ajunge la recunoaşterea răului, să ştie că ar trebui să ajungă la *Lishma*. Din acest motiv, el este damnat. De aceea ei scriu despre el, „Ar fi fost mai bine dacă nu s-ar fi născut."

Şi cel mai important la *Lo Lishma* este că aduce la *Lishma*. Este aşa

cum a spus Maimonides, „Să primească recompensă şi să nu fie pedepsit.” *Lo Lishma* despre care vorbeşte Tosfot, care este pentru a fi respectat, face lucrurile pentru ca oamenii să îl vadă şi să îl aprecieze. Aşadar, este ca şi cum ar ține poruncile oamenilor, că lucrează pentru ei şi că oamenii îi vor plăti o recompensă.

Dar cineva care lucrează cu intenția recompensei şi pedepsei, lucrează pentru Creator, cu excepția că vrea să-i fie plătită recompensa de Creatorul pentru munca sa în Tora şi *Mitzvot*. Nu vrea ca oamenii să-i plătească recompensa deoarece nu lucrează pentru ca recompensa să-i fie plătită de oameni. Dimpotrivă, el lucrează şi respectă Tora şi *Mitzvot* deoarece Creatorul a dat Tora şi *Mitzvot* pentru a fi respectate. Şi prin asta, vom primi recompensă pentru munca noastră în Tora şi *Mitzvot*.

De aceea, acesta este cu siguranță un nivel mai înalt decât cel despre care Tosfot vorbeşte, *Lo Lishma* pentru a fi respectat. Aceasta este pentru că lucrează pentru ca oamneii să îl respecte, dar în recompensă şi pedeapsă, el lucrează pentru Creator, care este denumită *Lishma*, însemnând pentru Creator, cu excepția că totuşi vrea recompensă pentru munca sa, şi de aceea nu este încă considerat „cu adevărat *Lishma*.”

Totuşi, ar trebui să notăm încă un discernământ care este denumit *Lo Lishma*, precum Maimonides spune, deşi recompensa şi pedeapsa sunt de o altă formă. În mod normal, înțelegem recompensa şi pedeapsa ca fiind îmbrăcate în haine corporale, precum mâncatul, băutul, etc... *Zoharul* spune că abilitatea noastră de a ne bucura de dorințele corporale este numai o mică lumină, din ceea ce a căzut din lumea spargerii, spargerea bucăților sfinte în *Klipot* (carapace), şi aceasta este toată plăcerea care este în ele. Şi întreaga lume urmăreşte aceste plăceri. Când se scrie că majoritatea luminii este îmbrăcată în Tora şi *Mitzvot*, acesta este genul de recompensă şi pedeapsă pe care şi-o doreşte.

Şi noi ar trebui să acordăm mereu atenție, în timp ce vorbim cu cineva despre respectarea Torei şi *Mitzvot*, ar trebui mai întâi să ne gândim care motiv este potrivit pentru acea persoană. Fiecare are propiul său lucru care îl interesează, un motiv pentru care vede că se merită să respecte Tora şi *Mitzvot*, deoarece prin asta, va primi ceva care merită un mare efort şi muncă. Şi va fi dispus să dea orice pentru a obține ceea ce vede că merită pentru el.

Din acest motiv, ar trebui să-i spunem mereu unei persoane ceea ce este important pentru ea la un nivel la care să se merite să dea tot ceea ce i se cere. Altfel, fără a oferi un motiv care să o facă să vadă profitabilitatea, nu va auzi ceea ce i se spune. Omul se mulțumeşte cu ceea ce are şi este greu să schimbe obiceiuri, numai dacă câştigă din asta ceva care este suficient de important pentru a-i da energie să-şi schimbe căile şi să înceapă să muncească diferit față de cum este obişnuit.

De aceea, sunt cinci discernăminte în *Lo Lishma* înaintea noastră:

1. Prin obligație;
2. Cineva care studiază pentru a enerva;
3. Cineva care studiază pentru a fi respectat, aşa cum este menționat în cuvintele din Tosfot;
4. Pentru recompesă şi pedeapsă aşa cum spune Maimonides;
5. Recompensă şi pedeapsă din lucruri necorporale, care este ceva ce toată lumea înțelege. Dar el doreşte recompensă şi pedeapsă pentru plăcerile spirituale, aşa cum este scris în „Introducerea la cartea *Zohar*" (Paragraf 31), „Şi ultimul nivel este această diviziune," în *Lo Lishma*, „Este că el se îndrăgosteşte pasional de Creator, aşa cum cineva cade pentru dragostea corporală, până când obiectul pasiunii rămâne în fața ochilor săi toată ziua şi toată noaptea, aşa cum spune poetul, 'când mi-L amintesc, El nu mă lasă să dorm.'"

Dar cu cel de-al cincilea discernământ în *Lo Lishma*, nu-i putem spune unei persoane să înceapă în această *Lo Lishma*, deoarece nu orice persoană o poate înțelege, adică să creadă că este plăcere în lumina care este îmbrăcată în Tora şi *Mitzvot*, mai mult decât cineva se poate bucura de plăcerea ce este îmbrăcată în plăcerile corporale. Aceasta este astfel, dacă lumina plăcerii care este îmbrăcată în Tora şi *Mitzvot* va fi imediat aparentă, s-ar numi "Providență deschisă." În acea stare, ar fi imposibil pentru o persoană să lucreze *Lishma* deoarece plăcerea pe care ar simți-o în Tora şi *Mitzvot* l-ar forța să facă totul şi nu pentru că a poruncit Creatorul să fie respectate.

Este aşa cum spune în "Introducere la Studiul celor zece Sefirot" (Paragraf 43), "Dacă, de exemplu, Creatorul ar fi stabilit deschis Providența cu creaturile Sale, de exemplu, cineva care ar mănânca o mâncare interzisă s-ar îneca imediat, şi cineva care ar îndeplini o poruncă

ar simți plăceri minunate în aceasta, similare cu cele mai mari plăceri din lumea corporală. Apoi, ce smintit s-ar gândi măcar să guste din lucrurile interzise, ştiind că şi-ar pierde imediat viața din cauza asta? ...De asemenea, ce smintit ar neglija vreo poruncă şi nu ar face-o pe cât de repede posibil, precum unul care nu se poate abține de la o mare plăcere corporală care i-a venit la îndemână, fără să o primească cât de repede poate?"

Prin urmare, atunci, nu ar fi nicio posibilitate de a alege, deoarece marile plăceri care sunt îmbrăcate în Tora şi *Mitzvot* sunt mari lumini. De aceea, această plăcere este ascunsă. Dimpotrivă, în corporalitate, plăcerea în fiecare act este descoperită, ceea ce ne face să tânjim după orice loc în care vedem că este plăcere. Şi corpul nu îți spune dacă este interzisă sau permisă. Din această cauză, este chestiunea alegerii şi chestiunea recompensei şi a pedepsei.

Prin urmare atunci când vorbim cu cineva despre povara Torei şi a *Mitzvot*, trebuie să considerăm despre ce fel de *Lo Lishma* îi vorbim, deoarece, aşa cum este spus mai sus, fiecăruia trebuie să i se dea *Lo Lishma* care se potriveşte caracterului său, astfel încât el va vedea că în această *Lo Lishma* se merită să ia asupra sa Tora şi *Mitzvot*. De exemplu, primul discernământ (prin constrângere), este potrivit pentru toți. Cu alte cuvinte, dacă cineva poate să-l forțeze pe altul, obligându-l, nu e nicio diferență dacă acela înțelege sau nu. În orice caz, se numeşte "constrângere," însemnând că cineva o poate face chiar dacă înțelege sută la sută că are dreptate, dar nu are posibilitate de a alege. Aceasta se numeşte "constrângere." Dar cu celelalte forme de *Lo Lishma*, fiecare are un alt caracter, şi este imposibil a spune care dintre ele este acceptabilă.

Putem înțelege celelalte trei forme de *Lo Lishma* 1) pentru a enerva, 2) pentru a fi respectat, şi 3) pentru a primi recompense şi a se feri de pedepse corporale. Totuşi, fiecare persoană are o natură, aşadar, trebuie să fii foarte atent pentru a ştii ce tip de *Lo Lishma* să-i spui, adică pentru care *Lo Lishma* va vedea el că merită să se ostenească.

Dar cu al cincelea tip de *Lo Lishma*, a dori dragostea de Creatorului deoarece simte plăcere în Tora şi *Mitzvot*, aceasta, noi nu o putem înțelege pentru că depinde de sentiment. Şi înainte ca o persoană să înceapă să guste, nu are niciun rost să începem să vorbim cu ea. De aceea se numeşte

"Forma finală de *Lo Lishma*," însemnând că apoi persoana intră în nivelul *Lishma*.

Totuşi, noi trebuie să înțelegem că dacă o persoană ajunge la nivelul la care tânjeşte după Tora şi *Mitzvot* în măsura în care s-a spus mai sus, "când îmi amintesc de El, El nu mă lasă să dorm," de ce aceasta este se consideră în continuare *Lo Lishma*? Într-adevăr, este deoarece plăcerea în Tora şi *Mitzvot* este ceea ce îl obligă să respecte Tora şi *Mitzvot*. *Lishma* înseamnă că măreția Creatorului, deoarece El este măreț şi conduce, îl determină să respecte Tora şi *Mitzvot*. Aşadar, nu este plăcerea ceea ce îl determină, ci Creatorul este motivul pentru care el respectă Tora şi *Mitzvot*.

Această judecată a *Lishma* este descrisă în "Introducerea la cartea Zohar" (Paragraf 32), "Munca în Tora şi *Mitzvot Lishma*, pentru a dărui şi nu pentru a primi recompensă şi el va deveni capabil pentru a primi cele cinci părți ale sufletului denumite *NRNHY*."

Totuşi, conform regulii că omul este o lume mică, compusă din şaptezeci de națiuni, omul este compus şi din Israel, de asemenea. Aşadar, spunem că sunt cinci discernăminte în *Lo Lishma*, că sunt oameni care aparțin unui anume tip de *Lo Lishma*, dar ar trebui, de asemenea, să spunem că toate aceste tipuri de *Lo Lishma* există în interioarul unei persoane, dar vin câte una pe rând. Uneori, aceea, "pentru a enerva," acționează într-o persoană. Uneori, ea lucrează cu *Lo Lishma* pentru a fi respectată, şi uneori foloseşte *Lo Lishma* prin constrângere, precum Maimonides a spus, "El este făcut de ruşine şi de ocară în public, şi este blestemat până se reformează."

Cu alte cuvinte, când omul vine să se roage la sinagogă sau vine să studieze Tora pentru ca prietenii să nu-l dispreţuiască în inimile lor deşi nimeni nu-i va spune, "De ce nu vii la lecțiile de Tora la Sinagogă?" Dar el va şti că, cu siguranță cu toții îl privesc ca pe un inferior. Aşadar, necinstea pe care o va simți îl face să vină la sinagogă. Prin urmare cauza *Lo Lishma* care îl forțează este constrângerea aşa cum a spus Maimonides.

Este mai uşor să se folosească această *Lo Lishma* ca o *Lo Lishma* eficientă, deoarece *Lo Lishma* care este conectată cu suferința – necinstea – îi dă mai multă energie pentru a depăşi obstructiile pe care le are. De aceea, în perioada în care o persoană este în cel mai de jos declin, *Lo*

Lishma ruşinii încă poate acționa în ea. Se consideră constrângere din cauză că ruşinea – care este suferință – îl forțează să facă lucruri, chiar dacă corpul lui nu este de acord.

Şi uneori o persoană se întăreşte cu *Lo Lishma* recomepensei şi pedepsei, aşa cum Maimonides a spus. Şi uneori găseşte recompensă şi pedeapsă în a găsi înțeles în muncă, în timp ce dacă nu respectă Tora şi *Mitzvot*, îi lipseşte înțelesul, şi aceasta este *Lo Lishma* finală.

Recompensa şi pedeapsa plăcerii în muncă: când se angajează în Tora şi *Mitzvot*, el simte plăcere. Şi dacă nu respectă Tora şi *Mitzvot*, el suferă. Este precum o persoană care simte gustul mesei şi acesta este motivul pentru care se duce la masă, deoarece vrea plăcerea mâncării. Prin urmare plăcerea mâncării este cauza pentru care se duce la masă.

CE TREBUIE CĂUTAT ÎN ADUNAREA PRIETENILOR

Articol Nr. 30, 1987-88

Înțelepții noştri au spus (*Avot*, Capitolul 1, 6), „Fă-ți pentru tine un Rav (profesor), cumpără-ți un prieten, şi judecă fiecare persoană favorabil."

Noi ar trebui să înțelegem adăugarea a "Judecă fiecare persoană favorabil" la "Cumpără-ți un prieten." De asemenea, în *Matan Tora* (*Dăruirea Torei*, p 30) este scris că *Mitzva* (porunca) "iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți este pentru a obține dragostea de Creator, ceea ce este *Dvekut* (adeziune) cu El. El scrie, "Este rezonabil să credem că partea Torei care se ocupă cu relaționarea omului cu prietenii lui este mai capabilă să îl aducă pe acesta la scopul dorit. Aceasta este aşa deoarece munca în *Mitzvot* (porunci) între om şi Dumnezeu este fixă şi specifică, nu este solicitantă, şi ajungi să te obişnuieşti uşor cu ea şi tot ceea ce este făcut din obişnuință, nu mai este folositor. Dar *Mitzvot* între om şi om sunt schimbătoare şi neregulate, şi cerințele îl înconjoară oriunde s-ar întoarce. De aceea, remediul lor este mult mai sigur şi ținta ei este mai aproape." Până acum, cuvintele lui.

Aceasta înseamnă că omul trebuie să ajungă la echivalența de formă;

aceasta este, că toate gândurile şi dorințele vor fi numai pentru beneficiul Creatorului şi nu pentru beneficiul propriu. Aceasta vine de la corecția *Tzimtzum* (restricție). Înseamnă că din perspectiva Creatorului, El a creat lumile cu intenția de a face bine creaturilor Sale. Aşa cum au explicat înțelepții noştri, Creatorul le-a spus îngerilor păzitori că creația lumii este precum un rege care are abundență dar nu are oaspeți.

Cu alte cuvinte, El are plăcere când oaspeților li se serveşte masa în casa Lui, dar ca să se evite ruşinea a fost o corecție deoarece trebuie să primească plăcere cu scopul de a-l bucura pe Creator. Dar primul nivel este a dărui pentru a dărui. Trebuie să te bucuri în timp ce dăruieşti, exact aşa cum Creatorul se bucură. Este aşa cum înțelepții noştri au spus (*Zohar*, Partea 1, *Beresheet*, p 115), "Nu a fost o asemenea încântare în fața Creatorului din ziua în care a fost creată lumea precum bucuria pe care El este sortit să o trăiască împreună cu cei drepți în viitor."

Vedem că în ziua în care a fost creată lumea, a fost mare bucurie în fața Creatorului. Cu alte cuvinte, El a avut mare bucurie în a dori să dăruiască. Prin urmare, dacă o persoană face acte de dăruire dar nu simte plăcere, nu este echivalență de formă aici. Deşi, în actul prin care el dăruieşte şi se implică în dragostea pentru ceilalți, actul trebuie să fie cu bucurie, precum bucuria pe care o are Creatorul. Aşadar, echivalența în bucurie lipseşte aici.

De aceea, sunt două lucruri ce trebuie făcute:

1.Chiar dacă corpul nu vrea să muncească în forma de dăruire, trebuie forțat. Totuşi, este o regulă că atunci când o persoană face lucrurile forțat, nu poate fi fericită, deoarece ar fi fost mai fericită dacă nu ar fi trebuit să facă acele lucruri. Totuşi, omul trebuie să lucreze forțat. Aceasta se numeşte "forțând şi subjugând răul din el."

Totuşi, aşa cum am spus mai sus, bucuria care ar trebui să vină cu fiecare act de dăruire, lipseşte aici, şi când vine vorba de bucurie, nu te poți forța să fii fericit într-un loc în care este un loc al obligației. Bucuria este un rezultat al încântării unei persoane, şi acolo unde este plăcere, "obligația" este în afara tabloului. De aceea, nu vine nicio plăcere sau bucurie prin obligație.

2.Spunem că avem nevoie de bucurie pentru munca pentru Creator, şi aşa cum am spus, bucuria este numai un rezultat a ceea ce-i place unei

persoane. Aşadar, din moment ce omul poate să facă numai o acțiune obligatorie, aceasta se numeşte "acțiune." Un act este ceva cu care mintea *nu este de acord*. Se consideră că atunci când cineva începe să se oblige, ajunge la o stare de "Acela care vine să fie purificat."

Aşadar, ce altceva lipseşte? Numai ceva ce îi va aduce bucuria. Ar trebui să interpretăm că asta i-a fost dată lui de sus. Aceasta se numeşte "El este ajutat." Şi care este ajutorul? *Zoharul* spune, "Un suflet sfânt." Când cineva este recompensat cu asta, atunci este bucuros. Prin urmare, atunci când spunem că trebuie să lucrezi cu bucurie, înseamnă că prin acțiunile cuiva, ar trebui să evoce trezirea de sus, deoarece numai prin ajutor de sus poate el să ajungă la bucurie, în timp ce se angajează în acte de dăruire.

Într-adevăr, este o întrebare aici: "De ce este necesar să facem acte de dăruire cu bucurie?" Motivul este simplu: nu este nicio echivalență de formă aici deoarece, când Creatorul dă, El simte bucurie. Dar când omul dăruieşte şi nu are bucurie, echivalența de formă este absentă.

Totuşi, este o problemă mai gravă aici decât echivalența de formă. Când o persoană este într-o stare de tristețe, când îşi vede viața ca fără de rost deoarece oriunde ar privi, vede numai negru – în corporalitate cât şi în spiritualitate – este precum o persoană care poartă ochelari negri. Oriunde s-ar uita, vede numai negru.

În acea stare o persoană este considerată eretică cu privire la îndrumarea Creatorului, deoarece ea nu poate spune că Creatorul conduce lumea Sa cu bunăvoință.

În acea stare, el este considerat fără credință, aşadar, aici chestiunea nu mai este echivalența de formă, ci dimpotrivă, lipsa de credință, deoarece este într-o stare de erezie. Prin urmare omul trebuie să fie mereu în bucurie şi să creadă deasupra rațiunii că tot ceea ce Creatorul face, este făcut numai din bunăvoință. Dar noi ar trebui, de asemenea, să credem că asta este ceea ce avem nevoie – să credem deasupra rațiunii.

Conform rațiunii noastre, pare că ar fi fost mai bine dacă Creatorul ne-ar fi tratat cu o ghidare deschisă. Dar Baal HaSulam a spus că nu trebuie să spunem că nu ne poate da Creatorul totul în vasele de recepție, denumite "în rațiune," însemnând că corpul fizic, de asemenea, va înțelege că Creatorul tratează întreaga lume numai cu bunăvoință.

De ce a ales specific *Kelim* (vase) deasupra rațiunii? Creatorul a ales aceste *Kelim* deoarece sunt cu adevărat cele mai bune, pentru că, prin ele dobândim adevărata unitate, şi apoi versetul, "Şi să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta," va deveni adevărat. Înțelepții noştri au spus, "Cu ambele înclinații – înclinația bună şi înclinația rea."

În acel moment, corpul, de asemenea, simte plăcerea şi încântarea pe care Creatorul le dă creaturilor şi apoi nu este nevoie de a crede deasupra rațiunii. Prin urmare principala cerință este ca omul să fie bucuros în timp ce face munca de dăruire, când nu vede ce ar câştiga de la primirea pentru sine – denumită "conform rațiunii" – deoarece, astfel este într-o stare de erezie.

Prin urmare, cineva trebuie să facă munca sfântă deasupra rațiunii deoarece acestea sunt *Kelim* care sunt potrivite pentru a aduce omul la desăvârşire. S-a spus mai devreme că numai deasupra rațiunii poate primi plăcere în ghidarea Creatorului, care este forma bunăvoinței. Şi aceasta se numeşte dreapta.

Aşa cum a spus Baal HaSulam, cineva trebuie să încerce să meargă pe linia dreaptă, denumită "credință deasupra rațiunii," şi să-şi imagineze că a fost deja recompensat cu o credință completă în Creator, că aceste organe îl simt deja pe Creator ce conduce întreaga lume în bunăvoință.

Aşadar, ar trebui să întrebăm, "De ce trebuie să mergem noi şi pe linia stângă, dacă linia dreaptă este cea mai importantă? Care este scopul liniei stângi?" Răspunsul este că aceasta este pentru a cunoaşte starea noastă conform rațiunii – măsura credinței noastre, câtă Tora am dobândit, şi cum Îl simțim pe Creator în timpul rugăciunii, etc.

Şi apoi, ajungem să simțim că suntem în completă josnicie, cea mai joasă posibilă. Acesta este motivul pentru care mai târziu trecem la linia dreaptă, atunci când trebuie să lucrăm deasupra rațiunii. Cu alte cuvinte, aşa cum linia dreaptă ne arată starea noastră conform rațiunii, aici este loc pentru a merge deasupra rațiunii. Dar dacă am fi fost întotdeauna în linia dreaptă, nu ar fi fost considerată ca dreaptă, dar ca o singură linie.

Cu alte cuvinte, am crede că suntem cu adevărat acolo, şi am crede că suntem cu adevărat conform rațiunii, în *Gadlut* (măreție/maturitate) perfect. Dar adevărul este că numai deasupra rațiunii suntem în

desăvârşire; de aceea, când avem cele două linii, putem spune că este chestiunea deasupra raţiunii, care este linia dreaptă.

Prin urmare, linia dreaptă ajută linia stângă deoarece, odată ce se imaginează în fericire, bucurându-se de perfecțiunea muncii sale, când trece la linia stângă, vede că este într-o lume a întunericului total. Aceasta este, el vede şi simte că este încă scufundat în dragostea de sine şi că nu speră să iasă din dragostea de sine.

Atunci este loc pentru rugăciunea din adâncul inimii. Starea de dreapta a fost când şi-a imaginat perfecțiunea muncii. Cu alte cuvinte, el a crezut deasupra rațiunii în porunca credinței în profesor, care i-a spus să se ducă în acea stare deşi rațiunea lui i-a spus, "De ce îți compari situația cu cea a unei persoane care deja a fost recompensată cu o credință completă când ştii că te afli în cea mai de jos beznă posibilă?" El simte că este într-o stare de josnicie care este de ruşine pentru o persoană care vrea să fie vreodată un servitor al Creatorului.

Şi apoi se mută pe linia dreaptă, şi stânga îi face loc pentru a lucra în linia dreaptă. Totuşi, trebuie să ne amintim că pe o cale a adevărului ne este greu să mergem, fără efort. De aceea, după aceste două linii ajunge la linia de mijloc denumită, "Creatorul îi dă sufletul." Şi apoi ajunge la credința completă, anume prin mântuirea lui Dumnezeu. Dar prin natura sa, omul nu poate să dobândească asta singur.

Cu toate cele de mai sus, putem înțelege chestiunea adunării prietenilor. Când se adună, ce ar trebui ei să discute? În primul rând, scopul trebuie să fie clar pentru toată lumea – această adunare trebuie să ajungă la *dragostea de prieteni*, ca fiecare dintre prieteni să se trezească la dragostea pentru celălalt, care este numită "dragostea pentru ceilalți." Totuşi, acesta este numai un rezultat. Pentru a realiza acest frumos rezultat, trebuie urmate acțiuni pentru a produce dragostea.

Şi în ceea ce priveşte dragostea, sunt două forme: 1) Dragostea naturală, pentru care nu trebuie să facă efort. Trebuie doar să fie atent să nu strice natura. 2) Aceea care vine prin a face bine celuilalt. Este natural astfel, deoarece cineva care dăruieşte un cadou celuilalt, îl face pe acela să-l iubească. De aceea, când un grup de persoane se adună şi doresc să lucreze împreună la dragostea de prieteni, trebuie cu toții să se ajute unul pe celălalt cât de mult pot.

Şi sunt multe discernăminte despre asta, deoarece nu toți sunt la fel, însemnând ceea ce cineva are nevoie, alții nu au nevoie. Totuşi, există un lucru în care toți sunt egali: fiecare dintre prieteni are nevoie de voie bună. Aceasta este, atunci când prietenii nu sunt într-o stare bună, nu sunt deloc la fel în dorințele lor. Dimpotrivă, fiecare are propriul motiv pentru care este nefericit.

De aceea, fiecare trebuie să contemple cum poate aduce voie bună pentru ceilalți. Aşadar, ei trebuie să fie atenți şi să se ferească a discuta lucruri care pot aduce tristețe societății, căci prin asta, poți să-i faci pe prieteni să se simtă rău. Şi apoi, după ce pleacă acasă, el o să se întrebe, "Ce am câştigat prin faptul că m-am dus la societate? Pentru a cunoaşte că sunt într-o stare de josnicie şi că ar trebui să o regret? Este ca şi cum aş fi mers la societate şi ei m-ar fi adus la o stare de tristețe. În acest caz, a fost o pierdere de timp. Ar fi fost mai bine dacă nu m-aş fi dus." Apoi el probabil că spune, "Data viitoare când trebuie să merg la societate, voi inventa scuze pentru a-i evita."

De aceea, *fiecare trebuie să aducă în societate spiritul vieții, şi speranța, şi să facă o infuzie de energie în societate*. Aşadar, fiecare dintre prieteni va putea să-şi spună, "Acum încep o stare nouă în muncă." Cu alte cuvinte, înainte să vină la societate, era dezamăgit de progresul în munca lui Dumnezeu, dar acum societatea l-a umplut de viață şi speranță.

Aşadar, prin societate a obținut încrederea şi puterea de a depăşi, deoarece, acum simte că ar putea dobândi desăvârşirea. Şi toate aceste gânduri – că înfruntă un munte înalt care nu poate fi cucerit, şi că acestea sunt cu adevărat obstrucții formidabile – acum le simte de parcă nu ar fi nimic. Şi primeşte totul de la puterea societății, deoarece, fiecare a încercat să insufle spiritul încurajării şi prezența unei noi atmosfere în societate.

Dar ce poate cineva face când simte că este într-o stare de tristețe – atât în termeni de stare corporală cât şi ca stare spirituală – şi timpul în care trebuie să se ducă la societate a venit? Şi totuşi înțelepții noştri au spus, "O grijă în inima omului? Să vorbească despre aceasta cu ceilalți." Aşadar, ar trebui el să le spună prietenilor şi poate ei pot oferi ajutor.

Dar dacă este aşa, de ce spunem că toți trebuie să aducă voie bună în societate când nu au deloc? Şi mai mult, este o regulă că cineva nu poate

da ceea ce nu are." Aşadar, ce ar trebui să facă ca să dea ceva societății pentru a oferi voie bună societății?

Într-adevăr, nu este nicio altă cale decât ca omul *să meargă pe linia dreaptă*. Aşadar, înainte să se ajungă la dragostea de prieteni, ar trebui să citească eseul lui Baal HaSulam (din 1943) unde clarifică ce este linia dreaptă, că acesta este înțelesul deasupra rațiunii. Şi ar trebui să capete putere de acolo în aşa fe încât atunci când vine la societate, fiecare va fi mai mult sau mai puțin capabil să ridice spiritul vieții, şi prin asta, întreaga societate va simți bucurie şi mare încredere.

În timpul adunării, este interzis să evocăm linia stângă. Numai când eşti singur este permis să foloseşti linia stângă, dar nu mai mult de o jumătate de oră pe zi. Dar esența muncii omului este să meargă specific pe linia dreaptă, aşa cum este scris în eseu (în 1943). Dar doi oameni împreună nu trebuie să vorbească de stânga, căci numai astfel pot primi asistență de la societate.

Dar cel mai rău este atunci când o persoană vine la societate şi vede că toată societatea este într-o stare de declin, deci cum poate fi ea întărită de ei? În acel moment, ea trebuie să îi judece pe toți favorabil.

Acum putem înțelege ceea ce am întrebat despre apropierea între "Cumpără-ți un prieten" şi "Judecă-i pe toți favorabil." Cu ce este scris mai sus, putem înțelege că atunci când cineva doreşte să obțină ceva de la societate, ar trebui să îi judece pe toți favorabil. Apoi poate dobândi de la prieteni în aşa fel încât ei îl vor ajuta în muncă deoarece are pe cineva de la care să poată primi. Dar când vede că este cu mult deasupra societății, de la cine va primi el? Înțelepții noştri au venit şi au spus, "judecă-i pe toți favorabil.

Prin urmare principalul motiv pentru care o persoană are nevoie să cumpere un prieten şi să lucreze în dragostea de ceilalți este pentru că poate fi recompensată cu dragoste pentru Creator, dar prietenii ar trebui în primul rând să vorbească împreună despre măreția Creatorului, deoarece conform măreției Creatorului pe care cineva şi-o asumă, în acea măsură cineva se anulează în fața Lui. Este precum vedem în natură că cel mic se anulează în fața celui mare, şi asta nu are nimic de-a face cu spiritualitatea. Dimpotrivă, această comportare se aplică chiar şi între laici.

Cu alte cuvinte, Creatorul a făcut natura în acest fel. Aşadar, discuțiile prietenilor despre măreția Creatorului trezesc o dorință şi o poftă de a te anula în fața Creatorului, deoarece, începi să simți un dor şi o dorință pentru a te uni cu Creatorul. Şi ar trebui, de asemenea, să ne amintim că în măsura în care prietenii pot aprecia importanța măreției Creatorului, noi ar trebui să mergem în continuare deasupra rațiunii, însemnând, Creatorul este mai mare decât oricât orice măreție a Creatorului pe care omul şi-o poate imagina.

Ar trebui să spunem că credem deasupra rațiunii că El conduce lumea într-o ghidare binevoitoare, şi dacă cineva crede că Creatorul doreşte numai binele omului, asta face o persoană să iubească Creatorul până ce este recompensată cu, "şi-l vei iubi pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta şi cu tot sufletul tău." Şi asta este ceea ce o persoană are nevoie să primească de la prieteni.

Şi în chestiunea obținerii măreției, aceasta ar trebui să fie obținută anume prin intermediul societății. Este aşa cum este scris în *Matan Tora* (*Dăruirea Torei*, Paragraf 141), acolo unde vorbeşte despre profesor şi student. Este la fel în primul rând, în ceea ce priveşte măreția Creatorului. El scrie, "Obținerea măreției depinde în întregime de mediu, şi o singură persoană nu poate face nimic pentru asta.

Totuşi sunt două condiții pentru obținerea măreției:

1. Întotdeauna ascultă şi admite aprecierea mediului în conformitate cu măreția sa.

2. Mediul trebuie să fie măreț, aşa cum este scris, 'în multitudinea oamenilor este gloria regelui.'

"Pentru a primi prima condiție, fiecare student trebuie să simtă că este cel mai mic dintre toți prietenii. În acea stare, cineva poate primi aprecierea măreției de la toți, pentru că cel mare nu poate primi de la cel mic, cu atât mai puțin să fie impresionat de cuvintele lui. Dimpotrivă, numai cel mic este impresionat de aprecierea celui mare.

"Şi a doua condiție, fiecare student trebuie să slăvească virtuțile fiecărui prieten şi să îl prețuiască precum ar fi cel mai mare din generație. Apoi mediul îl va afecta precum un mediu suficient de mare, deoarece calitatea este mai importantă decât cantitatea."

Totuşi, ce ar trebui să facă un prieten dacă are nevoie de ajutor de la

prieteni? Am spus mai sus că este interzis să vorbim de lucruri rele care aduc tristețea la adunarea prietenilor. Răspunsul este acela că cineva trebuie să-i spună unui prieten apropiat, şi că acel prieten va vorbi în societate, dar nu în timpul adunării prietenilor. Cu alte cuvinte, poate vorbi cu toată societatea laolaltă, dar nu în timpul adunării obişnuite a prietenilor. În schimb, poate aranja o întâlnire specială în favoarea prietenului care are nevoie de ajutor.

Şi în ceea ce priveşte "cumpără-ți un prieten," ar trebui să interpretăm dacă "Cumpără" însemnă că el trebuie să fie plătit iar prin plată, el este cumpărat. Ce înseamnă plata? Putem spune că plata este primită în schimbul străduinței. Cu alte cuvinte, de exemplu, cineva doreşte să cumpere un dulap nou, care costă în jur de 2000 de dolari. El îi spune vânzătorului, "Deoarece nu am bani ca să plătesc, dar am auzit că ai nevoie de un muncitor pentru două săptămâni, voi munci pentru suma pe care trebuie să ți-o plătesc în schimbul banilor pentru dulap," şi vânzătorul probabil că va fi de acord. Aşadar vedem că plata se poate face prin schimb.

Este la fel şi cu dragostea de prieteni. Este un mare efort când cineva trebuie să judece prietenii favorabil, şi nu toți sunt pregătiți pentru asta.

Uneori este chiar mai rău. În anumit momente, cineva vede că prietenul său este lipsit de respect pentru el. Chiar şi mai rău, au auzit un zvon calomniator, însemnând că a auzit de la un prieten că acel prieten, care se numeşte aşa şi aşa, a spus despre el lucruri care nu sunt agreabile pentru ca prietenii să le spună unul despre altul. Acum, trebuie să se subjuge şi să îi judece favorabil. Aceasta, într-adevăr, este un mare efort. Prin urmare, prin efort plăteşte plata care este mai importantă decât plata în bani.

Totuşi, dacă acea persoană îl calomniază, de unde va avea puterea săl iubească? Ştie cu siguranță că îl urăşte, altfel nu l-ar fi calomniat, atunci care este scopul în a se subjuga şi în a-l judeca favorabil?

Răspunsul este că dragostea de prieteni care se construieşte pe dragostea pentru ceilalți, prin care se poate ajunge la dragostea pentru Creator, este opusul a ceea ce se consideră în mod normal dragoste de prieteni. Cu alte cuvinte, dragostea de prieteni nu înseamnă că prietenii mă vor iubi. Dimpotrivă, eu trebuie să-i iubesc pe prieteni. Din acest

motiv, nu se face nicio diferență dacă prietenul îl calomniază şi cu siguranță trebuie să-l urască. În schimb, o persoană ce doreşte să obțină dragostea pentru ceilalți are nevoie de corecția de a-i iubi pe ceilalți.

De aceea, când o persoană face efortul şi îl judecă favorabil, este o *Segula* (remediu, putere, virtute), unde, prin munca pe care o persoană o face, care este numită „o trezire de jos," i se dă putere de sus pentru a-i putea iubi pe toți prietenii, fără excepție.

Aceasta se numeşte „Cumpără-ți un prieten," că o persoană trebuie să facă efort pentru a obține dragostea pentru ceilalți. Şi asta se numeşte „muncă" deoarece trebuie să acționeze deasupra rațiunii. Gândind rezonabil, „Cum este aceasta posibil să îl judeci pe altul favorabil când rațiunea îți arată adevărata față a aceluia, că el te urăşte?" Ce-i poate spune corpului despre asta? De ce să se i se supună prietenului său?

Răspunsul este că el doreşte să obțină *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul, denumită „echivalență de formă," adică să nu se gândească la propriul beneficiu. Aşadar, de ce a te subjuga este un lucru dificil? Motivul este că trebuie să-şi revoce meritul propiu, şi toată viața pe care el doreşte să o trăiască va fi numai în funcție de abilitatea sa de a lucra pentru beneficiul altora, începând cu dragostea pentru ceilalți, între om şi om, terminându-se cu dragostea pentru Creator.

Mai mult, aici este un loc unde el poate spune că tot ceea ce face este fără interes propriu, deoarece, conform rațiunii, prietenii sunt aceia care ar trebui să îl iubească, dar îşi depăşeşte rațiunea, merge deasupra rațiunii, şi spune, „Nu merită să trăiesc pentru mine." Şi deşi cineva nu este mereu la nivelul la care poate spune aşa, aceasta este, nici mai mult, nici mai puțin scopul muncii. Astfel, are deja ceva cu care să răspundă corpului.

Prin urmare, înainte ca fiecare prieten să vină la adunarea prietenilor, trebuie să contemple ce poate să dea societății pentru a ridica spiritul vieții în ea. În aceasta nu este nicio diferență între cineva care este școlit sau neșcolit, deoarece, gândul pe care îl gândeşte, deşi s-ar putea să nu ştie nimic, este că trebuie să se roage pentru ajutor de la Creator şi să creadă că Creatorul aude rugăciunile.

DE CE SUNT PATRU ÎNTREBĂRI CARE SE PUN ÎN MOD SPECIAL ÎN NOAPTEA DE PESAH

Articol Nr. 22, 1988/1989

Aşa cum vedem, când pune cineva întrebări? Când are o deficiență. El întreabă, „De ce trebuie să sufăr pentru că nu am ceea ce cred că am nevoie?" El vine la Creator cu plângeri şi cereri şi întreabă, „De ce trebuie să sufăr?" Dar când o persoană are abundență, ce întrebări are de pus, când simte că este liber, că nu este înrobit de nimic, sau simte că ceea ce nu are îl doare, lăsându-i loc să întrebe, „De ce"?

De aceea, trebuie să înțelegem de ce punem întrebări specific în noaptea de Paşti, care este sărbătoarea libertății? De asemenea, sunt numite „patru întrebări," adică de patru ori „De ce," precis atunci când nu îi lipseşte nimic.

Conform cu ceea ce spune Ari, noaptea de Paşti este mai completă decât ajunul de Shabbat. El spune că în seara de Shabbat, este o înălțare a *Malchut* la *Mochin* de *Neshama*, dar în noaptea de Paşti, este o înălțare a *Malchut* la *Mochin* de *Haya*, precum în ziua de Shabbat (vezi, *Shaar HaKavanot*). Aşadar, ar trebui să înțelegem de ce punem întrebări specific într-un moment al deplinătății. Cu siguranță, sunt multe răspunsuri la asta, şi o vom interpreta în muncă.

Se ştie că munca ce ne-a fost dată în Tora şi *Mitzvot* (porunci) este în aşa fel încât prin ele ne vom corecta şi vom fi vrednici să primim plăcere şi încântare, deoarece, acesta este motivul pentru care omul a fost creat, aşa cum se ştie că scopul creației este de a face bine creaturilor Sale. Totuşi, pentru a evita ruşinea la primire plăcerii, deoarece fiecare ramură doreşte să se asemene cu rădăcina, şi deoarece rădăcina dăruieşte creaturilor, este diferență de formă între cel ce dăruieşte şi cel ce primeşte. Şi asta ne cauzează ruşinea.

De aceea, pentru a o corecta, o *Tzimtzum* (restricție) şi o ascundere au fost aşezate peste Providența superioară. Aşadar, prin *Tzimtzum* şi ascundere, un loc a fost făcut în care suntem atât de departe de Creator încât ne face să avem o foarte mică înțelegere a ghidării Lui asupra

creaturilor Lui. Este scris despre aceasta în „Introducerea la Studiul celor Zece Sefirot" (Paragraf 42 – 43), unde spune că dacă Providența ar fi fost descoperită, şi dacă de exemplu, cineva care ar mânca ceva interzis s-ar îneca imediat, şi cineva care ar executa o *Mitzva* (poruncă), imediat ar descoperi o plăcere minunată în ea, ce prost s-ar gândi măcar să guste ceva interzis când ar şti că imediat şi-ar pierde viața pentru asta, sau cine ar aştepta să primească o mare plăcere corporală când ar avea-o în mână? Aşadar, *Tzimtzum* şi ascunderea care au fost făcute pentru a corecta ruşinea, ne-au dat toată munca şi separarea de Creator.

Prin urmare *Tzimtzum* şi ascunderea au fost făcute pentru beneficiul celor de jos. Aşadar, nu are rost a întreba despre Providență, „De ce Creatorul ne tratează aşa cum nouă ni se pare, deoarece noi nu vedem binele şi suferim în exil, sărăcie, şi aşa mai departe?" Cu alte cuvinte, toți se plâng de ce Creatorul se comportă cu o ghidare nedescoperită față de noi, care este doar pentru mai bine.

Din acest motiv, este interzis să îi calomniem ghidarea – modul în care se comportă cu creaturile. În schimb, trebuie să credem cu credință deasupra rațiunii că trebuie să fie precis aşa cum o vedem. Şi în ceeea ce priveşte ce simțim, ar trebui să mergem pe căile Torei, aşa cum înțelepții ne-au instruit cum să ne comportăm cu toate aceste sentimente pe care le simțim, şi să spunem despre ele cu credință deasupra rațiunii, „Ei au ochi dar nu pot vedea," aşa cum este scris în articolul din 1943.

Se ştie că este interzisă calomnia. Totuşi, se ştie că bârfa (calomnia), care este atât de rea, este între oameni. Dar, cu adevărat, calomnia este între om şi Creator, aşa cum este scris (*Shemot Rabbah*, Capitolul 3, 12), „Moise a prins actul şarpelui, care L-a calomniat pe Creatorul său aşa cum se spune, 'Căci Dumnezeu ştie că în ziua în care o să mănânci din el, ochii tăi se vor deschide şi vei fi precum Dumnezeu, cunoscând binele şi răul.'"

Cu cele spuse mai sus, putem vedea de ce calomnia este mai rea decât alte lucruri. Este aşa, deoarece, calomnia este în principal de la şarpe, care calomniază Creatorul şi îi spune, "Creatorul ți-a comandat să nu mănânci din pomul cunoaşterii, ci să îl păstrezi în tăinuire şi ascundere." Şarpele i-a spus despre aceasta. "Nu trebuie să asculți ceea ce ți-a spus, că pomul cunoaşterii trebuie să rămână ascuns față de cei de

jos." În schimb, argumentul lui a fost că totul ar trebui să fie deschis.

Aceasta a fost calomnia şarpelui. Prin urmare, a vorbit despre Providență, că ghidarea Creatorului nedezvăluită față de creaturi este greşită. Dar, cu adevărat, ascunderea este numai pentru ca creaturile să poată primi încântarea şi plăcerea fără de ruşine. Şi aceasta poate fi numai când creaturile primesc totul de la Creator, adică atunci când toată recepția va fi numai pentru a dărui.

Prin urmare, calomnia şarpelui nu este o parte. Dimpotrivă, el vorbea despre întreaga corectare ce a fost executată peste *Malchut* aşa încât cei de jos, care se extind din ea, vor putea obține *Dvekut* (adeziune), denumită "echivalență de formă," prin care se va face corecția care permite să se primească bucuria şi plăcerea fără nicio neplăcere numită "ruşine."

Datorită acestei corecții ne este dată Tora şi *Mitzvot* prin care să ieșim din dragostea de sine, care este separare de Creator, şi pentru a obține echivalență de formă. Este aşa cum înțelepții noştri au spus, "Am creat înclinația rea; Am creat mirodenia Torei." Şi conform calomniei şarpelui, va fi Providență deschisă, adică totul va fi dezvăluit, chiar dacă Creatorul i-a spus explicit lui Adam, "Dar din copacul cunoaşterii să nu mănânci." În schimb, acest discernământ trebuie acoperit şi numai la sfârşitul corecției va fi posibil să fie iluminat acest discernământ.

Şi despre aceasta, de asemenea, şarpele i-a spus să nu îl asculte pe Creator. Cu alte cuvinte, Creatorul nu a făcut-o în favoarea lui Adam, că ghidarea Creatorului asupra creaturilor – Cel bun care face bine - va fi dezvăluită, ci din alte motive. Rezultă că bârfa şarpelui a fost o chestiune generală, însemnând el a spus că toate corecțiile pe care ar trebui să le facem prin puterea Torei şi a *Mitzvot* nu sunt pentru scopul omului.

Acesta este motivul pentru care calomnia este cea mai gravă dintre toate interdicțiile, deoarece conține întreaga Tora. Cu alte cuvinte, cu această calomnie, toate corecțiile ce au fost făcute, nu ar fi trebuit să fi fost făcute. Aşadar, deoarece este atât de gravă între om şi Creator, interdicția între o persoană şi prieten este o chestiune gravă, de asemenea, aşa cum a fost spus despre „iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți," despre care Rabbi Akiva a spus că este marea regulă în Tora.

Prin urmare, cel care calomniază acționează în opoziție cu regula

„Iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți." De aceea, calomnia între o persoană şi prieten este, de asemenea, o regulă. De aceea, este o atât de gravă interdicție.

Cu cele de mai sus, putem interpreta că înțelepții noştri au spus (*Sanhedrin* 38), "Rav Yehuda a spus, 'Rav a spus 'Adam HaRishon a fost eretic.' Şi RASHI explică "Era eretic înseamnă că era înclinat spre idolatrie.'"

Aceasta este foarte dificil a înțelege. Adam HaRishon a vorbit cu Creatorul. Cum poate cineva care vorbeşte cu Creatorul să fie eretic – că inima lui să încline spre idolatrie? În definitiv, Creatorul a vorbit cu el, deci cum poate el să se înşele până în punctul în care inima lui să încline spre idolatrie?

Aşa cum am spus mai sus, Creatorul i-a spus despre copacul cunoaşterii că acesta trebuie să fie în tăinuire şi că nu trebuie descoperit înainte de sfârşitul corecției. Când şarpele a venit la el şi i-a spus să nu se supună Creatorului, că această mare plăcere se găseşte în copacul cunoaşterii, pe care Creatorul l-a ascuns față de el, a pus la inimă calomnia şarpelui. Aceasta se numeşte că "era eretic."

RASHI a interpretat că inima sa înclina spre idolatrie, însemnând că inima lui înclina spre ceea ce îi spunea şarpele – că ar fi mai bine să fie Providență deschisă în lume, aşa cum îl sfătuia şarpele. Acesta se numeşte un "eretic," cineva căruia nu-i place ghidarea Sa. Aceasta înseamnă că se gândea conform cu sfatul şarpelui, că dacă copacul cunoaşterii ar fi fost descoperit şi dacă ar fi Providență deschisă, mulți s-ar angaja în munca sfântă. Pentru motivul de mai sus toți ar respecta Tora şi *Mitzvot* deoarece toți ar fi îmbrăcați în rațiune, conform rațiunii, şi nu că totul ar trebui să fie deasupra rațiunii.

Cu alte cuvinte, copacul cunoaşterii înseamnă că totul trebuie să fie revelat în rațiune, şi pentru aceasta fusese porunca de a se abține a mânca. Înseamnă că munca noastră către Creator trebuie să fie deasupra rațiunii şi nu conform rațiunii deşi este rezonabil să credem că dacă totul ar fi fost îmbrăcat în rațiune, servitorii Creatorului s-ar înmulți.

Acesta este înțelesul calomniei şarpelui, care a vorbit de rău Providența. Pentru că Creatorul a făcut lucrarea Creatorului deasupra rațiunii, nu înseamnă că Creatorul putea să facă totul conform rațiunii. În

schimb, trebuie să credem, deşi nu înțelegem, că această ghidare este cea mai bună.

Şi aşa a spus Baal HaSulam – Creatorul alege calea credinței deasupra rațiunii deoarece Creatorul ştie că acesta este cel mai de succes mod pentru cel de jos ca să ajungă la scopul denumit "*Dvekut* cu Creatorul," care este echivalență de formă, denumită "a primi pentru a dărui."

Şi deşi păcatul copacului cunoaşterii se referă la niveluri înalte – lumina sfârşitului corecției – aşa cum se explică în "Introducere la cartea, Panim Meirot uMasbirot," cu privire la munca noastră – trebuie să interpretăm că cel ce calomniază Providența, spunând că nu vrea să creadă că Ghidarea sa peste creaturile Lui este binevoitoare, şi că este aşa pentru a crede deasupra rațiunii.

Totuşi, o persoană spune, "dacă ar fi fost Providență deschisă, dacă aş putea vedea cu mintea mea că Creatorul dăruieşte binevoitor pentru toate creaturile, şi dacă ar fi fost conform rațiunii, numai în acest fel aş fi fost capabil să respect Tora şi *Mitzvot*." Aceasta s-a întâmplat datorită păcatului copacului cunoaşterii – că un om vrea să meargă specific conform rațiunii şi să nu creadă deasupra rațiunii. De aceea, când nu crede că este în binevoință, el calomniază Creatorul. Aceasta este înrădăcinată în timpul în care şarpele a calomniat pe Creator față de Adam HaRishon.

Şi *un om care vrea să meargă conform rațiunii se numeşte "păcatul copacului cunoaşterii*." Acest păcat apare în două feluri, în două întrebări care se extind din el: 1) Întrebarea Faraonului care a întrebat, "Cine este Domnul ca să mă supun vocii Lui?" înseamnă că este greu pentru el să creadă ceva ce contrazice rațiunea. Şi un alt lucru se extinde de la aceasta, o a doua întrebare, "De ce ar trebui cineva să muncească pentru Creator şi nu pentru sine?" cu alte cuvinte, el întreabă, "Ce voi câştiga lucrând pentru Creator şi nu pentru mine?"

Cu cele spuse mai sus, putem înțelege ceea ce vedem, că, şi după ce omul a izbutit şi a luat asupra lui mersul pe calea adevărului, şi începe să creadă în credința în înțelepți, rațiunea îi dictează în fiecare zi să avanseze şi să meargă mai departe. Totuşi, vede că este, de fapt, complet opusul – în fiecare zi el regresează. Aşadar, rațiunea îl face să spună, "Această

muncă de a dărui nu este pentru mine. Dimpotrivă, este o muncă pentru cei puţini aleşi." El înţelege că ar fi mai bine să dezerteze din campanie.

Şi ce îi este spus? Că ar trebui să meargă încă o dată în credinţă deasupra raţiunii şi să desconsidere ceea ce îi cere raţiunea să facă. Şi aşa cum este scris în eseul "Credinţă în Ravul Său" (1943) cineva nu poate vedea adevărata stare. În schimb, ar trebui să meargă deasupra raţiunii, şi numai în acest fel putem atinge scopul şi o să fim recompensaţi cu *Dvekut* (adeziune) cu Creatorul.

Totuşi, trebuie să înţelegem ce ne face să simţim conform raţiunii că regresăm în loc să progresăm. Cu alte cuvinte, pentru ce motiv ar trebui ca cineva să simtă că este în declin? Care este beneficiul pentru aceasta? Vedem că într-o stare de înălţare, când cineva are o dorinţă pentru spiritualitate, şi consideră plăcerile lumeşti – pe care toată lumea urmăreşte ca să le obţină – ca şi cum ar fi fost create inutil, însemnând că ar fi fost mai bine dacă Creatorul ar fi creat toată creaţia să se bucure de lucrurile spirituale.

Aşadar, în ceea ce priveşte gândurile despre declin, ce câştigă cineva prin faptul că după fiecare înălţare ajunge la o coborâre? Ca rezultat, o persoană mereu întreabă, „Câte sunt înălţările şi coborârile şi de ce este nevoie de ele? Ar fi fost mai bine dacă aş putea sta într-o stare de înălţare."

Dar răspunsul este că este imposibil să apreciezi ceva fără a-i şti importanţa. Cu alte cuvinte, este o regulă că bucuria pe care o simte o persoană pentru ceva, depinde de importanţa acelui lucru. Uneori, unei persoane i se dă ceva important şi dacă l-ar putea aprecia, ar putea primi multă plăcere de la acesta. Dar, deoarece, nu cunoaşte valoarea acelui lucru, persoana nu se poate bucura de el, cu excepţia în care îi cunoaşte importanţa.

De exemplu, o persoană cumpără un obiect, o carte, care nu este prea frumoasă pe dinafară, şi apoi, cartea este retipărită şi costă mai mult, dar din moment ce nu avea mulţi bani, a cumpărat această carte. Şi vânzătorul, de asemenea, nu era conştient de importanţa cărţii şi i-a vândut-o lui pentru un preţ mic. Dar ceva mai târziu, un om a venit la casa lui, a văzut cartea, şi a spus, „Deoarece această carte a fost tipărită acum 300 de ani, această carte valorează o avere, deoarece sunt trei

asemenea cărți în lume." Acum că aude despre marea valoare a cărții, începe să se bucure de carte.

Lecția este că nu avem cunoaşterea pentru a aprecia înălțarea. Astfel, nu avem cunoaşterea ca să înțelegem valoarea unui singur minut de a avea puterea de a crede în Creator, şi de a avea oarecare senzație a măreției Creatorului, aceasta este o stare de înălțare, avem dorința de a ne anula în fața Sa fără nici un motiv, precum o lumânare în fața torței. În mod natural, nu ne putem bucura de faptul că ne-a adus mai aproape Creatorul şi că ne-a dat o oarecare apropiere, din care ar trebui să luăm bucuria şi exaltarea pe care ar trebui să ne-o dea. Totuşi, deoarece nu avem importanța pentru a o aprecia, putem numai să ne bucurăm în funcție de importanță aşa cum se explică în alegorie.

De aceea, ne-au fost date coborârile, pentru a putea învăța importanța urcărilor, aşa cum este scris, „Precum avantajul luminii față de întuneric." Specific prin coborâri, cineva poate să ajungă a cunoaşte şi a aprecia ridicările şi apoi se poate bucura de ridicări şi poate să ajungă să simtă că, „Ele sunt viața noastră şi lungimea zilelor noastre." Dar când cineva nu cunoaşte nevoia pentru credință, deoarece crede că a se angaja în Tora şi *Mitzvot* este suficient pentru ca el să fie printre servitorii Creatorului, nu i se dau coborâri de sus pentru a aprecia ridicările.

Munca lor este în exterior. Ei nu au nicio intenție de a intra înăuntru. Cu alte cuvinte, scopul lor nu este de a fi complet anulati în fața *Kedusha* (divinitate) – unde sfânt înseamnă „retras şi separat de sine," aşa cum este scris, „vei fi sfânt căci Eu sunt sfânt," – în acel timp va fi numai autoritatea Creatorului, deoarece cel de jos doreşte să se anuleze în fața rădăcinii, şi tot ceea ce vede este că merită să trăiască numai pentru beneficiul Creatorului.

Pentru ca o persoană să fie într-o stare unde să vrea să trăiască numai pentru a dărui încântare Creatorului, trebuie să se echipeze cu o mare credință în măreția Creatorului, să o facă pentru ca să merite să se anuleze pentru beneficiul Creatorului. Şi credința pe care a dobândit-o în timpul creşterii nu este suficientă pentru el. Pentru credința pe care a obținut-o în timpul creşterii, el poate deja să lucreze şi să respecte Tora şi *Mitzvot* în toate detaliile şi preciziile. Aceasta este, pentru că nu trebuie să se anuleze în fața Creatorului. În schimb, el îi cere Creatorului, ca din

moment ce el respectă Tora şi *Mitzvot* pe care Creatorul ni le-a comandat prin Moise, pentru aceasta Creatorul îi va îndeplini toate dorințele.

El crede în recompensă şi pedeapsă, şi cu siguranță, aşa cum au spus înțelepții noştri, (*Avot*, Capitolul 2, 21), „Dacă ai studiat multă Tora, ai încredere în stăpân să îți plătească pentru muncă." Aşadar, deoarece baza care îl obligă să respecte Tora şi *Mitzvot* depinde de recompensă, nu de Cel ce dăruieşte recompensa, nu trebuie să se angajeze în măreția credinței Creatorului, ci numai în măreția sau puținătatea recompensei. Apoi, nu este nicio întrebare cu privire la înălțare şi declin, crezând în măreția şi importanța Creatorului. Dimpotrivă, singurul lucru care este pertinent este că se angajează în Tora şi *Mitzvot* sau că devine mai slab în a le respecta, deoarece nu crede mereu în recompensă.

Aceasta cauzează celor care se angajează în Tora şi *Mitzvot* pentru a primi recompensă – că uneori sunt printre oameni care nu cred în recompensă şi pedeapsă – să poată influența o persoană cu gândurile lor, ceea ce îl face să se izoleze complet de Iudaism. De aceea, nu trebuie să intre în contact cu oamenii care după părerea lor sunt liberi în viziunea lor, deoarece îi aduc gânduri străine despre credință în recompensă şi pedeapsă. Dar în total, cei care se angajează în *Lo Lishma* nu experimentează suişuri şi coborâşuri, însemnând că nu este nevoie de prezența coborârilor.

Dar cei care doresc să lucreze din cauza importanței Creatorului, care mereu au nevoie a spori credința în importanța şi măreția Creatorului, că numai importanța şi măreția Creatorului îi obligă să respecte Tora şi *Mitzvot* pentru a dobândi *Dvekut* cu Creatorul, aceşti oameni trebuie mereu să-şi asume şi să prețuiască măreția Creatorului. Trebuie ca mereu să evalueze că, dacă au o deprindere pentru spiritualitate, este deoarece Creatorul îi aduce mai aproape, în timp ce ei sunt complet neputiincioşi în afară de cazul în care vor trage din aceasta nişte foloase pentru ei înşişi. Prin urmare, principala muncă este în a se anula pe sine. Totuşi asta este împotriva naturii; numai prin mântuirea Lui pot ei să o atingă.

Aşadar, în timpul ridicării, o persoană crede că este deja un lucru natural, şi că nu are nevoie de ajutorul Creatorului deloc. De aceea, o corecție a fost făcută, denumită „declin," că i se arată mereu măsura puterii lui – ce poate face de unul singur şi cum vede asta. Dar când este

aruncat afară din starea lui, când credea că este deja un om şi nu precum bestiile ce lucrează pentru ele, nici măcar nu simte că vor să îl arunce în josnicia în care se descoperă mai târziu.

Şi totuşi, în timpul declinului, el nu vede că începe declinul. Dimpotrivă, când coboară, rămâne inconştient. Şi după ce este jos de ceva vreme, el este, de asemenea, ajutat şi i se spune, „Trebuie să ştii că acum eşti în declin.” Şi înainte să i se spună este inconştient, nu ştie nimic. Totuşi, cineva trebuie să creadă că şi asta e aşa, deoarece, a cunoaşte nu vine de la sine. În schimb, el trebuie să ştie că aceste declinuri i-au fost date pentru a învăța cum este posibil să aprecieze starea de înălțare. Dar în timpul declinului, cineva nu poate învăța nimic din acesta.

Totuşi, în timpul ridicării poate face o judecată adevărată şi să spună, „Acum sunt într-o stare de credință, şi asta a venit la mine de la Creator. Altfel, voi cădea imediat într-o stare de dragoste de sine.” Dacă nu face acest calcul, şi îi mulțumeşte Creatorului pentru că îl aduce mai aproape, el este imediat aruncat. Prin urmare, reiese că este imposibil să obținem plăcere adevărată din apropierea de Creator numai dacă el o poate aprecia aşa cum este scris mai sus, „Precum avantajul luminii față de întuneric.”

Rezultă că, pentru ca să primească creaturile încântarea şi plăcerea şi să o simtă, toate aceste declinuri au fost necesare. Ele sunt denumite „exil,” şi aceasta se numeşte „Divinitate în exil” sau „Divinitate în praf.” Şi numai prin asta va avea *Kelim* (vase) pentru a simți încântarea şi plăcerea.

Cu cele spuse mai sus, putem înțelege de ce specific la vremea libertății, care este noaptea de Paşti, unitatea completă, aşa cum spune Ari, *Malchut* are acelaşi *Gadlut*, deoarece *Malchut* are *Mochin* de *Haya*, şi astfel este în noaptea de Paşti.

Răspunsul este că, precis în timpul unei înălțări, când se gândeşte la declinuri ele au puterea să evidențieze importanța înălțării. Altfel, este asemenea cuiva căruia îi este dat ceva ce valorează o avere şi îl foloseşte şi se bucură ca de ceva ce valorează câțiva bani.

Aşadar, specific în vremea libertății este posibil a pune întrebările. Aceasta este, nu este despre întrebări, ci avem nevoie de întrebări pentru a înțelege răspunsurile, precum Baal HaSulam a spus despre ceea ce este

scris, „Vorbeşte acum la urechile oamenilor, şi fie ca ei să întrebe, fiecare om pe vecinul său." RASHI interpretează că i-a avertizat că cel drept va zice, „Şi ei îi vor servi, iar ei le vor face rău," şi se va adeveri pentru ei, iar „Apoi vor ieşi cu mari posesiuni" nu se va adeveri pentru ei. Şi este o întrebare, „Dacă Creatorul ar fi dorit să dea posesiuni mari oamenilor Israelului, nu le-ar fi putut Creatorul da? Trebuia el să le spună omenilor Israelului să fie necinstiți şi să ia vase de argint şi vase de aur de la egipteni?"

Răspunsul este, că atunci când Creatorul i-a spus lui Abraham, că „Îi va da acest pământ lui pentru a-l moşteni," Abraham a întrebat, „Cum voi şti că îl voi moşteni?" „Şi El i-a spus lui Abraham: Să ştii cu siguranță că sămânța ta va fi străină într-un pământ ce nu e al lor ... şi apoi vor ieşi cu mari posesiuni." Şi el a întrebat, „Ce vedem noi în răspunsul Creatorului la întrebarea lui Abraham, 'Cum voi şti eu ...,'că prin a fi într-un ținut ce nu e al lor, însemnând exil, Abraham va fi sigur că vor moşteni pământul?"

El a spus că din moment ce nu este lumină fără *Kli* (vas), adică nicio umplere fără lipsă, şi Abraham a spus către Creator că nu a văzut că ei vor avea nevoie de lumini atât de mari, denumite "țara Israelului." Din acest motiv, Creatorul i-a spus că prin a fi în exil şi cerându-i Creatorului să-i elibereze din exil, cum îi va elibera El? Numai cu mari lumini, deoarece "Lumina din ea reformează." Aşadar, apoi vor avea nevoie de mari lumini.

Şi explică despre asta ,că din această cauză asta Creatorul a spus că vor împrumuta *Kelim* (vase) de la egipteni – însemnând că vor lua asprimea egiptenilor, chiar dacă pentru împrumut – pentru a primi luminile, şi apoi le vor returna *Kelim*. Cu alte cuvinte, ei au luat duritatea pentru a înțelege răspunsurile. Este precum a fost spus mai sus, că este imposibil a înțelege lumina dacă nu din interiorul întunericului. De aceea, toate întrebările vin specific în vremea libertății.

CE ÎNSEAMNĂ ÎN MUNCĂ AŞEZAREA LUMÂNĂRII DE HANUKA ÎN STÂNGA

Articol Nr. 11, 1989/90

Înțelepții noştri au spus (*Shabbat* p 22), „Lumânarea de Hanuka este pe stânga, astfel încât, lumânarea de Hanuka va fi pe stânga şi *Mezuzah* (o porțiune de pergament (aflat într-o cutie) inscripționat cu versuri specifice din Tora) pe dreapta." RASHI interpretează, „*Mezuzah* este în dreapta, aşa cum este scris, „*Beitecha* (casa ta) – *Derech Bi'atcha* (calea pe care ai venit), când o persoană începe să meargă, începe să meargă cu piciorul drept."

În cartea, *Shaar Hakavanot* (p 326), el spune, „Dar chestiunea cu Hanuka şi Purim este diferită, deoarece ambele sunt în *Hod*, chiar dacă în ceea ce priveşte rugăciunea de dimineață, am explicat că Iacob este în *Netzah* şi *Malchut* este în *Hod*. În conformitate, o zi obişnuită este mai sfântă decât *Hanuka* şi *Purim*, ambele fiind în *Hod*.

Dar chestiunea este că în acel moment, ea primeşte iluminarea prin ea singură, și nu prin soțul ei, deoarece, într-o zi obişnuită Iacob își sustrage iluminarea sa cât şi partea ei de iluminare de la *Netzach* şi de la *Hod*. Apoi, el îi dă ei iluminarea ei şi extinde de la *Hod* prin el. Dar acum, de Hanuka şi Purim, ea sustrage partea iluminării sale de la *Hod* de una singură, şi nu prin soțul ei.

Trebuie să înțelegem ce înseamnă în muncă că *Mezuzah* este în dreapta şi lumânarea de Hanuka este în stânga. Ce vine să ne învețe? De asemenea, ar trebui să înțelegem conform cu ceea ce este scris în *Shaar HaKavanot*, că Hanuka şi Purim sunt un singur discernământ, după cum este scris, că atât Hanuka cât și Purim sunt un singur discenământ ce se extinde de la *Hod*.

De ce sustrag amândouă din aceeaşi rădăcină dacă de Purim este bucurie, un ospăț, şi trebuie mâncată masa de Purim, în timp ce de Hanuka, înțelepții noştri au spus, „Aceste lumânări sunt sfinte, nu avem permisiunea să le folosim"? În muncă învățăm că *o persoană conține întreaga lume*. Asta înseamnă că *Israel şi cele şaptezeci de națiuni sunt într-o*

singură persoană.

Cu alte cuvinte, o persoană este alcătuită din toate calitățile rele care există în cele şaptezeci de națiuni. Este ştiut că cele şaptezeci de națiuni se trag din opusul a celor şapte calități ale *Kedusha* (sanctitate), precum în „Dumnezeu le-a făcut una opusă celeilalte," şi fiecare calitate este alcătuită din zece.

Acesta este înțelesul celor şaptezeci de națiuni, însemnând că atunci când cele şaptezeci de națiuni guvernează Israelul într-o persoană, se consideră că poporul Israel este în exil sub guvernarea națiunilor. Asta înseamnă că dorințele şi poftele controlează Israelul din persoană, și partea Israelului nu poate lucra pentru Creator, ci numai pentru ea însăşi.

Este în totalitate imposibil să înțelegem rațional cum va fi vreodată posibil să te eliberezi din dominația națiunilor lumii din interior. Aceasta este aşa, deoarece, pe cât de mult a trudit cineva să iasă din guvernarea lor, aceasta a fost degeaba. Din contră, de fiecare dată a putut vedea mai bine că este imposibil să iasă din dorință. De aceea trebuie să ne amintim exodul din Egipt, aşa cum este scris, „pentru ca să vă amintiți ziua când ați ieşit din pământul Egiptului," însemnând să credeți ceea ce este scris, „Eu sunt Domnul Dumnezeul vostru, care v-a scos din pământul Egiptului ... ca să fiu un Dumnezeu pentru voi."

Asta înseamnă că exact aşa cum Creatorul a scos afară poporul lui Israel din Egipt şi au fost recompensați prin „A fi un Dumnezeu pentru voi," El poate să ne salveze, de asemenea, din dominația celor şaptezeci de națiuni pentru a fi recompensați cu „Să fiu un Dumnezeu pentru voi."

Cineva nu trebuie să spună că este mai rău decât oamenii care erau în Egipt, sau că Creatorul a avut puterea să-i scoată numai pe ei afară de sub dominația lor. Dar când o persoană îşi vede propria josnicie, ea disperă şi spune că ea trebuie să fie mai rea decât cei ce erau în Egipt.

Aici trebuie să credem cuvintele lui Ari care spune că poporul Israelului înainte de exodul din Egipt erau deja în patruzeci şi nouă de porți ale impurității, până ce Creatorul le-a apărut şi i-a mântuit. Prin urmare, chiar şi atunci când cineva vede că este în completă josnicie, nu trebuie să dezerteze din campanie şi să creadă că Creatorul îl va elibera din exil, din a fi printre națiunile lumii.

Aşadar, putem vedea că toată baza este fondată în totalitate pe

credință, că numai prin credință este posibil să se iasă din exil. Nu ar trebui să ținem cont de rațiunea noastră, deşi o persoană este judecată conform acesteia. Dar când o persoană are intelect ca să-şi vadă adevărata stare, îi permite să meargă deasupra rațiunii. Cu alte cuvinte, cineva nu poate merge deasupra rațiunii fără ajutorul Creatorului. Dar dacă vede că nu se poate mişca înainte cu rațiunea atunci are nevoie de ajutor.

Şi principalul lucru care i se cere unei persoane este să-şi dobândească propria desăvârşire, însemnând să fie recompensată cu *NRNHY* de *Neshama*. Şi asta se obține specific prin nevoia de Creator. Înțelepții noştri au spus despre asta, „Acela care vine să fie purificat este ajutat." Şi *Zoharul* spune, „Cum este el ajutat? Cu un suflet sfânt. Când cineva se naşte, îi este dat un suflet din partea bestiei pure. Dacă este recompensat mai mult, i se dă *Ruach*," etc.

De aceea, este un mare lucru atunci când o persoană are nevoie să o ajute Creatorul, deoarece salvarea cuiva constă în a i se da puteri mai mari de sus. Şi primind noi puteri de fiecare dată, însemnând un suflet nou, într-un sfârşit va primi întreg *NRNHY* care aparține rădăcinii sufletului său. Prin urmare „un miracol" implică ceva ce o persoană nu ar putea obține. Aşadar, este imposibil ca cineva să primească fără un miracol de sus. Numai în felul acesta este numit „un miracol."

Din acest motiv, când o persoană ajunge într-o stare în care are deja recunoaşterea răului, aceea că este imposibil ca ea să iasă din dominația națiunilor lumii din interiorul ei, că Israel din ea este în exil sub națiuni, şi nu vede nicio cale prin care să iasă de sub puterea lor; când Creatorul o ajută, o scoate de sub națiunile lumii şi o întoarce în aşa fel încât Israel guvernează națiunile, acesta se numeşte „un miracol."

Aceasta se consideră ca fiind precum în țara Egiptului, Creatorul i-a eliberat din țara Egiptului, însemnând Creatorul i-a scos de sub durerile Egiptului. Cineva trebuie să creadă că precum s-a întâmplat miracolul la exilul din Egipt, oricine merge în munca Creatorului trebuie să creadă că îi va elibera Creatorul, căci este cu adevărat un miracol că cineva iese din autoritatea dragostei de sine şi îi pasă numai de ceea ce aparține beneficiului Creatorului.

Şi *când o persoană ajunge la asta, se consideră că această persoană a atins Lishma* (pentru numele Ei). Aceasta înseamnă că deja a fost recompensată

cu credința în Creator şi că are puterea de a lucra pentru Creator, numită *Lishma*. De asemenea, se numeşte şi „dreaptă," când cineva se dedică căii de a dărui către Creator, însemnând că tot ceea ce face este pentru a beneficia Creatorul. Aceasta este, ea vrea să fie *Hesed* (grație, milă) pentru Creator, însemnând să-i aducă mulțumire Creatorului.

Totuşi, ar trebui să ştim că o persoană ce doreşte să facă totul pentru Creator este numai corecția creației. Nu este scopul creației. Scopul creației este ca omul să primească plăcere şi încântare în vasele de recepție. Totuşi, trebuie să fie o corecție pentru vasele de recepție care se numeşte „pentru a dărui."

Abundența scopului creației se numeşte *Hochma* (înțelepciune), care este lumina vieții precum în, „Înțelepciunea îi va da viață aceluia care o are." De asemenea, lumina *Hochma* este denumită „stânga," deoarece tot ceea ce are nevoie de corecție se numeşte „stânga," precum în „mâna cea slabă, a cărei putere a slăbit precum a unei femei." Aceasta se numeşte „stânga."

Şi care este corecția ce trebuie aşezată peste lumina *Hochma*? Este dreapta care este numită *Hassadim*. Cu alte cuvinte, odată ce a fost recompensat cu scopul creației, care este încântarea şi plăcerea denumită *Hochma*, lumina *Hassadim* trebuie atrasă încă odată – abundența ce vine în vasele de dăruire – deoarece am spus că ne-a fost dată munca în Tora și *Mitzvot* în forma „Vom face şi vom auzi." Aceasta înseamnă că prin a face şi a respecta Tora şi *Mitzvot* în actiuni, vom fi recompensați cu starea de a auzi.

Cu alte cuvinte, cineva trebuie să respecte Tora şi *Mitzvot* chiar şi forțîndu-se. Nu este nevoie să aştepte momentul în care are o dorință să respecte Tora şi *Mitzvot*, şi apoi să le respecte. Dimpotrivă, trebuie să se depăşească şi să le țină numai în acțiuni, dar făcându-le, asta îi va aduce lui a auzi, înseamnând că apoi, el va auzi despre importanța Torei şi a *Mitzvot*. Cu alte cuvinte, el va fi recompensat cu plăcerea şi încântarea ce se găsesc în Tora şi *Mitzvot*. Acesta este înțelesul a ce spune Israel, „Vom face şi vom auzi." Aşadar, în dreapta, ceea ce se numeşte că se angajează în *Hesed*, în vase de dăruire, este a respecta astfel încât, să facă totul pentru beneficiul Creatorului şi nu pentru propriul beneficiu.

Prin urmare, conform regulii „Vom face şi vom auzi," actul afectează

intenția. Asta înseamnă neapărat că atunci când o persoană primeşte *Hochma* de sus, actul trebuie făcut, astfel încât intenția să fie precum actul. Prin urmare, actul de recepție afectează intenția, făcând-o pentru a primi, de asemenea. Aşadar, chiar şi în timpul actului, când el atrage lumina *Hochma* cu intenția de a dărui, din cauza regulii, „Vom face şi vom auzi," el trebuie să primească în continuare abundență din act.

De aceea este nevoie de grijă, ca să se extindă îmbrăcămintea, însemnând să fie îmbrăcată lumina *Hochma* acolo unde este „Vom face." „Vom face este actul de dăruire, şi vom fi recompensați cu intenția de a fi pentru a dărui. Şi, de asemenea, „Vom auzi," că scopul va fi de a dărui, precum actul. Aceasta va păstra vasele de recepție, care primesc lumina *Hochma*, astfel încât să țină intenția de a dărui peste recepția plăcerii şi încântării, şi pentru a fi sub forma de a primi pentru a dărui.

Cu cele spuse mai sus, vom interpreta înțelesul *Mezuzah*, care trebuie să fie în dreapta. Deoarece *Mezuzah* păstrează şi protejează o persoană, este un indiciu că *Mezuzah* este în dreapta. Cu alte cuvinte, a păstra aparține dreptei, care este considerată *Hesed*, şi *Kelim* de *Hesed* sunt considerate dreapta, însemnând că nu necesită corecție. Dar *Hochma,* este considerată stânga, deoarece *Hochma* vine în vase de recepție, şi vasele de recepție au nevoie de a fi menținute.

De aceea RASHI interpretează, „*Beitecha* (casa ta) – *Derech Bi'atcha* (calea pe care ai venit)," însemnând că o persoană începe să meargă pe dreapta. Trebuie interpretat că începutul sosirii unei persoane la munca sfântă este cu dreapta, aceasta înseamnă că vasele de dăruire vor fi pentru a dărui. Apoi, începe să meargă pe stânga, înseamnă să corecteze vasele de recepție să fie pentru a dărui.

De aceea este scris că se începe munca în corporalitate, el începe cu piciorul drept. Şi asta indică spre spiritualitate, însemnând că la începutul ajungerii cuiva la munca Creatorului, ar trebui să înceapă cu dreptul, înseamnând în integritate. Cu alte cuvinte, pentru tot ceea ce face în muncă, ar trebui să-i mulțumească Creatorului pentru că i-a dat gânduri şi dorințe să muncească în munca cea sfântă, că totuşi, are o oarecare atracție pentru Tora şi *Mitzvot*, în partea practică.

În acel moment, el în continuare nu se gândeşte la scop, deoarece sunt două chestiuni care trebuie judecate în intenție.

1. Intenția, înseamnând cine este acela care obligă angajarea în Tora şi *Mitzvot*. Este mediul în care se aflǎ, deoarece toți prietenii se angajează în Tora şi *Mitzvot*, şi toți se roagă şi respectă lecțiile de Tora la seminar, etc., sau el respectă Tora şi *Mitzvot* numai pentru că Creatorul ne-a poruncit să respectăm Tora şi *Mitzvot*, şi el crede tot ceea ce au spus înțelepții, şi bazându-se pe asta respectă Tora şi *Mitzvot*, şi bazându-se pe asta el respectă Tora şi *Mitzvot*?

2. Intenția pentru recompensă a ceea ce o să primească dacă respectă Tora şi *Mitzvot*. Unii se aşteaptă să fie recompensați pentru munca lor, aşa cum este scris în *Zohar* că sunt trei motive pentru a ne angaja în Tora şi *Mitzvot*: a) ca să fim recompensați în lumea asta; b) ca să fim recompensați în lumea următoare; c) nu pentru a fi recompensați, ci numai pentru măreția Creatorului, deoarece El este măreț şi conduce.

Aşadar, începutul muncii cuiva în Tora şi *Mitzvot* este pentru a fi recompensat. Şi în aceasta, de asemenea, spunem că sunt două discernăminte de făcut:

1) Uneori, o persoană nu este încă puternică în credință sau capabilă să muncească pentru Creator, pentru ca El să o recompenseze, deoarece subconştient, îi lipseşte credința pentru a o face capabilă să întreprindă fapte bune. Totuşi, ea munceşte datorită prietenilor, deoarece nu vrea să fie disprețuită de ei. Nu este Creatorul cel care o determină să facă fapte bune, ci ruşinea de prietenii care o fac.

Trebuie să creadă că este josnic faptul că prietenii o determină să muncească şi nu Creatorul. Totuşi, nici asta nu trebuie să fie disprețuit. Pentru asemenea fapte, de asemenea, o persoană trebuie să fie recunoscătoare Creatorului – deoarece Creatorul le-a dat prietenilor puterea ca să o determine să acționeze precum vor ei. Se consideră că în deplinătate Creatorul veghează peste ea. Cu alte cuvinte, Creatorul se ascunde în îmbrăcămintea prietenilor care o constrâng să facă fapte bune.

Aici trebuie să interpretăm ceea ce au spus înțelepții noştri, (*Avot*, Capitolul 3, 20), „Şi colectează de la o persoană pe știute sau pe neștiute.” „Pe știute” înseamnă că o persoană doreşte cu bună ştiință să respecte Tora şi *Mitzvot*. Cu alte cuvinte, ea spune că face fapte bune deoarece este conform viziunii Creatorului. Cu alte cuvinte, Creatorul este ce-l care o

determină. „Şi ei adună de la el fără să știe" înseamnă că o persoană face fapte bune fără a şti că ea respectă Tora şi *Mitzvot* a Creatorului, deoarece ea crede că respectă Tora şi *Mitzvot* a prietenilor, însemnând că prietenii o determină.

Aceasta se consideră că fără ştiința cuiva, respectă voința Creatorului, chiar dacă el crede că respectă voința prietenului. Şi dacă o crede – că fără să ştie respectă voința Creatorului – înseamnând că dacă ar fi ştiut asta, nu ar fi respectat-o deoarece el crede că respectă numai dorința prietenilor, aceasta se numeşte „ascunderea feței." Cu alte cuvinte, Creatorul se ascunde în îmbrăcămintea prietenilor, şi în felul acesta face voința Creatorului.

2) Dacă aduce mulțumiri Creatorului pentru că îl ajută în timpul ascunderii, însemnând că acum poate să aleagă să spună că lucrează din cauza prietenilor şi că nu are contact cu Creatorul, sau că el crede că Creatorul se ascunde în îmbrăcămintea prietenilor, şi prin asta se angajează în Tora şi *Mitzvot*, şi dacă alege şi spune că numai Creatorul l-a ajutat să poată face fapte bune, El îmbrăcat în prietenii lui, şi îi mulțumeşte Creatorului pentru aceasta–aceasta îi aduce lui o mare urcare: *a fi recompensat cu revelarea feței Creatorului*. Cu alte cuvinte, Creatorul îi dă gândul şi dorința de a face voința Creatorului, deoarece acum are iluminare de sus, afirmând deasupra rațiunii. De aceea, Creatorul l-a ajutat, astfel încât prin *Achoraim* (posterior), mai târziu va fi recompensat cu *Panim* (anterior, față) a Creatorului. Aceasta înseamnă că a fost recompensat cu a fi fost colectat fără ştiință.

Prin urmare, rezultă că *Mezuzah* este de a păstra, care este dreapta, denumită *Hassadim* (milă) la timpul în care el este într-o stare de a dărui pentru a dărui. Aceasta se consideră corecția creației. Dar Hanuka şi Purim, spune Ari, sunt ambele considerate *Hod*, care este stânga. Aceasta indică către scopul creației, care necesită corecția de a fi capabili să primească încântarea şi plăcerea într-o manieră corectă, ce presupune în abundența denumită *Hochma*. De aceea, Hanuka este în stânga, ca să indice către lumina *Hochma*.

Totuşi, de Hanuka a fost starea de *Hanu Koh* (staționară până acum), care înseamnă, aşa cum a explicat Baal HaSulam, că a fost numai o pauză acolo şi nu sfârşitul războiului. Cu alte cuvinte, lumina soarelui,

denumită „stânga,” strălucea dar îi lipsea îmbrăcămintea, peste *Hochma* ce vine în vasele de recepție, deoarece este o atracție către *Sitra Achra* în vasele de recepție şi era lumina *Hassadim* acolo, denumită „dreapta.”

De aceea, miracolul a fost numai despre spiritualitate. Înseamnă că lumina scopului creației strălucea, dar nu o puteau folosi din cauza lipsei îmbrăcăminții *Hassadim*, aşadar este interzis a o folosi. Acest discernământ se numeşte „spiritualitate,” când încă nu s-a materializat, deci poate fi folosit. De aceea, este scris că este interzis a se folosi lumânările de Hanuka ci numai a se vedea, din cauza lipsei îmbrăcăminții.

Dar de Purim, au avut îmbrăcămintea, denumită *Hassadim*, aşa cum este scris (*Talmud Eser Sefirot*, sfârşitul Părții 15), „Aşadar din moment ce chestiunea a fost deja materializată, însemnând că au putut folosi lumina *Hochma* pentru a dărui, de Purim este ospăț şi bucurie.”

CE ÎNSEAMNĂ CĂ TORA ESTE NUMITĂ „LINIA DE MIJLOC” ÎN MUNCĂ

Articol Nr. 19, 1989/90

Este scris în *Zohar* (*Yitro*, 76 şi Paragraf 293 în Comentariul *Sulam*), „Tanna Rabbi Yehuda spune, 'Tora a fost dată de pe partea *Gevura*.' Rabbi Yosi spune, 'Aşadar Tora este pe stânga.' El i-a spus, 'Ea s-a întors în dreapta, aşa cum este scris, 'În mâna sa dreaptă, o lege ca de foc către ei.' Şi este scris, 'Mâna ta dreaptă, O Doamne, glorioasă în putere.'' Aşadar, aflăm că stânga este inclusă în dreapta, aşa cum este scris, 'În mâna sa dreaptă,' şi dreapta în stânga, aşa cum este scris, 'Mâna ta dreaptă, O Doamne, glorioasă în putere,' Aşadar, Gevura, care este stânga, este inclusă în dreapta.”

Tora este linia de mijloc, adică include ambele linii – stânga şi dreapta.

Este scris, de asemenea (p 62, şi Paragraf 235 în Comentariul *Sulam*), “În a treia lună, în această lună, Uriel guvernează, deoarece Nissan, Iyar, Sivan corespund *HGT* – Michael guvernează *Hesed*, Gabriel în *Gevura*, şi

Uriel în *Tifferet*. Şi acesta este înțelesul "Un om întreg," care este numit Iacob, care este *Tifferet*. De asemenea, "Întreg" este din cuvîntul "întregime."

Şi este scris (Paragraf 242), "Şi a fost dată într-a treia lună, la al treilea popor, care era inclus în trei grade, însemnând trei patriarhi, tripla Tora, care este Tora (Pentateuh), Profeții, şi Hagiographa, şi sunt toate una." Aşadar, Tora este considerată linia de mijloc.

De asemenea, este scris (p 76, şi Paragraf 296 în Comentariul *Sulam*), "'Şi tot poporul a văzut vocile.' Întreabă, scrierea spune, 'A văzut' dar ar fi trebuit să spună 'A auzit.' Răspunde, 'Aşa am învățat. Aceste voci erau gravate în întuneric, nor şi ceață, şi au apărut în ei precum apare un corp.'"

Trebuie să înțelegem ce înseamnă pentru noi în lucru că Tora este alcătuită din dreapta şi stânga. De asemenea, ce înseamnă că Tora a fost dată într-a treia, care este Iacob, un om întreg, care este denumit "Întregime" (deplinătate). Şi ce înseamnă că s-au angajat în întuneric, nor şi ceață, care este corpul, unde vocile sunt gravate.

Se ştie că pentru a munci, în primul rând cineva trebuie să-şi asume povara împărăției cerului, şi apoi să studieze Tora. Aceasta este aşa deoarece, dacă nu are împărăția cerului, noi trebuie să întrebăm, "A cui Tora o studiază el?" deoarece în primul rând, *trebuie să creadă în Cel ce a dat Tora, şi apoi poate respecta Tora*. Aşadar, regatul cerului este numit *Assiya* (acțiune), care îşi asumă să meargă deasupra rațiunii.

Cu alte cuvinte, deşi rațiunea lui poate să vină la el cu multe întrebări, el le răspune, "Tu îmi pui întrebări raționale, şi eu merg deasupra rațiunii, într-un loc în care rațiunea nu poate exista, dobândi sau înțelege, care este numită 'credință.' Aşadar, nu este niciun loc pentru toate aceste întrebări pe care tu mi le adresezi."

Aceasta este numită "dreapta," căci el crede că Creatorul priveşte peste lume cu bunăvoință. Şi, deşi, atunci când se uită la lume, el are multe întrebări, merge deasupra rațiunii şi spune, "Ei au ochi dar nu pot vedea."

În schimb, el laudă şi mulțumeşte Regelui pentru că le dă tuturor numai bine. Aceasta se numeşte "dreapta," *Hesed*, însemnând că ghidarea lumii este în *Hesed* (bunăvoință, milă). Aceasta este, Creatorul conduce

lumea numai cu Hassadim. Şi spune despre aceasta "Te voi binecuvânta în fiecare zi."

Totuşi, dacă este *Yetzer* (înclinație) rea într-o persoană, Baal HaSulam o interpretează ca fiind de la cuvântul *Tziur* (atragere). Cu alte cuvinte, îi arată unei persoane imagini rele ale ghidării Creatorului, despre cum se comportă Creatorul cu lumea. De asemenea, dă o imagine a inferiorității muncii în general, care este denumită "Divinitate în praf." Aşadar, cum poate cineva să răzbească şi să meargă pe linia dreaptă, denumită "deplinătate," şi să poată spune, "Bunătatea şi mila mă vor urma în toate zilele vieții mele"?

Înțelepții noştri au spus despre asta că, "Creatorul a spus, 'am creat înclinația rea; am creat mirodenia Torei.' Prin urmare, Tora în care el este angajat acum, este astfel încât să fie o mirodenie, însemnând că *prin Tora, el va fi capabil să învingă înclinația rea, şi să meargă pe calea Hesed, denumită "dreapta*." În acea privință, se poate spune că Tora a fost dată pe dreapta, denumită după acțiune. Cu alte cuvinte, califică o persoană pentru a merge pe calea dreaptă. Aceasta se numeşte "primul discernământ în Tora", unde dreapta se numeşte deplinătate, când nu simte nicio lipsă.

Al doilea discernământ în Tora este stânga, denumita *Hochma* (înțelepciune). Aceasta se consideră înțelepciunea Torei. Cu alte cuvinte, odată ce deja are lumina, care este *Hesed*, însemnând Credință deasupra rațiunii, şi el crede în Creator – că Creatorul conduce lumea cu bunăvoință- este recompensat cu *dăruitorul Torei*, denumit "Înțelepciunea Torei," precum este scris, "Tora iese afară din înțelepciune."

Cu alte cuvinte, odată ce crede că este cel care a dat Tora, acesta este momentul pentru a fi recompensat cu Tora. Se ştie că Tora vine din *Hochma*, şi acest discernământ poate fi numit "stânga," însemnând că vine după ce o persoană a fost recompensată cu dreapta, care este credință deasupra rațiunii, denumită "*Hassadim* acoperit."

Totuşi, când vorbim de vremea când este deja *Hochma* descoperită, denumită "stânga," mai este o chestiune, denumită "linia de mijloc," care înseamnă că *Hochma* trebuie să se îmbrace în *Hassadim*. Precedent la asta, este o mare distanță între *Hassadim*, care se numeşte "dreapta," şi *Hochma*, privită ca "stânga."

Este aşa cum au spus înțelepții noştri, "Cel care studiază Tora *Lishma*

(pentru numele Ei)" înseamnă că studiază Tora cu scopul de a fi recompensat cu *Lishma* prin Tora, că intenția lui în Tora este că el studiază pentru a atinge nivelul *Hesed*, însemnând să aibă puterea de a face totul pentru a dărui, care se numeşte *Hessed*. Este precum înțelepții noştri au spus, "Cine este un Hasid (pios, adept)? Cel care spune, 'Ce e al meu este şi al tău, iar ce este al tău, este al tău,' care nu vrea nimic pentru sine." Apoi, când este recompensat cu *Hesed* prin Tora, "Îi sunt arătate secretele Torei" (*Avot*, Capitolul 6,1).

Aceasta se numeşte deja "stânga." În acel timp, această stângă trebuie încorporată în dreapta. Aceasta înseamnă că lumina *Hochma*, care este stânga, este îmbrăcată în *Hassadim*, care este dreapta, şi asta se numeşte Tora, linia de mijloc, între stânga şi dreapta. Acesta este motivul pentru care se consideră că Tora este alcătuită din *Hessed* şi *Gevura*.

Urmează că, prima stare este când vrea să atingă nivelul *Lishma*, însemnând pentru a dărui. Aceasta se consideră că o persoană este în exil, guvernată de înclinația rea. În acel moment are nevoie de Tora. Aceasta se numeşte, "studiind Tora pentru a obține *Lishma*," însemnând că el crede ceea ce ne-au spus înțelepții noştri, "Am creat înclinația rea; am creat mirodenia Torei." Se numeşte, "Tora în forma dreptei," adică *Hesed* pentru a dărui.

Şi când a atins deja nivelul de *Lishma*, o a doua stare se trezește şi este recompensat cu revelarea secretelor Torei. Aşadar, după ce a fost recompensat cu cel ce dăruieşte, adică este un dăruitor în lume, vine o stare în care dăruitorul dăruieşte persoanei Tora.

Dar este mai mult. Are nevoie de o a treia stare, denumită „*Hochma* trebuie să fie inclusă în dreapta," care este denumită *Hassadim*. Este aşa deoarece Tora vine din *Hochma*, ceea ce înseamnă că Tora vine din *Hochma* şi trebuie îmbrăcată în lumina *Hassadim*. De asemenea, *Hassadim* sunt denumite „acțiune," şi Tora este denumită „*Hochma*." Tora cuiva nu trebuie să fie mai mult decât acțiunile sale. Înțelepții noştri spuneau despre asta (*Avot*, Capitolul 3, 12), „Oricine a cui *Hochma* (înțelepciune, cunoaştere) este mai mare decât acțiunile sale, *Hochma* sa nu persistă." De asemenea, rezultă că Tora, care este denumită *Hochma*, străluceşte în linia de mijloc. Asta se consideră că Tora este alcătuită din *Hesed* şi *Gevura*, aceea că le conține pe ambele.

Sunt două discernăminte ce trebuiesc făcute în legătură cu cineva care studiază Tora *Lishma*:

1) El vede că nu are nicio conexiune cu a face lucruri pentru Creator. În schimb, vede că este sub guvernarea înclinației rele, care susține, „Ea este întru totul a mea." Nu îl lasă să facă nimic pentru a dărui. Dimpotrivă, acolo unde vede că va fi mulțumire de sine, el poate lucra. Dar dacă nu vede niciun beneficiu pentru dorința sa de a primi, nu are energie pentru a lucra. Cu alte cuvinte, măsura sa depinde de ceea ce dorința sa de a primi va câştiga.

Şi când o persoană încearcă să iasă din domeniul ei, aşa cum este scris în eseul, „Ce Înseamnă că Vorbele de Shabbat Nu Vor fi ca Vorbele dintr-o Zi Obişnuită, în Muncă?" (*Beshalach*, Articol Nr. 18, 1989/90), „În măsura în care cineva încearcă să iasă din robie şi exil, vede că este așezat în întuneric, nor şi ceață."

În acea stare, el vede opusul a ceea ce au spus înțelepții noştri, „Am creat înclinația rea; Am creat mirodenia Torei." Cu alte cuvinte, răul din el a crescut prea puternic, însemnând că, nu a visat niciodată că dacă începe munca, să trudească, şi să facă fapte bune cu scopul de a obține *Lishma*, iar acum vede opusul- că nu a crezut niciodată că ar putea să cadă în asemenea josnicie.

În schimb, aceasta a venit la el de la discernământul, „Pentru că i-am întărit inima." Şi, deşi, motivul pentru care el este acum în josnicie vine de sus, în senzația celui de jos, care se simte în întuneric – că nimic nu străluceşte pentru el – el testează gustul exilului, chiar dacă vine de sus.

Cu cele spuse mai sus, putem interpreta ce am întrebat, „Ce înseamnă că *Zoharul* a spus, „Aceste voci au fost gravate în întuneric, nor şi ceață, şi apar în ele." Trebuie să interpretăm că „Aceste voci" sunt vocile Torei care vin să dea putere pentru ca cineva să acționeze pentru a dărui. Aceasta se numeşte „al doilea discernământ al *Lishma*," însemnând întunericul, nor şi ceață," care este nevoia şi *Kliul* (vasul) pentru a obține vocea Torei.

Două discernăminte vin de sus, și se numesc *Lishma*: 1) *Kli* (vasul), însemnând întunericul. Aceasta este nevoia- atunci când nu mai poate tolera întunericul.

2) Lumina, însemnând puterea. Aceasta este vocea Torei, care îi dă

putere pentru a se direcționa către a dărui, lumina care îl reformează. Aceasta este, „Am creat înclinația rea; Am creat mirodenia Torei.” Cu alte cuvinte, vocea Torei „condimentează” înclinația rea cu abilitatea de a intenționa către *Lishma*.

De aceea este scris, „Aceste voci erau gravate în întuneric, nor şi ceață şi apar în ele precum apar într-un corp.” Asta înseamnă că dacă înainte aveau *Kelim*, care sunt denumite „Întuneric,” şi „un loc al nevoii,” atunci vocea Torei poate intra în întuneric şi să ilumineze.

Dar când nu este niciun loc întunecat, însemnând că atunci când simte deficiența de a nu fi capabil să facă ceva pentru a dărui, nu se poate spune că lumina vine şi iluminează, deoarece lumina nu are unde intra. Aceasta aparține discernământului dreptei, adică *Hesed*. Aceasta este, el a obținut mereu vasele de dăruire, şi *Hesed* este numit „dăruire,” când se comportă milostiv cu alții. În acea privință, a completat deja *Kelim* (vasul).

Apoi începe al treilea discernământ, când este recompensat cu secretele Torei, denumite „stânga.” Deoarece lumina vine în vase de recepție, cu siguranță trebuie să fie pentru a dărui. Totuşi, chiar dacă a fost recompensat deja cu a primi pentru a dărui, este în continuare considerat stânga, deoarece corecția îmbrăcării *Hochma* în *Hassadim* lipseşte aici. Altfel, va fi, „*Hochma* lui este mai mare decât acțiunile lui.”

Aici începe chestiunea liniei de mijloc, când *Hochma* este îmbrăcată în *Hassadim*. Aceasta este, stânga, denumită „vase de recepție care primesc *Hochma*,” vor fi îmbrăcate în *Hassadim*. Acesta este înțelesul a ceea ce este scris, „Tora provine de la dreapta, care este *Hesed*, şi vine la stânga, care este *Gevura*. Aceasta se numeşte ‘descoperirea *Hochma*.’”

Totuşi, dreapta trebuie să se amestece cu stânga, şi stânga cu dreapta. Aceasta se consideră că Tora se numeşte “mijloc,” înseamnă că conține *Hochma* şi fapte, precum am spus că *Hochma* lui nu trebuie să fie mai mult decât faptele lui.

Baal HaSulam a explicat versetul, “Şi întreg poporul a văzut vocile.” Se ştie că vocea înseamnă *Hesed*, care vine de la a auzi, denumită *Bina*. “A vedea” este denumită *Hochma*, precum este scris, “Ochii adunării sunt înțelepții adunării.” De asemenea, *Hochma* care străluceşte în vasele de recepție necesită a fi respectată, în aşa fel încât să nu le primească pentru a le primi. De aceea, îmbrăcămintea *Hassadim* trebuie extinsă la ea,

denumită “voce” şi “auz.”

De aceea, cuvintele, “Şi întregul popor a văzut vocile” înseamnă că a văzut că au primit lumina *Hochm*a când este îmbrăcată în voce, în *Hesed*. De aceea, este scris că ei au văzut *Hochma* când era îmbrăcată în voci, însemnând în *Hassadim*. Aceasta se numeşte “linie de mijloc,” conținând *Hochma* şi *Hassadim*.

Cu cele spuse mai sus vom înțelege ce am întrebat, “Ce înseamnă când spune că Tora a fost dată în a treia, care este *Tifferet*, care este înțelesul a “Un om întreg,” Iacob, care este *Tifferet*, şi întreg înseamnă deplinătate. Noi am întrebat, “Ce este deplinătate, căci Iacob este denumit ‘Un om întreg?’”

Răspunsul este că Tora este linia de mijloc şi Iacob este linia de mijloc, conținând stânga şi dreapta, deoarece este deplinătate. Cu alte cuvinte, este o întrepătrundere a *Hochma* cu *Hassadim*. În muncă, înseamnă că o persoană trebuie să stea în ambele acțiuni – denumite *Hassadim* – şi *Hochma*, deoarece este interzis ca Hochma să fie mai mare decât faptele sale.

Totuşi, cineva trebuie să creadă că “nu este nimeni în afară de El,” că Creatorul face totul. Cu alte cuvinte, aşa cum a spus Baal HaSulam, înaintea fiecărui act, cineva trebuie să spună că omului i s-a dat numai alegerea, căci “dacă eu nu sunt pentru mine, atunci cine este pentru mine?” Aşadar totul depinde de alegerea cuiva. Totuşi după faptă, trebuie să spună că totul este Providență proprie, şi că cineva nu face nimic de unul singur.

Trebuie să interpretăm precum scrie Ari (*Talmud Eser Sefiro,*. Partea 13, p 1367, Paragraf 152), “Este chestiunea *Se'arot* (păr), care acoperă lumina, astfel încât să nu se bucure de lumină atâta timp cât nu sunt vrednici, deoarece ar putea fi dezonorați.” Chestiunea este, că trebuie să credem că ne-a fost dată o dorință şi o sete de către Creator pentru a face fapte bune. Şi atâta timp cât este nevrednic, nu trebuie să simtă că Creatorul îl constrânge să facă lucruri bune. De aceea, Creatorul se ascunde în haine şi această îmbrăcăminte se numeşte *Lo Lishma* (nu pentru numele Ei). Cu alte cuvinte, uneori, Creatorul se ascunde în îmbrăcămintea prietenilor.

De exemplu, este o situație când o persoană nu vrea să se trezească şi

să studieze înaintea zorilor. Aşadar, Creatorul se ascunde în hainele prietenilor şi el se scoală din pat, chiar dacă este obosit deoarece îi vine în minte un gând că nu este frumos față de prieteni, că ei toți vin să studieze, şi el nu, de aceea, toți se vor uita la josnicia lui. De aceea, el se trezeşte şi se duce la seminar şi studiază. Prin urmare, el nu are energia să se scoale din pat din cauza poruncii Creatorului, astfel, Creatorul nu îl forțează să se ducă la seminar, deoarece, dacă acestea ar fi fost motivele, ar fi fost în pat. Dar prietenii îl obligă.

Şi, similar cu acest exemplu sunt toate celelalte lucruri când o persoană acționează în *Lo Lishma*, deşi sunt multe niveluri în *Lo Lishma*, dar vom vorbi despre acest exemplu. Aici ar trebui să ne uităm la o persoană care se duce să studieze şi să respecte *Mitzvot* (porunci) nu pentru că o determină Creatorul. Cu alte cuvinte, dacă ar fi fost din cauza poruncii Creatorului, nu ar fi avut puterea să răzbească corpul şi să îl determine să facă lucruri bune. Totuşi, din cauza celorlalți oameni, are puterea să facă fapte bune. Aşadar, vedem ce importanță poate avea *Lo Lishma*.

Şi totuşi, cineva trebuie să creadă ceea ce a fost scris mai sus, că "nu este nimeni în afară de El," însemnând că este Creatorul cel care îl obligă să facă fapte bune, dar deoarece este încă nedemn a şti că este obligat de Creator, Creatorul se îmbracă în haine de carne şi sânge. Prin ele, Creatorul face aceste acțiuni. Aşadar, Creatorul acționează sub forma de *Achoraim* (posterior).

Cu alte cuvinte, persoana vede fața oamenilor dar ar trebui să creadă că în spatele fețelor stă Creatorul, care face aceste acțiuni. Aceasta este, în spatele omului stă Creatorul, care îl obligă să facă faptele pe care le doreşte Creatorul. Prin urmare, Creatorul face totul, dar persoana consideră ceea ce vede şi nu ceea ce ar trebui să creadă. Din acest motiv, o persoană spune că face faptele în *Lo Lishma*, precum exemplul prietenilor care îl obligă.

De asemenea, nu trebuie să fie prieteni. Dimpotrivă, fiecare are propria aparență exterioară, care i se potriveşte. De aceea, când, de exemplu, cineva vine la seminar deoarece prietenii l-au obligat să vină, el spune, "Creatorul a fost motivul pentru care el s-a dus să studieze, dar Creatorul doar s-a îmbrăcat în hainele prietenilor." Aşadar, acum

mulțumeşte Creatorului pentru că a fost motivul.

Prin urmare, când o persoană a făcut fapta în *Lo Lishma*, când Creatorul nu a fost motivul care l-a obligat să facă *Mitzva* (porunca), dar a acționat, deoarece, de exemplu, i-au poruncit prietenii şi el a trebuit să se supună, trebuie să creadă că a făcut asta deoarece Creatorul i-a poruncit lui să respecte *Mitzva*, şi el a trebuit să se supună la ceea ce i-a poruncit Creatorul să facă. Totuşi, Creatorul s-a ascuns în îmbrăcămintea *Lo Lishma*, precum prietenii, astfel încât prin îmbrăcămintea sa, el să creadă că trebuie să se supună legii *Lo Lishma*.

Dar, cu adevărat, trebuie să creadă că a fost cu totul fapta Creatorului. Aşadar, după ce face *Mitzva*, ar trebui să spună că a fost Creatorul cel ce a acționat în spatele îmbrăcăminții *Lo Lishma*. Prin urmare, atunci trebuie să-i mulțumească Creatorului pentru că i-a dat dorința să-i respecte poruncile prin îmbrăcămintea sa.

Cu cele spuse mai sus putem înțelege marea importanță a *Lo Lishma*. Aceasta fiind, nu precum se crede – că face totul pentru *Lo Lishma*. Dimpotrivă, face totul pentru că Creatorul i-a poruncit, cu excepția că nu a fost recompensat încă cu a simți că cel ce comandă este Creatorul. Din acest motiv, o persoană crede că *Lo Lishma* este porunca, de aceea, actul nu este atât de important în ochii lui.

Totuşi, dacă crede că "nu este nimeni în afară de El," precum a fost scris în articolele precedente în această parte, atunci, cu adevărat, el respectă poruncile Creatorului, şi ar trebui să aprecieze acțiunile sale în *Lo Lishma*. Şi imaginația cuiva că el face un act în *Lo Lishma* este numai pentru că nu a fost încă recompensat cu senzația că respectă poruncile Regelui şi că îl serveşte pe Rege.

Aşadar, dacă crede că Lo Lishma este cu adevărat Creatorul, obligându-l să se angajeze în Tora şi *Mitzvot*, atunci îi poate aduce multe mulțumiri Creatorului pentru că a îmbrăcat hainele *Lo Lishma*. Şi de la aceasta, se poate ajunge să se aprecieze importanța Torei şi a *Mitzvot* chiar şi în *Lo Lishma*. Înțelepții noştri au spus despre asta, "Şi au colectat de la o persoană cu bună ştiință," însemnând *Lishma*, şi "fără ştiință," însemnând *Lo Lishma*.

Acesta este înțelesul a ceea ce este scris, că *Se'arot* (părul), însemnând *Lo Lishma*, acoperă lumina, astfel încât nu vor fi hrăniți de lumină, atâta

timp cât sunt nepotriviți pentru aceasta. Cu alte cuvinte, *Se'arot* este o îmbrăcăminte şi sub acea îmbrăcăminte, lumina stă şi străluceşte. Dar între timp, lumina este acoperită.

CE ÎNSEAMNĂ „NU ESTE BINECUVÂNTARE ÎN CEEA CE ESTE NUMĂRAT," ÎN MUNCĂ

Articol Nr. 31, 1989-90

Este scris în cartea *Zohar* (*Bamidbar* p4, şi Aliniat 13 în Comentariul *Sulam*), „Vino şi vezi, ei spun că nu este nicio binecuvântare de sus pentru ceva ce este numărat. Dar ar trebui să spui, 'Cum au fost Israel numărați? Cum a fost luată recompensa de la ei?' Mai întâi o să binecuvânteze Israelul, apoi o să numere recompensa şi apoi o să binecuvânteze Israelul încă o dată. Aşadar, Israel au fost binecuvântați la început şi la sfârşit şi nu a fost moarte printre ei. A întrebat, 'De ce este moarte din cauza număratului?' Răspunde, 'Este pentru că nu este binecuvântare în numărătoare, şi când binecuvântarea dispare, *Sitra Achra* este peste el.' Până acum cuvintele sale.

RASHI aduce motivul pentru care El numără Israelul. El spune, "din dragoste față de ei, îi numără în fiecare oră." Aceasta înseamnă, că RASHI doreşte să explice că dacă spunem că este pericol în ceva ce este numărat, că poate fi moarte acolo, de ce a numărat Creatorul Israelul şi i-a aşezat într-un loc periculos? De aceea, RASHI explică, "Din dragoste față de ei, îi numără în fiecare oră, în ciuda pericolului din asta. Dar din dragostea pe care o are pentru Israel, şi pentru dorința Sa de a le şti numărul, a spus că va număra Israelul."

Exterior este greu să înțelegem, adică să spunem că deoarece Creatorul vrea să le ştie numărul, El a spus că au nevoie să fie numărați printr-o corecție astfel încât să nu fie nicio piedică printre ei, aşadar îi va număra prin răscumpărare. Trebuie să înțelegem cum este posibil să spunem că, deoarece Creatorul vrea să le ştie numărul, ei trebuie numărați şi să dea numărul Israelului, şi apoi Creatorul ştie, căci altfel, El nu ştie numărul copiilor lui Israel în avans ci are nevoie de creaturi

pentru a-L informa. Este asta cu putință? De asemenea, trebuie să înțelegem ce este o binecuvântare în muncă, ce este o numărare în muncă şi de ce este cauzată moartea când nu este binecuvântată numărătoarea. De asemenea, trebuie să înțelegem de ce nu trebuie să fie o binecuvântare peste ceva ce este numărat.

Se ştie că sunt două lucruri în munca pentru Creator: 1) scopul creației; 2) corecția creației. Scopul creației înseamnă că creaturile primesc plăcere şi încântare, aşa cum este scris, "Voința Sa de a face bine creațiilor lui." Corecția creației este pentru ca creaturile să meargă pe calea Creatorului, însemnând echivalență de formă. De aceea, precum Creatorul dă creațiilor sale, creaturile, de asemenea, trebuie să dea Creatorului. Altfel, este nepotrivire de formă şi în spiritualitate nepotrivirea de formă cauzează separeare, adică cauzează separare de la Viața Vieților.

Este scris despre aceasta în cartea *Zohar* (prezentată în Talmud Eser Sefirot p 19, paragraf 17), "Aşadar, cei păcătoşi în viețile lor sunt numiți morți, căci din nepotrivirea lor de formă, - fiind complet la un alt capăt față de rădăcina lor, unde nu au nimic sub forma de dăruire, sunt separați de El, şi de fapt, mor." Totuşi, s-a spus deja despre ei în *Zohar*, "'Toată îndurarea pe care o fac, o fac pentru ei,' însemnând că scopul lor este pentru ei înşişi şi pentru gloria lor."

Cu alte cuvinte, ceea ce i-am atribuit Creatorului, adică tot ceea ce face Creatorul, este într-o stare de desăvârşire. Aceasta înseamnă, că Creatorul doreşte pentru creaturi să primească încântare şi plăcere, de aceea a creat în ele dorința de a primi plăcere şi marea sete de încântare. Prin asta, El este sigur că vor vrea să primească plăcere. Dar corecția creației, *Kliul* (vasul) şi dorința, pe care creaturile să le formeze– dorințele cu care vor fi capabili să primească încântare şi plăcere – această dorință se numeşte "dorința de a dărui." Obținerea dorinței se întâmplă treptat pentru că cel de jos nu are puterea să meargă împotriva dorinței celui de sus – dorința de a primi pentru sine, pe care Creatorul a creat-o.

Aşadar, vedem că sunt două tipuri de *Kelim* (vase):

1. Vase de recepție. Totuşi, o corecție este aşezată peste ele, însemnând că peste vasele de recepție este intenția opusă față de *Kli*. Cu alte cuvinte, o persoană primeşte de fapt, dar în intenție ea, acum

dăruieşte. Prin urmare, *scopul este exact opusul actului*, şi lumina care este primită în aceste *Kelim* este acum numită „a primi pentru a dărui."

Numele luminii este *Hochma* (înțelepciune), şi aceasta este lumina scopului creației. De asemenea, uneori se face referire la ea ca „temperare a *Dinim* (judecăți)." Adică, au fost *Dinim* asupra vaselor de recepție, însemnând a fost *Din* (judecată) că este interzis a folosi aceste *Kelim*, deoarece crează nepotrivire de formă şi separare, iar acum a fost temperată. Şi ce este temperarea? Este aşezarea peste *Kli* a intenției numite „pentru a dărui."

Aceasta înseamnă, că înainte ca cineva să aşeze scopul de a dărui peste voința de a primi, acea dorință îi provoacă amărăciune. Tot spiritualul pe care a dorit să îl atingă a avut gust amar, deoarece au fost ascunderi şi restricții peste voința de a primi pentru sine, aşadar a fost imposibil să guste o bună aromă în spiritualitate. Cu alte cuvinte, tot ceea ce era sfânt a fost simțit ca îndepărtat, inaccesibil, şi imposibil ca să-i fie plăcut dorinței de a primi. Aceasta se numeşte „amar."

Totuşi, dacă aşează scopul de a dărui peste dorința sa, el vede şi simte că totul este dulce în sfințenie. Dar de la chestiunile ce nu aparțin sfințeniei, trebuie să se întoarcă, adică nu le poate suporta.

Prin urmare, după ce se corectează pentru a putea avea ca scop să dăruiască, trebuie să discernem o lumină şi un *Kli* aici, care constau din *Aviut* (grosime) şi *Masach* (ecran). *Aviutul* este denumit *Dinim*, unde este restricție şi ascundere, şi lumina nu străluceşte acolo. De aceea, *Aviut* se numeşte „întuneric."

Cu alte cuvinte, a dori să primească pentru sine se numeşte „fiind *Av* (gros)," şi dacă doreşte să dăruiască se numeşte *Zach* (pur, curat, imaculat). Apoi, când aşează dorința de a dărui peste *Av*, *Din* este temperat şi ceea ce a fost mai devreme întunecat, acum este un loc în care lumina străluceşte în *Kli*. Aceasta se numeşte „temperarea Dinim."

2. Trebuie să notăm de asemenea, că sunt vase de dăruire într-o persoană, lucruri pe care o persoană le dă prietenului său, în aşa fel încât prietenul să se bucure. Această acordare se numeşte „dăruire." Un om care este *Zach* vrea să facă oamenii fericiți, să-i facă să se simtă bine. Despre aceste vase, nu se poate spune că *Din* este în aceste acțiuni, însemnând că este o judecată care interzice a folosi *Kelim* ce doresc a

dărui.

Totuşi, aici, de asemenea, este o chestiune de intenţie, dacă este sincer. Aceasta este, atunci când dăruieşte, este scopul său ca alţii să se bucure de aceasta fără să-i pese de el însuşi, pentru ca lui să îi pese numai de ceilalţi? Acest discernământ se numeşte „a dărui pentru a dărui," atunci când actul şi scopul sunt ambele pentru a dărui.

Uneori, tot ceea ce face este pentru binele celorlalţi, dar scopul este de a obţine respect sau lucruri similare. Este aşa cum *Zoharul* scrie despre cei păcătoşi, că tot binele pe care îl fac, îl fac pentru propiul beneficiu, „Tot binele pe care îl fac, îl fac pentru ei înşişi." Şi aici, nu este nici un *Din* din partea *Kliului*, adică nicio deficienţă. Cu alte cuvinte, în ceea ce priveşte actul, nu este nimic de corectat.

Totuşi, în intenţie trebuie să fie o corecţie. Aceasta este, din perspectiva intenţiei, nu este nicio diferenţă dacă actul este dăruire sau primire. Ambele acţiuni necesită corecţii - că scopul, de asemenea, va fi pentru a dărui.

Aceasta este aşa deoarece munca este în principal în inimă. Adică, o persoană ar trebui să atingă nivelul de dragoste pentru Creator, aşa cum este scris, „Şi o să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima ta şi cu tot sufletul tău." *Tot ceea ce facem în Tora şi Mitzvot (porunci) este ca să corectăm inima*. Este scris despre aceasta („Introducere la cartea, Panim Meirot uMasbirot," Paragraf 10), „Vino şi vezi cuvintele înţelepţilor noştri, Rabbi Even Ezra ... 'Să şti că toate *Mitzvot* ce sunt scrise în Tora sau convenţiile pe care părinţii le-au stabilit ... toate sunt pentru a corecta inima, 'Pentru că Domnul caută toate inimile.'"

Cu cele spuse mai sus, putem în general descoperi cele două chestiuni – scopul creaţiei, de a face bine creaturilor Sale, această lumină se numeşte *Hochma*, şi "vedere," care înseamnă că vede ceea ce are în mână, adică poate deja număra cât de mult a obţinut, deoarece scopul creaţiei este de a face bine, şi apoi ar trebui să simtă şi să dobândească ceea ce are în mână.

De exemplu, să spunem că sunt doi fraţi, unul dintre ei este bogat şi trăieşte în Statele Unite, şi celălalt este sărac şi trăieşte în Israel. Fratele bogat depune un milion de dolari în bancă pe numele fratelui sărac. Totuşi, nu l-a înştiinţat pe fratele sărac despre asta, şi nici banca nu l-a

informat pe fratele sărac că are bani pe numele său. Şi deci fratele rămâne sărac pentru că nu ştie despre aceasta.

Este la fel aici cu scopul creației, care este de a face bine creaturilor Sale. Dacă nu ştiu şi nu simt plăcerea şi încântarea, ce fel de beneficiu este? De aceea, această lumină se numeşte *Hochma* (înțelepciune) şi "a vedea," şi se numeşte "Lumina *Panim* (față/anterior), precum în "Înțelepciunea omului îi luminează fața."

În muncă, asta se numeşte "ceva ce este numărat," adică ceva ce este primit în vasele de recepție. Aceasta înseamnă că dacă o primeşte, el va vedea ce a primit şi va număra ceea ce are.

De asemenea, este numit "un dar." De obicei, când cineva îi dă prietenului un dar, vrea ca prietenul să numere şi să perceapă valoarea cadoului pentru simplu motiv că îi dăruieşte un cadou prietenului ca să îi arate dragostea pentru el. Conform cu valoarea cadoului, o persoană poate aprecia măsura dragostei. Rezultă că, dacă nu se uită la cadou pentru a îi vedea însemnătatea, el dezonorează măsura dragostei.

Aşadar, când o persoană primeşte un dar, dacă nu vede sau nu încearcă să vadă importanța darului, ea necinsteşte măsura iubirii pe care cel ce dăruieşte vrea să i-o arate. De exemplu, înțelepții noştri au spus, "Cumpără-ți un prieten." Şi acea persoană vrea să-şi cumpere prietenul trimițându-i cadouri. Dacă acea persoană nu vede şi nu apreciază importanța cadoului pe care îl primeşte de la el, cum poate ajunge la o stare de "Cumpără-ți un prieten?" Prin urmare, prin dar se poate număra şi măsura ceea ce a primit de la prietenul său.

Aşadar, dacă creatura nu poate număra şi măsura ceea ce Creatorul i-a dat, atunci scopul Creatorului nu a ajuns la un stadiu în care creaturile au dobândit faptul că El a creat creația cu scopul de a face bine creației sale.

Aceasta se numeşte, "lumina *Hochma*," şi această lumină este primită în vasele de recepție. Totuşi, trebuie să fie folosită cu corecția ce a fost aşezată peste vasele de recepție, denumită "a primi pentru a dărui." Asta înseamnă, că trebuie să aşeze scopul de a dărui peste vasele de recepție. Şi dacă nu aşează scopul de a dărui, el devine separat de lumina luminilor, deoarece diferența de formă cauzează separație. Aşadar, devenind un primitor, asta îi cauzează moarte spirituală, aşa cum a fost

scris mai sus, "Păcătoşii, în vieţile lor sunt numiţi morţi."

Totuşi, lumina care este primită în vasele de dăruire este numită, "lumină *Hassadim* (milă)." *Hesed* (milă/bună voinţă) înseamnă că el dăruieşte, precum o persoană ce face un act de milă sau bună voinţă faţă de prietenul său. Aceasta se numeşte "*Hassadim* acoperit," însemnând că *Hassadim* – ceea ce primeşte în vasele de dăruire, adică ceea ce dă – lumina are aceeaşi valoare ca şi *Kliul*.

Cu alte cuvinte, se ştie ce este un act de caritate şi ce este un cadou. Cu un cadou, am explicat mai sus că o persoană trebuie să vadă ceea ce a primit şi nu să primească pur şi simplu un cadou de la prietenul său. Dacă o persoană spune, "Nu contează ceea ce mi-a dat," atunci desconsideră cadoul prietenului. Aşadar, scopul pentru care i-a trimis cadoul nu este realizat. Cadoul a fost intenţionat să-şi cumpere un prieten, aşa cum a fost spus mai sus, "Cumpără-ţi un prieten," dar dacă nu vede importanţa cadoului, atunci nu poate să-l cumpere ca prieten. De aceea, trebuie să numere şi să măsoare cadoul.

Dar când o persoană îi trimite o donaţie prietenului, cel ce dăruieşte trebuie să încerce – dacă vrea cu adevărat să îi dea o donaţie – ca cel ce primeşte donaţia să nu ştie cine i-a trimis-o. Şi cel ce primeşte donaţia va fi, de asemenea, foarte fericit dacă cel ce a dăruit donaţia nu a ştiut cui îi dă.

Similar, uneori oamenii strâng donaţii pentru o persoană importantă şi nu vor ca cel ce primeşte caritatea să se ruşineze. Cei ce strâng banii spun, "Strângem pentru cineva în mod anonim." Aşadar, cu caritatea, când nici unul dintre ei nu ştie – cel ce primeşte şi cel ce dăruieşte – se consideră adevărată caritate şi nu sunt neplăceri în partea celui care primeşte.

Prin urmare, în *Hessed*, vorbim din perspectiva celui ce dăruieşte, însemnând a celui de jos, apoi o persoană este într-o stare în care acţionează deasupra raţiunii. Cu alte cuvinte, dăruieşte dar nu ştie cui, dar crede că tot ceea ce dă, se duce la scopul său. Aceasta se numeşte "donaţie ascunsă."

Caritatea pe care o dă se consideră *Hassadim*. Adică, vorbim despre un timp în care o persoană lucrează cu vasele de dăruire, însemnând că vorbim numai despre o persoană care îi dăruieşte Creatorului. Aceasta se

numeşte „o binecuvântare," precum o persoană binecuvântează o alta, vorbind cu ea într-o manieră favorabilă, însemnând că o binecuvântează. De fapt, nu îi dă nimic, dar se consideră că o binecuvântează verbal, şi asta se consideră ca binecuvântare în inimă. Cu alte cuvinte, ceea ce nu îi poate dărui în fapt, ea îi dăruieşte în inimă, şi îi arată verbal ceea ce are în inimă.

Prin urmare, *binecuvântare înseamnă a da, a dăruire*. Astfel, în acel moment, se angajază în vasele de dăruire. Asta înseamnă că o binecuvântare este atunci când vrea ca prietenul său să aibă mai mult decât poate el da. De aceea, când o persoană se angajează în dăruire, vrea să-i dăruiască împlinire Creatorului, aşa că Îi spune Creatorului, „Mai mult decât faptele bune pe care Ți le dau, Te binecuvântez ca să pot să îți dau mai mult decât faptele mele bune." Cu alte cuvinte, cineva trebuie să binecuvânteze mereu Creatorul, ceea ce înseamnă că vrea să fie capabil să aducă mai multă mulțumire Creatorului decât Îi aduce de fapt.

Acesta este motivul pentru care nu se numără o binecuvântare, deoarece vasele de dăruire sunt denumite „caritate," şi caritatea trebuie dată în ascundere, însemnând că cel ce dăruieşte nu ştie cui îi dăruieşte şi cel ce primeşte nu ştie de la cine primeşte. Aşadar, nu este nicio chestiune a numărării aici, căci număratul aduce entuziasmul şi legătura dragostei, aşa cum se spune despre dar.

Pentru dar, înțelepții noştrii au spus că este în totalitate opusul: „El care dăruieşte un cadou prietenului său trebuie să-i spună." Aceasta este aşa, deoarece rezultatul cadoului trebuie să fie dragostea, care le uneşte pe cele două, spre deosebire de caritate, unde el trebuie să fie în totalitate în dăruire. Aceasta înseamnă, câ în caritate este mai bine dacă unul nu îl cunoaşte pe celălalt, pentru a fi evitată orice numărătoare.

De aceea, când vorbim despre muncă, caritatea înseamnă vase de dăruire, când vasul doreşte să facă *Hesed*, şi lumina care este turnată în *Kli* este denumită „lumina *Hassadim*." Aceasta se numeşte „corecția creației," când totul este pentru a dărui.

Dar scopul creației este pentru ca Kelim să primească încântare şi plăcere, şi aici trebuie cu siguranță să vadă ce primesc deoarece este vorba despre scopul creației, care este binevoință, conform cu ceea ce primeşte. Dacă nu poate număra ceea ce a primit, asta înseamnă că încă

nu a primit într-un fel în care încântarea şi plăcerea sunt simţite în el. Aşadar, încă nu poate spune că a primit de la Creator numai încântare şi plăcere. De aceea, lumina *Hochma* – scopul creaţiei – mai este numită şi „a vedea," deoarece scopul creaţiei este considerat a vedea.

Dar, este contrar cu corectarea creaţiei. Se numeşte "*Hassadim acoperit*," adică încă nu vede nimic din ceea ce primeşte şi este încă acoperit pentru el. În muncă, se numeşte „dorind mila (*Hesed*)," însemnând numai să dăruiască. Este fără niciun interes pentru el dacă primeşte ceva de sus. Se consideră că este mulţumit cu partea sa, însemnând că este fericit că poate face ceva în munca Creatorului.

Cu alte cuvinte, este mulţumit cu partea sa de a fi capabil să spună că face ceva care nu este pentru nevoile corpului său material, aşa cum au spus înţelepţii noştri, „El care merge şi nu face, recompensa pentru mers este în mâna lui" (*Avot*, Capitolul 5, 14).

Interpreţii explică, „Recompensa pentru că a mers este în mâna lui." Chiar dacă nu face, el tot are recompensa pentru mers, deoarece chiar şi numai a merge la seminar este o *Mitzva* (poruncă, faptă bună) în sine, deoarece acolo este într-o atmosferă de Tora. Prin urmare ar trebui notat că dacă o persoană se angajează în vasele de dăruire – denumite *Hessed*, când nu este nicio chestiune a numărării deoarece doreşte să lucreze în caritate – se consideră „corecţia creaţiei."

Cu cele spuse mai sus, vom înţelege ce am întrebat, de ce au spus, „Din ataşament faţă de ei, îi numără în fiecare oră." Am întrebat, „Dacă Creatorul vrea să ştie numărul Israelului, trebuie El să aştepte până când Israel numpără şi apoi să comunice suma Creatorului, şi numai atunci El va şti numărul Israelului?"

Într-adevăr, „Din dragoste faţă de ei" înseamnă că El vede că ei fac totul pentru a dărui. Aceasta înseamnă, că ei au făcut deja corecţia creaţiei, şi de aceea, vrea să le dea scopul creaţiei, care este lumina *Hochma*, denumită lumina „vederii." Cu alte cuvinte, ar trebui deja să numere ceea ce au deoarece lumina este primită în vase de recepţie.

Totuşi, ar trebui să primească pentru a dărui, şi conform regulii că actul urmează intenţia, în timp ce cineva este angajat în actiunea de recepţie a plăcerii, acţiunea de recepţie poate cauza ca intenţia să nu fie pentru a dărui, ci pentru a primi. Şi a primi pentru sine cauzează

separarea de viața vieților, care este considerată moarte, aşa cum este scris, „Cei păcătoşi, în viețile lor sunt numiți morți. '"

A fost scris, "De ce sporeşte moartea din cauza număratului?" Răspunsul este că, deoarece, ceea ce este numărat este numit "lumina *Hochma*," care este primită în vasele de recepție, actul poate conduce intenția şi nu va fi capabil să aibă intenția de a dărui. Aşadar, în mod natural, va fi mort.

Şi a fost scris, "El răspunde, 'Este aşa deoarece nu este binecuvântare în numărătoare, şi atunci când nu mai este binecuvântare, *Sitra Achra* este asupra lui.'" Cu alte cuvinte, este chestiunea liniei de mijloc, când *Hochma* străluceşte în vasul de recepție, care este denumit "stânga." Au nevoie de corecție astfel încât cineva să nu fie atras de actul de recepție. În acea stare, lumina *Hassadim* – care lucrează cu vasele de dăruire – trebuie atrasă, şi am spus mai sus că actele de dăruire afectează gândul să fie precum fapta.

Aceasta este menținerea peste lumina *Hochma* care este primită în *Kelim* al liniei stângi, care necesită corecție. Totuşi, nu se poate a fi recompensat cu lumina *Hochma* înainte să fi fost recompensat cu nivelul *Lishma*, adică tot ceea ce face este *Lishma*. Cu alte cuvinte, ordinea muncii este că la început este recompensat cu *Katnut*, ceea ce se consideră că poate folosi numai vasele de dăruire cu scopul de a dărui. Apoi, este recompensat cu *Gadlut*, ceea ce înseamnă că poate folosi vasele de recepție cu scopul de a dărui, de asemenea, acolo unde străluceşte lumina *Hochma* – lumina scopului creației.

Prin urmare, înainte să fie recompensat cu lumina, trebuie să fie recompensat cu lumina *Hassadim*, denumită "binecuvântare," însemnând că binecuvântează Creatorul şi nu doreşte să primească nimic pentru sine. În schimb, el este cu totul pentru a dărui şi nu vrea să primească nimic pentru sine. Apoi, el este recompensat cu lumina *Hochma*, care este lumina numărării. Aceasta înseamnă, că asta vine în vasele de recepție, în acel timp, lumina din numărătoare trebuie păstrată astfel încât să nu fie atrasă după act. Deoarece este un act de recepție, lumina binecuvântării trebuie atrasă încă o dată, însemnând lumina *Hassadim*, care este păstrarea.

Acum putem interpreta ceea ce am întrebat:

1) A vrut să ştie Creatorul numărul copiilor lui Israel, şi este acesta motivul pentru care El a vrut să numere copii lui Israel, astfel încât poporul lui Israel să-i spună numărul, şi nu a ştiut Creatorul asta singur? Răspunsul este că, deoarece, îi iubeşte, vrea ca poporul lui Israel să-şi cunoască numărul. Cu alte cuvinte, Creatorul doreşte ca ei să obțină lumina *Hochma*. Rezultă, că vrea să ştie, că ei vor şti şi vor dobândi lumina care este în numărătoare, însemnând că ei înşişi vor număra şi vor vedea ce au dobândit, căci asta se numeşte "lumina vederii," care vine peste vasele de recepție. Nu are nevoie să cunoască pentru Sine, ci pentru ca poporul lui Israel să ştie.

2) De ce este moarte acolo unde nu este binecuvântare? Răspunsul este că ceva ce este socotit este lumina *Hochma*, care vine în vasele de recepție. Când sunt folosite vasele de recepție, se poate ca cineva să fie atras de actul de a primi, şi astfel să fie separat de viața vieților. Aceasta se numeşte moarte, şi de aceea, este necesară păstrarea. Păstrarea este binecuvântare, însemnând extensia luminii *Hassadim*, care este un act de dăruire care previne actul de primire să se abată de la intenția de a dărui.

3) De ce este nevoie de o binecuvântare înainte şi după? Ordinea muncii începe cu o nevoie de a obține *Lishma*, (pentru numele ei). Înțelepții noştri au spus despre asta, „El ce studiază Tora *Lishma*, secretele Torei îi sunt descoperite." De asemenea, *Lishma* înseamnă că toate acțiunile sale sunt pentru a dărui, iar aceasta se numeşte binecuvântare. Când el dă, aceasta este înțelesul binecuvântării, adică binecuvântare orală. Este aşa, deoarece, neputând adăuga în acțiune, încearcă să-i dea o binecuvântare cu gura, ceea ce arată că el dă cu toată inima sa. Aceasta se numeşte „lumina *Hassadim*."

Aşadar ordinea este precum urmează:

1. O binecuvântare care este numită „linia dreaptă," *Hesed*.

2. Este recompensat cu secretele Torei, care sunt numite *Hochma* (înțelepciune), care este un dar, precum se ştie că Tora se numeşte „un dar" care este primit în vasele de recepție. Din acest motiv, se numeşte „o numărare." Cu alte cuvinte, el se uită pentru a vedea ce a primit pentru a şti cum să-I mulțumească.

Aceasta se numeşte „linia stângă," deoarece este un loc unde poate ajunge la moarte, denumită „separare," aşa cum a fost la moartea celor

şapte regi în lumea *Nekudim*. Din acest motiv, este o nevoie să se extindă *Hassadim*, iar aceste *Hassadim* sunt păstrarea în aşa fel încât să nu fie moarte în ele, adică separare de viața vieților.

De aceea, este scris că este nevoie de o binecuvântare la sfârşit. Prin urmare, Israel au fost binecuvântați la început şi la sfârşit, şi nu a fost moarte în ei.

În general, se numeşte „corecția liniilor," care sunt numite „corecția lumii," deoarece prin asta este persistență în lume.

3. Ce este o binecuvântare în muncă? Este lumina *Hassadim*, când o persoană este într-o stare de dăruire.

4. Ce este numărarea în muncă? Este lumina care vine în vasele de recepție. În acel moment, trebuie să se vadă ce s-a primit şi să se numere. Aceasta se consideră „un dar."

5. De ce nu sunt binecuvântări pentru ceva ce este numărat? Ceva ce este numărat înseamnă lumină şi abundență ce vin în vasele de recepție, şi binecuvântarea este abundența care vine în vasele de dăruire, şi sunt opuse. În *Zohar*, se consideră că cele două linii sunt în dispută, deoarece linia dreaptă, *Hesed*, este numai pentru a dărui şi nu doreşte să folosească vasele de recepție; dar linia stângă este opusă – doreşte să folosească specific vasele de primire, deoarece spune, „dar scopul creației este de a primi!" Totuşi, ar trebui să fie o corecție ca să fie pentru a dărui. Din acest motiv, apoi vine linia de mijloc, care face pace între ele. Şi acesta este motivul pentru care este o nevoie de binecuvântare la început, şi o binecuvântare la sfârşit.

CE ÎNSEAMNĂ ÎN MUNCĂ REGELE CE STĂ PE CÂMPUL SĂU ATUNCI CÂND RECOLTA ESTE COAPTĂ

Articol Nr. 10, 1990-91

Înțelepții noştri au spus despre versul, „Domnul a stat deasupra lui" (prezentat în *Opinia Bătrânilor*, de autorii Tosfot, *VaYetze*), „Nu am găsit acestea în restul patriarhilor. Rabbi Simon a spus, ‚Regele nu stă pe câmpul său nici când este arat, nici când este însămânțat, ci când recolta

este coaptă.’ Astfel Avraam l-a arat, aşa cum este spus, ‘Ridică-te şi mergi prin lot.’ Isaac l-a semănat, aşa cum este spus, ‘Şi Isaac a semănat.’ Iacob a venit şi el este coacerea recoltei aşa cum este spus, ‘Sfințenia lui Israel este pentru Domnul, primele sale fructe,’ a stat deasupra lor.”

Ar trebui să înțelegem ce vine să ne învețe în muncă: ce este „un cîmp,” ce este „când recolta este coaptă,” şi ce reprezintă alegoria cu Regele ce stă peste câmpul său? Este cunoscut că munca noastră este numai pentru regatul cerului, ce este denumit „credință.” Înțelepții noştri au spus despre aceasta, „Habakkuk a venit şi le-a întemeiat ca una: ‘Un drept trăieşte după credința sa.’” Credința înseamnă necesitatea de a crede în Creator, că El conduce lumea printr-o ghidare binevoitoare.

Şi chiar dacă acela nu are încă acest sentiment, trebuie să creadă în continuare deasupra rațiunii şi să spună că nu vede cum binele este revelat în lume, nu vede binele revelat în fața ochilor săi, fiincă este încă sub dominația dragostei de sine şi nu poate vedea. Aceasta este deoarece a fost un *Tzimtzum* (restricție) peste vasele de recepție astfel încât lumina să nu strălucească acolo din cauza nepotrivirii de formă, aşa cum este scris în Comentariul *Sulam*. (“Introducere la Cartea Zohar,” Paragraf 138).

Din acest motiv, acela nu poate vedea adevărul. În schimb, trebuie să creadă că este aşa. Şi în munca obştei, stările de ghidare ale recompensei şi pedepsei, nu sunt atât de aparente. Dar în munca individuală, adică atunci când o persoană doreşte să încerce să obțină nivelul la care toate acțiunile sale sunt pentru a dărui, când începe să depună efort pentru a obține nivelul de dăruitor, atunci întreaga sa bază trebuie construită pe măreția Creatorului. Este spus despre aceasta în *Zohar*, “Acela trebuie să se teamă de El pentru că El este măreț şi conduce,” şi atunci începe munca în principal pe această credință, că lumea este condusă de Creator binevoitor.

Apoi stări de ascensiune şi coborâre ajung la el. Cu alte cuvinte, la anumite momente, este recompensat şi poate crede în Creator, că este binevoitor, şi acela îl poate iubi pe Creator datorită măreției Sale. Acestea ajung la o persoană prin mari eforturi în credința în recompensă şi pedeapsă. Aceasta înseamnă că dacă acela lucrează cu credință deasupra rațiunii, el este răsplătit, şi răsplata sa este că ajunge să simtă dragostea Creatorului pentru el. Şi pedeapsa este atunci când doreşte specific să

meargă rațional, astfel el se îndepărtează de dragostea Creatorului.

Chiar mai rău, uneori devine opusul, adică unul care îl urăşte pe Creator, deoarece are multe nemulțumiri împotriva Creatorului, deoarece s-a rugat deja la Creator de multe ori şi vede că nu aude Creatorul rugăciunea. Şi de acolo, o persoană ajunge la stări de urcare şi coborâre. Totuşi, dacă acela le depăşeşte, merge deasupra rațiunii, şi spune "Ei au ochi şi nu văd," este recompensat temporar şi se simte apropiat de Creator.

Este scris despre aceasta în "Introducere la Studiul celor Zece Sefirot" (Aliniat 132), "Trebuie să ştim că atributul superior al mediului este aplicat chiar şi atunci când acela este sub Providența ascunderii feței. Prin mari încercări în credința în recompensă şi pedeapsă, o lumină a marii încrederi în Creator le apare lor. Pentru un timp, le este acordat un nivel de descoperire a feței Sale în măsura mediului. Dar retragerea este că ei nu pot rămâne permanent la nivelele lor, din moment ce stând permanent într-un nivel este posibil numai prin mântuirea prin frică."

Rezultă că ordinea muncii noastre este compusă din trei perioade înainte să ajungem la ieşirea din muncă, ceea ce este discernământul Adam [ființa umană]. Înțelepții noştri au spus despre aceasta (*Nidah* 31), "Sunt trei parteneri ai unei persoane – Creatorul, tatăl şi mama sa. Tatăl dă albul, mama dă roşul, şi Creatorul aşează un spirit şi un suflet [*Ruach* şi respectiv *Neshama*] în interiorul lui." Aceasta este explicat în muncă aşa cum învățăm că sunt trei linii – *Hesed* [grație], *Din* [judecată], şi *Rachamim* [milă].

Este aşa cum am spus în eseurile precedente, că, pentru ca o persoană să poată merge, are nevoie de două picioare dreptul şi stângul. Aceasta este precum cele două versuri ce se resping unul pe celălalt până ce vine al treilea vers şi judecă între ele. Astfel cele două versuri au dat naştere liniei decisive.

Cu aceasta, putem interpreta înțelesul aratului, semănatului şi al recoltei coapte în muncă. Linia dreaptă este aratul. Aceasta este munca omului de a vrea să fie admis în munca de a dărui. Omul este creat pentru a-i păsa numai de el însuşi. Şi din moment ce a fost o corecție peste dorința de a primi pentru sine, pentru a evita chestiunea ruşinii datorate diferenței de formă față de Creator, din moment ce tot ce vedem

la El este ceea ce El dăruieşte tuturor creaturilor şi nu este niciun fel de recepție în el – de aceea, o *Tzimtzum* [restricție] şi o ascundere au fost făcute peste dorința de a primi, astfel încât creaturile să nu poată primi plăcerea şi încântarea pe care El doreşte să le împărtăşească creaturilor.

Aceasta a fost pentru a permite omului să corecteze vasele de recepție să fie numai pentru a dărui. Cu alte cuvinte, omul trebuie să răstoarne voința de a primi şi să primească o dorință de a dărui în schimb. Astfel, ceea ce era mai devreme de cea mai înaltă importanță pentru el, voința de a primi, va fi acum de o importanță inferioară. Nu va dori să o folosească, ci dimpotivă, voința de a dărui, care era de o importanță inferioară pentru el, şi pe care nu dorea să o folosească, va fi acum de o înaltă considerație. Aceasta înseamnă că această dorință de a dărui este importantă pentru el şi vrea să folosească numai dorința de a dărui.

Aceasta este denumită "arat," atunci când solul este răsturnat şi ceea ce era deasupra ajunge dedesubt, iar ceea ce era dedesubt ajunge deasupra. Aceasta este denumită "linia dreaptă," Avraam, *Hesed*. Cu alte cuvinte, acum doreşte să se implice numai în *Hesed*, denumit "dorința de a dărui," şi linia dreaptă este denumită "Integritate." Deşi cineva vede că încă nu poate să presteze *Hesed*, ar trebui să-şi imagineze că deja a fost răsplătit cu dăruire, denumită *Hesed*, şi să-i mulțumească Creatorului pentru recompensa de a face lucruri pentru a dărui.

Toate acestea sunt numai deasupra rațiunii. Şi, dacă consideră situația în care este, va vedea altfel, este o chestiune deasupra rațiunii. Aceasta înseamnă, că trebuie să-şi imagineze că a fost deja recompensat cu dorința de a dărui, aşa cum a fost deja recompensat cu aratul.

De asemenea, acela trebuie să se smerească şi să spună, "Sunt satisfăcut şi mulțumit pentru orice gând şi dorință de a face ceva în spiritualitatea pe care mi-o dă Creatorul, pentru recompensarea mea de a face un mic serviciu Creatorului, însemnând că pot face ceva pentru Creator." Şi el este fericit cu aceasta, deoarece vede că nu le-a dat Creatorul şi celorlalți oameni şansa să-L servească. De aceea, el este fericit cu aceasta. Aceasta este considerată "integritate," deoarece el se încrede deasupra rațiunii în conducerea binevoitoare a lumii de către Creator, şi astfel, acum poate arăta dragoste pentru Creator şi să fie mereu fericit.

Totuşi, în acelaşi timp acela trebuie să păşească şi cu celălalt picior, cel stâng, adică să-şi critice acțiunile sale. Ar trebui să aibă o dorință să vadă adevărul, cât efort poate depune pentru a dărui, şi care este importanța spiritualității. Înțelege el cu adevărat că este mai bine să lucreze pentru Creator şi nu pentru sine?

În acea stare, el vede foarte diferit: toate acțiunile în timpul în care a fost pe linia dreaptă când a crezut că a fost cu adevărat un om întreg, acum că a trecut la linia stângă, vede că nu are nimic care să fie cu adevărat pentru a dărui.

Aceasta este numită "însămânțare." De exemplu, când se iau semințe bune de grâu şi se cultivă în câmp, dacă ar fi o persoană ce nu ştie nimic despre munca la câmp, ea s-ar uita la persoana care a luat grâul şi l-a cultivat în câmp ca şi cum ar fi fost nebun. Similar, aici, când cineva ia stări bune ce conțin integritate, pentru care el i-a mulțumit deja Creatorului, acum le anulează. Este ca acel om care a luat semințe bune de grâu şi le-a cultivat în câmp.

Dar cu adevărat cineva nu poate merge într-un singur picior. Aceste două picioare sunt considerate două versuri ce se contrazic unul pe altul. De aceea Isaac este considerat cultivarea seminței sale, care este stânga. Înțelepții noştri au spus despre aceasta, "Cineva trebuie să respingă cu stânga şi să atragă cu dreapta"(*Sotah* 47). Ar trebui să interpretăm aceasta că atunci când cineva se simte apropiat de Creator, este numit, "a atrage cu dreapta." "A respinge cu stânga" înseamnă că atunci când critică, vede că este respins de la munca de a dărui. Aceasta înseamnă că înțelepții noştri vin să ne spună că omul are nevoie de două lucruri, stânga şi dreapta, deoarece nu poate merge într-un singur picior. Acesta este considerat Isaac, care este numit "însămânțare."

Avraam, care este drept, înseamnă *Hesed*, integritate, este denumit "albeață," aşa cum a fost spus mai sus că cei trei parteneri sunt tatăl său, mama sa şi Creatorul. Tatăl său este primul discernământ – prima linie, care este denumită *Hesed* - arătând integritate. Integritatea este denumită "alb," aşa cum este scris, "totuşi păcatele tale sunt precum roşul, ar trebui să fie albe precum zăpada." Aceasta este denumită, "dreapta atrage," când simte că este adus mai aproape de Creator.

"Şi mama sa a dat roşul." Roşul arată către deficiența, *Nukva*, unde

vede că este complet respins de munca de a dărui. Astfel este într-o stare de ridicare şi coborâre. Aceasta se consideră că are numai o credință parțială aşa cum este scris (Introducere la Studiul Celor Zece Sefirot, Paragraf 14) deoarece are multe coborâri şi în timpul coborârilor este fără credință.

Totuşi, cineva nu trebuie să petreacă mult timp pe linia dreaptă, denumită "a doua linie," deoarece, acela este într-o stare de separare. De aceea, pentru cea mai mare parte, munca cuiva trebuie să fie într-o stare de integritate. Aceasta este denumită "înnoirea lunii." Înseamnă că acela trebuie constant să-şi înnoiască albul din interior, linia dreaptă care este martor.

Dar în timpul coborârii, credința se depărtează de el şi el uneori rămâne inconştient, precum o persoană ce cade sub un camion şi este rănită, deşi nu ştie că a căzut. Lecția este că o persoană stă sub greutatea sa, aşa cum este scris, "Dacă vezi măgarul celui care te urăşte întins sub povară" deoarece nu poate merge deasupra rațiunii, deoarece a merge deasupra rațiunii este o povară intolerabilă pentru el. De aceea, dacă se depărtează, imediat cade sub camion. Aceasta este numită, "să fii rănit într-un accident rutier." De aceea, cineva trebuie să fie mereu atent şi să se țină pe dreapta.

Rezultă că, corecția unei persoane ce merge pe linia stângă este pentru că aceasta nu vrea să primească un declin şi cade, şi apoi, va aştepta până ce va primi o trezire de sus să vină la el. În schimb, atrage stânga către el, şi apoi vede că este într-o stare de coborâre, adică nu are nicio scânteie de dorință ca să lucreze pentru a dărui şi nu pentru beneficiul propriu. Şi atunci se poate ruga.

Este aşa cum a spus Baal HaSulam despre ce au spus înțelepții noştri despre David, care a spus, "am trezit zorii şi zorii nu m-au trezit pe mine." Aceasta este, Regele David nu a aşteptat răsăritul care este denumit "negru," care este întuneric, însemnând că întunericul îl trezeşte. În schimb, el trezeşte întunericul. El se roagă la Creator să Îşi ilumineze fața pentru el şi astfel câştigă timp pentru a avea pregătirea pentru întuneric, şi apoi este mai uşor de corectat aceasta.

Şi cele două linii mai sus menționate – stânga şi dreapta – crează linia a treia, linia de mijloc. Este aşa cum au spus înțelepții noştri, "Şi Creatorul

aşează spiritul şi sufletul în interiorul ei." Astfel, după ce o persoană şi-a terminat munca pe două linii, tot răul este arătat în el. Aceasta ajunge la el deoarece acele două linii sunt precum două versuri care se contrazic. Şi acela vede că nu este un sfârşit al urcuşului şi coborâşului, şi atunci face o rugăciune onestă ca să îl ajute Creatorul să primească dorința de a dărui.

Când îl ajută Creatorul, este răsplătit cu o credință completă, permanentă, deoarece el are deja vasele de dăruire. Înainte să obțină vasele de dăruire, este imposibil ca el să aibă credință permanentă, deoarece în timpul coborârii el îşi pierde credința şi nu poate crede permanent în Creator.

Este explicat ("Introducere la Cartea Zohar" Paragraf 138), "din moment ce folosim vasele de primire opus față de cum au fost ele create, în mod necesar vedem actele Divinității ca fiind rele, împotriva noastră. De aceea, când o persoană se simte rău este în mod proporțional eretică împotiva Providenșei Sale, şi Operatorul îi este ascuns ei."

Astfel, vedem că înainte ca cineva să fie răsplătit cu vasele de dăruire, nu poate avea credință permanentă. Totuşi, fiind răsplătit cu dorința de a dărui – care se extinde din munca în două linii, prin care apare tot răul complet – acela ajunge la o concluzie că numai Creatorul îl poate ajuta. Atunci, se străduieşte în munca sa şi nu fuge de campanie, şi este recompensat cu linia de mijloc, denumită "Creatorul dă spiritul şi sufletul." Aceasta se numeşte descoperirea feței. Este considerată precum este scris, "Cum este mântuire, când El care cunoaşte toate misterele va depune mărturie că nu se va întoarce la păcat."

Cu aceasta, putem interpreta ce am întrebat, "Ce înseamnă în muncă ceea ce este scris, "Iacob a venit şi el este coacerea recoltei," aşa cum este spus, "Sfințenia Israelului reprezintă pentru Domnul, primele sale fructe," a stat deasupra ei." Înțelepții noştri au dat o alegorie despre aceasta, "Regele nu stă pe câmpul său, decît dacă recolta este coaptă."

Ar trebui să interpretăm că Regele ce stă pe câmpul său se referă la un om. Om se extinde din *Malchut*, şi *Malchut* este denumită "un câmp." Şi omul trebuie să ajungă la o stare de "un câmp pe care Domnul l-a binecuvântat." Aceasta se face prin munca în cele două linii mai sus menționate, aratul lui Avraam şi însămânțatul lui Isaac.

Şi apoi vine discernământul "când recolta se coace," când poți vedea

deja recompensa muncii, recolta, care este Iacob. Este aşa cum s-a spus mai sus – după ce a fost răsplătit cu ajutor din partea Creatorului, când Creatorul i-a dat lui sufletul, denumit descoperirea feței," se consideră că deasupra lui stă Creatorul în permanență, însemnând că atunci este recompensat cu credință permanentă. Aceasta este ca sensul a ceea ce este scris, "şi Domnul a stat deasupra lui." Cu alte cuvinte, odată ce o persoană a atins nivelul liniei de mijloc, care este considerată Iacob, Creatorul este deasupra lui, aşa cum este menționat în alegoria de mai sus, acolo unde Regele stă pe câmpul său când recolta este coaptă.

Este scris ("Introducere la TES" Paragraf 54), "când Creatorul vede că cineva şi-a completat măsura de exercitat şi a terminat tot ce avea de făcut în consolidarea alegerii sale în credință în Creator, Creatorul îl ajută. Atunci, este recompensat cu mântuirea completă."

El spune ("Introducere la TES" paragraf 56), "Cu adevărat, acela nu este absolut sigur că nu va mai păcătui o dată, înainte să fie recompensat cu realizarea de mai sus a recompensei şi pedepsei, adică revelația feței. Şi această revelație a feței,, din perspectiva salvării Creatorului, se numeşte "mărturie,"...garantează că nu va mai păcătui o dată." Asta înseamnă că în acel moment este recompensat cu credință permanentă.

Acum putem interpreta ceea ce este scris, "Domnul trăieşte, şi binecuvântată fie Piatra mea." "Sufletul meu va fi glorificat în Domnul." Ar trebui să pricepem înțelesul a "Domnul trăieşte," referitor la Creator. Ce fel de slăvire a Creatorului este aceasta? În muncă ar trebui să interpretăm "Trăiește." Cine este Acela care este numit "Domnul trăieşte"? Este unul ce crede în Creator că priveşte peste lume cu bunăvoință. Această persoană este denumită "Trăieşte."

"Binecuvântat de Piatra mea" este acela ce primeşte de la Creator, forma acestei credințe unde Creatorul este dorința Sa de a face bine creaturilor Sale. Acel om binecuvântează Creatorul pentru că i-a dat credința deoarece singur nu va fi în stare să-şi asume credința deasupra rațiunii, întrucât acesta este darul lui Dumnezeu.

De asemenea, trebuie să interpretăm, "sufeltul meu va fi glorificat întru Domnul." "Întru Domnul" înseamnă că o să îl aducă mai aproape de El, Creatorul. Pentru aceasta, sufletul său este glorificat, însemnând că sufletul omului este adânc recunoscător că l-a adus aproape. Aceasta se

numeşte, "Creatorul oferă spiritul şi sufletul." Prin propriile sale puteri, o persoană nu va putea să le obţină. Pentru aceasta îl slăveşte pe Creator – că acum are credinţă. Îl binecuvântează pe Creator doar pentru ce i-a dat Creatorul. De asemenea, Creatorul este denumit "linia de mijloc," aşa cum este scris mai sus, că numai lucrând în cele două linii precedente, cineva este recompensat cu primirea de la Creator a spiritului şi sufletului.

Astfel, numai Creatorul îl poate ajuta să iasă din dominaţia vaselor de recepţie. De aceea, în timpul coborârii, acela nu trebuie să discute cu dorinţa de a primi şi să pledeze că este mai bine pentru el ca voinţa de a primi să părăsească această premiză şi să facă loc dorinţei de a dărui, şi doreşte să o facă să înţeleagă, astfel încât să se predea în faţa lui. Cineva ar trebui să ştie că corpul nu va fi niciodată de acord cu asta; este o irosire de vorbe.

În schimb, trebuie să îl întrebe pe Creator, deoarece numai El are puterea să o anuleze, şi nimeni altul. Cu alte cuvinte, corpul nu va fi de acord cu asta deoarece este fără rost să te contrazici cu corpul. Dar atunci când doreşte să facă ceva pentru Creator, ar trebui să-i ceară Creatorului să îi dea puterea să răzbească voinţa de a primi pentru sine.

Cu cele de mai sus spuse, vom interpreta ce au spus ei (*Avot*, Capitol 1, 5), "Nu te lungi la vorbă cu o femeie." Aceasta era spusă despre femeia sa. Cu atât mai mult cu femeia prietenului său. Deşi, înţelesul literal este cel principal în muncă, putem interpreta că femeia şi bărbatul sunt într-un singur corp. Femeia bărbatului este numită "dorinţa de a primi," care este numită "o femeie," şi care mereu vrea numai să primească.

De aceea, uneori, când cineva doreşte să facă ceva pentru a dărui, care este denumit "bărbat," un om, şi voinţa de a primi rezistă, şi acela vrea să stea la discuţii cu dorinţa sa de a primi şi să o facă să înţeleagă că e mai bine ca ea să îl lase să muncească, pentru a dărui, înţelepţii noştri au spus că este o irosire de vorbe. Ei au spus, "Aceasta este spus despre propria lui femeie," adică dorinţa de a primi dinăuntrul său. "Este cu atât mai mult cu femeia prietenului," adică să te contrazici cu voinţa de a primi a prietenului – adică să se certe cu ele şi să le facă să vadă că este mai bine să faci totul pentru a dărui – deoarece numai Creatorul le poate ajuta din dominaţia dorinţei de a primi pentru sine.

Totuşi, astfel de persoane, care doresc să meargă pe calea în care să ajungă la o stare unde toate acțiunile lor sunt pentru a dărui – nu trebuie să le reproşeze prietenilor lor de ce nu se implică în munca pentru a dărui. Aceasta este aşa, deoarece dacă doresc să corecteze dorința unui prieten de a primi, este ca şi cum omul ar avea putere. Dar, în adevăr, ce face o persoană pentru a dărui este numai prin puterea Creatorului. De aceea, este interzis să dojeneşti un prieten.

CE ÎNSEAMNĂ "L-AI DAT PE CEL PUTERNIC ÎN MÂINILE CELUI SLAB" ÎN MUNCĂ

Articolul Nr. 13, 1990-91

Aici este ordinea muncii: Când o persoană doreşte să facă totul pentru Creator, aceea că acțiunile sale vor fi cum trebuie pentru a darui şi nu ca să primească recomepensa, este împotriva naturii pentru că omul a fost creat cu o dorință de a primi pentru propriul său beneficiu. Din acest motiv ne-a fost dată munca ieşirii din dragostea de sine şi de a lucra cum trebuie pentru a dărui de dragul Creatorului.

Pentru a fi capabili de a realiza această sarcină de a ieşi din dominația dragostei de sine, ne-a fost dată porunca, "iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți," care dupa cum Rabbi Akiva spune, "Este o regulă măreață în Tora." Aşa cum explică în cartea, *Dăruirea Torei,* prin aceasta vom ieşi din dominația voinței de a primi pentru noi înşine şi vom fi capabili să lucrăm de dragul Creatorului.

Şi referitor la "iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți," ar trebui să facem două interpretări:

1. Literar, între un om şi prietenul său.
2. Între om şi Creator, aşa cum înțelepții noştri au spus (*Midrash Rabbah, Yitro*, 27:1), "Nu-l lăsa pe prietenul tău şi pe prietenul tatălui tău." "Prietenul tău" este Creatorul, aşa cum este scris, "De dragul fraților mei şi a prietenilor mei", "care este interpretat ca fiind Creatorul, care îi numeşte "frați" şi "prieteni." Urmează că "iubeşte-ți prietenul ca pe tine însuți" se referă la dobândirea *dragostei pentru Creator aşa cum este pentru*

tine.

De aceea, sunt două discernăminte în "iubeşte-ţi aproapele ca pe tine însuţi":

1) Ar trebui să spunem, un fel de remediu. Cu alte cuvinte, motivul pentru care cineva ar trebui să îşi iubească prietenul este pentru că doar prin el, va fi capabil să vină la dragostea pentru Creator, de asemnea, aşa cum este prezentat în cartea *Dăruirea Torei.* De aceea, cu dragostea de prieteni, când o persoană doreşte să adere la prieteni, el va alege cu cine se va conecta. În alte cuvinte când o persoană îşi alege prietenii ea însăşi, caută pe aceia care vor avea calităţi bune.

În acelaşi fel, când cineva doreşte să îl iubească pe Creator, ar trebui să încerce să vadă măreţia şi importanţa Creatorului. Aceasta evocă dragostea Creatorului într-o persoană. Dacă ea nu poate vedea măreţia şi importanţa Creatorului pentru ca răul din om îi dictează să calomnieze pe Creator, trebuie să se roage pentru ajutorul Creatorului, că El îl va ajuta să aibă puterea să se ridice deasupra şi să spună deasupra raţiunii, "Eu doresc să cred în mareţia şi importanţa Creatorului aşa încât să fiu capabil să-L iubesc," după cum e scris "Şi tu Îl vei iubi pe Domnul Dumnezeu cu toată inima şi cu tot sufletul." Cu alte cuvinte, dragostea prietenilor este un mijloc prin care să atingi scopul, care este iubirea de Creator.

Prin aceasta putem interpreta ce au spus întelepţii noştri, "Este bine să dai Tora cu dirijarea corectă, deoarece muncind anevoios în ambele, face ca nedreptăţile să fie uitate." Aceasta înseamnă că trudind în maniera corectă, care este munca dintre un om şi prietenul său, este un leac prin care unul poate ajunge să Îl iubească pe Creator, care este numit "Tora." Esenţa învăţăturilor este aceea că prin Tora cineva se alipeşte cu dăruitorul Torei. Înţelepţii noştri au spus despre aceasta, "Creatorul a spus, 'Am creat înclinaţia rea; am creat mirodenia Torei.'" Cu alte cuvinte, prin Tora, care este condimentul, cineva este recompensat cu adeziunea cu Creatorul, care este privită ca "reformându-l."

Acesta este întelesul la "Trudind în amândouă face ca nedreptăţile să fie uitate." Cu alte cuvinte prin munca între om şi prietenul său şi între om şi Creator, însemnând că străduindu-te în Tora, face ca nedreptăţile să fie uitate. De aceea, păcatul copacului cunoaşterii, de la care greşelile se

extind, este corectat de amândouă.

Scrierile spun (Psalm 33, *Bucurați-vă….voi drepților*), "Iată, ochiul Domnului priveşte pe cei ce se tem de El, pe aceia care aşteaptă mila Sa; să izbăvească sufletele lor de la moarte, şi să-i țină cu viață în mijlocul foametei." Trebuie să înțelegem ce este sugerat prin, 'Ochiul Domnului priveşte pe cei care se tem de El. La urma urmei, ochii Creatorului străbat tot. Trebuie să credem că Creatorul priveşte peste întreaga lume în Providența proprie, în benevolență, şi nu neapărat pe aceia care se tem de El.

Trebuie să interpretăm aceea că vorbim de Creator doar din perspectiva a "Prin acțiunile Tale, Te vom cunoaşte." Asta înseamnă că sunt în mod special aceia care se tem de El cei care simt că ochiul Creatorului priveşte peste întreaga lume. Cu alte cuvinte, doar aceia care se tem de Creator ating faptul că Creatorul priveşte peste întreaga lume în Providență proprie, în benevolență. Cât despre restul lumii, pentru ei este o ascundere a feței, deoarece ei nu pot atinge Providența Sa, că este mărinimos.

Este scris în "Introducere la Cartea Zohar"(p 138), "Atâta timp cât primitorii nu au ajuns la desăvârşire, fiind capabili să primească completa Sa mărinimie, pe care El a plănuit-o pentru noi în gândul creației, ghidarea trebuie să fie prin calea binelui şi a răului."

Cu alte cuvinte, atâta timp cât vasele noastre de recepție sunt pline cu recepția pentru sine, este imposibil să simțim Providența ca benevolentă. Mai degraba aceeia care pot vedea ochiul Creatorului, şi anume că ghidarea Sa este binevoitoare, sunt doar aceia care "Aşteaptă mila Sa." Aceasta este aşa pentru că "mila Sa" înseamnă că ei tânjesc să primească calitatea *Hesed* [milă/grație] de la Creator – calitatea dăruirii-care este numită "echivalența de formă," cunoscută ca *Dvekut* [adeziune] cu Creatorul."

De aceea, când ei sunt recompensați cu calitatea dăruirii, vasele lor de recepție nu mai sunt impure. La acel timp ei sunt recompensați cu "Ochiul Domnului," să simtă că Providența Sa este una a mărinimiei. Dar aceia care nu doresc să obțină calitatea *Hesed*, însemnând vasele de dăruire, sunt sub influența binelui şi răului.

Dar cui dă Creatorul *Hesed*, numită "vase de dăruire," care este o a

doua natură? Nu tuturor. Sunt mulți oamenii care aşteaptă mila Sa- pentru ca Creatorul să le dea calitatea *Hesed*. Oricum Creatorul nu dă *Hesed*, numită " vase de dăruire," acelor oameni care cred că *Hesed* este doar o adăugare, însemnând aceia care se consideră pe sine întregi şi au nevoie de Creator să le dea calitatea *Hesed* ca un supliment corect.

Aceasta este aşa pentru că doar acelora cu *Kelim* [vasele] pentru umplere le este dat de sus. Cu alte cuvinte, dacă nu există o deficiență reală, este imposibil de împlinit. Atunci, când mai precis este posibil să satisfaci o nevoie? Când persoana nu cere lux ci numai ceea ce este pentru necesitate. Atunci persoana primeşte, pentru că luxurile nu sunt considerate o deficiență.

Când este scris, "Ochiul Domnului priveşte peste cei care se tem de El, spre aceia care aşteaptă mila Sa," cine sunt aceşti mai sus menționați oameni care aşteaptă mila Sa? Adică, pentru ce scop tânjesc ei ca Creatorul să le dea calitatea *Hesed*? Este vorba în mod special despre acei oameni care simt că au nevoie de calitatea *Hesed*, "Să le izbăvească sufletele de moarte."

Cu alte cuvinte, este precis în acei oameni care doresc să atingă *Dvekut* cu Creatorul, să adere la Viața Vieților. Altfel, dacă nu au *Dvekut* , ei simt că sunt echivalenți morții, aşa cum înțelepții noştri au spus, "Cei păcătoşi în viețile lor sunt numiți 'morți.'" Pentru acest motiv, ei cer Creatorului să izbăvească sufletele lor de moarte pentru că diferența formei îi separă de Viața Vieților.

Dvekut cu Creatorul este considerat viață, aşa cum este scris, "Dar voi care v-ați alipit Domnului Dumnezeului vostru sunteți vii fiecare dintre voi în această zi." Urmează că motivul pentru care ei cer calitatea *Hesed* este pentru că ei nu doresc să fie precum "Cei păcătoşi în viețile lor sunt numiți 'morți,'" şi ei sunt cei cărora Creatorul le dă calitatea *Hesed*, însemnând vasele de dăruire.

Când este scris, "Să salveze sufletele lor de la moarte," însemnând cererea lui de la Creator să îi dea calitatea *Hesed* este pentru a "Salva sufletele lor de la moarte," aceasta este numită "o deficiența," care este un *Kli* [vas]care poate primi umplerea. Dar acei oameni care au nevoie de ajutorul Creatorului precum un lux, nu au *Kelim* reale [plural de la *Kli*], nu au o nevoie adevărată pentru ca Creatorul să le de *Kelim*, "Să salveze

suflete lor de la moarte," ci ca un lux.

De aceea, ei rămân cu vasele de recepție, păsându-le numai de propriul beneficiu. Ei nu simt că au *Kelim* murdare, că este imposibil să introducă *Kedusha* [sfințenie] în aceste *Kelim*, deoarece *Kedusha* şi beneficiul propriu sunt opuse.

Urmează că doar cei care înteleg că nu pot face acte de dăruire, şi vor deveni separați de Viața Vieților, îl vor ruga pe Creator să le dea puterea să dăruiască. Aceasta este o a doua natură, precum Baal HaSulam a spus aceea că aşa cum Creatorul a dat prima natură, dorința de a primi, este imposibil să schimbi prima natură cu o a doua. De fapt, doar Creatorul o poate face.

Aşa cum în exodul din Egipt, Creatorul Însuşi i-a scăpat de sub dominația Faraonului, regele Egiptului, întelepții noştri au spus în Povestea Paştelui [narațiunea Paştelui], "Domnul ne-a scos afară din Egipt, nu printr-un înger, nu printr-un serafim, şi nici printr-un mesager ci Creatorul Însuşi."

Dar când primeşte cineva ajutorul ca Creatorul să îl salveze de dominația Egiptului, care este dorința să primească pentru sine? Este în mod special atunci când o persoană are o nevoie adevărată şi nu un surplus. De aceea, dacă unul doreşte să atingă *Dvekut* cu Creatorul, unul primeşte ajutor pentru necesitate. Cu alte cuvinte, el trebuie să simtă că are o lipsă, însemnând că nu îi lipseşte întregirea, ci îi lipseşte viața, deoarece răul din el este aşa imens. De aceea este informat de sus că este un păcătos, aşa cum este scris în *Zohar* despre ce e spus "Dacă păcatul său, pe care l-a înfăptuit, îi este făcut cunoscut." Este întrebat, "De cine i-a fost adus la cunoştintă"? Şi este replicat, "Creatorul i-a făcut lui cunoscut că este un păcătos."

Aceasta înseamnă că Creatorul îi arată lui adevărul despre cât de separat este el de Creator şi că este într-o nevoie reală de o viața a Sfințeniei. De aceea, atunci unul îi cere Creatoului să îl ajute şi să îi dea dorinta să dăruiască pentru că este insuficient în viata. Şi apoi, deoarece el deja are o reală nevoie, Creatorul îi dă dorința de a dărui care este a doua natură.

În raport cu ce este mai sus, ar trebui să interpretăm ce este scris (în "Şi Miracolele")," Şi Tu, în marea Ta milă, ai plasat pe cel puternic în

mâinile celui slab, pe cei mulți în mâinile celor puțini, şi pe cel impur în mâinile celui pur." Aceasta vine să ne spună că înainte ca o persoană să ajungă la o stare în care vede cât de slabă este, cum răul din el este atât de exagerat încât nu îl poate depăşi, şi cât de impur este, este imposibil să primească desăvârşirea de sus. Aceasta este aşa pentru că el nu are un vas complet care poate primi umplerea, care se raportează la deficiența *Kli*-ului.

De aceea este scris, " Pentru că voi ați fost cei puțini dintre toți oamenii." Cu alte cuvinte, "Domnul nu şi-a asezat dragostea Sa asupra voastră, şi nu v-a ales pentru că erați mai mulți la număr decât orice alți oameni, ci pentru că voi erați cei mai puțini dintre toți oamenii." De aceea când o persoană vede că este mai rea decât întreaga lume, specific în starea de josnicie Creatorul te alege şi te scoate de sub dominația Egiptului, aşa cum este scris, "Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, care te-a scos afară din țara Egiptului,… ca să fiu Dumnezeul tău."

Este scris (în psalmul, *Cântecul de Hanuka*), "Am să Te preamăresc, O Doamne, pentru că Tu m-ai ridicat, şi nu i-ai lăsat pe duşmanii mei să se bucure de mine." Trebuie să întelegem cine sunt duşmanii lui David, despre care David a spus, "Şi nu a lăsat pe duşmanii mei să se bucure de mine." Trebuie să interpretăm aceea că este ştiut că David este considerat *Malchut*, însemnând împărăția cerului. Asta este aceea că creaturile ar trebui să ia asupra lor povara împărăției cerurilor cu scopul de a nu primi recompensa, ci pentru că "El este măreț şi conduce," şi nu pentru propria mulțumire.

Dar întreaga lume se împotriveşte la aceasta şi urăşte să facă totul pentru Creator şi nu pentru propria mulțumire. De aceea, *Kedusha* este în întregime pentru dăruire, însemnând să mulțumească pe Creator, aşa cum este scris, "Tu vei fi sfânt pentru că Eu Domnul sunt sfânt." De aceea , aşa cum Creatorul doar dăruieşte creaturilor, creaturile ar trebui să dăruiască Creatorului, pentru că aceasta este numită, "echivalență de forma," care este considerată *Dvekut* [adeziune] cu Creatorul.

Se dovedeşte că toți aceia care doresc să lucreze numai pentru ei şi nu pentru Creator sunt numiți "duşmanii Creatorului," însemnând duşmanii îmăarăției cerurilor. Prin aceasta, ei sunt numiți "inamicii lui David," şi acesta este înțelesul cuvintelor lui David, "Şi nu a lăsat

duşmanii mei să se bucure de mine."

General vorbind, sunt doar două discernăminte despre care să vorbim: 1) Creatorul; 2) creaturile. Cu alte cuvinte, Creatorul a creat creaturile pentru a le împărți încântare şi plăcere, aşa cum este scris, "Dorința Sa de a face bine creației Sale." Anterior păcatului, *Adam ha Rishon* a avut desăvârşire în *Neshama*, pentru că la acel timp, el a avut *NRN* de *BYA* şi *NRN* de *Atzilut*. Numai după păcat a fost separat de *NRN* şi a rămas doar cu *Nefesh*.

Apoi a trebuit să se căiască, să îşi ridice *Kelim* care au căzut la *Klipot*, şi să le reunească cu *Kedusha*, însemnând să adere la El încă o dată aşa cum trebuie pentru a dărui, şi aceasta se numeşte "căință" [în Ebraică- "a se întoarce"] , aşa cum este scris în *Zohar*, " *Hey* se va întoarce la *Vav*."

Hey înseamnă *Malchut*, care primeşte pentru a primi şi toate sufletele se extind de la ea. De aceea *Malchut* este numită "adunarea lui Israel," care conține toate sufletele. O corecție a fost plasată peste acestă *Malchut*, pentru a o corecta, pentru a fi în ordinea dăruirii, şi această muncă a fost dată creaturilor, care angajându-se în Tora şi *Mitzvot* [porunci] pentru a dărui, ele se influențează una pe cealaltă pentru a fi în ordinea dăruirii la rădăcina sufletului său în *Malchut* de *Atzilut*. Procedând astfel, ei produc unificare deasupra, care este numită "unificarea Creatorului şi a Divinității Sale," însemnând *Malchut*, care este numită "Divinitate," cu *ZA* care este numit "*Vav* al *HaVaYaH*." Acesta este sensul "căinței" când *Zohar* spune, "*Hey* se va întoarce la *Vav*."

În general, ar trebui să facem trei distincții: "unu," "unic," şi "unificat." Este scris în *Studiul celor Zece Sefirot* (Partea 1, Alineatul 1), "Unu indică că El este în echivalență uniformă. Unic indică ce se extinde de la El, că în El toate acele multiplicități sunt uniforme, precum esența Sa. Şi Unificat indică, că deşi El afectează nenumăratele acțiuni, o singură forță le operează pe toate şi ei toți se reîntorc şi se unesc într-o formă unică."

Întelesul a Unu este că El e în echivalența uniformă, însemnând că El a creat creația cu o singură dorință- să facă bine creațiilor Sale. Unic înseamnă că deşi noi vedem că sunt multe acțiuni, însemnând bine şi rău, aceasta este că, El apare ca făcând bine si rau, El este numit "Unic" pentru că variatele Sale acțiuni au un singur rezultat- să facă bine. Urmează că El

este unic în fiecare acțiune şi nu se schimbă prin toate acțiunile Sale variate. Peste fiecare act, se ridică o singură formă- facerea binelui.

Cineva trebuie să creadă aceasta. Cu alte cuvinte, deşi o persoană simte că această acțiune vine de la Creator şi nu este o acțiune favorabilă, ea ar trebui încă să creadă că această acțiune îi va permite să atingă binele. *Aceasta este munca omului, să creadă că este aşa, chiar dacă nu întelege, şi să de-a mulțumire Creatorului pentru aceasta.*

Înțelepții noştri spun, "Cineva trebuie să binecuvânteze pentru rău aşa cum binecuvântează pentru bine." Cu alte cuvinte, o persoană trebuie să creadă că este pentru binele său, sau că, Creatorul nu îl va lăsa să simtă acele stări, deoarece dorința Sa este să facă bine creaturilor, pentru că acesta a fost gândul creației.

"Unificat" înseamnă că o persoană a fost deja recompensată cu a vedea cum toți în parte au adoptat forma Unicului, însemnând că a fost recompensat cu a vedea cum pentru fiecare rău, el deja a primit binele care îi aparține. Cineva este recompensat cu a fi unificat doar după ce el şi-a corectat *Kelim* pentru a fi în ordinea dăruirii. La acel timp, o persoană este recompensată cu scopul creației, care este în totalitate binele.

Acesta este întelesul a ce e scris în psalm, *Deschiderea Casei pentru David*. "Deschiderea casei" se referă la Templu, aceea că în muncă, *inima omului ar trebui să fie un Templu pentru Creator,* aşa cum este scris, "Şi lasă-i să îmi facă un sanctuar, ca să pot să locuiesc printre ei." Cineva ar trebui să fie recompensat cu prezența Divinității, aşa cum înțelepții noştri au spus, "Cel Milostiv are nevoie de inimă," însemnând că tot ce are nevoie Creatorul este inima omului, aşa încât să îi dăruiască ceea ce El a vrut să îi dea.

Şi când o persoană este răsplătită cu a fi Unificat, ea vede că a fost recompensată cu construirea Templului. David a spus despre asta, "Am să Te preamăresc, O Doamne, pentru că Tu m-ai ridicat, şi nu ai lăsat pe duşmanii mei să se bucure de mine." Aceasta înseamnă că toți duşmanii - care sunt dorințe pentru propria plăcere- care împiedicau *Kedusha*, Creatorul l-a salvat de toți duşmanii şi a fost recompensat cu admiterea în *Kedusha*. Acesta este înțelesul cuvintelor, "O Doamne, mi-ai ridicat sufletul din lumea de jos; M-ai ținut în viață, aşa încât să nu mă duc jos în abis."

Noi spunem (în "Ajutorul Părinților Noştri"), "Tu eşti primul; Tu eşti ultimul; şi în afară de Tine, nu avem niciun Rege care să ne răscumpere şi să ne salveze." Spunem de asemenea, "Tu eşti înainte ca lumea să fie creată; Tu eşti după ce lumea a fost creată; Tu eşti în lumea asta; şi Tu eşti pentru lumea viitoare." Noi întelegem literar aşa cum ne raportăm măreției Creatorului. Oricum ar fi, ce vine aceasta să ne spună în muncă?

Este cunoscut că ordinea muncii este că cineva trebuie să corecteze vasele sale de recepție aşa încât să aibă puterea să facă totul pentru a dărui. Şi cineva ar trebui să se străduiască şi să facă tot ce poate. La acel timp, el ajunge la concluzia că fără ajutorul Creatorului, nu este nicio modalitate ca să iasă de sub dominația de a primi pentru sine. Aceasta se numeşte "căință," când el iese de sub exilul din Egipt, asta este, dominația voinței de a primi.

Oricine întelege că izbăvirea este o chestiune pentru Creator, din moment ce o persoană vede că este imposibil să iasă din exil prin ea însăşi. Şi totuşi noi ar trebui să întrebăm, "Cum ştie unul că ieşind din exilul voinței de a primi depinde doar de Creator şi este dincolo de capabilitățile sale?

Răspunsul este că în concepția sa, el deja a făcut tot ce putea face dar nu a mişcat deloc voința sa de a primi. Din contră, el observă că de când a început să muncească, pentru a obține gradul în care toate acțiunile sale să fie pentru Creator, acum el vede foarte diferit – că el regresează!

Cu alte cuvinte, el vede că acum el este mai scufundat ca niciodată în dragostea de sine. Pentru acest motiv, când o persoană este răsplătită cu mântuire, cu ieşirea din acest exil, el spune că doar Creatorul poate scăpa poporul lui Isralel din Egipt, însemnând că izbăvirea aparține Creatorului.

Oricum ar fi, intrând în exil, însemnând supunerea sub dominația de a primi, aceasta cu siguranță aparține omului. Cu alte cuvinte, este vina omului că nu se poate ridica deasupra dorinței de a primi pentru el însuşi. De aceea, o persoană intră în exil prin el însuşi.

Despre aceasta, scrierile ne spun că aceasta nu este aşa cum o întelegem noi. Deşi cineva ar spune, "Dacă eu nu sunt pentru mine, cine este pentru mine?" însemnând că totul depinde de decizia omului, cineva ar trebui totuşi să creadă că totul este sub Providență, însemnând că totul

depinde de Creator. Este spus despre aceasta, “Tu erai înainte ca lumea să fie creată.” Este ştiut ca *Olam* [lume] vine de la cuvântul *He'élem* [dispariție] şi ascundere. Şi ar trebui să ştim că referitor la exil, sunt două discernăminte de făcut: 1) Când o persoană nu simte că există dispariție şi ascundere, si 2) când o persoană simte că este într-o stare de dispariție şi ascundere.

Acesta este întelesul cuvintelor, “Tu eşti dinainte ca lumea să fi fost creată.” Cu alte cuvinte, faptul că o persoană nu simte că este într-o stare de ascundere, Creatorul este cel care o face. Dar aceasta este pentru beneficiul omului, deoarece înainte ca o persoană să poată corecta răul din ea, există o corecție de a nu vedea răul. De aceea, Creatorul a creat situația care precede intrarea omului în dispariție şi ascundere.

Acesta este întelesul, “Tu eşti dinainte ca lumea să fi fost creată,” însemnând ca ascunderea să fie creată. La urma urmei o persoană ajunge la o stare de dispariție şi ascundere. Cineva vine în această stare în acord precis cu efortul în Tora şi *Mitzvot* pentru a atinge un grad unde toate acțiunile sale sunt pentru a dărui.

Acesta este înțelesul cuvintelor, “Tu eşti după ce lumea a fost creată.” De aceea, faptul că o persoană vine în dispariție şi ascundere a fost de la Tine. Acesta este înțelesul a, “Tu eşti după ce lumea a fost creată.” Şi după ce el e deja în exil, vine izbăvirea, şi aceasta este, “Tu eşti primul; Tu eşti ultimul.”

SCRISOAREA NR. 5

24 Februarie, 1955

Către prietenul meu,

Ți-am citit scrisoarea de după Shabbat-ul din săptămâna asta, şi am găsit plăcere în nevoia ta de a destăinui stările care trec odată cu timpul de la o scrisoare la alta. Cu siguranță, Creatorul ne va deschide ochii cu legea Sa.

Punctul meu de vedere despre asta este că ar trebui să faci mai multe în dragostea de prieteni. Este imposibil să atingi dragostea permanentă, decât prin *Dvekut* (adeziune), însemnând că voi doi vă veți uni cu o

legătură strânsă. Şi asta poate fi numai dacă vei încerca să „dezbraci" îmbrăcămintea în care sufletul interior este aşezat – îmbrăcămintea numită „dragostea de sine" – căci numai această îmbrăcăminte separă două puncte. Dar dacă mergem pe linia dreaptă, cele două puncte care sunt înțelese ca două linii ce se resping una pe alta, devin o linie de mijloc, care conține ambele linii împreună.

Şi când simți că eşti la război, fiecare dintre voi va şti că are nevoie de prietenul său, şi fără el, puterea sa va slăbi, de asemenea. Apoi, când înțelegi că trebuie să îți salvezi viața, fiecare dintre voi va uita că are un corp pe care trebuie să îl întrețină, şi amândoi veți fi legați de gândul de cum să îți foloseşti inamicul. De aceea, grăbeşte-te, şi adevărul îşi va arăta calea şi vei fi sigur că vei reuşi.

Şi continuați să corespondați.

Baruch Shalom HaLevi Ashlag

SCRISOAREA NR. 8

26 Mai, 1955, Tel Aviv, în a 48-a zi a Numărătorii Omer, cu o zi înainte de *Shavuot*

Salutare şi toate cele bune prietenilor mei,

Ca răspuns la scrisoarea voastră, trebuie să vă spun că pentru moment, nu am nimic de adăugat în scris. Dimpotrivă, aşa cum este scris, „Vorbeşte cu copii lui Israel şi ei vor călători." În ceea ce priveşte călătoriile, ştiți că se referă la a merge de la starea A la starea B, că acesta este înțelesul la a schimba locurile, aşa cum Baal HaSulam a spus într-o interpretare a versului, „Zi de zi se formulează discursul." El a scris acolo că este imposibil a avea o altă zi fără o stare de noapte între, însemnând că este o spargere la mijloc. Altfel, este numită „o zi lungă" şi nu „zi de zi." Dar ordinea muncii este precis zi de zi. „Şi noapte de noapte dezvăluie cunoaşterea" înseamnă că este o zi între, până acum cuvintele lui.

Aceasta este ordinea călătoriilor. De aceea, să nu vă fie teamă de nicio stare, ci numai aşa cum spus mai sus, „călătoreşte," mergi înainte. De fiecare dată, un nou curent trebuie să curgă, aşa cum mi-a scris ... ultima sa scrisoare, versul „Ei sunt noi în fiecare dimineață; mare este credința

Ta."

Întâmplător îmi descopăr gândul şi dorința vouă, deşi nu este de obicei felul meu. Şi totuşi, vreau să vă dezvălui ceea ce am gândit despre oamenii din Tiberias, să ştiți cum ne consideră ei pe noi, amabilitate sau insolență. În această scrisoare, vă voi scrie cum îi ilustrez şi cum îi văd pe oamenii din Tiberias. Şi chiar dacă nu am descris esența din Tiberias, totuşi, vă voi scrie gândurile mele.

Momentan, sunt mai uşurat de problemele mele personale şi generale, şi îmi acord ceva timp liber pentru a-mi înălța capul şi să privesc spectacolul care se desfăşoară acolo. Este ca şi cum aş vedea trei feluri de oameni acolo, trei imagini şi forme îmbrăcate în diferite tipuri de corpuri.

1.O mare parte, marea majoritate, nu cred că ne judecă favorabil sau nefavorabil, sau că ne respectă sau nu ne respectă. Cu toată onestitatea, cred că suntem sub nivelul atenției în ochii lor. Cu alte cuvinte, nici nu se gândesc la noi, nici nu ne simt. Este ca şi cum nu existăm împreună cu ei în lume, pe pământ.

Chiar dacă se întâmplă să audă că există un asemenea lucru precum studenți ai lui Rav Ashlag, nu este de niciun interes pentru ei. Ei sunt preocupați de propriile provizii toată ziua – pasiunile lor, sau obținerea respectului, sau spiritualitatea lor. Nu au nevoie să considere asemenea mărunțişuri precum noi – acest micuț grup de oameni – în special când au auzit că este o dispută în acest mic grup.

„Resturile nu satisfac leul." Aşadar, micuțul grup este prea mic şi nesemnificativ în ochii lor ca să le asigure îndestularea şi satisfacția mentală dacă ne lasă în mințile lor ca să decidă dacă suntem buni sau răi. Atât de inferiori suntem noi în mințile lor – în totalitate de neluat în seamă, nevrednici de o observație de un moment. Şi chiar dacă cred că acest leu are tot felul de aranjamente pentru noi, nu este de fapt nimic de acest fel.

2) Al doilea tip de oameni care ne respectă şi pentru care deja ocupăm loc în lume. Ei ne consideră oameni vrednici, respectabili, şi de o anumită statură. Ei ne fac marea favoare să ne aloce timp în mințile lor şi în gândurile lor în timpul lor liber. Ei se interesează de noi şi observă

atitudinea noastră şi activitățile noastre ca să vadă dacă suntem cu adevărați virtuoşi şi integrii, ca să ne critice cu un aer de critică, dacă găsesc ceva la noi.

Când se gândesc la asta, ei văd că în definitiv, acesta este un grup de oameni care s-au adunat într-un loc anume, sub un anume lider, ca să fie împreună. Cu un curaj supraomenesc ei îi înfruntă pe toți cei care se ridică împotriva lor. Cu adevărat ei sunt oameni curajoşi cu spirit puternic, şi sunt hotărâți să nu dea un centimetru înapoi. Ei sunt luptători de primă clasă, ducând războiul împotriva înclinației până la ultima lor picătură de sânge, şi singura lor dorință este să câştige bătălia pentru gloria numelui Său.

Totuşi, printre toate aceste contemplări, când încep să se considere pe ei înşişi - conform cu prejudecățile lor şi cu interesul propriu în ceea ce privesc dorințele şi urmărirea onoarei – ei trebuie să fie în unanimitate de acord şi să se unească împotriva noastră. Aşadar, ei din toată inima, răspicat, conclud că este mai bine să nu se unească cu noi. Aceasta este aşa, deşi între ei sunt foarte îndepărtați şi diferiți unul de celălalt încât nu se pot pune de acord pentru nimic. Se pot chiar urî unul pe celălalt, într-o asemenea măsură, încât nu pot suporta să fie în aceeaşi cameră unul cu altul, şi toți vor să se omoare între ei. Totuşi, împotriva noastră ei toți se unesc.

Şi, deoarece, favorizează voința de a primi dintre ei, şi „Mita orbeşte ochii înțeleptului," ei în permanență văd opusul la ceea ce au crezut despre noi. Şi în definitiv laudele şi virtuțile pe care le-au găsit în noi – că fiecare dintre noi este de prețuit şi onorabil – odată ce şi-au dat hotărârea, rapid execută verdictul zelos şi cu pasiune, deoarece le stricăm reputația cu punctele noastre de vedere. Deşi, pe de o parte, văd că adevărul este de partea noastră, pe de altă parte, calea noastră le este apăsătoare.

Pentru a se scuza, nu au de ales decât să ne distrugă şi să şteargă numele nostru de pe fața pământului. Ei se străduiesc şi fac efort pentru asta, ca să ne împrăştie în toate direcțiile, şi complotează şi conspiră cum să ne distrugă şi să aşeze piedici în calea noastră, folosind tot felul de mijloace – legitime sau nelegitime deopotrivă, chiar dacă asta contrazice spiritul uman şi spiritul Torei. Lor nu le pasă, deoarece ei văd că nu va fi nicio durabilitate a voinței lor dacă vom avea vreo predominare sau

expansiune a țelului nostru la oameni oneşti şi de bună credință, căci de acolo vom avea puterea să le arătăm adevărul.

Şi asta este rău pentru ei, căci este mai bine pentru ei să facă ceea ce le pofteşte inima şi în acelaşi timp să fie „fața generației" – influenți lideri spirituali. Pentru aceasta, ei uneltesc planuri de ruină şi distrugere pentru viitorul nostru şi spun, „Cu cât mai repede, cu atât mai bine; este mai bine să îi înjosim acum cât sunt încă mici, ca să nu rămână din ei nicio urmă."

Totuşi, trebuie să le fim foarte recunoscători pentru că ne respectă şi pentru că ne apreciază punctul de vedere cel puțin prin a admite că este ceva care trebuie să fie revocat. Cu alte cuvinte, ei nu ne ignoră ca şi cum am fi praf, dar cel puțin suntem într-un fel reali pentru ei. Asta spre deosebire de ceilalți oameni care nu ne acordă niciun gând şi cred că ceea ce se întâmplă în jurul nostru nu merită nicio atenție. Ei, de asemenea, nu sunt impresionați de slăbiciunea noastră de a gândi că ne urmează acțiunile, motivul pentru care noi evităm să facem anumite acțiuni, decât dacă ei le găsesc neplăcute, şi că aceasta ne face să dezertăm din campanie din frică de primul tip de oameni.

Ca să fiu sincer, nici unul dintre ei nu ne acordă vreo atenție sau gând. Poate că, este aşa cum e scris, „Vei fugi când nimeni nu te va urmări." Aşadar, ar trebui să fim mândri de astfel de oameni ca cel de-al doilea tip, căci cel puțin ei glumesc, batjocoresc, disprețuiesc, şi ne calomniază. Cu alte cuvinte, cel puțin avem o realitate în lume şi nu este uşor pentru ei să decidă să ne şteargă numele de pe fața pământului.

3) Al treilea tip sunt oameni care ne doresc binele şi ocrotirea noastră. Totuşi, ei sunt foarte puțini, ca în „Doi este un plural." Şi îi numesc pe inițiale, BShMa, însemnând B..., Sh..., M..., şi A... În limba cea sfântă (Ebraică). Ei sunt numiți *Bosem* (parfum), şi în traducere (aramaică) BoSMA, căci traducerea este considerată *Achoraim* (posterior). Cu alte cuvinte, ei ar fi trebuit răspândiți cu lumina *Panim* (lumină anterioară), că toate acțiunile lor vor fi în *Kedusha* (sfințenie), care este numită limba sfântă.

Şi ce ar trebui să fac eu când văd că-mi doresc să-i descriu şi să-i ilustrez pe cei dragi ai noştri care sunt în Tiberias? În acel moment simt că Tiberias este un oraş agitat, şi a treia categorie mai sus menționată, cei

care sunt îmbrăcați în două corpuri sunt amestecați într-o vâltoare, rătăcind prin toate dorințele şi fanteziile care sunt îmbrăcate în alte corpuri, însemnând primul şi al doilea tip. Şi apoi este greu pentru mine să îi găsesc, deoarece este ca şi cum ar fi într-o mare grămadă de paie şi fân, şi cum poate cineva găsi două perle prețioase, două boabe de grâu, care dispar în marea majoritate? Şi, deşi, regula este că şi o persoană dintr-o mie contează, ei trebuie să rabde şi să plângă ca un cocor, niste creaturi cu adevărat energice.

Din aceasta putem înțelege alegoria pe care au prezentat-o înțelepții noştri, că paiele, fânul şi grâul au discutat pentru cine câmpul a fost însămânțat. Argumentul paielor şi a fânului pare atât de corect încât nu pot fi convinse, şi în acele vremuri a fost teamă că grâul se va preda sub conducerea paielor şi a fânului. Paiele şi fânul au argumentat, „Noi suntem majoritatea, şi tu grâule, nu eşti nimic în comparație cu numărul nostru. Noi suntem de un înalt statut şi noi ne-am născut înainte să vii tu pe lume. Cu alte cuvinte, în timp ce tu încă nu exişti, noi deja eram crescute şi frumoase, şi măreția noastră se putea vedea de toți. De departe, noi impresionăm ochiul cu frumusețea ce o dăm întregului câmp. Dar tu, grâule, eşti atât de mic şi de imperceptibil căci numai prin atenție specială poate cineva să te vadă, când se apropie. Aceasta trebuie să fie din cauza incompetenței tale. Dar noi oferim un loc, un adăpost pentru oamenii epuizați şi pierduți pe drum, şi care nu au un loc pentru a-şi odihni capetele. Îi luăm în mijlocul nostru şi îi acoperim de vânturi şi de bestiile rele astfel încât să nu fie văzuți. Dar cine se poate bucura de tine?"

Dar când a venit timpul recoltatului, toți au ştiut pentru cine a fost însămânțat câmpul, căci paiele şi fânul sunt numai pentru hrana animalelor; nu au nicio speranță să fie mai mari decât actuala măsură a măreției lor. Grâul, în schimb, după câteva corecții, când este spart, ales, amestecat cu ulei şi vin, şi aşezat în cuptor, este aşezat pe masa regilor şi este bun pentru a fi oferit ca o ofrandă pentru Domnul. Şi tot meritul care poate fi atribuit paielor şi fânului este serviciul pentru grâu, pe care l-au crescut şi hrănit.

Cu alte cuvinte, ei au luat hrană din pământ şi au transformat-o în hrană pentru grâu. A fost o greutate şi o povară pentru ele căci grâul a

fost ținut pe spinările paielor şi a fânului, şi valoarea lor este aceeaşi precum a unui servitor ce serveşte regele sau a unei fete ce îşi slujeşte doamna.

Dar înainte de timpul culesului, înainte de concluzie, era imposibil să se clarifice adevărul şi sinceritatea realității însăşi. Dimpotrivă, fiecare era pentru sine, argumentând conform cu senzațiile sale. Şi fiind atent la adevăr fără să noteze dacă asta ar putea cauza neplăcere sau deprimare, nu este o sarcină atât de uşoară, doar când cineva poate analiza fiecare element în multe detalii până când adevărul şi justețea problemei sunt aduse la lumină. Şi asta necesită să fie recompensat de sus cu a nu se prinde în plasa dragostei de sine şi să fie atras în fluxul colectivului.

Din toate cele mai sus spuse, este greu pentru mine să te găsesc atunci când eşti singur, fără niciun amestec de dorințe şi puncte de vedere, deoarece toți te ascund, aşa cum am descris în alegoria cu grâul.

Totuşi, am găsit o tactică asemănătoare cu timpul culesului ce a fost menționată mai devreme. Numai noaptea, după miezul nopții când briza nopții suflă şi vântură grămada de paie şi fân, şi toți stau întinşi peste câmp precum cadavrele, adică dorm în paturile lor, cele două boabe de grâu se eliberează şi îşi scot inimile în fața Tatălui din cer. Ei intră în flăcările focului Torei până la lumina dimineții, când este timpul rugăciunii. În acel timp, sufletele le ies afară cum vorbesc cuvintele Dumnezeului celui viu. Cred că ăsta este timpul potrivit pentru a intra cu perlele prețioase care strălucesc precum flăcările focului ca să se amestece cu întregul Israel cu ajutorul Pietrei Salvatorului său, fie să dea Creatorul.

Să mai scriu câteva cuvinte despre dragoste. Se ştie că nu este lumină fără *Kli* (vas), însemnând că fiecare plăcere trebuie să aibă o îmbrăcăminte în care lumina plăcerii să se îmbrace. De exemplu, când o persoană doreşte să câştige respect, să fie onorată în ochii oamenilor, prima sa mişcare sunt hainele sale. Cu alte cuvinte, trebuie să se îmbrace cu haine onorabile, aşa cum înțelepții noştri au spus, „Rabbi Yohanan îşi numea îmbrăcămintea „Onorurile mele.'"

Aşadar, cineva trebuie să depună o anumită măsură de muncă până să obțină îmbrăcăminte onorabilă, şi chiar şi după ce a obținut îmbrăcămintea, trebuie să o ferească de deteriorări şi stricăciuni. Aceasta înseamnă, că în fiecare zi trebuie să o scuture de praf, şi dacă este pătată

sau se murdăreşte, trebuie să o curețe şi să o calce.

Dar mai important, trebuie să o ferească de cel mai periculos sabotor – molia de haine! În Yiddish, se numeşte „o Molie," însemnând un mic țânțar ce nu poate fi văzut. Prima corectare este că nu trebuie să intre în contact cu hainele vechi. Şi, de asemenea, este un remediu minune numit „naftalină," care o ține departe de stricăciunea numită „Molii." Şi când are propria îmbrăcăminte, este gata să primească lumina plăcerii care se îmbracă în onorabilele veşminte.

Este aşa şi cu dragostea. Să fie recompensat cu lumina dragostei, cineva trebuie să găsească hainele în care lumina s-ar îmbrăca. Şi aceleaşi reguli de păstrare se aplică la acest veşmânt: evitarea „prafului" bârfei, şi în special a țânțarului sabotor cunoscut drept molie (în Yiddish, Moil înseamnă „gură," deci este un joc de cuvinte aici), care sunt oamenii cu înfățişare bună, care vorbesc frumos. Ai crede că deja s-au „circumcis" în legământul împreunărilor interzise şi al calomniei, şi de la inima necircumcisă,, dar în adâncul lor este un sabotor care îți poate face rău, şi nu te poți apăra de el, deoarece este cu totul arătos şi frumos.

De aceea, acest țânțar este atât de mic şi fără atenție specială este imposibil să îi detectezi stricăiunile făcute, iar aceasta vine de la cei circumcişi care pot strica prețioasele veşminte. Cu adevărat, se ştie că această molie face mai multe stricăciuni îmbrăcăminții din lână (ebraică *TzeMeR*), însemnând literele *MeReTz* (ebraică: energie) care distruge energia pentru muncă. Şi *Yatush* (țânțar) vine de la „*VaYitosh* (şi el abandonează) pe Dumnezeu care l-a făcut," sau în aramaică, „Şi a încetat să se-nchine la Dumnezeul pe care îl servea."

În mod obişnuit, cineva care are o îmbrăcăminte din lână de preț, trebuie să evite contactul cu hainele vechi. Cu alte cuvinte, trebuie să evite contactul cu vechii „partizani," care fură energia deoarece nu mai sunt competenți pentru muncă, şi toate cuvintele lor sunt numai pentru a scădea energia. Şi chiar şi cineva care are îmbrăcăminte puternică de dragoste, care este ca un copac–însemnând că se autosusțină–acea molie trebuie urmărită în continuare. Şi acea molie intră în lemn, poate face rău, de asemenea, aşa cum vedem că lemnul se degradează şi se dezintegrează pentru că moliile intră în el.

Şi singurul medicament este naftalina, de la cuvântul, *Naftoley*, pe

care Onkelos îl interpretează ca *Tefilah* (rugăciune). Însemnând să te rogi la Creator ca această stricăciune să nu fie lăsată în îmbrăcămintea Sa.

Cineva trebuie să fie atent cu o îmbrăcăminte onorabilă, căci dacă sunt pene de cocoş pe ea, ele trebuie îndepărtate. De asemenea, nu trebuie să intre în locul în care sunt pene de cocoş în timp ce poartă această îmbrăcăminte. Într-o îmbrăcăminte a luminii dragostei este interpretat precum *Notzot* (pene), ce vine de la cuvântul *Nitzim* (gâlceavă), precum în luptele de cocoşi. Aceasta se referă la a cântarea şi preaslăvirea oamenilor care încă sunt în exil de la calea adevărului şi sunt înrobiți de dragostea de sine. Toată cântarea şi preaslăvirea pe care ei o arată în timpul Torei şi rugăciunii lor produce numai certuri în sufletul tău până când începi să porți războaie în concepțiile tale – de partea cui este adevărul şi justiția. Asta ruinează şi distruge îmbrăcămintea, pe care dragostea o poate locui. De aceea, trebuie să fii atent să eviți locurile unde sunt pene de cocoş, ca după aceea să nu trebuiescă să munceşti pentru a te curăța de aceste pene.

Putem vedea că pentru oamenii care se străduiesc să obțină lumina onorurilor, dacă nu îşi întrețin cum se cuvine hainele, atunci când ies afară, cei din afară imediat se iau de hainele lor când văd că nu este costumația adecvată, potrivită pentru oamenii de onoare. Cu alte cuvinte, oamenii vor vedea că le acceptă autoritatea deasupra lui şi că este atât de înrobit de acei oameni de afară, încât el este obligat să obțină hainele dar şi să le întrețină. Chiar şi moda, însemnând modelul şi modul de purtare, trebuie să fie conform cu ceea ce le place acelor oameni sub care stă. Aşadar, precis aceia de la care doreşte să primească respect pe care trebuie să-i adore cu mult efort ca să fie favorizat de ei, astfel ei îi vor împărtăşi lumina plăcerii că este îmbrăcat în îmbrăcămintea onorurilor.

Şi dacă, Doamne fereşte, nu i-a servit suficient, asta poate avea consecințe neplăcute. Adică, nu numai, că nu-i vor da respectul pe care şi-l doreşte de la ei, ci din contră, ei toți îl vor degrada, umili şi îl vor face să se simtă josnic şi inferior. Şi acea senzație de inferioritate mai întâi îl va întrista, apoi îl va face inactiv, şi apoi va simți că toată lumea s-a întunecat pentru el, până când nu mai vede nicio speranță pentru a obține plăcere în viață. Apoi, el găseşte numai un singur sfat – să se ducă acasă, să se întindă în pat şi să stăruie ca rugăciunea lui să fie acceptată – însemnând

că îngerul somnului, care reprezintă a șaizecea parte morții, îi va acorda lumina plăcerii somnului. Aceasta este singura plăcere la care poate spera.

Şi dacă, în cele din urmă, îngerul somnului nu are milă de el şi nu găseşte remediu pentru el însuşi, atunci, pentru amărăciunea sufletului său nu are altă alegere decât să obțină plăcere dintr-un tratament care este popular printre cei disperați care caută uşurare pentru tristețea lor. Ei se luptă cu înclinația care doreşte ca persistența cuiva, să depăşească aceasta, şi extind plăcere de la îngerul denumit „sinucidere." Adică ei simt că numai acest înger îi poate scăpa de melancolia lor. Evident, este imposibil să obțină plăcere de la îngerul menționat fără chinuri teribile şi mari, groaznice lupte emoționale.

Aşadar, „Ochii înțeleptului sunt în capul lui," şi el ştie şi vede înaintea timpului ceea ce poate dobândi, şi ceea ce s-ar putea să obțină dacă nu respectă legile şi condițiile contemporanilor săi. Adică, trebuie să se predea şi să-şi asume tot ceea ce oamenii exteriori îi cer, sau îl vor pedepsi în această lume. Cu alte cuvinte, recompensa şi pedeapsa sunt descoperite în această lume şi nu necesită credință deasupra rațiunii.

De aici, putem deduce nemărginita grijă şi vigilență, şi marea şi speciala atenție necesare pentru a obține veșmintele ce îmbracă lumina dragostei – o haină ce este făcută dintr-o aşa de fină şi delicată țesătură – numai dacă cei din afară nu apucă să ruineze această prețioasă haină, care la propiu a fost cumpărată cu atât de mult sânge şi sudoare.

Şi acum o să vă clarific cum şi în ce fel încep să obțin acea îmbrăcăminte a dragostei: Ordinea pentru a face o îmbrăcăminte potrivită este ca mai întâi să împleteşti o bucată de stofă. Cu alte cuvinte, luăm fire şi le aşezăm într-o manieră de urzeală şi bătătură (încrucişate). Prin urzeală şi bătătură o bucată de îmbrăcăminte este țesută.

Aşadar, trec firul prin urzeală. Un *Nima* (Aramaic: „fir" şi „spune") vine de la cuvintele „Spune un cuvânt despre asta." *Shti* (urzeală) vine de la cuvântul *Tashi* (uitare), ca în „Ai uitat Roca ce te-a creat." Cu alte cuvinte, încep să acționez cu puterea memoriei mele, şi curând îmi amintesc că prietenii mei au vorbit nefavorabil despre mine, că aceste cuvinte i-au determinat să-mi facă lucruri rele, şi această spunere (de asemenea „urzeală") extenuează prietenia, camaraderia şi frăția.

Apoi, un fir de *Erev* (bătătură) vine în mintea mea, însemnând că am auzit că prietenii mei au vorbit favorabil despre mine, ceea ce l-a determinat să facă fapte bune, care sunt *Arevim* (plăcute) şi dulci pentru gustul meu. Adică, aud şi văd prietenul meu şi-a abandonat toate angajamentele şi se gândeşte, şi acţionează numai în favoarea mea astfel încât să am numai plăceri încântătoare. Şi aceste două fire crează o combinaţie în mine şi nu ştiu în ce parte să mă decid, spunând, „Este adevărat de partea urzelii sau de partea bătăturii?"

Se ştie că tot ceea ce există în lumea noastră este într-o formă de pozitiv şi negativ – stânga şi dreapta, adevărat şi fals, lumină şi întuneric, Israel şi naţiunile, sfânt şi profan, impuritate şi puritate, şi rău sau bun. Aceasta este aşa, deoarece, este imposibil să detectăm un gust bun fără să simţim gustul amar a ceva rău. Acesta este înţelesul a ceea ce înţelepţii noştri au spus, „Să se răzbune pe cei răi şi să le dea o recompensă bună celor drepţi."

Cuvântul *Para* (răzbuna) vine din versul „*Para* (a lăsa liber) părul de pe capul unei femei." Cu alte cuvinte, este posibil să primim ajutor de la cei răi pentru a descoperi adevărata aromă şi senzaţie a recompensei celor drepţi.

Din acest motiv, când este lucrată ţesătura, stau zăpăcit şi aştept verdictul care va scoate mizeria minţii care este îmbrăcată în mine. Şi, deoarece, acum sunt angajat în purtarea îmbrăcăminţii dragostei, ca să aşez lumina plăcerii acolo, sunt deja interesat şi avantajat de grup. Din acest motiv, decid conform cuvintelor bătăturii, aşa cum Tora ne sugerează că „Mita orbeşte ochii înţeleptului."

Aşadar, nu mai îmi pasă că adevărul este cel ce este; dimpotrivă, îmi pasă despre scopul pe care îl doresc în acest minut, în timpul purtării îmbrăcăminţii dragostei. În acea stare, am o linie decisivă în mijloc, însemnând că scopul este chiar lucrul care decide între stânga şi dreapta.

Şi, odată ce am obţinut această îmbrăcăminte mai sus menţionată, scântei de dragoste dintr-o dată încep să strălucească înăuntrul meu. Inima începe să tânjească a se uni cu prietenii, şi îmi pare că ochii mei îi văd pe prietenii mei, urechile mele le aud vocile, gura mea le vorbeşte, mâinile îi îmbrăţişează, picioarele dansează într-un cerc în dragoste şi bucurie cu ei, şi îmi transced barierele corporale. Uit de vasta distanţă

dintre prietenii mei şi mine, şi întinsul teritoriu de multe mile nu va sta între noi.

Este ca şi cum prietenii mei ar sta chiar în inima mea şi ar vedea tot ceea ce se întâmplă acolo, şi mi se face ruşine de actele înguste împotriva prietenilor mei. Apoi, ies simplu din vasele corporale şi mi se pare că nu este o altă realitate în lume în afară de prietenii mei şi de mine. Apoi, chiar şi „eul" este anulat şi este afundat, amestecat în prietenii mei, până când stau şi declar că nu este nicio realitate în lume – numai prietenii.

Trebuie să fiu scurt pentru că sărbătoarea se apropie.

Prietenul vostru, Baruch Shalom HaLevi.

SCRISOAREA NR. 16

21 Decembrie, 1955

Fie ca frunza căzută să se vindece şi lasă-i să spună că eu sunt în delegația Creatorului lor, zburând printre zburători, Marele Tamarisk, căruia Cel de Sus îi asistă, glorificatul nostru profesor, Rav...

Am primit scrisoarea voastră, şi fie ca, Creatorul să ilumineze calea noastră să fie calea cea dreaptă şi ne vom îndrepta memoria către ziua aducerii aminte. Atunci ni se va da lumina memoriei, care este bună pentru curățarea aerului material, şi vom respira aerul sfinţeniei, care este viața adevărată şi eternă.

Aş vrea să adaug la ceea ce ai scris precum urmează, „Sunt sigur că am întâlnit cel mai mare agnostic, etc."

Ştim că este un obicei, aplicat peste tot în lume, că nu este bine pentru un profesionist înalt calificat să fie printre muncitori slab calificați şi să învețe din acțiunile lor. De exemplu, când un cizmar este printre cizmari nepricepuți, îl fac să înțeleagă că nu se merită să facă un pantof bun, ci oricum o ieşi, şi că nu merită să facă un pantof bun şi frumos.

Sau un croitor, dacă este priceput, când este printre croitori nepricepuți, ei îl fac să înțeleagă că nu merită să se străduiască să facă îmbrăcămintea aspectoasă, aranjată, şi care să i se potrivească proprietarului. Aşadar, ar trebui să fie atent să nu intre în contact cu ei.

Dar când un constructor este printre croitori, el nu poate învăța din

acțiunile lor rele, deoarece nu este nici o conexiune între ele. Totuşi, în aceiaşi profesie, fiecare trebuie să fie atent şi să intre în contact numai cu oameni cu inima curată.

Conform celor de mai sus, cu fiecare persoană pe care o consideri servitorul Creatorului, ar trebui să fii atent şi să vezi dacă este un profesionist calificat, însemnând că vrea ca munca să fie curată şi pură şi destinată pentru Numele Lui. Într-un final, ar trebui să ştie că el nu este un muncitor bun şi să caute sfat în sufletul său prin care să fie un muncitor calificat, şi nu un muncitor obişnuit care urmăreşte numai recompensa.

Dar un muncitor bun, calificat, este cineva care nu se gândeşte la recompensă, ci se bucură de munca sa. Dacă, de exemplu, un croitor calificat ştie că o îmbrăcăminte i se potriveşte proprietarului în fiecare punct, îi oferă plăcere spirituală, mai mult decât banii pe care îi primeşte.

Aşadar, referitor la oamenii care nu sunt din profesia ta, nu este important dacă eşti printre ei, deoarece tu te ocupi cu construitul şi ei se ocupă cu tăbăcirea. Dar cu oamenii care se implică în Tora dar nu sunt meticuloşi în a păstra îmbrăcămintea potrivită pentru proprietarii ei, ei au doar o minte care este împotriva Torei, opusă punctului de vedere al Torei. Şi aici trebuie să fii mereu atent ... şi să te ții la o bună depărtare de aceşti oameni, la o distanță de un zbor de săgeată. Şi asta nu este aşa cu oamenii de rând.

- Aşadar, deoarece nu ai contact cu oamenii din Mizrahi, nu ai nevoie de o atenție aşa de mare.
- Dar de oamenii din Aguadat Israel, trebuie să te ții departe.
- Şi cu Hasidicii trebuie să ai o şi mai mare vigilență.
- Şi cu oamenii care erau foarte apropiați de tatăl meu (Baal HaSulam) trebuie să fii foarte atent.

Şi acesta este motivul: În lumea *Nekudim*, *Melech ha Daat*, nivelul *Keter*, care este primul *Melech* (rege), a căzut mai jos decât toți *Melachim* (regii) în timpul spargerii. Aceasta este aşa deoarece în timp ce, cei mai aspri sunt totodată cei mai înalți când au un *Masach*, este şi mai rău când pierd *Masachul*. Din acest motiv, au căzut mai jos decât toți *Melachim*.

Şi putem interpreta cuvintele. Când merg pe calea Creatorului, au o dublă dorință de a primi: pentru corporalitate şi pentru spiritualitate.

Aşadar, cei care erau aproape de Baal HaSulam, în timp ce se înclinau, aveau un *Masach* şi un *Aviut* (asprime). Dar acum că nu se mai predau şi nu au nici un interes în a avea un *Masach*, întreaga lor muncă este în a deveni „evrei chipeşi" sau „Rebbe" (mari rabini).

Acesta este *Aviut* fără *Masach*, şi în mod natural predau ceea ce fac. Cât despre mine, eu nu am încredere în ei, şi nu este nimeni să îi pună la respect. Sunt succint deoarece nu vreau să îi am în coaste, căci ştii regula: „Cineva este acolo unde se gândeşte."

Ca să înțelegi această problemă mai clar, o să îți dau un scurt exemplu: se ştie că între fiecare două nivele este un mediu făcut din ambele discernăminte împreună.

- Între inanimat şi vegetal, este un mediu numit „corali."
- Între vegetal şi animat, este piatra câmpului, care este un animal ce este legat de pământ din mijlocul său şi se hrăneşte din el.
- Şi între animat şi vorbitor este maimuța.

Aşadar, este o întrebare: Care este mediul dintre adevărat şi fals? Care este punctul alcătuit din ambele discernăminte împreună?

Înainte să clarific, voi adăuga încă o regulă: Se ştie că este imposibil să vezi un obiect mic şi este mai uşor să vezi un obiect mare. Aşadar, când o persoană spune câteva minciuni, nu poate vedea adevărul – că merge pe o cale falsă. Dimpotrivă, spune că merge pe o cale a adevărului. Dar nu este o minciună mai mare decât asta. Şi motivul este că nu are suficiente minciuni pentru a-şi vedea adevărata stare.

Dar, când o persoană a acumulat multe minciuni, minciunile cresc în el în măsura în care le poate vedea, dacă doreşte. Aşadar, acum că vede minciunile, că urmează o cale falsă, vede adevărata sa stare. Cu alte cuvinte, vede adevărul din sufletul său şi cum să se întoarcă pe calea cea dreaptă.

Prin urmare acest punct, care este un punct de adevăr – că el calcă pe o cale falsă – este jumătate între adevăr şi fals. Acesta este podul care conectează adevărul cu minciuna. Acest punct este de asemenea sfârşitul minciunii, şi de aici începe calea adevărului.

Aşadar, putem vedea că pentru a fi recompensați cu *Lishma* (pentru Numele Ei), mai întâi trebuie să pregătim cea mai mare *Lo Lishma* (nu pentru Numele Ei), şi apoi putem dobândi *Lishma*. Similar, *Lo Lishma* se

numeşte „minciună” şi *Lishma* se numeşte „adevăr.”

Când minciuna este mică şi *Mitzvot* şi faptele bune sunt puține, are o mică *Lo Lishma*, şi apoi nu poate vedea adevărul. Aşadar, în acea stare, spune că merge pe calea adevărată şi bună, însemnând că lucrează în *Lishma*.

Dar când se angajează în Tora toată ziua şi toată noaptea în *Lo Lishma*, atunci poate vedea adevărul, căci prin acumularea minciunilor, minciuna sa creşte şi vede că, cu adevărat merge pe o cale falsă.

Şi apoi începe să îşi corecteze acțiunile sale. Cu alte cuvinte, simte că tot ceea ce face este în *Lo Lishma*. Din acest punct, cineva trece la calea adevărului, la *Lishma*. Numai acolo, la acest punct, începe chestiunea „de la *Lo Lishma* ajunge la *Lishma*.” Dar mai înainte de asta, argumentează că lucrează *Lishma*, şi cum îşi poate schimba starea sa şi căile sale?

Aşadar, dacă o persoană este leneşă în muncă, nu poate vedea adevărul, că este scufundat în falsitate. Dar dezvoltând Tora pentru a dărui mulțumire Creatorului său, cineva poate atunci vedea adevărul: că merge pe o cale falsă, numită *Lo Lishma*. Şi acesta este punctul central între adevărat şi fals. Aşadar, trebuie să fim puternici şi încrezători pe calea noastră, astfel încât fiecare zi să fie nouă pentru noi, după cum întotdeauna avem nevoie să ne înnoim fundațiile, şi apoi vom mărşălui înainte.

Prietenul tău, Baruch Shalom HaLevi Ashlag.

SCRISOAREA NR. 24

7 Noiembrie, 1946, Manchester

Salutări şi toate cele bune

Către prietenul meu,

Ca răspuns la scrisoarea ta din 27 Octombrie cu privire la prima ta întrebare despre necesitatea de a sta de gardă şi de a evoca dragostea în inimile prietenilor, pe care îi găseşti degradați, văd asta a fi necesar pentru tine. Ştii ceea ce Baal HaSulam a spus, că de la comportamentul dintre om şi om învață să se comporte între om şi Creator.

Asta este aşa deoarece lumina superioară este în odihnă completă,

şi este necesar ca mereu să fie evocată dragostea, „Până când dragostea nunții noastre place.” Cu alte cuvinte, ți se arată de sus că pe această cale, trebuie mereu să evoci dragostea numelui Său, deoarece toți aşteaptă trezirea de la tine.

Adică, precum vezi, în dragostea de prieteni ai drepturile precum le vezi, însemnând aşa cum ți se arată de sus, eşti cel care îi trezeşte (deşi adevărul nu este neapărat aşa; dacă întrebi prietenii, nu sunt sigur că sunt de acord cu dovada ta că numai tu eşti cel care îi doreşte şi nu invers).

Acesta este înțelesul a „un judecător are numai ceea ce ochii lui pot vedea.” Adică, atât cât ține judecata, trebuie să o faci numai prin dovezile tale. Acesta este motivul pentru care ți se arată de sus că trebuie să continui să trezeşti dragostea pentru Creator în acest fel, că trebuie mereu să stai de pază, toată ziua şi toată noaptea, când simți o stare de zi sau o stare de noapte.

Spunem Creatorului, „A ta este ziua şi a ta este noaptea.” Aşadar, noaptea, de asemenea, întunericul nopții, vine de la Creator în favoarea omului, aşa cum este scris, „Zi de zi se completează discursul şi noapte de noapte se exprimă cunoaşterea” (vezi Comentariul *Sulam*, Partea 1, Paragraf 103).

Prin urmare, trebuie să evoci inima prietenilor până când flacăra se ridică de una singură, aşa cum înțelepții noştri au spus despre asta, „Când aprinzi lumânările.” Prin asta, vei fi recompensat cu deşteptarea Creatorului deasupra noastră.

Şi despre cea de-a doua întrebare a ta, că tu trebuie să stârneşti inima prietenilor, care, după ce au fost recompensați deja cu a vedea importanța studiului, etc., tot nu respectă lecțiile – asta, de asemenea, stă la meritul tău.

Cu alte cuvinte, trebuie să vezi pentru tine că Creatorul ți-a dat deja apropierea Lui de câteva ori. Au fost deja câteva ocazii când ai simțit că nu ai o altă grijă pe lume decât să rămâi lipit de El pentru totdeauna, căci eşti nedemn de a servi Regele chiar şi în cele mai simple munci căci, de ce ai fi tu mai privilegiat decât contemporanii tăi?

Şi totuşi, aştepți Creatorul să te trezească să munceşti, însemnând

să ai o deşteptare de sus, şi apoi vei începe să studiezi lecțiile.

Adică, exact aşa cum trebuie să trezeşti studenții, spui că Creatorul ar trebui să te trezească. Adică, dacă Creatorul îți dă un motiv şi un gust bun în muncă, eşti de acord să munceşti. Dar înainte de asta, nu poți. Apoi, ți se arată de sus cât de jos şi de inferiori consideri că sunt studenții.

Şi referitor la a treia întrebare, despre a ține grupul cu exagerări mari, aşa este deoarece aşa se comportă oamenii când le este teamă că copilul va ieşi din casă singur noaptea. Ei îi spun, „Este un urs afară şi alte bestii sălbatice," deoarece copilul nu poate înțelege în niciun alt fel. Cu alte cuvinte, dacă ar fi ştiut adevărul, că nu este niciun leu sau urs afară, dar că este cel mai bine pentru copil să se ducă la culcare, şi cel mai important, să rămână înăuntru, copilul nu ar fi fost capabil să accepte adevărul.

De aceea, trebuie să ştii fratele meu, că pentru a accepta calea adevărului şi cuvintele adevărului ale lui Baal HaSulam, nu sunt mulți oameni care pot auzi cuvintele adevărului, căci tu vezi doar mulți copii. Şi ce îți pot spune eu când tu eşti numai la grădiniță, şi eşti impresionat de ei, scriindu-mi că sunt grijuli şi veseli? Într-adevăr, aşa este felul copiilor – să fie grijulii şi veseli. Dar se ştie că un copil nu este luat în serios când plânge sau când este vesel deoarece sentimentele şi emoțiile sale sunt despre chestiuni neimportante.

Şi când vezi că corpul plânge în timpul serviciului, eşti impresionat, şi când este vesel şi dansează, eşti impresionat, şi că îi invidiezi pe copii că sunt grijulii şi că dansează. Şi ce vrei? Să fii din nou un copil? Ar trebui să ştii, frate, că zilele copilăriei tale s-au sfârşit, căci înainte să intri în camera lui Baal HaSulam, dansai exact ca şi ei.

Şi fie ca, Creatorul să ne însoțească în lumea fizică şi spiritualitate

Prietenul tău, Baruch Shalom HaLevi Ashlag

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR. 34

Seara de *Rosh Hashana* (Anul nou evreiesc), Septembrie 14, 1947

Prietenilor, fie să trăiască pentru totdeauna.

După ce m-am apropiat de voi în locul corporal imaginar, să sperăm că va aduce inimile mai aproape, căci de mult timp nu am mai corespondat, şi actul fizic aduce unitate, aşa cum este spus în rugăciunea de *Rosh Hashana*, „Şi ei toţi vor deveni o singură societate." În acea stare, va fi mai uşor „Să Îţi faci voia din toată inima."

Aceasta este aşa deoarece în timp ce nu este numai o societate, este dificil să lucrezi cu toată inima. În schimb, o parte din inimă rămâne pentru propriul beneficiu, şi nu pentru beneficiul Creatorului. Se spune despre aceasta în *Midrash Tanhuma*, „'Staţi azi,' precum ziua, uneori străluceşte şi uneori se întunecă, aşa este şi cu voi. Când este întuneric pentru tine, lumina lumii va străluci pentru tine, aşa cum se spune, ‚Şi Domnul va fi pentru tine o lumină nesfârşită.' Când? Când veţi fi o singură societate, aşa cum este scris, 'Înviorați-vă toţi în această zi.'

De obicei, dacă cineva ia un braţ de ramuri, poate el să le rupă pe toate o dată? Dar dacă le ia câte unul pe rând, chiar şi un copil le poate rupe. Similar, găseşti că Israel nu va fi recompensat până când nu sunt cu toţii o singură societate, aşa cum se spune, 'În acele zile, în acel timp, spune Domnul, copii lui Israel vor veni, ei şi copii lui Iuda împreună.' Aşadar, când sunt uniţi, vor primi faţa Divinităţii.

Am prezentat cuvintele Midrash aşa încât să nu vă gândiţi că această problemă a grupului, care este dragostea de prieteni se referă la Hassidism. Dimpotrivă, este învăţătura înţelepţilor noştri, care au văzut cât de necesară a fost uniunea inimilor într-un singur grup pentru primirea feţei Divinităţii.

Deşi este mereu unul din prieteni care se ridică şi strigă, „Daţi-vă mâinile pentru un singur grup!" şi întotdeauna atribuieşte neglijenţa prietenilor, tot nu îl pot exclude dintre prieteni care sunt neglijenţi faţă de problemă, şi asta este suficient pentru a înţelege.

În primul rând să sperăm că în noul an, *Shin-Hav-Het-Yod* [„Fie ca să trăieşti" dar şi anul în calendarul evreiesc, numărat în litere (1949-50)],

Creatorul ne va da viață veşnică, aşa cum este scris, „Căci Dumnezeu m-a numit o altă sământă în locul lui Abel," etc., şi „Să trăieşti" o să devină realitate.

Înțelesul a *Rosh Hashanah* este un nou început, când o persoană începe să construiască o nouă structură. Este aşa cum au spus înțelepții noştri, „Cineva trebuie mereu să se considere jumătate păcătos, jumătate drept. Dacă înfăptuieşte o singură *Mitzva* (faptă bună/ poruncă), fericit este el, căci s-a osândit pe el însuşi şi pe întreaga lume într-o parte a meritului. Dacă comite o nedreptate, vai lui, căci s-a condamnat pe el şi întreaga lume la o parte a greşelii."

Ar trebui să înțelegem ce înseamnă că cineva ar trebui să se considere jumătate-jumătate. 1) Dacă face o *Mitzva* şi judecă la o scară de merit, cum se poate spune că este jumătate – jumătate din nou? În definitiv, deja a judecat şi deja are o majoritate de merite. Dimpotrivă, dacă ar fi comis o nedreptate, cum ar fi putut să spună mai târziu că este jumătate jumătate? Cum se poate spune că este jumate jumate când cineva ştie despre el însuşi că este plin de păcate şi nedreptăți? În acelaşi timp, cineva este obligat să mărturisească, „Suntem vinovați, am trădat," şi „Pentru păcat."

Ideea e că înțelepții noştri ne lasă să înțelegem ordinea muncii. Nu este o problemă a curții şi judecății de sus, aici. Numai când cineva se înfățişează curții de sus nedreptățile şi meritele sale sunt pronunțate.

Dimpotrivă, aici înțelepții noştri ne învață că cineva ar trebui mereu să înceapă munca şi să aleagă binele şi să deteste răul. Este aşa, deoarece alegerea este adecvată *precis* în ceva care este jumătate-jumătate, că atunci are puterea să aleagă. Dar când una din părți deja are majoritatea, nu mai poate decide deoarece omul urmează majoritatea şi atunci este irelevant a se vorbi despre alegere.

Asta ridică întrebarea, „Cum se poate el înşela şi spune că este jumătate-jumătate când de fapt, ştie că este plin de păcate?" Totuşi, ar trebui să ştim că problema alegerii care i se dă cuiva este permanentă şi există întotdeauna, precum în „Cel care este mai mare decât prietenii săi, înclinația lui este mai mare decât el." Conform acestei reguli, dacă cineva are multe păcate, atunci are o mică înclinație, care nu este mai mare decât înclinația rea, ci este precis jumătate-jumătate, ca să fie capabil să decidă.

Şi deoarece nedreptăţile vin prin înclinaţia rea, iar *Mitzvot* (faptele bune) vin prin înclinaţia bună, aşa cum RASHI interpretează, „I-ai creat pe cei drepti prin înclinaţia bună; I-ai creat pe cei nedrepţi prin înclinaţia rea," aşadar înţelepţii noştri au spus, „Cineva trebuie să se considere jumătate păcătos, jumătate drept." Cu alte cuvinte, în ceea ce priveşte alegerea, este întotdeauna, şi dacă nedreptăţile sunt de la ... atunci înclinaţia rea scade. Aşadar este jumătate – jumătate.

Similar, dacă face o singură *Mitzva* şi deja s-a judecat la o scară de merit, i s-a dat imediat o mare cantitate de înclinaţie rea, aşa cum este scris, „Cel care este mai mare decât prietenul lui, înclinaţia lui este mai mare." Aşadar, acum are jumătate – jumătate, aşa că poate să judece la o scară a meritului.

De aceea, de *Rosh Hashana*, se începe munca de la început. În plus, zilele celor zece zile de penitenţă sunt numite „zile ale iertării şi ispăşirii păcatelor," aşa că omul va avea fiecare oportunitate să intre în munca Creatorului încă o dată, chiar dacă a fost atât de îndepărtat de muncă.

Şi esenţa muncii este rugăciunea, căci numai prin rugăciune poate cineva să iasă din domeniul public şi să intre în domeniul Celui unuia singur. Este aşa deoarece atunci când vine vorba de rugăciune, cel mare şi cel mic sunt egali. Mai mult, cineva care simte josnicia sa poate oferi o rugăciune autentică din străfundul inimii, căci el ştie despre el că nu se poate elibera din starea proprie. Apoi, poate spune că de fapt, cei care au fost creaţi cu talente speciale şi calităţi ale subtilităţii pot face ceva de unii singuri, cât despre cei fără înzestrări speciale şi calităţi bune au nevoie de îndurarea raiului. Aşadar, numai această persoană poate să ofere o rugăciune onestă.

Totuşi, trebuie să fii atent să nu dezertezi din campanie, deoarece este dirijarea înclinaţiei că acolo unde cineva poate oferi o rugăciune, îi aduce lui scântei de dorinţe şi îi asigură cu evidenţe, concluzii, şi deducţii că rugăciunea lui va fi inutilă. Într-un final o persoană devine incapabilă în a se afunda în „Căci tu auzi rugăciunea fiecărei guri." Înţelepţii noştri au spus, „Creatorul tânjeşte după rugăciunea celor drepţi." Aceasta este aşa deoarece o rugăciune este instrumentul principal pentru inspiraţia Divinităţii deoarece este considerată o rugăciune pentru cei săraci.

Şi rugăciunea se aplică şi la cel mai mare dintre cei mai mari. Fără ea,

cineva nu poate atinge o stare de a „sta drept" în muncă. Acesta este înțelesul a, „Căci cei săraci nu vor dispărea niciodată din țară." Trebuie să înțelegem de ce Creatorul ne-a promis aceasta – că este necesar ca mereu să-l avem pe sărac. Nu ar fi fost mai bine dacă nu ar fi fost un asemenea lucru în Israel?

Totuşi, în interpretarea de mai sus, „sărac" înseamnă un loc de rugăciune, şi dacă nu este nici un loc al deficienței, nu este nici un loc al rugăciunii. Aşadar, nu este loc pentru rugăciune o dată ce este recompensat cu măreție? În acea privire, Creatorul ne promite, „Cel sărac nu va dispărea niciodată." Însemnând că va fi mereu un loc unde este posibil să găseşti o nevoie astfel încât să te poți ridica la un nivel mai înalt.

Acesta este înțelesul a, „Sărăcia i se potriveşte Israelului ca o bandă roşie pentru un cal alb." Asta înseamnă că chiar dacă este deja un Evreu în completă măreție, totuşi, sărăcia i se potriveşte, căci este un loc al deficienței astfel încât va putea să ofere o rugăciune.

Aceasta este problema prezentată în Gemarah (*Berachot* 9b): „Rabi Ela i-a spus lui Ulla, „Când te duci acolo sus, salută-l pe fratele meu, Rabi Berona, în prezența întregului grup, căci el este un mare om şi se veseleşte în *Mitzvot* (porunci/fapte bune). Odată ce a reuşit în a intra în mântuire cu rugăciune, şi zâmbetul nu a părăsit buzele lui întreaga zi.'"Cu alte cuvinte, a fi un mare om este atunci când deja se află într-o stare de mântuire, mântuit de toate deficiențele, fără să mai aibe ceva de făcut. În acea stare, a muncit în a găsi o greşeală în el astfel încât să se roage pentru ea. Şi când s-a „Alăturat mântuirii prin rugăciune," el imediat a găsit un loc pentru rugăciune şi are nesfârşită bucurie, aşa cum este scris, „Căci cel sărac nu va dispărea niciodată de pe pământ."

Prin urmare rezultă din toate cele de mai sus că cel mai important lucru este rugăciunea. Fiți puternici în rugăciune şi credeți în, „Tu auzi rugăciunea fiecărei guri."

Fie să fim scrişi în cartea vieții.
Prietenul vostru, Baruch Shalom HaLevi
Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR. 37

25 Octombrie, 1957

... cât despre a separa dragostea de prieteni de munca Creatorului, nu o înțeleg deloc, deoarece nu a fost niciodată obiceiul acesta cu Baal HaSulam să le conecteze pe acestea două împreună.

Din contră, a fost mereu interzis să vorbeşti cuvintele Torei sau despre stările de măreție sau micime dintre prieteni. Calea noastră întotdeauna a fost, „Umblă umil." Abia era permis să se vorbească despre problemele de muncă între prieteni, aşa cum se spune în câteva eseuri ale lui Baal HaSulam în acea privință.

Dimpotrivă, devoțiunea față de prieteni era una a oamenilor de rând, unde fiecăruia îi păsa numai de corporalitatea prietenul său, nu de spiritualitatea sa. Apropierea dintre prieteni era prin mese şi prin băutul de vin, nu prin cuvintele Torei.

De aceea, nu sunt sigur ce inovații vrei tu să faci. Poate până acum ai crezut că pentru dragostea de prieteni nu ar trebui să fie discuții sau angajări în problemele muncii, şi acum ştii sigur că aceasta este singura cale care trebuie să fie, adică umblând umil.

Calea este una care duce în momentul potrivit la prietenului său. Nu se gândeşte la sine – dacă este sau nu într-o stare bună – dar trebuie să ia parte în bucuria prietenului său. Nu trebuie să se încrunte, ci să arate o față veselă. Este la fel aici: conexiunea dintre prieteni trebuie să fie una prin care cineva doreşte să îşi încânte prietenul, şi precis cu lucruri fizice, căci precis aici este chestiunea „Cumpără-ți un prieten."

„Fă-ți un Rav" este o poveste diferită. Asta este ceva între prieteni pe care cineva vrea să o execute, „Fă-ți un Rav" către altul. Totuşi, asta este specific între prieteni care au o mare grijă şi rigoare strictă, şi nu toți sunt potriviți pentru asta. Dar asta nu se mai consideră „dragoste de prieteni," însemnând ceea ce dragostea de prieteni necesită căci nu este conexiune cu munca, aşa cum mi-ai scris.

Baruch Shalom HaLevi

Fiul lui Baal HaSulam

SCRISOAREA NR.40

A 31-a zi a numărătorii Omer, Menchester

Către studenți, fie ca ei să trăiască,

Am primit o telegramă de la … că am câştigat. Să sperăm, de asemenea, că vom câştiga războiul cu înclinația (rea), că şi aici, de asemenea, noi vom reuşi şi vom atinge scopul de a aduce încântare Creatorului.

Este timpul să începem să ne mişcăm înainte spre țelul nostru sacru ca nişte oameni foarte puternici. Este ştiut că drumul pavat care ne conduce spre țel este iubirea de prieteni prin care omul trece la dragostea de Creator. Iar problema iubirii se rezolvă prin "cumpără-ți un prieten." Cu alte cuvinte, prin acțiuni, cineva cumpără inima prietenului său. Şi chiar dacă vede că inima prietenului său este ca o piatră nu există nici o scuză. Dacă el simte că acela este potrivit pentru a-i fi prieten în muncă, atunci el trebuie să îl cumpere prin fapte.

Fiecare cadou (şi un cadou este astfel determinat, atunci când el cunoaşte că prietenului său îi va plăcea, fie în cuvinte, în gânduri sau în acțiuni. Totuşi fiecare cadou trebuie să fie la vedere, astfel încât prietenul său să ştie de el, pentru că doar în gânduri acela nu ştie că prietenul său se gândeşte la el. Astfel, cuvintele sunt necesare, adică să îi spună aceluia că se gândeşte la el şi că îi pasă de el. Şi asta, de asemenea, trebuie să fie despre lucrurile pe care prietenul său le iubeşte, adică ceea ce îi place prietenului său. Unul căruia nu îi plac murăturile ci dulciurile, nu îşi poate trata prietenul cu murături, ci tocmai cu dulciuri pentru că asta este ceea ce îi place prietenului său. Şi din asta trebuie să înțelegem că ceva poate fi neimportant pentru unul, dar mult mai important decât orice pentru celălalt) pe care el îl dă prietenului său este ca un glonț care face o gaură în piatră. Deşi primul glonț doar zgârie piatra, când al doilea glonț loveşte acelaşi loc, deja face o incizie.

Iar prin gloanțele pe care el le trage repetat, incizia devine un gol în inima de piatră a prietenului, unde se adună toate cadourile. Şi fiecare cadou devine o scânteie de iubire până când toate scânteile de lumină se acumulează în golul inimii de piatră şi devine o flacără.

Diferența dintre o scânteie şi o flacără este că acolo unde este iubire există dezvăluire, adică o deschidere către toți oamenii că focul iubirii arde în el. Iar focul iubirii arde toate transgresările pe care acela le întâlneşte în calea sa.

Şi dacă întrebați, "Ce poate cineva să facă dacă simte că are o inimă de piatră față de prietenul său?" Iertați-mă că scriu "Dar toți şi fiecare simte că el are o inimă de piatră", cu excepția prietenilor care simt şi cunosc că ei nu au nicio obiecție ca prietenul lor să îi iubească şi să le dea lor cadouri (nu neapărat în acțiune, dar măcar în cuvinte bune şi atenție specială pentru el). Mă refer numai la aceia care simt că au inimi foarte reci în legatură cu iubirea prietenilor lor sau cei care au avut o inimă de carne dar răceala din partea prietenilor a afectat, de asemenea, şi inimile li s-au înghețat.

Sfatul este foarte simplu: Este natural ca atunci când se freacă pietrele una de cealaltă să pornească focul. Aceasta este o mare regula, pentru că "de la *Lo Lishma* [nu pentru numele Ei] cineva ajunge la *Lishma* [pentru numele Ei]". Iar asta este aşa mai ales acolo unde actul este *Lishma*, adică să dea un cadou prietenului său, scopul fiind *Lo Lishma*.

Aceasta este aşa pentru că unul dăruieşte un cadou doar cuiva pe care el îl cunoaşte şi recunoaşte ca pe cineva drag. Rezultă că scopul cadoului este precum recunoştința pentru dragostea pe care prietenul său i-o arată. Totuşi, dacă unul dă un cadou unui străin, adică el nu îl simte pe prietenul său apropiat de inima sa, atunci el nu are nici un motiv de recunoştință. Asta înseamnă că scopul este *Lo Lishma*, însemnând … intenția ce ar trebui să fie.

Aşadar, se poate spune că asta se numeşte "caritate", pentru că lui îi este milă de prietenul său atunci când el vede că nu e nimeni care să vorbească cu el şi să îl primească, de aceea el face asta. Într-adevăr, există o rugăciune pentru asta – pentru ca Creatorul să îl ajute să simtă iubirea prietenului său şi să îi aducă prietenul aproape de inimă. Astfel, prin fapte, el este, de asemenea, recompensat cu scopul.

Dar în timpul faptelor, dăruitorul cadoului intenționa ca darul pentru prietenul său sa fie doar caritabil (chiar dacă el îi dăruieşte prietenului său doar timpul său, pentru că există cateodată lucruri mai importante pentru o persoana decât banii săi, aşa cum este spus "omului

îi pasă de lipsa lui de bani dar nu de lipsa lui de timp". Totuşi în legătură cu timpul fiecare om îşi are valoarea sa, pentru că sunt oameni care fac un cent pe oră şi sunt alţii care fac mai mult sau mai puţin. La fel şi cu spiritualitatea- cât de multă spiritualitate fac ei într-o ora, etc.), atunci acela mărturiseşte despre sine că el nu ţinteşte spre iubirea de prieteni, adică prin acţiuni iubirea dintre ei să sporească.

Numai când ambii intenţionează să facă un cadou şi nu să facă caritate prin dezvăluirea inimilor lor chiar şi a celor mai puternici, fiecare să arate căldura din pereţii inimii sale, iar căldura să aprindă scânteile iubirii până când un înveliş al iubirii se va forma. Apoi amândoi vor fi acoperiţi de o singură pătură, adică o singură iubire îi va înconjura şi îi va îmbraca pe cei doi, aşa cum este ştiut că *Dvekut* [adeziune] uneşte doi într-unul.

Iar când unul începe să simtă iubirea prietenului său începe să se trezească în el imediat bucuria şi plăcerea, din cauză că fiind ceva nou îi stârneşte interesul. Iubirea prietenului său este un lucru nou pentru el, pentru că el a ştiut întotdeauna că el însuşi a fost singurul căruia i-a păsat de bunăstarea proprie. Dar din momentul în care el descoperă că prietenului său îi pasă de el, trezeşte în el o bucurie nelimitată, şi atunci el nu mai poate să se îngrijească de sine, pentru că omul face efort numai acolo unde simte plăcere. Şi pentru că el începe să simtă plăcere în a avae grijă de prietenul său, el natural nu mai poate să se gândească la sine.

Vedem asta în natură, că există iubire până când pofta devine de nesuportat. Şi dacă veşi vrea să întrebaţi "cum poate fi ca prin iubire o persoană să dezvolte o dorinţă de a-şi anula propria existenţă? "există un singur răspuns la asta: "iubirea deviază de la calea dreaptă". Cu alte cuvinte, este iraţională şi este considerat greşit.

Numai atunci când există o astfel de iubire toţi şi fiecare sunt într-o lume care este toată bună şi simt cum Creatorul i-a binecuvântat. Apoi "binecuvântatul aderă la binecuvântat" şi el este recompensat cu *Dvekut* cu El pentru totdeauna.

Iar prin iubire, unul este de acord să îşi anuleze întreaga realitate. Este cunoscut că, ca întreg, omul se divide în două părţi: realitate şi existenţa realităţii. Realitate înseamnă că o persoană se simte pe sine însăşi ca o deficienţa, o dorinţă de a primi plăcere. Existenţa realiăaţii este

bucuria şi plăcerea pe care el o primeşte, prin care corpul este hrănit şi poate persista. Altfel, el ar trebui să se distrugă pe sine şi să devină absent din lume. Acesta este sensul cuvintelor “pe care Dumnezeu le-a creat”, adică realitatea, “de făcut”, referindu-se la existența realității.

Existența realității se divide în trei părți:

1) Necesitate, fără de care realitatea ar fi anulată. Cu alte cuvinte el trebuie să mănânce cel puțin o bucată de pâine uscată şi un pahar cu apă pe zi şi să doarmă cateva ore pe o bancă, cu hainele pe el şi nici măcar într-o casă, ci afară, pe stradă sau pe un câmp. În timpul ploilor, pentru a evita umezeala şi frigul, el s-ar duce înăuntrul vreunei peşteri pentru a dormi. Hainele lui, de asemenea, pot fi zdrențe, iar asta poate fi destul pentru el, pentru că el nu vrea decât existența realității şi nimic mai mult.

2) Să fie un burghez normal sau important- să aibă o casă şi mobilă, dotări în casă, îmbrăcăminte respectabilă, etc.

3) Să aibă o dorință de a fi ca cei cu stare care au multe case şi servitori, mobilier şi accesorii aspectoase. Deşi el nu poate obține ceea ce vrea, ochii şi inima sa aspiră către acestea şi singura sa speranță este să aibă o viață de lux, şi se chinuie şi munceşte numai ca să atingă acest nivel de bunăstare.

Şi mai există un al patrulea discernământ între acestea trei mai sus menitonate: dacă el deja a făcut destule într-o zi atunci lui nu-i mai pasă de ziua de mânie. Ci, mai degrabă, el priveşte fiecare zi ca toți anii vieții sale, ca 70 de ani. Şi cum natura omului este să-i pese numai de necesitățile sale pentru toți cei 70 de ani şi nu pentru timpul de după moartea sa, fiecare zi este considerată de acesta ca viața sa întreagă şi nu va gandi că el va trăi mai mult decât atât.

Iar dacă el este reînsuflețit în ziua următoare este ca şi cum el s-ar fi reîncarnat şi trebuie doar să mai corecteze doar din ceea ce a corupt în prima încarnare. Dacă el a împrumutat bani de la cineva el a devenit îndaTorat. Aşadar mâine – în viața viitoare- el îi plăteşte, şi este considerat un merit. În viața următoare el întâi are grijă de toate datoriile pe care le-a cauzat alTora sau pe care alții i le-au cauzat lui, iar ziua de poimâine este considerată o a treia încarnare şi aşa mai departe.

Iar acum putem explica problema mai sus menționată, că prin dragoste omul este dispus să facă concesi. Câteodată când o persoană are

iubire de Creator, ea este dispusă să renunțe la al treilea discernământ adică viața de lux, pentru că el vrea să își dedice timpul şi energia pentru a da nişte cadouri Creatorului prin care să cumpere iubirea Creatorului (aşa cum am menționat mai sus în legătură cu iubirea dintre prieteni). Cu alte cuvinte deşi el nu are încă iubire pentru Creator aceasta străluceşte asupra lui ca Lumină înconjurătoare, că merită să obțină iubirea pentru Creator.

Câteodată o persoană simte că pentru a cumpăra iubirea Creatorului el este dispus, dacă e necesar, să cedeze şi al doilea discernământ, adică, viața burghezilor importanți, şi să trăiască numai din necesități.

Câteodată omul simte măreția iubirii Creatorului într-o asemenea măsură că dacă ar fi nevoie, el ar fi de acord să anuleze până şi prima parte – nevoile de bază ale vieții- chiar dacă prin asta existența sa proprie ar fi anulată, dacă nu ar da corpului său hrana de care are nevoie.

Şi câteodată o persoană este dispusă să renunțe la propria sa existență; ea vrea să își dea corpul astfel încât prin el numele Creatorului să fie sanctificat în mase, dacă ar putea face asta. Este aşa cum a spus Baal HaSulam "cineva ar trebui să urmeze calitatea lui Rabbi Akiva care a spus ""întreaga mea viață am regretat acest vers", 'cu tot sufletul tău.' 'Când voi putea să ajung să o țin?'"

Acum putem întelege cuvintele înțelepților noştri "'Şi vei iubi … cu toată inima ta', cu ambele tale înclinații. Şi, 'Cu tot sufletul tău' înseamnă 'chiar dacă El îți i-a sufletul. 'Şi cu toată puterea ta înseamnă" cu toate posesiunile tale.'" Aşa cum am spus mai sus, primul grad de iubire este existența realității, adică hrana corpului prin proprietate şi posesiune, însemnând abandonarea celor trei discernăminte mai sus menționate în existența realității. Al doilea grad este, "Cu tot sufletul tău" adică cedarea a însăşi existenței sale.

Iar aceasta o putem ține prin înclinația bună, adică prin constrângere, când omul îşi face corpul să înteleagă că este mai multă bucurie şi plăcere în a bucura şi a dărui Creatorului, decât în a încânta şi a-şi dărui lui însuşi. Totusi, fără bucurie şi plăcere omul nu poate face nimic. Când el se chinuie pe sine însuşi, trebuie să spunem că acesta primeşte în schimb o formă de plăcere, sau că el simte sau speră să simtă plăcerea în timpul actului, pentru că suferința purifică, astfel încât după aceasta el să fie

recompensat cu o minunată plăcere în schimbul suferinței. Cu alte cuvinte fie el va obține plăcere în această lume sau va avea plăcere în a crede că va primi plăcere în lumea următoare. Ca să spunem altfel, fie el are plăcere în forma de lumină interioară sau în forma de lumină înconjurătoare - din viitor.

Totuşi, omul nu trebuie să gândească că el poate face ceva fără plăcere. De fapt, (omul ar trebui să ştie asta) există multe discernăminte în *Lishma*, adică în dăruire: "dăruirea pentru a dăruire", înseamnă că primim plăcere din dăruirea către Creator. "Dăruirea pentru a primi" înseamnă că el dăruieşte Creatorului şi prin asta va primi altceva, orice ar fi aceasta – lumea aceasta, lumea viitoare, realizări sau grade înalte.

Totuşi, omul ar trebui să dăruiască pentru a dărui, adică să obțină o plăcere minunată din dăruirea către Creator, aşa cum este pentru cei care au fost recompensați cu ea. Omul ar trebui să ceară Creatorului din străfundul inimii sale să îi dea senzația iubirii de Creator.

Iar dacă el încă nu este recompensat, el trebuie să creadă şi să îşi convingă corpul că aceasta este o plăcere minunată şi este foarte importantă şi să Îl iubească pe Creator din cauza măreției şi sublimității Sale. Dar omul ar trebui să cunoască un lucru: fără plăcere el nu poate face nimic complet.

Haideți să ne întoarcem la mai sus menționatul citat, "'cu toată inima ta', cu ambele tale înclinații'", însemnând că omul trebuie să fie complet în dragostea către Creator; că până şi înclinația rea va fi de acord să îi dăruiască Lui.

Voi fi scurt din cauza apropierii Shabbat-ului. Cred că ... voi putea să obțin răspunsuri la doua scrisori pe care le-am primit de la el, şi care mi-au plăcut cu adevărat. Sunt surprins că ... care obişnuia să îmi scrie scrisori, a trecut ceva timp de când am primit o scrisoare de la el. Vă rog spuneți-mi dacă-i bine şi sănătos. De asemenea, multe mulțumiri lui ... pentru scrisorile sale, pe care le-am primit din când în când, şi lui ... pentru telegrame. Cred că ... nu are adresa mea.

Prietenul vostru,

Baruch Shalom, fiul lui Baal HaSulam, Rav Ashlag

COPACUL CUNOAŞTERII BINELUI ŞI RĂULUI

15 Ianuarie, 1972

Este scris în *Zohar*, „Copacul cunoaşterii binelui şi răului, dacă sunt recompensați – bine, dacă nu sunt recompensați – rău."

Este explicat în Comentariul *Sulam* că dacă este recompensat, *Midat ha Din* (calitatea judecății) – *Behina Dalet* e alinată – este ascunsă, şi *Midat ha Rachamim* (calitatea milei) este descoperită; aceasta este, *Malchut* care este aliată în *Midat ha Rachamim* este descoperită. Dar dacă nu este recompensat, este dimpotrivă.

Trebuie să înțelegem ce înseamnă "dezvăluire" şi "ascundere." Se ştie că omul este alcătuit din virtuți şi calități bune, precum şi calități rele. Aceasta este aşa deoarece "Nu este niciun drept pe pământ care să facă bine şi să nu păcătuiască."

Cu alte cuvinte, întotdeauna este o deficiență în o persoană, încă ceva de corectat; altfel, nu mai are nimic de făcut în lume.

Este precum doi oameni care se unesc unul cu altul şi este prietenie între ei, şi deodată unul dintre ei aude că celălalt i-a făcut ceva rău. Imediat se depărtează de el şi nu se poate uita la el sau nu poate sta lângă prietenul lui. Dar apoi, ei se împacă.

Înțelepții noştri au atras atenția, "Nu te apropia de prietenul tău când este furios." Întrebarea este "De ce?" În timpul furiei lui, el vede defectele prietenului său şi nu îl poate ierta oricum, deoarece defectele prietenului sunt descoperite şi calitățile bune ale prietenului – pentru care l-a ales ca prieten – sunt acum ascunse şi numai defectele prietenului sunt descoperite. Aşadar, cum poate vorbi cu cineva care este rău?

Dar după ceva timp, când uită răul pe care prietenul l-a făcut, poate să-i redescopere prietenului calitățile bune şi să-i ascundă calitățile negative, adică să învie senzația calităților bune ale prietenului său.

În mod natural, atunci când nu le dă putere şi sustenanță calităților negative ale prietenului său, ele sunt date la o parte şi ascunse. Aceasta este, deoarece, atunci când se vorbeşte despre ceva, discuția dă putere şi vitalitate chestiunii ce este discutată. De aceea, când ura este uitată, însemnând când supărarea pe care prietenul i-a cauzat-o îşi pierde

puterea, este posibil să se înceapă a vorbi despre plăcerea pe care a primit-o de la calitățile bune ale prietenului său.

Această imagine este mai bine simțită între un soț şi soția sa. Uneori, sunt astfel de neînțelegeri încât vor să se despartă unul de celălalt. Dar apoi ei se împacă. Întrebarea este, "Ce se întâmplă cu lucrurile rele ce s-au întâmplat între ei în timp ce se certau? Au dispărut din lume?"

Cu adevărat, trebuie să spunem că au ascuns motivele, însemnând calitățile rele pe care fiecare le-a văzut în celălalt, şi acum, în timpul păcii, fiecare îşi aminteşte numai calitățile bune dintre ei, virtuțile pentru care s-a făcut potrivirea dintre ei.

Dar chiar şi atunci, dacă cineva din familie a venit şi a început să vorbească cu bărbatul sau cu femeia şi să arate defectele celuilalt, ar da putere şi vitalitate chestiunilor pe care le-au suprimat şi ascuns, şi le-ar expune. În acea stare, acela poate cauza separare între ei.

De asemenea, între doi prieteni, dacă o a treia persoană vine şi începe să-i arate unuia dintre prieteni defectele şi lipsurile prietenului vorbind despre ceea ce este ascuns între ei, le-ar da puterea şi vitalitatea, şi a treia persoană ar cauza separare între ei.

Şi poate că acesta este motivul pentru care calomnia este interzisă chiar şi atunci când este adevărată, deoarece descoperă lucruri care erau înainte ascunse. Cauzează opusul – ascunde virtuțile şi descoperă defectele prietenului – aşadar cauzând separare şi ură între ei. Deşi tot ce spune este adevărat, motivul este aşa cum am spus mai sus – depinde de ceea ce este revelat şi ceea ce este ascuns.

Este la fel între om şi Creator. În timp ce răul omului este acoperit şi o persoană se consideră virtuasă, se simte calificată pentru a se angaja în Tora şi *Mitzvot* (porunci – fapte bune), deoarece este vrednic a creşte în grade. Dar când este invers, virtuțile lui sunt ascunse şi numai defectele sunt descoperite, el nu se poate angaja în Tora şi *Mitzvot* deoarece simte că nu este potrivit pentru nimic.

Aşadar, el cel puțin se se va bucura de lume precum un animal, deoarece nu poate fi o ființă umană. Baal HaSulam a spus despre asta că de obicei, cât timp cineva se angajează în Tora şi *Mitzvot*, îşi simte josnicia, şi când se angajează în chestiuni corporale, nu simte nici o josnicie.

Dar ar fi trebuit să fie invers – când se angajează în lucruri corporale, ar trebui să-şi simtă josnicia, şi în mod natural să facă totul fără nicio vitalitate, şi în timp ce se angajează în Tora şi *Mitzvot*, se consideră întreg. Într-adevăr, este aceeaşi chestiune pe care am menționat-o mai sus.

DOJENINDU-L PE CELĂLALT

"'Cine nu ştie cum să fie dojenit.' Nu spune 'Să dojenească,' ci 'să fie dojenit'" (*Zohar*, *VaYeshev*). Omul vrea să-i dojenească pe alții. Fiecare vrea ca toți ceilalți să lucreze cu vase de dăruire, căci dacă toți ceilalți prieteni ar lucra în dăruire, ei i-ar da tot ceea ce are nevoie. Totuşi, dacă şi-ar face singur reproşuri, că ar trebui să fie cel ce dăruieşte, atunci dorința sa de a primi ar pierde. Dar când vasele celorlalți lucrează în dăruire, voința sa de a primi profită. De aceea, fiecare vrea ca toți ceilalți să fie puri.

OMUL CA UN ÎNTREG

Ca întreg, omul este alcătuit din două discernăminte: 1) propria existență; 2) existența realității.

Această existență a realității este împărțită în trei părți:

1) Necesitatea fără de care realitatea ar înceta să existe. Pentru aceasta, este suficient să mănâmci o felie mică de pâine uscată şi o cană de apă rece pe zi, să dormi pe o bancă pentru câteva orre cu hainele pe tine, nici măcar în casă, ci pe câmp sau în peşteră când plouă pentru a nu te uda. Hainele, de asemenea, pot fi numai franjuri.

2) Comportându-se ca burghezul obişnuit, dar nedorind să fie precum bogații, care au multe camere, mobilă frumoasă, accesorii fine, haine frumoase, şi nedorind să mănânce şi să bea totul aşa cum bogații sunt obişnuiți să o facă.

3) Tânjind şi cerându-i corpului să se asemene bogaților. Şi, deşi, nu poate obține ceea ce vrea, ochii şi inima lui sunt dedicați pentru asta, şi aşteaptă şi munceşte pentru a obține acestea – să fie admis în clasa celor

bogați.

4) Acesta trăieşte în toate discernămintele precedente: dacă a câştigat suficient pentru acea zi, nu îşi face griji pentru ziua de mâine. Dimpotrivă, fiecare zi este considerată de el ca întreg cuprinsul vieții sale.

De obicei, oameni se îngrijesc de satisfacerea nevoilor numai pentru şaptezeci de ani. Dar peste o sută douăzeci de ani, omul nu mai se îngrijorază pentru proviziile lui. De asemenea, uneori, o persoană crede că fiecare zi ar trebui să fie în ochii ei ca nouă, însemnând precum o creație nouă.

Este precum o reîncarnare – cum că persoana de ieri sa reîncarnat în persoana de azi şi trebuie să corecteze tot ce a făcut cu o zi înainte, atât în ce priveşte meritele cât şi păcatele, adică chiar dacă a făcut *Mitzvot* (fapte bune) sau greşeli.

De exemplu, dacă a luat ceva de la prietenul lui, trebuie să îl returneze. Şi dacă a împrumutat ceva prietenului său, ar trebui să îl primească de la el, deoarece a recupera o datorie este o *Mitzva* (singularul de la *Mitzvot*), aşadar trebuie să colecteze de la prietenul său.

Şi acum vom vorbi despre dragostea pentru Creator. În primul rând, cineva trebuie să ştie că dragostea este cumpărată prin acțiuni. Dăruind prietenilor cadouri, fiecare dar pe care îl face prietenilor este precum o săgeată şi un glonț, făcând o gaură în inima prietenului. Şi, deşi, inima prietenului este ca o piatră, totuşi, fiecare glonț face o gaură. Şi multele găuri se unesc într-un spațiu gol în care dragostea celui care dăruieşte cadoul intră.

Şi căldura dragostei atrage la el scânteile de dragoste ale prietenului său, şi apoi cele două iubiri se revarsă într-o mantie de dragoste care îi acoperă pe amândoi. Aceasta însemnă că dragostea unuia îi înconjoară şi îi cuprinde pe amândoi, şi ei în mod natural devin o singură persoană, deoarece îmbrăcămintea ce-i acoperă pe amândoi este o singură mantie. De aceea, amândoi sunt anulați.

Este o regulă că orice lucru nou este interesant şi amuzant. De aceea, după ce cineva primeşte mantia iubirii de la celălalt, acesta se bucură numai de dragostea pentru celălalt şi uită de dragostea de sine. În acel moment, fiecare dintre ei începe să primească plăcere numai din grija pentru prietenul lui, şi nu-şi poate purta de grijă, deoarece fiecare

persoană poate munci numai acolo unde primeşte plăcere.

Şi, deoarece, se bucură de dragostea pentru ceilalți şi primeşte plăcere specific din asta, nu va primi plăcere din grija pentru sine şi dacă nu este plăcere, nu este grijă şi nu poate lucra.

De aceea, uneori, găseşti în natură că în timp ce dragostea pentru ceilalți este excepțional de puternică, cineva poate comite suicid. De asemenea, în dragostea pentru Creator, uneori o persoană este dispusă să cedeze al treilea discernământ mai sus menționat. Apoi, este dispusă să renunțe la al doilea discernământ şi apoi la primul discernământ, însemnând toate cele trei discernăminte în existența realității.

Dar cum îşi poate anula propria existență? Această întrebare este, „Dacă această existență este revocată, cine ar primi dragostea?" Dar Creatorul îi acordă dragoste cu puterea de a devia o persoană de la calea cea dreaptă. Cu alte cuvinte, el nu mai este rațional şi vrea să fie anulat din realitate prin puterea dragostei, și mintea sa rațională nu are putere de a îl reține.

De aceea, dacă întrebăm, „Cum este posibil ca cineva să ajungă într-o astfel de stare?" Nu este un răspuns pentru aceasta: „Gustă şi vezi că Domnul este bun." De aceea natura are nevoie de anulare, chiar dacă nu înțelegem raționamentul.

Acum putem înțelege versetul, „Şi vei iubi ... cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu toată puterea ta." „Puterea ta" înseamnă existența realității, „Sufletul tău," înseamnă propria existență," şi „Inima ta," reprezintă deja un nivel superior, însemnând cu ambele înclinații – înclinația cea bună şi înclinația rea.

VOM FACE ŞI VOM AUZI 2

Este scris, "Şi omul Moise era foarte umil." Umilința înseamnă modestie, când o persoană se anulează în fața alteia. Nu este neapărat o anulare exterioară, ci interioară, de asemenea. "Exterioară" înseamnă ce este văzut în exterior, ceea ce este descoperit atunci când toți pot vedea că nu se gândeşte deloc la sine, ci îi consideră pe prieteni ca fiind la un nivel

mai important decât al său. Aceasta este arătată prin acțiunile pe care le face față prietenul său.

Şi este, de asemenea, internalitate, denumită "ascuns." Sunt gândurile şi mintea, pe care trebuie să le anuleze în fața prietenului. Acesta este înțelesul a ceea ce este scris, "Sufletul meu va fi praf înaintea tuturor." Întrebarea este, "Cum poate o persoană rezonabilă şi rațională spune că rațiunea sa este anulată în fața fiecăruia, în timp ce ea ştie şi simte despre sine că este la un nivel de o sută de ori mai mare decât al cel al prietenului?"

Totuşi, este un discernământ denumit "parte," şi un discernământ denumit "întreg." Întregul este mai înalt decât partea, şi trebuie să se anuleze în fața fiecărei părți, facând parte din întreg. Cu alte cuvinte, individual, întregul Israel nu este atât de important, dar față de întreg, fiecare persoană este foarte importantă din perspectiva întregului.

Trebuie să îşi anuleze propriile nevoi în fața nevoilor colectivului. Şi, deoarece, o persoană trebuie să-şi anuleze rațiunea şi gândurile în fața Creatorului, trebuie să se obişnuiască afară. Aceasta se numeşte "a face" care se numeşte, "Vom face." Şi toate anulările îi vor permite să îşi anuleze rațiunea şi gândurile în fața Creatorului.

Aşadar, reiese că cine are mai multă cunoaştere face mai multă muncă pentru a se anula în faşa Creatorului. Dar acela care este un prost nu trebuie să-şi anuleze rațiunea, deoarece nu are rațiune. Prin urmare singurul merit al rațiunii este acela ca cineva are ce să anuleze, şi acesta este singurul motiv pentru care trebuie să aspire către cunoaştere. Şi unul care nu este pregătit pentru asta, este mai bine să nu aibă cunoaştere.

Aceasta se numeşte "Înțelepciunea lui este mai multă decât faptele sale." Aceasta înseamnă, că are mai multă cunoaştere pe care o poate anula, deoarece anularea se consideră a face şi nu a auzi. "A auzi" înseamnă înțelegere, şi a face este numai prin forță, fără raționament. Aceasta se numeşte, "Vom face şi vom auzi." De aceea, dacă are puterea de a face, va putea să înceapă a auzi deoarece baza sa este credința şi nu cunoaşterea.

INTERNALITATE ŞI EXTERNALITATE

Modestia înseamnă că în toate felurile – în acțiune şi în minte – cineva se anulează în fața altuia. Aceasta înseamnă, că el ar trebui să îşi anuleze, de asemenea, rațiunea în fața prietenului său.

Este internalitate şi este externalitate. Ele sunt denumite "revelat" şi "ascuns" , "act" şi "gând." Ceva ce toată lumea poate vedea aparține părții acțiunii, dar gândul nu este descoperit. Este aşa, deoarece, gândul este considerat interior, înseamnând că este interiorul omului. Dar un act se consideră externalitate, când este un gând interior înăuntrul lui.

De aceea, când cineva trebuie să se anuleze înaintea prietenilor, nu se consideră cu adevărat anulare, numai dacă este în două maniere – în gând şi în acțiune.

Nu neapărat actul, ci mintea sa, de asemenea, ar trebui să fie revocată şi trebuie să spună că punctul de vedere al prietenului este mai important decât punctul său de vedere. Altfel nu se consideră anulare. Când afişează anularea în fața prietenilor, nu este nimic altceva decât linguşeală, adică afară pare că prietenul său ar fi mai important, dar în interior, ştie că prietenul lui nu este nici măcar aproape de nivelul lui.

ANEXA UNU
LECTURI SUPLIMENTARE

Pentru a vă ajuta să stabiliți care va fi următoarea carte pe care o veți citi, am împărțit cărțile în cinci categorii: *Începători*, *Intermediari*, *Avansați*, *Pentru toți* şi *Manuale*. Primele trei categorii sunt împărțite în funcție de nivelul anterior de cunoştințe pe care le are cititorul. Categoria *Începători* nu necesită cunoştințe prealabile. Categoria *Intermediari* necesită citirea prealabilă a una sau două cărți pentru începători, iar pentru *Avansați* este necesară citirea câtorva cărți din fiecare categorie anterioară. Cea de-a patra categorie include cărți pe care le puteți savura oricând, fie că sunteți novice, fie că sunteți avansați în Cabala.

A cincea categorie, *Manuale*, include traduceri de materiale din surse autentice, de la Cabaliştii de odinioară, cum ar fi: Ari, *Rav* Yehuda Ashlag (Baal HaSulam) şi fiul şi succesorul lui, *Rav* Baruch Ashlag (Rabash).

Puteți găsi materiale suplimentare, care nu au fost încă publicate, pe site-ul www.kabbalah.info

Toate materialele de pe acest site, inclusiv versiunile electronice ale cărților publicate, pot fi descărcate gratuit.

ÎNCEPĂTORI

***Cabala pentru începători* (*Kabbalah for Beginners*)**

Cabala pentru începători este o carte care caută răspunsuri la întrebările esențiale ale vieții. Cu toții vrem să ştim de ce suntem aici, de ce există durere şi cum putem face viața mai plăcută. Cele patru părți ale acestei cărți ne oferă răspunsuri sigure la aceste întrebări, precum şi explicații clare referitoare la esența Cabalei şi implementarea ei.

Partea întâia vorbeşte despre descoperirea înțelepciunii Cabala, modul în care s-a dezvoltat şi faptul că, în cele din urmă, a fost ascunsă până în timpurile noastre. Partea a doua prezintă esența înțelepciunii Cabala, folosind zece desene simple pentru a ne ajuta să înțelegem structura lumilor spirituale şi modul în care se raportează la lumea noastră. Partea

a treia dezvăluie concepte cabalistice care sunt în mare parte necunoscute publicului, iar partea a patra dezvoltă mijloacele practice pe care fiecare din noi le poate învăța, pentru a ne face viața mai bună şi mai plăcută atât nouă, cât şi copiilor noştri.

***Cabala revelată* (*Kabbalah Revealed*)**

Această carte scrisă într-o manieră clară este un ghid prietenos al cititorului, care explică sensul lumii înconjurătoare. Fiecare din cele şase capitole se concentrează pe câte un aspect diferit al înțelepciunii Cabala, lămurind şi explicând învățăturile, folosind diverse exemple din viața de zi cu zi.

Primele trei capitole din *Cabala revelată* explică de ce lumea este în criză, felul în care dorințele noastre tot mai mari promovează atât progresul, cât şi alienarea şi de ce catalizatorul cel mai important al schimbărilor pozitive este înrădăcinat în spiritul nostru. De la capitolul patru până la capitolul şase sunt oferite rețete pentru o schimbare pozitivă. În aceste capitole învățăm cum putem să ne folosim spiritul pentru a ne crea o viață personală liniştită, în armonie cu Creatorul.

***Minunata înțelepciune* (*Wondrous Wisdom*)**

Această carte oferă un curs inițial de Cabala. Ca toate cărțile prezentate aici, *Minunata înțelepciune* se bazează numai pe învățături autentice, transmise de la profesori cabalişti la studenți, pe parcursul a mii de ani. În inima cărții este o secvență de lecții care revelează natura înțelepciunii Cabala şi explică modul în care o putem dobândi. Pentru orice persoană care se întreabă „Cine sunt eu?" şi „De ce exist pe această Planetă?", această carte este o necesitate.

***Trezirea la Cabala* (*Awakening to Kabbalah*)**

Trezirea la Cabala reprezintă o introducere distinctivă, personală şi covârşitoare a unei înțelepciuni antice. În această carte, Dr. Laitman oferă o înțelegere profundă a învățăturilor fundamentale ale Cabalei şi modul în care putem să folosim înțelepciunea pentru a ne clarifica relațiile cu ceilalți şi cu lumea înconjurătoare.

Folosind atât limbajul poetic, cât şi pe cel ştiințific, el studiază cea mai

profundă întrebare a spiritualităţii şi a existenţei. Acest ghid unic şi provocator vă va inspira şi vă va da puteri noi să vedeţi dincolo de această lume, aşa cum este ea, precum şi limitele vieţii de zi cu zi, ajungând mai aproape de Creator şi câştigând noi profunzimi ale sufletului.

***Cabala, ştiinţa şi semnificaţia vieţii* (*Kabbalah, Science, and the Meaning of Life*)**

Ştiinţa explică mecanismele care susţin viaţa; Cabala explică de ce există viaţa. În *Cabala, ştiinţa şi semnificaţia vieţii*, Dr. Laitman combină ştiinţa cu spiritualitatea, într-un dialog captivant care revelează scopul vieţii.

De mii de ani cabaliştii au scris că lumea este o singură entitate divizată în fiinţe separate. Astăzi, fizica cuantică modernă afirmă o idee similară: la nivelul fundamental al materiei noi suntem literalmente unul.

Ştiinţa dovedeşte că realitatea este afectată de cel care o examinează; la fel se întâmplă şi în Cabala. Însă Cabala face o afirmaţie şi mai curajoasă: chiar şi Creatorul, cel care a făcut realitatea, este în interiorul observatorului. Cu alte cuvinte, Dumnezeu este în interiorul nostru; El nu există nicăieri altundeva. Când noi murim, la fel se întâmplă cu El.

Aceste concepte cutremurătoare şi altele asemenea sunt elocvent introduse, astfel încât cititorii neiniţiaţi în Cabală sau ştiinţă le vor înţelege cu uşurinţă. De aceea, dacă ai o curiozitate oricât de mică să ştii de ce te afli aici, ce înţeles are viaţa şi ce poţi face pentru a te bucura mai mult de ea, această carte este pentru tine.

***De la haos la armonie* (*From Chaos to Harmony*)**

Mulţi cercetători şi oameni de ştiinţă sunt de acord că egoismul este motivul din spatele acestei etape periculoase în care se găseşte astăzi omenirea. Această carte inovatoare a lui Dr. Laitman nu numai că demonstrează că egoismul stă la baza tuturor suferinţelor din întreaga istorie a umanităţii, dar arată şi cum putem transforma situaţiile neplăcute în situaţii plăcute.

Cartea conţine o analiză clară a sufletului omenesc, a problemelor ei şi oferă o „hartă" a ceea ce trebuie să facem pentru a fi din nou fericiţi. *De la*

haos la armonie explică modul în care ne putem ridica la un nou nivel al existenţei noastre personale, sociale, naţionale şi internaţionale.

INTERMEDIARI

Cabala experimentată (*The Kabbalah Experience*)

Profunzimea înţelepciunii, revelată în întrebările şi răspunsurile din această carte, va inspira cititorul la reflecţie şi contemplare. Aceasta nu este o carte prin care „să alergi", ci mai curând trebuie să o citeşti contemplativ şi meditativ. Cu acest mod de abordare cititorii vor experimenta un sentiment crescând al iluminării pe măsură ce, pur şi simplu, absorb răspunsurile la întrebările pe care fiecare student cabalist şi le pune de-a lungul drumului său.

Cabala experimentată este un ghid din trecut pentru viitor, revelând situaţii pe care orice student cabalist le va întâlni în călătoria lui. Pentru cei ce apreciază fiecare moment al vieţii, această carte oferă o perspectivă de neegalat asupra înţelepciunii atempoarale a Cabalei.

Drumul Cabalei (*The Path of Kabbalah*)

Această carte unică îmbină materialele pentru începători cu conceptele şi învăţăturile mai avansate. Dacă ai citit una sau două cărţi ale lui Dr. Laitman vei găsi expunerea foarte uşoară.

În timp ce face referire la conceptele de bază, cum ar fi percepţia realităţii şi Libera Alegere, cartea *Drumul Cabalei* merge mai adânc şi se extinde dincolo de sfera cărţilor pentru începători. De exemplu, structura lumilor este explicată mai detaliat decât în cărţile pentru începători. De asemenea, este descrisă rădăcina spirituală a ceea ce este lumesc, cum ar fi calendarul evreiesc şi sărbătorile.

AVANSAŢI

Ştiinţa Cabalei (*The Science of Kabbalah*)

Cabalistul şi omul de ştiinţă Michael Laitman, Doctor în Filosofie, a conturat această carte pentru a prezenta cititorilor limbajul şi termenii specifici înţelepciunii Cabalei autentice. Aici, Dr. Laitman revelează

Cabala autentică într-un mod raţional şi matur. Cititorii sunt conduşi treptat spre înțelegerea construcției logice a Universului şi a vieții.

Ştiința Cabalei este o lucrare revoluționară şi fără egal în claritatea ei, iar prin profunzimea şi în modul în care face apel la intelect va permite cititorilor să se apropie de lucrările mai tehnice ale lui Baal HaSulam (*Rabbi* Yehuda Ashlag), cum ar fi: *Studiul celor Zece Sefirot* şi *Cartea Zohar*. Cititorii acestei cărți se vor bucura de răspunsurile la enigmele vieții pe care numai Cabala autentică le poate oferi. Parcurge aceste pagini şi pregăteşte-te pentru o călătorie uimitoare în Lumile Superioare.

***Introducere la Cartea Zohar* (*Introduction to the Book of Zohar*)**

Acest volum, împreună cu *Ştiința Cabalei*, reprezintă o etapă pregătitoare pentru cei care vor să înțeleagă mesajul ascuns al *Cărții Zohar*. Împreună cu studiul multor subiecte utile, în acest text există o introducere la „limbajul rădăcinilor şi ramurilor", fără de care povestirile din *Zohar* sunt doar fabule şi legende. *Introducere la Cartea Zohar* va furniza cititorilor instrumentele necesare pentru a înțelege Cabala autentică, aşa cum a fost inițial concepută, ca mijloc pentru a atinge Lumile Superioare.

***Zohar* (*The Zohar*)**

Cartea Zohar (Cartea Radianței) este o sursă de înțelepciune fără vârstă şi baza întregii literaturi cabalistice. Întrucât ea a apărut în urmă cu aproximativ 2 000 de ani, a fost prima şi, de multe ori, unica sursă utilizată de cabalişti.

Timp de secole, Cabala a fost ascunsă publicului din considerentul că nu era încă pregătit să o primească. Cu toate acestea, generația noastră a fost desemnată de cabalişti ca fiind prima generație care este gata să înțeleagă conceptele din *Zohar*. Acum putem noi înşine să punem în practică aceste principii.

Scrisă într-un limbaj unic şi metaforic, *Cartea Zohar* ne îmbogățeşte înțelegerea realității şi lărgeşte viziunea noastră asupra lumii. Deşi textul tratează un singur subiect – cum să fim în legătură cu Creatorul – abordarea este făcută din unghiuri diferite. Aceasta permite fiecăruia

dintre noi să găsească expresia particulară sau cuvântul care ne duce în adâncurile acestei înțelepciuni profunde şi atemporale.

PENTRU TOȚI

***Atingerea Lumilor Spirituale* (*Attaining the World Beyond*)**

Din *Introducere*: „Pentru că nu se simțea bine, de Anul Nou evreiesc, în septembrie 1991, *Rav*-ul meu m-a chemat la el şi mi-a înmânat caietul său, spunându-mi: „Ia-l şi învață din el." În dimineața următoare, profesorul meu s-a sfârşit în brațele mele, lăsându-mă pe mine şi pe mulți alți discipoli ai lui fără îndrumare în această lume.

El obişnuia să spună: „Vreau să te învăț să te întorci mai curând către Creator, decât către mine, pentru că El este singura putere, singura Sursă a tot ceea ce există, Singurul care te poate ajuta cu adevărat, iar El aşteaptă rugăciunile tale de ajutor. Când cauți ajutor fiindcă încerci să te eliberezi de sclavia acestei lumi pentru a te ridica deasupra ei, când vrei să te cunoşti pe tine şi când vrei să-ți stabileşti scopul vieții, atunci trebuie să te întorci către Creator, pentru că El îți trimite toate aceste aspirații pentru a te obliga să te întorci la El."

Atingerea Lumilor Spirituale cuprinde conținutul caietului, cât şi alte texte care să ne inspire. Această carte trasează drumul tuturor căutătorilor care doresc să găsească o cale logică şi sigură pentru a înțelege fenomenele care au loc în lume. Această introducere fascinantă în înțelepciunea Cabala va lumina mintea, va învigora inima şi va mişca cititorii până în adâncul sufletului lor.

***Concepte de bază în Cabala* (*Basic Concepts in Kabbalah*)**

Această carte îi ajută pe cititori să îşi îmbogățească *abordarea conceptelor* din Cabala, a obiectelor spirituale şi a termenilor spirituali. Citind şi recitind această carte îți dezvolți controlul interior, simțurile şi căile de abordare pe care nu le aveai înainte. Aceste metode de control, nou achiziționate, sunt ca senzorii care „simt" spațiul din jur, ascuns simțurilor noastre comune.

Aşadar, cartea *Concepte de bază în Cabala* intenționează să cultive contemplarea termenilor spirituali. Odată ce am integrat aceşti termeni,

putem începe să vedem, cu vederea noastră interioară, putem începe să ridicăm vălul de pe structura spirituală care ne înconjoară, la fel cum se ridică ceața.

Încă o dată, această carte nu are ca scop studierea faptelor. Mai degrabă, această carte este pentru cei care doresc să conştientizeze cele mai profunde şi subtile senzații pe care le posedă.

***Împreună pentru totdeauna* (*Together Forever*)**

La o primă privire, *Împreună pentru totdeauna* este o poveste pentru copii. Şi ca toate basmele pentru copii, ea transcende granițele de vârstă, cultură şi educație.

În această carte autorul ne spune că dacă suntem rabdători şi îndurăm încercările care apar de-a lungul vieții noastre, în locul unei dezvoltări slabe vom învăța să creăm propria noastră magie şi propriile noastre minuni, cum numai un magician poate.

În această poveste caldă şi gingaşă, Michael Laitman împarte copiilor şi părinților deopotrivă, unele dintre pietrele prețioase şi fermecate ale lumii spirituale. Înțelepciunea Cabala este plină de poveşti. *Magicianul* (*The Magician*) este încă un cadou al acestei surse de înțelepciune fără vârstă care, prin lecțiile sale, ne face viața mai bogată, mai uşoară şi mai împlinită.

MANUALE

Shamati

Cuvintele lui Michael Laitman despre carte: „Printre toate textele şi notele folosite de profesorul meu, *Rabbi* Baruch Shalom Halevi Ashlag (Rabash), a existat un caiet special pe care l-a avut tot timpul asupra sa. Acest caiet conține transcrierea discuțiilor pe care le-a avut cu tatăl său, *Rabbi* Yehuda Leib Halevi Ashlag (Baal HaSulam), autor al comentariului *Sulam* (*Scara*) cu privire la *Cartea Zohar*, *Studiul celor zece Sefirot* (un comentariu cu privire la textele Cabalistului Ari) şi a multor altor lucrări despre Cabala.

Pentru că nu se simțea bine de Anul Nou evreiesc, în septembrie 1991, Rabash m-a chemat la patul lui şi mi-a dat un caiet pe a cărui copertă era

un singur cuvânt: *Shamati* (*Am auzit*). Îndată ce mi-a dat caietul, el mi-a spus: „Ia-l şi învață din el." În dimineața următoare profesorul meu s-a sfârşit în brațele mele, lăsându-mă pe mine şi pe mulți alți discipoli ai lui fără îndrumare în această lume.

Moştenind angajamentul lui Rabash de a disemina înțelepciunea Cabala, am publicat caietul său exact aşa cum a fost scris, păstrând astfel forța de transformare din text. Dintre toate cărțile de Cabala, *Shamati* este o creație unică şi convingătoare.

ANEXA DOI
DESPRE BNEI BARUCH

Bnei Baruch este un grup de cabalişti din Israel care împărtăşesc întregii lumi înțelepciunea Cabala. Materialele de studiu, în peste 20 de limbi, sunt bazate pe textele autentice de Cabala care au fost transmise din generație în generație.

ISTORIE ŞI ORIGINI

În anul 1991, după moartea profesorului său, *Rabbi* Baruch Shalom HaLevi Ashlag (Rabash), Michael Laitman, Profesor de Ontologie şi Teoria Cunoaşterii, Doctor în Filozofie şi Cabala şi Master în Biocibernetică medicală, a constituit un grup de studiu al Cabalei, numit „Bnei Baruch". El l-a numit *Bnei Baruch* (*Fii lui Baruch*) pentru a comemora memoria mentorului său, pe care nu l-a părăsit niciodată în ultimii 12 ani de viață ai acestuia, din 1979 până în 1991. Dr. Laitman a fost primul student a lui Ashlag şi asistentul lui personal, fiind recunoscut ca succesorul metodei de studiu a lui Rabash.

Rabash a fost primul născut şi succesorul lui *Rabbi* Yehuda Leib HaLevi Ashlag, cel mai mare Cabalist al secolului al XX-lea. *Rabbi* Ashlag este autorul celor mai competente şi cuprinzătoare comentarii la *Cartea Zohar*, numite *The Sulam Commentary* (*The Ladder Commentary – Comentariul Scării*). El a fost primul care a revelat metoda completă pentru ascensiunea spirituală, astfel încât a fost cunoscut ca Baal HaSulam (Deținătorul Scării).

Astăzi, *Bnei Baruch* îşi bazează întreaga metodă de studiu pe drumul pavat de aceşti doi mari conducători spirituali.

METODA DE STUDIU

Această metodă unică de studiu dezvoltată de Baal HaSulam şi fiul său, Rabash, este studiată şi aplicată zi de zi de către *Bnei Baruch*. Ea se bazează pe surse autentice de Cabala, cum ar fi: *Cartea Zohar*, de *Rabbi* Shimon Bar-Yochai, *The tree of Life* (*Pomul vieții*), de Sfântul Ari şi *The*

Study of the Ten Sefirot (*Studiul celor zece Sefirot*), de Baal HaSulam.

Deşi studiile se bazează pe surse autentice cabalistice, ele sunt exprimate într-un limbaj simplu şi sunt folosite abordări ştiinţifice şi contemporane.

Dezvoltarea acestui fel de abordare a făcut din *Bnei Baruch* o organizaţie internaţională respectată atât în Israel, cât şi în întreaga lume.

Combinaţia unică dintre o metodă de studiu academică şi experienţele personale extinde perspectiva studenţilor şi le conferă o nouă viziune a realităţii în care trăiesc. Astfel, celor care sunt pe un drum spiritual le dă instrumentele necesare pentru explorarea sinelui şi a realităţii înconjurătoare.

MESAJUL

Bnei Baruch este o mişcare diversificată a mii de studenţi din întreaga lume. Studenţii îşi pot alege propria cale şi ritmul personal de studiu, în concordanţă cu calităţile şi abilităţile proprii. Esenţa mesajului diseminat de *Bnei Baruch* este universală: „unitatea oamenilor, unitatea naţiunilor şi dragostea de oameni".

De milenii, cabaliştii ne învaţă că dragostea pentru oameni ar trebui să fie fundamentul tuturor relaţiilor interumane. Această dragoste a existat în zilele lui Avraam, ale lui Moise şi ale grupului de cabalişti consacraţi. Dacă facem loc acestor valori experimentate, dar totodată contemporane, vom descoperi că avem puterea să aplanăm divergenţele şi să ne unim.

Înţelepciunea Cabala, ascunsă mii de ani, a aşteptat timpul în care vom fi suficient de dezvoltaţi şi gata să implementăm mesajul pe care îl transmite. Astăzi, este în curs de dezvoltare o soluţie care poate uni diversele fracţiuni de pretutindeni, ceea ce ne-ar permite mai bine nouă, ca indivizi şi ca societate, să înfruntăm provocările actuale.

ACTIVITĂŢI

Bnei Baruch s-a constituit pe premiza că „numai prin extinderea înţelepciunii Cabala către lume poate fi acordată izbăvirea completă" (Baal HaSulam).

De aceea, *Bnei Baruch* oferă o varietate de căi prin care oamenii pot explora şi descoperi scopul vieţii lor, asigurând o călăuzire atentă a

studenților, atât a celor începători, cât şi a celor avansați.

Cabala astăzi

Cabala astăzi este un ziar gratuit, lunar, scris şi distribuit de *Bnei Baruch*. Este apolitic, necomercial şi scris într-un stil clar şi contemporan. Scopul său este să expună gratis majoritatea cunoştințelor ascunse în înțelepciunea Cabala într-un format şi într-un stil curat şi atrăgător pentru cititorii de pretutindeni.

Cabala astăzi este distribuit gratuit în majoritatea oraşelor din S.U.A, cât şi în Toronto – Canada, Londra – Anglia şi Sydney – Australia. Ziarul este tipărit în engleză, ebraică şi rusă şi este, de asemenea, disponibil la adresa de internet: www.kabtoday.com

În plus, o copie electronică a ziarului este trimisă abonaților, cu plata la primire.

Internet *Website*

Pagina de *web* a *Bnei Baruch*, www.kabbalah.info, prezintă înțelepciunea autentică a Cabalei folosind eseuri, cărți şi texte originale. Este cel mai mare *website* de Cabala de pe internet şi conține o librărie unică şi extinsă pentru cititori care îi ajută să exploreze în detaliu înțelepciunea Cabala. În plus, există o arhivă media, www.kabbalahmedia.info, care conține peste 5 000 de articole, cărți şi un mare depozit de texte, precum şi o arhivă audio şi video în mai multe limbi. Toate aceste materiale sunt disponibile gratuit.

Televiziunea Cabala

Bnei Baruch a atestat o companie de producție, *ARI Films* (www.arifilms.tv), specializată în producția de programe TV educaționale, în multe limbi şi transmise în toată lumea.

În Israel, emisiunile *Bnei Baruch* sunt transmise live, prin cablu şi satelit, pe Canalul 98, de duminică până vineri. Toate emisiunile de pe aceste posturi sunt gratuite. Programele sunt adaptate special pentru începători şi nu necesită cunoaşterea anterioară a meterialului. Acest proces comod de studiu este completat cu programe în care participă Dr. Laitman, având ca invitați figuri proeminente din Israel şi din întreaga lume.

În plus, *ARI Films* produce serii educaționale şi documentare pe DVD şi pe alte mijloace auxiliare de învățare.

Cărți de Cabala

Dr. Laitman îşi scrie cărțile într-un stil clar, contemporan, bazat pe conceptele lui Baal HaSulam. Aceste cărți servesc ca o legătură vitală între cititorii de azi şi textele originale. Toate cărțile lui Dr. Laitman sunt disponibile, atât pentru vânzare, cât şi pentru a fi descărcate gratis. Dr. Laitman a scris 30 de cărți, traduse în zece limbi.

Lecții de Cabala

Aşa cum au făcut cabaliştii de secole, Dr. Laitman predă zilnic o lecție la centrul *Bnei Baruch* în Israel, între 3.00 şi 6.00, ora Israelului. Lecțiile sunt traduse simultan în mai multe limbi: engleză, rusă, spaniolă, germană, italiană, turcă, română etc. Ca şi toate celelalte, emisiunile sunt oferite gratis miilor de studenți din lumea întreagă.

Fonduri

Bnei Baruch este o organizație nonprofit pentru învățarea şi răspândirea înțelepciunii Cabala. Pentru a-şi menține independența şi puritatea intențiilor, *Bnei Baruch* nu este finanțată, sprijinită sau legată în vreun fel de nicio organizație politică sau guvernamentală.

Deoarece volumul mare de activități este oferit gratis, sursele principale de finanțare pentru activitățile grupului sunt donațiile, zeciuiala – contribuția voluntară a studenților – şi cărțile lui Dr. Laitman care sunt vândute.

Cum să contactezi Institutul Bnei Baruch:

În USA și Canada:
1057 Steeles Avenue West, Suite 532
Toronto,ON,M2R 3X1
Canada

Bnei Baruch SUA
2009 85th street, #51,
Brooklyn, New York, 11214
USA

E-mail: info@kabbalah.info
Web site: www.kabbalah.info
Toll free in USA and Canada:
1-866-Laitman
Fax: 1-905 886 9697

In Romania:
Websites:
www.kabb.ro
www.laitman.ro
www.kabbalah.info/ro
www.cabalapentrutoti.ro